

Giới thiệu Vợ Tôi Là Nữ Phụ

Thể loại: Ngôn Tình,nữ phụ văn,1vs1,HE,...

Tô Nhiễm chính là cô gái bình thường không thể bình thường hơn.

Nhưng có lẽ chính vì thế mà ông trời đã cho cô xuyên vào một bộ truyện ngôn tình mà cô đã đọc từ 5 ngày trước.

Không ngờ hơn là cô lại xuyên vào nhân vật nữ phụ độc ác, không bình thường...điều này khiến cô phát điên.

Cái gì?Làm vợ của nam chính?À quên nữ phụ đương nhiên là vợ nam chính.Nhưng có điều cuối truyện thì không phải nữa thôi.

Cái gì?Tại sao nam chính lại dịu dàng nhẹ nhàng với cô như thế?Tổng giám đốc anh không có sao chứ?

Cái gì?Nữ chính tức giận,nói cô muốn cướp nam chính của cô ấy.Ấy ấy,tôi không có nha từ khi xuyên qua vẫn luôn an phận thủ thường làm một độc giả xem hai người tiến triển mà!

Cái gì?Mang thai,nam chính có phải anh quá tài năng rồi không?Một phát là trúng thưởng liền,anh hại chết tôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên

"Nhiễm Nhiễm chút nữa nhớ giúp tôi hoàn thành xong bản thảo ấy nhé.Tôi về trước"

"Đúng rồi,cũng nhớ giúp tôi làm xong bảng sắp xếp đây"

"Nhớ..."

Bao nhiêu tiếng nhò vĩa của đồng nghiệp vang xung quanh cô gái Tô Nhiễm đeo kính ngồi trong góc làm việc,Tô Nhiễm gốc đầu khỏi máy tính cười cười gật đầu nói:

"À vâng vâng,tôi sẽ nhớ mọi người về vui về"

"Um cảm ơn cô nhiều"

Đồng nghiệp nhìn nhau cười rồi sách túi xách tan tãn,đã 4h30 là giờ tan tầm của công ty,riêng chỉ có Tô Nhiễm là luôn ở lại làm việc cho đến 7-8h mới ra về vì phải làm thay công việc của đồng nghiệp.

Tô Nhiễm là thế,một cô gái rất hiền lành và rất ngốc nghếch,nhan sắc có hạn không xinh đẹp gì cho cam,ăn mặc rất giản dị,từ nhỏ luôn thích ru rú ở trong nhà hoặc trong một góc nào đấy không nói chuyện với ai.Mọi người luôn gọi cô là Nhiễm Nhiễm ngu ngốc,vì đầu óc cô không như những người khác,chậm chạp hơn và rất khó tiếp thu trong một lần,ai cũng bảo cô ngu ngốc sau này chắc không thể đậu lên lớp nổi,nhưng không không biết vì động lực gì hay bỗng thông minh đột xuất mà khiến cho cô luôn cố gắng bò lên được đến đây và còn có cả việc làm mặc dù nó không dễ chút nào,công ty bản thân làm cũng không lớn lắm.

Cô rất bình thường,cuộc sống vẫn luôn lặp đi lặp lại một chu kì như thế.Có lúc cô nghĩ có thể mình chắc sẽ chỉ sống an nhàn như thế đến hết đời,không chồng không con,chỉ độc thân sống thế.

7h45 Tô Nhiễm cuối cùng cũng gốc đầu lên và chuẩn bị ra về.Cô tết lại mái tóc khô rối của mình rồi thu dọn bàn làm việc,xong bước ra khỏi cửa rồi đi về.Nhà cô cũng không xa công ty lắm nên chỉ đi bộ,tiền thì để dành cho sinh hoạt không dám phung phí cho xe buýt.

Bước chân đều đặn đi trên đường nhỏ.Bỗng cô thấy một bé gái đang đuổi theo con mèo chạy băng qua đường lớn,phía xa kia là một chiếc xe hơi đời mới chạy với tốc độ rất nhanh lao đến cô bé,Tô Nhiễm hoảng sợ hét lên:

"Bé gái cẩn thận!"Tay quăng túi xách chạy nhanh đến đẩy cô bé ra,cứ ngỡ là đã an toàn nhưng không ngờ cô quên mất mình đang là người thế chỗ cho bé gái ấy.Chiếc xe bóp kèn chói tai nhưng vẫn không dừng lại,cô nghĩ có thể xe ấy chắc bị hư thắng rồi nhĩ.Kết thúc suy nghĩ là một trận đau đốn ập đến như một con bão,cô bị chiếc xe ấy tông bay xa cả 6m ngồi lẳng xuống đất mấy vòng mới ngừng lại.Y thức mơ mơ hồ hồ chỉ nghe được tiếng có người lo lắng hỏi thăm cô có sao không.

Cô rất muốn nói là có,cô chính là đau đến sắp chết rồi.Trước khi mất đi ý thức cô nghĩ,thật hận cái đầu óc nhỏ nhỏ của mình,sao lại chậm chạp như thế chứ?Còn chiếc xe đó nữa,sợ đi đâu thai trẻ hay sao vậy?Rồi ngất lịm.

....

Từng đợt đau đớn kéo đến,toàn thân đều đau,đầu cũng đau không kém.Mắt hạnh mở ra,khung cảnh mơ hồ từ từ trong lại,đập và mắt là trần nhà trắng tinh,xung quang thoang thoang mùi của thuốc sát trùng.Đây là đâu?Bệnh viện sao?Là ai đã giúp cô đưa vào bệnh viện?Nếu gặp được cô rất muốn cảm ơn người đó một tiếng.

"Cạch"

Tiếng cửa phòng bệnh mở ra,một nữ y tá đi vào.Qua~~ nhan sắc cũng không tệ đâu,rất đẹp.Cô ấy thấy cô tỉnh hơi ngạc nhiên xong bình thường lại rồi đi đến bên giường nghiêm chỉnh hỏi.

"Trịnh phu nhân,cô đã tỉnh cô thấy trong người thế nào?có khó chịu không để tôi gọi bác sĩ"Cô y tá không mặn không nhạt từ tốn hỏi,làm tròn bốn phận của một y tá.

"Trịnh phu nhân...?"Là ai?

"Đầu cô còn đau sao?để tôi đi gọi bác sĩ"nói rồi y tá rồi đi để lại Tô Nhiễm một mảnh thần thờ chẳng rõ mô tê gì.Không lâu sao thì bác sĩ đến,là một người 60 mấy tuổi,đi đến hỏi Tô Nhiễm

"Trịnh Phu nhân,cô đau ở đâu không?để tôi kê đơn thuốc cho cô"

"Đầu,toàn thân cũng đau"Cô thành thật trả lời.

"Vâng,lấy cho phu nhân thuốc giảm đau.Phu nhân để tôi kiểm tra lại sức khỏe cho cô"Nói rồi bác sĩ đi đến làm các bước kiểm tra cho cô,Tô Nhiễm thấy có gì đó không đúng,gật gù hỏi.

"Bác sĩ...là ai đã giúp đưa tôi vào đây vậy"

"À là Trịnh tổng,phu nhân đã bất tỉnh đã 2 tuần rồi,giờ Trịnh tổng đang làm việc ở công ty cho nên sẽ không đến thăm phu nhân được"Bác sĩ có chút khinh thường trả lời,ông là bác sĩ tư cho Trịnh tổng nhiều năm cũng biết được tính khí của vị phu nhân danh giá này của Trịnh tổng,nghe Trịnh tổng không đến thăm mình chắc chắn sẽ như người điên thét lên xong rồi náo một trận linh đình bắt Trịnh tổng phải đến thăm mình.

"Trịnh tổng...là ai?"Âm thanh hơi suy yếu mệt mỏi,là do cô mới bị xe hôn nên giờ có chút mệt mỏi,đau đớn cả toàn thân,miệng lưỡi cũng khô khốc.

"Phu nhân,người không nhớ Trịnh tổng?"Cô ta đang định giờ trò gì nữa?Sao bao nhiêu chuyện như vậy mà vẫn không hài lòng cô ta sao?Là đang giả vờ.

Cô lắc đầu,anh ta là ai?là người đã giúp đưa cô vào bệnh viện sao?

"Vậy cô nhớ mình là ai không?"

Ông bác sĩ này hỏi gì kì vậy?Tại sao lại hỏi cô có nhớ gì không.

Thấy cô không trả lời,bác sĩ Từ hơi ngần ra đôi chút rồi từ từ nói.

"Có thể mới tỉnh lại nên cô không thể nhớ mọi chuyện,sau một vài ngày sẽ nhớ lại thôi.

Để tôi giải thích cho cô hiểu:Cô là Tạ Yên Ninh,là vợ của tổng giám đốc công ty hàng đầu của thành phố B này Trịnh Khương Nghị.Do cô có vài chuyện gì đó cho nên đã bị tai nạn giao thông,là người qua đường thấy vậy nên giúp đưa cô đến đây"Phải,chuyện gì đó chính là lấy xe điên cuồng muốn ám sát Nhan tiểu thư nhà người ta nhưng không ngờ mình cũng xui xẻo bị trật đường chạy đâm thẳng vào cột điện,cũng may Nhan tiểu thư phúc lớn mạng lớn nên không bị gì,người phụ nữ độc ác như vậy không bị Trịnh tổng bỏ mới là lạ.

"Đùng"

Tâm trí cô hoảng toàn bị nổ tung bởi lời nói vô căn cứ của vị bác sĩ này.Không thể,không thể nào!

Cô không tin,chuyện này thật quá vô căn cứ quá vô căn cứ.Mặc dù cũng là người đọc ngôn tình,truyện xuyên không cũng đã đọc rất nhiều nhưng cô không tin ba cái chuyện hoang đường đó.Không ngờ nó lại xảy ra với mình?Không thể như thế mà xuyên được?Mà khoan...Tạ Yên Ninh,Trịnh Khương Nghị...Một Lần nữa Tô Nhiễm bị bác buộc tiếp thu lượng thông tin sốc đến tận óc quá kẻ nên ngất đi.Thực sự là không thể tin được.

"Phu nhân,phu nhân"Từ Bác sĩ hét hoảng bị hành động ngất đột ngột của Tô Nhiễm làm cho sợ hãi.Cứ như thế mà ngất đi sao!phải báo cho Trịnh tổng nói được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chồng tôi là nam chính???

"Hạng mục năm nay đây thưa giám đốc"

"Đề đó,cậu đi làm tiếp công việc của mình đi"

"Vâng"

Nghiêm nghị,đoan chính lẫn lạnh lùng.Đó là tất cả những gì có thể tả người đàn ông trước mắt này,mẫu người lí tưởng của toàn bộ phụ nữ.Ai cũng biết ở cái thành phố này chỉ tồn tại một ông hoàng mà thôi,chính là Trịnh Khương Nghị anh là người lạnh lùng,khó gần cũng như quyết đoán trong công việc.Là một con quỷ trên thương trường,nếu muốn nhắm vào anh thì coi như cũng xác nhận cuộc đời mình.

Tính tình anh rất thất thường cũng rất khó chiều.Một tăng băng ngàn năm,nhưng tăng băng này lại bị nung chảy bởi một người con gái có tên Lưu Y Nhan,cô ấy là một người rất bình thường lại đôn hậu,nay đang làm thư kí cho tổng giám đốc,hai người rất tâm đầu ý hợp,đã phải trải qua rất nhiều sóng gió mới có thể công khai quan hệ yêu đương của mình trong khi anh đã có một người vợ.Nhưng tình yêu của hai người lại rất được nhiều người ủng hộ lẫn ngưỡng mộ,ai cũng biết người vợ hợp pháp của anh là vị tiểu thư của Tà gia Tà Yên Ninh,hai người lấy nhau chỉ vì giao tình của hai nhà,cuộc hôn nhân không có tình yêu,cũng có thể nói là chỉ có vị Tà tiểu thư đó yêu đơn phương ông hoàng Trịnh Khương Nghị thôi.

"reng..reng"

"Alo"

"Thưa Trịnh tổng tôi có chuyện muốn nói,là như vậy..."Đầu dây bên kia đương nhiên là bác sĩ Từ,ông gọi điện chính là muốn kể lại sự việc lúc sáng cho anh nghe.

"..."

"Chuyện là như vậy đây ạ"

"Được rồi,tôi đã biết"Giong anh trầm trầm,khiến cho bác sĩ Từ không bị đe dọa gì như vẫn rùn mình một cái.

"vâng"

Trịnh Khương Nghị tắt máy để điện thoại trở lại bàn,gỡ mắt kính ra người dựa vào ghế,tay một mỗi xoa huyệt thái dương.

Tà Yên Ninh bị mất trí nhớ tạm thời?Cô ta đang định giờ trò gì nữa đây?Tà Yên Ninh,lúc trước đã cảnh cáo cô một lần mà vẫn còn cứng đầu sao,được lắm vậy thì tôi cũng không cần phải kiêng dè gì nữa.Đây chính là cô tự chuốc lấy khổ đau,đừng trách ai.

....

"..."

Tà Yên Ninh (từ nay mình đổi Tô Nhiễm thành Tà Yên Ninh nhé,cho dễ gọi) nhìn vào gương mà y tá giúp mình cầm.Xuyên rồi,xuyên thật rồi,không ngờ chuyện hoang đường nhất năm lại xảy ra trên người cô.Nhìn xem nhìn xem,người con gái trong gương kia chính là mình chứng rõ ràng nhất.

Mất hạnh mai ngài,đôi môi ướt át,khuôn mặt xinh đẹp nhất trong 24 năm cô sống trên đời này gặp được,mái tóc xoã dài bồng bềnh duy trên trán bị băng quấn lại khiến cho tóc bị ôm lại một chỗ,dù là đang mặt áo bệnh nhân nhưng vẫn hiện rõ mồn một thân hình gợi cảm,muốn摸摸 có摸摸,muốn ngực có ngực.Trời ơi,từ một người xấu đến ma chê quỷ hờn như cô lại chỉ vì một tai nạn giao thông mà hoá thành một mỹ nhân vạn người mê,thật là không tiếp thu nổi.

Tà Yên Ninh ngăn người một hồi lâu mới phát hiện mình hơi luống cuống,khiến cho cô y tá cầm gương từ nãy giờ chắc mỗi tay lăm lăm!

"A xin lỗi,được rồi cảm ơn cô"

"không sao,vậy cô cứ nghỉ ngơi,tôi đi trước"

"Vâng,cô đi vui vẻ haha"cười ngượng tiến cô y tá.

Chết rồi chết thật rồi,cô không lẽ cứ như thế xuyên thành Tà Y Ninh nữ phụ đánh đá kia?

Tà Y Ninh,Trịnh Khương Nghị...hai cái tên này quá quen rồi đi,vì đây là tên nhân vật nam chính cùng nữ phụ trong truyện mà cô mới đọc cách đây 5 ngày trước,"Vi Yêu Em" đúng là truyện cũng như tên,nam chính yêu nữ chính rất nhiều,hai người phải nói là rất đẹp đôi,cô cũng rất thích nam nữ chính.Nhưng chỉ tệ một chuyện là nam chính đã có vợ là nữ phụ trước khi quen nữ chính a.

Truyện kể về Trịnh Khương Nghị một người đàn ông làm mưa làm gió trên trên thương trường.Tổng giám đốc của công ty nổi tiếng JTA,một tập đoàn

hùng mạnh nhất cả thành phố B rộng lớn.Tác giả cho một nam chính phải nói là đúng chuẩn mẫu người cô thích,dù lạnh lùng nhưng lại rất yêu thương nữ chính,cũng có đôi lúc lại đáng yêu không tả nổi.Hai người gặp nhau cũng như bao cặp nam nữ chính trong các truyện tổng giám đốc và thư kí khác,nữ chính Lưu Y Nhan là một cô gái mồ côi nhưng lại rất dễ thương,có nhan sắc hơn người đi đến xin làm thư ký cho tổng giám đốc.

Và lại cũng như bao truyện khác nam chính Trịnh Khương Nghị khó tính trong công việc nên đã đuổi việc rất nhiều thư ký khác và khi nữ chính đến đã cảm hoá tính tình của ai kia,hai người cứ như thế này sinh tình cảm với nhau nhưng đâu dễ để đến với nhau như thế,thứ cản trở hai người chính là phía gia đình và con gái đánh mãi không chết nữ phụ Tạ Yên Ninh.

Tạ Yên Ninh là con gái của Tạ Trạch bạn tốt với Trịnh Khắc cha của nam chính,hai người đã được hai nhà định hôn ước với nhau từ nhỏ và đã kết hôn vào hai năm trước khi Trịnh Khương Nghị gặp Lưu Y Nhan.Tạ Yên Ninh luôn yêu đơn phương Trịnh Khương Nghị từ lúc nhỏ cho nên cũng đâu dễ dàng gì cho hai người kia đến với nhau,lợi dụng thân phận vợ hợp pháp với Trịnh Khương Nghị mà náo đủ điều,ba lần bốn lượt xem làm nữ chính mất mạng...và trường hợp ngày hôm nay cũng là lần ám sát Lưu Y Nhan nhưng không thành công lại tự hại lại chính mình.

Vì tai nạn bất ngờ đó mà Tô Nhiễm đã oanh oanh liệt liệt xuyên vào thân thể này,thay thế cho số phận nữ phụ của Tạ Yên Ninh!!!Chết rồi,nếu như vậy không lẽ cô sẽ là người thế mạng cho Tạ Yên Ninh sao?

Không,không thể để chuyện đó xảy ra được.Cái mạng nhỏ này của cô khó khăn lắm với vớt lại được,không thể cứ như thế mà chết đi một lần nữa.

Làm Sao đây,làm sao đây?A đúng rồi,không phải nam chính vẫn là nam chính sao,nhân vật hùng mạnh nhất truyện!Chỉ cần ngoan ngoãn an phận thủ thường không hại nữ chính nữa thì sẽ an toàn mà sống,chờ cho đến khi nam chính đưa đơn ly hôn rồi kí vào là được.Đúng,phải ôm đuôi con rùa vàng an nhàn không gây chuyện thì sẽ được miễn tội,có khi lúc ly hôn thì cũng có thể thấy cô đã quay đầu mà tha cho cô một con đường sống.

Đúng,phải như vậy.

Tạ Yên Ninh nhìn cách tay trái bị bó bột của mình mà thở dài,ngay cả chân cũng đau như thế nào mới ôm đuôi anh ta được chứ!haizz đành phải an tĩnh dưỡng thương mới có thể ngoan ngoãn làm nhân vật phụ rồi.Tạ Yên Ninh cố lên,mày có thể làm được mà không cần sợ gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nam chính đến thăm

Đã 1 tuần sau khi xuyên đến đây,vẫn cứ như thế bác sĩ y tá đến khám thường xuyên,người nhà của nguyên chủ thì ai cũng đã định cư bên Mỹ,không một ai biết chuyện cô bị tai nạn vì Trịnh Khương Nghị đã cấm không cho một ai biết lộ việc của cô vào tai một ai ở bên đó.Chắc anh ta muốn bịt miệng không cho chuyện đó bị tiết lộ ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến tình yêu của anh và Lưu Y Nhan,cũng có thể sẽ đợi đến khi thời cơ thích hợp sẽ tố cáo tội lỗi của nguyên chủ cho gia đình cô biết rồi ly hôn hoặc trả thù lại.Haizz cũng may là xuyên vào lúc gần cuối truyện chứ mà xuyên vào lúc cuối truyện thì chi có nước chết.

Nhưng mà,việc bị tố cáo là có xảy ra.Lúc đó rất là loạn,loạn đến đầu óc muốn quay vòng.Tới lúc đó cô phải làm sao đây,lòng một cỗ sợ hãi dâng lên.

Nghĩ đến cô không khỏi run mình.Tay của cô đã được tháo bột,cử động cũng không còn khó khăn gì.

Vừa suy tư vừa cầm trái lê ăn,ùm ừm miệng nước rất ngon,phim cũng rất hay.

"Cạch"

Một thân vest đen bước vào,từ tốn đóng cửa lại rồi quay sang nhìn hành động của người phụ nữ ngồi trên giường kia.

"A bác sĩ,đến khám sao?Tôi thực sự đã khoẻ lên rất nhiều rồi,cho tôi xuất viện được không,xin ông đẩy ở đây?"Tạ Yên Ninh vẫn không phác giác được ai đi vào,như thường lệ vẫn nhìn màn hình tivi xem doremon,nhất không thèm nhìn xem ai vừa vào.

"Ba ngày nữa sẽ được."Trầm,cực trầm.Giọng nói vừa phát ra trầm đến nỗi Tạ Yên Ninh giật mình quay lại nhìn trong hoảng sợ,giọng nói kia quá lạnh rồi không.

Đập vào mắt cô là một người đàn ông khoảng 29-30 tuổi mặc bộ vest đen sang trọng,thân hình cường tráng cao 1m88 hay gì gì đó,thứ lỗi cho cô không thể đoán chính xác.Khuôn mặt cương nghị,đẹp đến hút hồn người.Anh có đôi mắt rất đẹp,đen một cách huyền bí,như thể cô thấy được chính mình trong đó vậy.Thực sự trên đời này lại có một người có đôi mắt đẹp đến như vậy sao?

Nhưng khoan,đây không phải là ông xã nam chính trong truyền thuyết sao?Thế nào lúc cô mới tỉnh lại không tới lại tới vào 1 tuần sau,anh ta khinh người quá đáng dù gì nữ phụ thì nữ phụ nhưng cũng là một nhân vật đánh mãi không chết trong truyện nha có cần phải chà đạp tôi xuống hạng bét như thế không?Nói gì thì nói nhưng đây cũng chỉ là nghĩ trong đầu,có điên mới nói cho anh ta nghe được mắt công cô lại bị sử trầm còn được găng thêm cái mác người điên.

Mắt to trừng mắt nhỏ,mồ hôi tuông như nước sôi thấm ướt cả áo,tay chân đều lạnh ngắt.Sao lại lạnh thế này,lạnh muốn cống cả tay nhưng sao cô lại đổ mồ hôi chứ?Hay là vẫn còn bệnh.

“Ha ha xin chào,lâu rồi không gặp...anh...khỏe chứ..?ha “Cô thật muốn tát cho mình một bạt tay vào mồm,người ta đương nhiên chỉ khoẻ bên nữ chính,còn bên cô chỉ thiếu điều muốn tăng song thôi chứ ở đó mà khoẻ với khoẻ chẳng khoẻ.

“Cô lại muốn giở trò gì nữa đây”Anh lạnh giọng,mặt vẫn không một tia cảm xúc gì.

“...”Trịnh Khương Nghị anh đến đây chỉ để hỏi vậy sao,mặt cô chảy đầy hắc tuyến.Lòng cô sợ hãi,anh ta thật đáng sợ,đáng sợ còn hơn ông sếp đầu hồi của cô ở thời giới kia,không...phải nói là hơn cả trăm cả nghìn ấy chứ.

“Tôi...tôi không có”Cô hoảng sợ lắp bắp nói,người run theo bản năng tránh xa những thứ đáng sợ mà ngồi xích ra xa phía anh đứng.

Anh nhìn hành động của cô không khỏi nhủ mãi,âm trầm hỏi lại”Cô muốn giở trò gì hả,đừng giả bộ mất trí nhớ với tôi,tôi không rảnh đến đây đùa giỡn với cô”

Nghe những lời của anh cô vừa sợ lại vừa ân hận đau ở tim,vì sao?Vì sao lại đau như vậy?

“Tôi không có,tôi không biết anh,anh là ai?”Phóng lao rồi giờ phải theo lao,bỏ là chết.

Trịnh Khương Nghị lạnh đến cực độ,cô ta còn muốn đùa đến bao giờ?

Hừk được,được lắm Tạ Yên Ninh.Cô thực sự muốn cứng đầu cho đến cùng sao?Được,tôi chơi với cô.Tôi muốn xem xem,tôi thắng hay cô thắng,đến lúc đó đừng hối hận.

Anh im lặng một chút rồi vẫn như cũ lạnh lùng nói”Được,coi như cô thực sự mất trí nhớ đi.Nhưng...tôi cũng không dễ gì tha thứ cho cô đâu,đừng mơ tưởng”

Định dùng có mất trí nhớ để thoát tội,có ngu cũng đừng mơ tưởng anh sẽ tha cho.

Tạ Yên Ninh nhìn anh kinh ngạc.Giả điên cũng trả giá!Không phải Tạ Yên Ninh cũng trả giá!Trời ơi,anh ta có còn là con người không vậy,ôi trái tim bé nhỏ của cô.Tạ Yên Ninh đau buồn mà mặt khô sở khóc không ra nước mắt.Vì đắm chìm trong cảm xúc quá độ mà quên bồng còn có người đứng đây thu toàn bộ cử chỉ của cô vào mắt.Trịnh Khương Nghị nhìn cô,mắt lạnh đi vài phần.

“Xem ra cô đã khoẻ hẳn rồi chứ nhỉ”Anh tay dứt vào túi quần,mặt ltnh lặng không sắc thái.

“À...vâng...à..mà cũng có thể không..haha”Thôi được rồi Tạ Yên Ninh cô tự nhận mình rất nhát gan và có phần bảnh bèo tí,cô rất sợ anh ta,thực sự rất sợ,sợ bản thân chỉ cần đi sai một bước là đi tong cả mạng.Tay đưa lên gãi gãi đầu xấu hổ.

“Tóm gọn”

“Khỏe rồi”Rút tay về,nhỏ giọng nói.

“Ừm được rồi,cô nghỉ ngơi đi.Ba ngày sau tôi đến đến đón”Trịnh Khương Nghị từ tốn nói,xoay người rời đi.

“Anh đi vui về”Tạ Yên Ninh ngốc ngốc giơ tay bye bye Trịnh Khương Nghị.Nghe cô tạm biệt mình,gọng nói có phần non nớt lại kiều mị như được gãi ngứa khiến cho anh không kìm lòng rụt rịt chân dừng bước,ho một tiếng ổn định tâm trạng gật đầu thay lời cảm ơn rồi lại đi ra ngoài.

"Cạch"Tiếng cửa đã đóng.Tạ Yên Ninh thở dài một hơi.Thật dọa chết cô rồi,Trịnh Khương Nghị người cũng như tên nghiêm nghị vô cùng,đúng là không khác trong truyện miêu tả chút nào,sau này sống chung chắc không yên ổn được rồi.Nghĩ đến Tạ Yên Ninh lại thở dài lần hai mặt ủ rù,môi hơi chu chu trong rất đáng thương,thật là khó cho cô rồi.Tại sao cuộc đời của cô từ đầu đến cuối đều không yên ổn mà sống được nhỉ!Ở bên kia thì bị người ta bắt nạt,ở bên đây thì luôn phải e dè nam nữ chính vì cái mạng mình.Ông trời ơi,thật bất công mà.

Trịnh Khương Nghị đứng bên ngoài nhìn vào khung kính nhỏ trên cửa phòng bệnh,nhìn cô ủ rù than thở như vừa bị người ta ức hiếp không khỏi cảm thấy có chút đáng yêu,nhìn qua nhìn lại trong không có gì là giả cho cam.Anh suy tư một chút rồi rời đi,đi đến phòng của bác sĩ Từ.

....

“cộc..cộc”

Trong phòng,bác sĩ Từ đang xem lại bệnh án thì nghe có tiếng gõ cửa.Ngược người lên nói:

“Vào đi”

Trịnh Khương Nghị từ ngoài đi vào xong đi đến ngồi vào ghế của khách.

“A Trịnh tổng,anh đến rồi”Bác sĩ Từ thấy anh đến hơi kinh ngạc xong cung kính chào.

“1 tuần này ông quan sát cô ta thấy có biểu hiện gì không?”Anh không nóng không lạnh hỏi.

“Chuyện đó...Trịnh tổng,theo như chụp Xquang vào kiểm tra thì đúng là đầu của phu nhân đã bị chấn thương mạnh,việc xe đâm vào cột điện bất ngờ khiến cho cô ấy đập đầu vào vô lăng cho nên đã tụ lại máu bầm.Tôi cũng cho cô ấy tìm thuốc và chưa trị khi còn trong trạng thái hôn mê sâu,nhưng việc tìm thuốc và điều trị cũng không nói lên một phần nào việc cô ấy không bị mất trí nhớ.

Vả lại theo như tôi quan sát một thời gian nay thì không thấy một biểu hiện gì là giả tạo cả.Cho nên có thể kết luận rằng phu nhân mất trí nhớ là sự thật”

Bác sĩ Từ bình tĩnh nói hết những gì ông đã quan sát và kiểm tra trong 1 tuần nay cho Trịnh Khương Nghị nghe,Trịnh Khương Nghị nghe ông nói như vậy cũng không nói gì chỉ im lặng thật lâu,trầm tư suy nghĩ.

Cô ta mất trí nhớ là thật sự!

Nghĩ đến biểu hiện của cô ngày hôm nay đúng là không thấy có một chút gì giả dối.Nhưng...haizz thôi vậy,mất trí nhớ thì mất trí nhớ nhưng cũng sẽ không thay đổi được những việc mà cô ta đã làm với Nhan nhi.Tội lỗi của cô ta cũng không phải chỉ đếm trên đầu ngón tay,một hai câu xin lỗi là xong việc.Hai lần Nhan nhi tuyệt chết trong tay cô ta,lần một anh còn có thể nhịn vì bác Tạ,nhưng lần hai này thì không nhịn nổi.Tội chết có thể miễn,tội sống khó tha.Anh sẽ không như trước mềm lòng nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Về nhà

Bà ngày sau

Buổi chiều:

“Chuẩn bị xong cả chưa?”

“Rồi ạ”

“Đi thôi”Trịnh Khương Nghị cầm lấy túi đồ của cô trên giường xách đi ra ngoài,Tạ Yên Ninh thấy vậy cũng lẻo đẻo theo sau.Hôm nay là ngày xuất viện của cô,như đã nói Trịnh Khương Nghị đến đón cô và giờ đang xách đồ phụ cô nữa,nhìn tay anh cầm túi đồ của cô sống lưng thẳng tắp vững vàng,bờ vai quyến rũ không khỏi khiến cô suy nghĩ lệch ra khỏi phạm vi một chút.Phi phi phi,Tạ Yên Ninh mày sao có thể có những ý nghĩ xấu xa như vậy chứ!Không nghĩ nữa,không được nghĩ nữa.

Nhưng mà,nói thật thì không biết lúc anh ta tắm có quyến rũ như trong suy nghĩ của mình không nhỉ?Nghĩ đến đây,Tạ Yên Ninh mặt đã đỏ như trái cà chua rồi.Lắc lắc đầu xua đi những ý nghĩ trong đầu,người cuối cuối không dám ngẩng lên nhìn anh nữa. Trịnh Khương Nghị đi ở phía trước,mặt hơi quay ra sau quan sát cô,thấy cô lắc đầu lia lịa rồi cuối mặt mà đi như ở dưới đất có tiền cho cô lượm khiến cho anh nghĩ anh là đang bắt nạt cô còn cô thì bị người ta bắt nạt nhưng yếu thế cái không lại chỉ đành cuối đầu im lặng nghe mà không khỏi cảm thấy có chút đáng yêu ngoài ý muốn.

Ra tới ngoài bệnh viện thì đã thấy một chiếc xe hơi màu đen kiểu mới nhất ở thời đại này đậu ở phía ngoài.Trịnh Khương Nghị đi tới cửa sau để đồ rồi đi vào ghế lái mở cửa ngồi vào,riêng Tạ Yên Ninh thì đã đứng hình nhìn chiếc xe.Ông trời của tôi ời!Sống 24 năm trên cõi đời này đây là lần đầu tiên cô được nhìn chiếc xe sang trọng như thế này ngoài đời thực,trước giờ cô chỉ thấy những chiếc xe này trong tạp chí thôi,không ngờ cô còn có phước được thấy nó,có ai nói cho cô biết đây không phải là mơ đúng không?Cô...hạnh phúc muốn chết đi rồi.

Trịnh Khương Nghị thấy cô còn đứng ngây ngốc ở bên ngoài thì nhíu mày hỏi:

“Sao còn đứng đó,mau vào đi”

“À vâng vâng”Tạ Yên Ninh hoảng hồn vội đi vòng qua mở cửa ngồi vào trong.Oa đúng là xe xịn nha,ghế rất êm,bên trong này cũng mát lạnh nữa thật là đã.Tạ Yên Ninh hớn hớn nhắm mắt hưởng thụ sự thoải mái trong này.Trịnh Khương Nghị nhìn cô không khỏi suy nghĩ,anh có cảm giác sau khi Tạ Yên Ninh bị mất trí nhớ xong thì ngốc hần đi nhỉ,mỗi hành động đều có chút rụt rè yếu đuối,nhưng cũng có chút...tăng động quá đáng.

Xe bắt đầu chuyển động Tạ Yên Ninh vui vẻ nhìn ra cửa sổ muốn xem khung cảnh bên ngoài.Cô rất muốn xem thời giới trong truyện có gì khác với thời giới thực hay không,ùm ừm rất khác nha,chỗ nào chỗ nấy đều rất đẹp,không bị ô nhiễm không khí hay rác thải như thời giới cô ở,vệ sinh ở đây rất được chú trọng a~~

Trịnh Khương Nghị vừa lái xe vừa hơi quay sang xem xét cô.Nói thật thì Tạ Yên Ninh rất xinh đẹp,đẹp theo kiểu yêu mị quyến rũ,tóc cô bồng bèn xoã dài,những lọn tóc óng mượt kia trượt dài theo vai cô đổ xuống,hôm nay cô mặc một chiếc quần ôm cùng áo thun nhẹ nhàng không chút lố lăng như lúc trước.Khuôn mặt mộc trắng nõn,đôi môi hồng cười tươi,đôi mắt hạnh trong suốt như vũ trụ.

Trịnh Khương Nghị nghĩ,nếu như lúc trước cô ta giống như lúc này,cũng là tâm hồn ngay thơ này,khuôn mặt này.Thì có lẽ anh còn có thể xem cô là một

đưa em mà đổi đã,sẽ dễ dàng tha thứ cho cô mọi việc.Nhưng chuyện đã đến nước này thực sự là không thể tha được.

Nhà của hai người là căn hộ ở Bắc Thành,khu vực dành cho những người giàu có và có chức vị cao.Một căn hộ ở đó thôi cũng đã hết mắt trăm nhân dân tệ,gia rất đắt đỏ.Mỗi một khu đều cao cấp và sang trọng,ai ai ở đây cũng xinh đẹp và giàu có.Tạ Yên Ninh nhìn đến hoa cả mắt,đây là Bắc Thành sao?Bắc Thành giành cho những người giàu mà trong truyện nói đây sao?Ồi chộc mù mắt chó cô rồi,nhìn đã quá đi thôi.

Khu chung cư mà Trịnh Khương Nghị ở có tên là Chung Mĩ,một trong ba khu chung cư nổi tiếng của Bắc Thành.Bắc Thành có tổng 7khu chung cư trong đó có 3 khu cao cấp,2 khu trung cấp và 2 khu bình thường.Đến dưới hầm gửi xe của chung cư chung cư,Trịnh Khương Nghị bảo cô ra ngoài chờ,anh đi vào gửi xe.Xong rồi hai người đi đến thang máy,căn hộ của Trịnh Khương Nghị ở tầng 28 số 2030.Ở đây có tổng cộng 29 tầng,phòng cao cấp sẽ được phân theo số tầng và mỗi một tầng có giá tiền khác nhau,tầng 28 là cao nhất và giá đắt nhất,tầng 29 là sân thượng.

Trịnh Khương nghị ở đây từ lúc anh bắt đầu nối nghiệp của ba anh,anh muốn có một không gian riêng và yên tĩnh nên đã mua căn hộ này.Sau khi cưới Tạ Yên Ninh thì cô theo anh về đây sống chung,tuy gọi là sống chung nhưng hai người vẫn không tiến triển gì thêm Trịnh Khương Nghị chưa bao giờ động vào cô,lúc mới cưới hai người chỉ trong bóng tối làm cho qua loa rồi xong chuyện từ đó cũng không động vào cô một lần nào nữa,hai người như sống tách biệt nhau,chỉ một mình Tạ Yên Ninh là quan tâm hỏi han và muốn tiến gần anh hơn nhưng đều bị cự tuyệt.

Suốt hai năm qua vẫn là cô ở một mình trong nhà,anh thì có lúc về có lúc không.Nhưng không thì nhiều còn về thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.Luôn luôn lạnh nhạt cho nên khi biết được anh có người yêu bên ngoài thì đã chịu không nổi đã kích mà điên cuồng quậy phá khiến cho người đời chán ghét,gây ra bao nhiêu tội cũng không biết hối cải.

Vào đến nhà thì Tạ Yên Ninh như chết sững đi,trời ơi cô rất muốn hỏi đây là nhà hay là căn hộ vậy?Có cần đủ tất tần tật của một ngôi nhà cần có không,phòng khách,phòng bếp,phòng ngủ...tất cả đều đủ và vật dụng thì hiện đại đến khỏi chê.Cô lúc trước cứ nghĩ chung cư thì chỉ là một căn phòng trống không giống nhà trọ của cô đợi cho đến khi có người vào ở thì người ta sẽ đem đồ vào,ai ngờ nó không phải thế.Cách trang trí nhà rất đơn giản nhưng có hơi lạnh lẽo,cô nghĩ chắc do Trịnh Khương Nghị thích cho nên Tạ Yên Ninh cũng không muốn đổi khiến cho chủ của nó đã u ám rồi giờ nó còn u ám hơn.Cô thật phục Tạ Yên Ninh nguyên chủ sao có thể sống trong một căn nhà cô đơn lạnh lẽo này suốt hai năm mà không than một lời.

“Phòng của cô là ở kia,phòng bên trái của cô nữa là thư phòng,cô không được vào đây khi không có sự cho phép của tôi.Cũng đã 8h50 rồi,cô vào ngủ đi.Tôi đi trước”Trịnh Khương Nghị lạnh lùng chỉ tay căn phòng phía bên trái rồi tự mình đi về phòng phía bên phải,chắc là phòng của anh ta đi.

“Ồ!”Cô sách túi sách của mình cùng túi đồ đi đến mở cửa.Trịnh Khương Nghị hôm nay có một buổi họp tại chiều cho nên rước cô hơi trễ,loay hoay không ngờ cũng đã 8h mấy rồi sao! Mở ra,tay mò kiếm công tắc đèn bật lên,đèn vừa sáng Tạ Yên Ninh đã hoàn toàn chết đứng tập hai,tường các phòng ngoài lớn như vậy thì chắc phòng ngủ phải nhỏ lắm ai ngờ nó lại rộng cũng muốn ngang ngửa phòng trọ của cô,không không phòng trọ ở kiếp trước của cô chỉ đáng sách dếp cho cái phòng ngủ này.Phòng trọ lúc trước của cô cũng chỉ to bằng nửa phòng này thôi,thật thâm hại.

Phong cách trang trí cũng không nổi bật lắm,màu chủ đạo là trắng xanh bình thường,nhưng căn phòng lại có một nét gì đó rất thoải mái khiến cho cô rất thích.Ở thời đại kia cô phải vừa đi làm vừa nuôi sống bản thân cho nên tiền vào rồi lại cũng ra,công ty cô làm cũng không lớn chỉ là một công ty nhỏ thôi nên tiền lương rất ít ỏi,không đủ lấy một tiền tiết kiệm gì.Nhưng theo cô,có công việc,có tiền,có nhà là đã đủ quá rồi nên cô cũng không đòi hỏi gì thêm.Cô sống rất đơn giản,cô biết mình rất nhu nhược nhưng cũng có chút mạnh mẽ lẫn ý chí kiên cường cho nên mới có thể sống cho đến ngày hôm nay.

Mọi chuyện cứ như là một giấc mơ vậy,cô là một đứa con gái nghèo hèn bỗng chốc trở thành một vị thiên kim tiểu thư,lại có một người chồng đẹp trai giàu có,không cần lo cơm áo như trước,không cần phải ngủ sớm thức sớm như trước.Cô cũng có chút không thích nghi kiếp,nhưng rồi thì sao?Lỡ bỗng chốc cô ngủ rồi tỉnh lại thấy mình đã xuyên trở về,sống lại cuộc sống của trước kia!

Cuộc sống mà,đâu ai ngờ trước điều gì.

Tạ Yên Ninh thở dài rồi lại cười ngốc đi cất đồ xong tắm một chút rồi leo lên giường ngủ mất.Ừm ừm giường rất êm,rất ấm,nếu có ai hỏi cô cảm giác sướng nhất trên đời này là gì thì cô sẽ trả lời đó chính là cảm giác bên ngoài bật máy quạt hoặc máy lạnh mà mình thì lại đắp chăn kín mít ấm áp,cảm giác đó giống như là được lên thiên đàng vậy,thật sướng ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bữa sáng cùng Trịnh Khương Nghị

“Um”

Sáng tinh mơ,theo đồng hồ sinh học của bản thân mà Tạ Yên Ninh đã thức dậy.Cô mơ màng nhìn xung quanh,nhìn căn phòng màu xanh ảm áp trước mắt mà ngẩn ngơ suy nghĩ.Đúng rồi hôm qua cô đã được Trịnh Khương Nghị đưa về nhà của anh và căn phòng này giờ là của cô.Điện thoại đâu rồi nhỉ,tay mò mẫn lên đầu gối,à đây rồi.6h sáng...còn sớm chán,haizz cứ tưởng đã sống trong một cuộc sống ung dung không lo cơm áo thì sẽ ngủ nướng được đôi chút,ai ngờ dù sống sung sướng nhưng vẫn không thích nghi được,đành phải thức dậy làm bữa sáng cho chính mình.

Tạ Yên Ninh buông điện thoại xuống ngồi dậy ưỡn người co dãn gân cốt khi ngủ dậy,đây là thói quen vào buổi sáng của cô từ trước đến giờ.Cô vo vo

tóc rồi bước xuống giường đi vào nhà vệ sinh, vệ sinh xong cũng đã hết 10", thay đồ xong tổng cộng lại là hết 20".

Mở cửa đi ra khỏi phòng, nhìn căn nhà sang trọng này khiến cho cô hơi bối rối và ngỡ ngàng, không ngờ một đứa nghèo sơ sác như cô giờ lại sống trong một căn hộ cao tầng đắc tiền như thế này, ôi mẹ ơi giờ cũng không biết phải diễn tả tâm tình của mình lúc này là như thế nào nữa! Ngắm những tia nắng ban mai soi rọi vào khung màng cửa sổ của căn nhà, Tạ Yên Ninh thích thú đi đến mở màng cửa sổ ban công ra, cô thích nhất là thấy ánh mặt trời lúc mới mọc này vào ban sáng.

Nó rất đẹp, rất thơ mộng. Lúc trước tuy bị nhiều người ức hiếp nhưng cô cũng luôn luôn lạc quan trong lòng mình, tuy cô không thích biểu hiện ra bên ngoài và cũng không muốn tiếp xúc nhiều với ai. Cô biết mình có hơi chậm chạp và không thông minh như những bạn khác cùng trang lứa, học bài thì người ta học 10 thì cũng biết được 7 đến 8 phần, còn cô thì chỉ có 4-5 phần thôi. Nhưng cô luôn cho mình mỗi một phương châm sống cho từng ngày từng tháng để giúp bản thân vươn lên. Ví dụ như "chậm mà chắc", cô luôn chậm hiểu, chậm làm, nhưng cô chậm vì cô muốn mỗi một chi tiết đều phải kỹ lưỡng không sót gì, vì thế bài làm của cô hay các bản thảo luôn rất ít lỗi sai.

Ví dụ như "không thử thì làm sao biết mình không làm được", hay "tuy tôi ngốc nhưng được cái tốt bụng"...v.v cô luôn cho mình một hướng đi mới và khuyên bản thân không có việc gì khó cả và luôn phải đi lên không được ngước xuống nếu không muốn bị người khác chê cười.

Tạ Yên Ninh ngắm mặt trời cùng khung cảnh tấp nập của xe cộ và dòng người người mà lòng thật vui vẻ.

"rột...rột" bụng của cô reo lên. Tạ Yên Ninh giật mình, thôi quên mất. Lo ngắm cảnh mà quên làm đồ ăn sáng rồi. Lật đặt xoay người đi về phía phòng bếp, Tạ Yên Ninh của lúc trước là một tiểu thư nên ba cái chuyện bếp núc thì không biết gì cả nhưng cô thì biết. Cô đã có 4 năm tự lập và giờ kinh nghiệm đầy mình, cô không giỏi gì chỉ giỏi nấu nướng thôi. Cô thích chế biến các món ăn theo sở thích và suy nghĩ sáng tạo của mình, lâu lâu lại có kiểu mới, lâu lâu lại có kiểu mới nữa và người sẽ thử những thức ăn do cô tự chế chính là con Mập nhà cô, là con chó ý. Tuy nó không đẹp bằng những con chó khác nhưng nó rất lanh lợi, đáng yêu vô cùng và vì cái tính lanh lợi ấy mà đồn không biết bao nhiêu tim của rất nhiều người ở khu trọ cô ở, chiều nào nó cũng ve vãn ở nhà của bá Hà chủ nhà trọ để được người ta cho đồ ăn, nó làm nũng cực giỏi nha. Hết được người ta cho ăn thì lại đến cô cho ăn nên nó đã béo lên rất nhiều, có bữa ăn no bụng phê đi không nổi nên bắt cô ẵm nó đi về nhà, lúc đó muốn rụn cả tay.

Tạ Yên Ninh nhìn trong tủ lạnh một hồi đắn đo không biết làm món gì, tủ lạnh cũng không nhiều đồ lắm chỉ có chút rau củ, thịt ba rọi và trứng. Tạ Yên Ninh quyết định làm bữa sáng đơn giản thôi, rau sà lách trộn giấm cùng bánh mì trứng ốp la.

Cô vui vẻ vui đầu vào bếp vừa làm vừa hát thầm trong miệng.

Trịnh Khương Nghị có thói quen là buổi sáng khi thức dậy thì sẽ xem laptop khoảng 15" - 20" gì đó rồi mới rời giường. Anh đã thay tây trang nghiêm chỉnh, từ phòng bước ra ngoài chuẩn bị đi làm. Vừa bước ra thì nghe thoang thoang trong không khí một mùi hương của thức ăn, thắc mắc đi lại phòng bếp xem thì đã thấy Tạ Yên Ninh đang dùng sũa xúc trứng từ trong chảo để lên lát bánh mì. Trịnh Khương Nghị có chút ngạc nhiên ngăn người, Tạ Yên Ninh biết nấu ăn! Từ khi nào, sao anh không biết nhỉ?

Tạ Yên Ninh xoay người đặt đĩa bánh mì trứng ốp la lên bàn ăn rồi chuẩn bị thưởng thức thì thấy Trịnh Khương Nghị đã đứng ở lối đi vào phòng bếp từ khi nào. Cô hết hồn mở to mắt nhìn anh, sợ đến bần rùn cả chân. Anh ta tới từ khi nào? Sao cô không nghe gì cả, anh là quỷ hay sao vậy.

Mắt to trừng mắt nhỏ, hai người cứ đứng nhìn nhau đến 3" đồng hồ sau cũng không dừng. "Kh..." Trịnh Khương Nghị nhìn cô vừa sợ vừa muốn nói gì đó nhưng vì sợ quá mà bước không được mà nói cũng không xong nên anh xung phong gãi vai cho cả hai trước khi ai kia vì sợ quá mà ngất xỉu tại chỗ.

"Cô làm gì thế?" Anh thay lại mặt lạnh lùng của mọi ngày hỏi.

"Làm... làm đồ ăn... sáng" Tạ Yên Ninh lắp bắp cả miệng trả lời. Cô sợ đến độ không dám nhìn thẳng vào anh nữa mà đỏ mặt liếc sang chỗ khác. Cô không biết vì sao mỗi lần gặp anh cô đều sợ đến đau cả tim, có lẽ vì chứng sợ tiếp xúc với người lạ của cô vẫn không khỏi khi xuyên qua đây, cô không thích tiếp xúc với nhiều người vì khi gặp rồi thì cô sẽ bị khấn trương tội độ và có khi cũng sợ quá mà ngất xỉu.

Cũng có lẽ vì anh quá lạnh lùng, khí lạnh xung quanh lấn át cô quá nhiều cho nên cô cũng sinh ra cảm giác sợ anh.

"Cô biết nấu ăn, từ khi nào sao tôi không biết?"

"Anh có bao giờ quan tâm tôi đâu mà biết hay không biết chứ" Tạ Yên Ninh thì thầm nói chỉ có một mình nghe. Nhưng cô hình như đã đánh giá thấp thính lực của Trịnh Khương Nghị rồi thì phải. Anh là người có thính giác rất nhạy cảm cùng thị giác rất tốt cho nên ai nói gì hay làm gì anh đều thấy và nghe cả. Tạ Yên Ninh nói thầm anh nghe không sót một chữ nào.

Trịnh Khương Nghị trầm mặt, không khí bỗng chốc lạnh đi vài phần khiến cho Tạ Yên Ninh không khỏi rùn mình một cái. Anh ta sao tự nhiên trầm đi vậy, giằng dỗi gì sao? Cô làm gì sai à.

Anh nhìn một bàn thức ăn đơn giản trước mắt. Một phần bánh mì trứng ốp la cùng một đĩa sà lách cà chua trộn và một ly sữa tươi. Trông không có gì đẹp mắt hay nhìn thấy là muốn ăn liền gì nhưng không hiểu vì sao lại khiến cho anh muốn ném thứ. Tạ Yên Ninh thấy anh nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn nghĩ chắc anh cũng đã đói bụng nên chủ động hỏi:

"Anh... có đói không? Hay ăn phần này đi rồi hãy đi làm sau cũng được"

Trịnh Khương Nghị rời mắt khỏi bàn ăn mà nhìn lại cô, Tạ Yên Ninh thấy anh quay sang nhìn mình thì giật mình im miệng cuối đầu xuống. Anh nhìn hành động của cô có chút vui vẻ nên gật đầu đi đến ngồi xuống bàn. Đầu tiên anh dùng thử bánh mì trứng ốp la, xong lại dùng dùng thử sà lách một chút. Ừm cũng không tệ, rất được, rất vừa miệng.

“Rất ngon”Trịnh Khương Nghị buông một câu,sau lại tiếp tục dùng bữa.

Tạ Yên Ninh nghe anh phán mà kinh ngạc ngược đầu lên nhìn.Anh,vừa khen sao?Cô không tin vào mắt mình,rất muốn đưa tay lên dụi dụi nhưng lại sợ xấu hổ nên không làm,cô vui vẻ nở nụ cười thật tươi.Trịnh Khương Nghị không chê đồ ăn cô làm còn khen nó ngon,đây có được gọi là một bước mở đầu hoàn hảo không nhỉ!

“Cảm ơn anh”

Trịnh Khương Nghị nhìn cô vui vẻ nói cảm ơn cũng không nói gì chỉ gật đầu xem như thay lời trả lời.

“Nếu không phiền,có thể pha cho tôi một tách coffe không?”Anh không quen uống sữa vào buổi sáng.

“À vâng,có ngay”Tạ Yên Ninh sung sướng xoay người đi làm coffe cho anh.Một lúc sau thì coffe đã có,Tạ Yên Ninh rút rè đặt lên bàn,cô làm xong coffe thì cũng là lúc anh đã dùng xong bữa sáng.Gật đầu cảm ơn rồi cầm lên uống thử.

“Ừm không tệ,cảm ơn vì bữa sáng”

Tạ Yên Ninh đỏ mặt nói không sao.Cô đi đến dọn dẹp bát đĩa trên bàn xuống rửa,lúc sau thì nghe tiếng anh nói:

“Tới giờ rồi,tôi đi làm trước.Có việc gì cần thì gọi điện thoại cho tôi”Xong rồi đặt tách coffe đã uống hết lên bàn,đứng dậy đi ra phòng khách lấy tập hồ sơ trên bàn rồi đi ra ngoài.

“Anh đi làm”Cô đã rửa chén xong.Đi ra nhìn hướng anh đã đi chào một tiếng.

Aaaaa Tạ Yên Ninh,hôm nay thật là số hên của mày a.Trịnh Khương Nghị chắc hẳn giờ đã có một chút cảm tình với cô đi,tuy không nhiều nhưng cũng không sao,có còn hơn không.Suy cho cùng anh cũng không xấu tính gì,được cho thì biết cảm ơn một tiếng nhưng có điều hơi kị lời,nói không nhiều lắm.

Tạ Yên Ninh vui vẻ lau bàn mà cười không ngớt được miệng.Bụng "rột rột" bụng của ai kia reo lên thành lời,cô giật mình.Chết quên ăn sáng rồi,chợt nhớ lại bữa sáng của mình đã vào bụng của Trịnh Khương Nghị vào 10" trước,huhu sao có thể ngốc như thế chứ,đúng là chậm hiểu mà.Tạ Yên Ninh buồn bã cốc đầu chính mình,cũng buồn bã trở lại vào phòng bếp làm cái khác.

Vạn sự khởi đầu nan mà.haizz..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lưu Y Nhan

Sau khi dùng xong bữa sáng thì Tạ Yên Ninh ngồi ngay ngắn trên ghế sofa ngẩn người,nhìn xung quanh căn nhà một vòng rồi lại hai vòng.Tạ Yên Ninh đích thị là đang ở không không có việc gì làm,rảnh rỗi đến chán.

Cô nhìn căn nhà lạnh lẽo,im phăng chỉ có tiếng máy lạnh thổi vù vù hoạt động mà buồn mà chán gấp đôi.Lúc trước đi làm việc,loay hoay đến chóng mặt chỉ cầu cho có một ngày nghỉ ở không để sung sướng nhưng không bao giờ là sự thật được cả,lúc nào công việc cũng đầy đầu làm mãi không hết.Giờ thì sướng rồi nhưng lại chán muốn chết,cô đang cầu mong có gì đó để cho mình làm nhưng không có việc gì cả.

Đứng dậy,cô đi ra ngoài mở cửa nhà ra nhìn xung quanh xem xem có gì đó mới mới không,nhưng cũng như vậy chỉ im phăng,hành lang hiu quạnh lạnh lẽo.Tầng 28 này có tất cả là 8 căn hộ,nhưng đã ở hết 3 phòng còn lại 5 phòng là còn trống chưa có ai ở,những tầng dưới thì có rất nhiều người,chắc là vì tầng 28 hơi đặc đi.Tạ Yên Ninh nhìn qua nhìn lại không khỏi lạnh cả người,cô rất sợ ma,lúc trước có nhiều bạn xúm tùm lại kể chuyện ma cho nhau nghe,tuy không tham gia nhưng cô ngồi gần đó cho nên cũng có nghe. Vốn đã sợ ma,nay lại nghe người ta kể thì lại sợ cả 10 lần nhưng cũng không khỏi tò mò nghe cho hết.

Chuyện kể là có một cô gái nọ ở trong một khung chung cư cao cấp,nhưng tầng cô ở thì chỉ có một mình cô cho nên rất vắng,không có lấy một bóng người.Có một ngày cô đi làm về thì bỗng bị một người đàn ông lạ đột nhập vào hầm hiệp rồi giết chết,lúc chết toàn thân cô đều là máu tanh,trên người đều là vết dao chém,cổ thì bị cắt nhiều nhất thấy cả dây gân và thịt nát.Trong cô gái rất ghê người,rất thảm,chết không nhắm mắt.Khoảng một tháng sau khi sự việc xảy ra thì có vài người đi về khuya thấy được hồn ma của cô gái tội nghiệp đó.Có hôm một người phụ nữ đi bar về đêm,tên của cô ta ở cách tầng của cô gái lặn 3 tầng,lúc đó cô ta đã hơi say mất mờ mờ không thấy rõ lắm,cô ta đang đi về phòng của mình thì thấy trong góc tối ở cuối dãy hành lang khuất bóng có một cánh tay người ngoắt mình lại.

Vì rượu vào rồi cho nên có hơi gan dạ mà đi lại gần xem thử.Thì thấy trong góc là một người con gái tóc xoã dài rồi tung,quần áo không chỉ tề,trên người là vết dao chi chít cùng máu tươi chảy dài,đầu thì bị gập qua một bên cổ bị cắt sâu đến có thể thấy cả gân xanh,mùi hôi tanh khó người.Khuôn mặt cô gái đó rất đáng sợ,cô gái cười một nụ cười đầy man rợn,mắt trắng toát to dần như muốn rớt ra ngoài vậy.Cô ta nhìn trợn tròn mắt miệng há to,sợ hãi muốn hét lên nhưng không hiểu vì sao lại không được,cô ta hốt hoảng xoay người lại muốn chạy nhưng không kịp,cánh tay bị cắt đứt gần máu bê bết kia đang

nắm lấy vai cô không cho cô chảy thoát,móng tay nhọn cắm phập vào người sâu đến trong thịt,máu đỏ thấm ướt cả vai áo,cô ta đau đớn hét lên nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào.

Sáng hôm sau,một người phụ nữ đang định dẫn con đi học.Đang đi ra ngoài thì đã thấy cô gái đó chết trước cửa phòng của cô ta,cô ấy chết như cô gái tội nghiệp kia như đúc,đều là bị chém nhiều nhát dẫn đến mất máu và cắt cổ.Cảnh sát đã điều tra và xem lại camera của chung cư thì đã thấy toàn bộ sự việc.Ai nấy đều nhìn sợ đến xanh cả mặt mày,dần dần thì cũng có nhiều người đã chết y như vậy khiến cho người sống ở đó rất sợ hãi,không ít người đã chuyển đi và không bao giờ quay lại nữa.

Bây giờ nhớ lại câu chuyện đó mà Tạ Yên Ninh sợ đến mất mật.Lật đặt đóng cửa lại chạy lên ghế ngồi xuống lấy gối ôm vào lòng.Huhu nơi này thật lạnh lẽo,thật đáng sợ.

Nhưng mà cứ ngồi không như vậy thì cô rất buồn chán,mắt đảo nhìn căn nhà một lượt suy nghĩ.Cô nói thật là cô không thích lắm cách bài trí của căn nhà này,nó khiến cho cô lạnh cả người.Biết là nó sang trọng nhưng cách trang trí rất đơn giản,đơn giản đến âm u rợn người,mắt đi không khí mà một căn nhà phải có,đó là sự ấm áp.Nghĩ nghĩ một chút Tạ Yên Ninh hơi lo mở điện thoại ra do dự điện cho Trịnh Khương Nghị.

“reng reng”

Trịnh Khương Nghị đang làm việc thì nghe tiếng chuông điện thoại reo lên,đưa tay bắt máy.Vẫn tiếp tục làm việc.

“Alo”

“Tôi...là tôi Tạ Yên Ninh,tôi muốn hỏi anh..một chút việc”

“Hỏi đi”Anh không mẫn không ngại nói.

“Tôi có thể,trang trí lại nhà...có được không?Nếu anh không đồng ý,cũng không sao”Tạ Yên Ninh lòng đập bộp bộp muốn rút tim ra ngoài.Chắc là không cho rồi,chắc là không cho rồi.

Trịnh Khương Nghị ngưng động tác viết bút của mình lại suy nghĩ một chút,10 giây thì sau trả lời:

“Được”

Tạ Yên Ninh đứng hình.Anh ta đồng ý,anh ta cứ thế đồng ý sao?Ha có thể cho là hôm nay được hai lần hên không ta?

“Cảm ơn anh,cảm ơn anh.A xin lỗi vì đã làm phiền”

“Không sao”

“Vậy...tôi cúp máy đây,chúc anh làm việc vui vẻ.Tạm biệt”Nói rồi cô cúp máy liền.Phù sợ chết cô.Tạ Yên Ninh nhìn điện thoại cười vu vơ,nam chính anh thật tốt nha.

Ở đầu dây bên kia Trịnh Khương Nghị nghe tiếng tút tút thì đưa nhìn điện thoại trong tay ngẩn người.Điện thoại đã cúp tự khi nào,nhưng anh vẫn không hay biết nhìn như cũ.

"Cộc cộc"

Tiếng gõ cửa phòng vang lên kéo lại suy nghĩ của anh về với hiện tại,anh để điện thoại trở lại bàn rồi cầm lấy bút tiếp tục làm việc nói:

“Vào đi”

Mái tóc ngang vai mềm mại,khuôn mặt trái xoan đáng yêu cùng nụ cười trên môi hồng tự nhiên khiến cho nụ cười của cô càng thêm sinh động toả sáng.Váy công sở gọn gàng ôm cặp chân mượt mà thon dài nóng bỏng.Cô đi đến bàn làm việc của Trịnh Khương Nghị rồi dừng lại.

“Anh đang làm việc sao?Em có đem coffe cho anh đây,dùng một chút chứ”Âm thanh ngọt ngào khiến cho người ta có cảm giác như được ăn đường mật vậy,ngọt ngào đến tận trong tim trong phổi.Lưu Y Nhan cười nhẹ nhàng để tách coffe lên bàn cho anh xong vẫn đứng đó.

Trịnh Khương Nghị nghe tiếng của cô thì cười nhẹ để bút xuống ngẩn đầu lên nhìn cô,tay đưa ra cầm lấy tách coffe hóp một chút nói:

“Đương nhiên là phải dùng rồi.Nhan nhi,sức khỏe của em vẫn chưa hồi phục không cần phải cứng đầu đi làm thế đâu,em cứ ở nhà dưỡng sức đi.Công việc ở đây để cho anh là được rồi”

“Không sao,em đã khỏe lên rất nhiều rồi anh không cần lo cho em đâu.Nghị à,chị Yên Ninh thế nào rồi anh?”Lưu Y Nhan hiền dịu thật lòng hỏi thăm.

Trịnh Khương Nghị nghe Lưu Y Nhan nhắc đến Tạ Yên Ninh thì hơi lạnh mặt đi một chút,mắt nhìn xuống ly coffe trong tay một hồi xong để ly coffe lại bàn,tay ngoắt Lưu Y Nhan bảo cô đến gần mình.Lưu Y Nhan cũng vâng lời đi đến bên anh,nhanh chóng anh cầm lấy tay cô kéo đến ôm cô vào lòng bắt cô ngồi lên đùi mình nói:

“Đã khỏe,hôm qua anh đã đưa cô ta xuất viện rồi”

“Vậy sao?Thật tốt,em cũng rất lo cho chị ấy.Lúc đó nhìn chị ấy người đầy máu,trán thì bị rách da rất đáng thương.Em thực sự rất sợ chị ấy sẽ xảy ra việc gì”Luu Y Nhan nhìn mặt lo lắng nhớ về chuyện cũ mà tay nắm chặt góc áo vest của anh.

Trịnh Khương Nghị nhìn cô mà đau lòng,bẹo má của cô.

“Em đừng lo cho cô ta,cô ta không xứng.Nhan nhi,anh biết em tốt bụng nhưng không cần tốt quá,sau này người khác sẽ hại em còn thâm hơn đây”

“Hi hi em biết rồi Nghị”

“Um biết thế thì tốt”Anh vui vẻ ôm cô rồi hôn lên trán như khen thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bữa tối cùng Trịnh Khương Nghị

Tạ Yên Ninh vui vẻ dọn lại căn nhà,trang trí lại xung quanh.Loay hoay một hồi mới hài lòng nhìn lại thành quả của mình,ùm ừm vậy cũng đỡ đỡ hơn lúc trước,gì chi cần đi mua chút đồ nữa thôi là xong.Cô nhìn đồng hồ treo trên tường,11h 23" mua đồ về trang trí xúu nữa thì nấu cơm là vừa.

Cô dọn dẹp nhưng cũng rất biết điều mà tránh thư phòng cũng phòng ngủ của Trịnh Khương Nghị ra,Tạ Yên Ninh đi vào phòng mình lấy tiền cùng chìa khoá.Đi ra ngoài đóng cửa lại,lại là một bầu không khí im phăng phắc kia.Tạ Yên Ninh muốn bần rần cả tay chân,vội vàng ba chân bốn cẳng chạy nhanh lại thang máy đi xuống tầng cuối.

Chung cư Chung Mĩ gần bên có cửa hàng tiện lợi rất đặc khách,bán đủ thứ đồ muốn gì cũng có cho nên Tạ Yên Ninh muốn qua bên đó mua đồ.Đó là những gì cô đọc được từ trong tiểu thuyết,chắc cũng có thật nhỉ?

Mô mô đi vòng vòng ra khỏi Chung Mĩ,dòng đường bây giờ hơi vắng người đi lại,cũng đã hơi trưa rồi chắc có thể mọi người đã ngủ,xe cô cũng không nhiều cho nên cô có thể thuận lợi đi qua đường.Nhìn xung quang một hồi thì thấy đối diện xéo xéo một chút có một cửa hàng tiện lợi tên "Hương Dương".Tạ Yên Ninh vui mừng đi qua đường rồi đến đó.Qua~~tuy đã trưa nhưng cửa hàng cũng rất đông khách nha.Người người đều đi xem mọi mặt hàng,có người thì đi tính tiền có người thì hỏi nhân viên về sản phẩm.

Cô vòng vòng đi xem đồ,chọn mua vài thứ cần thiết rồi đi qua chỗ rau củ quả.Cô định sẽ mua nhiều thức ăn bỏ vào trong tủ lạnh để khi nấu thì có mà dùng,tủ lạnh không có nhiều đồ.Tạ Yên Ninh nguyên chủ lúc trước chỉ toàn ăn thức ăn bên ngoài các nhà hàng tây sang trọng,không ngon sẽ bắt bẻ,không vừa miệng cũng bắt bẻ.Nhưng cô thì khác,không kén ăn chút nào,dù cho ba bữa đều là dưa muối và cháo trắng cũng sẽ ăn mà không than một lời vì cô nghĩ có cái ăn là tốt rồi,nếu tới lúc mà không có đồ ăn để ăn thì cho dù là cháo trắng thôi cũng đã quý lắm rồi.

Mua đủ đồ cần dùng xong cô tính tiền rồi đi về.Cô nói thật là cô rất ngại khi này giờ dùng tiền của nguyên chủ a,cô không quen chút nào nhưng cũng đành phải phải dùng.Cô chỉ mới xuyên qua,cuộc sống ở đây cô chưa thể biết nhiều được,cô rất ngạc nhiên cho nên sống trong cuộc sống của người giàu sang sẽ sinh ra một nỗi sợ hãi cùng tự bẻ.Cô nghĩ lẽ như có ai đó phát hiện ra cô không phải Tạ Yên Ninh thật sự thì sao đây?Tới lúc đó cô phải làm như thế nào?

Lại một lần nữa chạy bạt mạng về phòng.

Thở một hơi dài lấy lại bình tĩnh mà đi vào trong phòng bếp cất đồ rồi trang trí lại một chút thì đã đói đến rã ruột,vào bếp nấu đồ ăn,ăn trưa rồi thì lại ghé sofa ngủ.

Không biết vì sao hay là làm việc quá mệt mà Tạ Yên Ninh ngủ thẳng cẳng đến chiều mà không hay biết,đây là lần đầu tiên lập ki lục ngủ lâu như vậy.

....

Ở Trịnh Thị,đã đến giờ tan tầm mọi nhân đang và đã đi về.Chỉ còn Trịnh Khương Nghị vẫn đang làm việc điên cuồng,làm cho đến 5h 45 rồi mà cũng không hay biết,cho đến lúc phát hiện ra thì bụng cũng đã hơi đói.Trịnh Khương Nghị để bút xuống dựa người vào ghế suy nghĩ xem hôm nay sẽ đi ăn nhà hàng hay về nhà của Nhan nhi dùng bữa tối,suy nghĩ một hồi bóng nhưng anh cảm thấy muốn ăn đồ ăn do Tạ Yên Ninh làm,rất muốn nữa là đằng khác.

Món ăn cô làm không bắt mắt cũng không có gì gọi là đặc biệt.Nhưng...nó thôi thúc khiến anh muốn ăn lại một lần nữa rồi lại một lần nữa.Anh lại không hiểu vì sao mình lại như vậy,lúc trưa đi ăn cùng Nhan nhi ở nhà hàng thì lại cảm thấy thức ăn ở nơi đó thật nhạt nhẽo chẳng bằng món Tạ Yên Ninh nấu,mặc dù ai ai cũng khen ngon ngay cả Nhan nhi cũng khen là vừa ăn.Trịnh Khương Nghị nhăn mày một hồi rồi quyết định trở về chung cư.Dọn dẹp lại bàn làm việc xong sách cặp tập đi ra khỏi phòng làm việc.

....

"Cạch"tiếng mở cửa nhà phát ra.Tạ Yên Ninh đang nấu bữa tối trong bếp nghe tiếng mở cửa đi ra ngoài xem thì thấy Trịnh Khương Nghị trở về,ngạc nhiên hỏi.

“Anh trở về!”

Trịnh Khương Nghị vẫn như trước mang bộ mặt lạnh lùng kia,một thân vest đen cao ráo vững chãi khiến bao nàng say đắm.

Anh nhìn Tạ Yên Ninh có hơi ngờ ngàng.Cô đang mặc một bộ đồ ngủ hình trái dâu nhỏ hồng,thân mang chiếc tạp dề chấm bi đơn giản,tóc cột đuôi ngựa trông năng động,mặt mộc không phấn son gì nhưng anh lại cảm thấy rất đẹp,đẹp đến lạ thường.

Tạ Yên Ninh thấy anh nhìn mình chằm chằm thì xấu hổ đỏ mặt,ngỡ không lẽ mặt mình dính gì nên đưa tay sờ sờ,cô nhăn mày khó hiểu,có dính gì đâu ta?

“Anh có đói không?Hay...vào trong tắm xong thay đồ rồi ra dùng bữa?”Cô lịch sự hỏi han.

Trịnh Khương Nghị nghe cô hỏi câu đúng ý mình nên mau lẹ gạt đầu xong đi vào phòng.20" sau đi ra đã thấy bữa tối đã dọn xong xui giờ chỉ cần dùng thôi.Tạ Yên Ninh đang bung đĩa thịt xào ra bàn thấy anh đã đi ra nói:

“Anh xong rồi à,mau tới dùng bữa tối đi”Cô tự nhiên đi đến cầm chén xới cơm xong đưa cho anh.Anh ngồi vào ghế tiện tay cầm lấy chén bắt đầu ăn.

Cô đứng kế bên nhìn anh ăn thì cười cười,mãi vẫn không ngồi xuống khiến cho Trịnh Khương Nghị thắc mắc hỏi:

“Sao còn không ngồi xuống ăn cơm,cô không đói?”

Tạ Yên Ninh nghe anh hỏi thì hết hồn xém chút té ra sau nhưng may cô tỉnh thần vững chãi nên chỉ mở to mắt xong rồi lắp bắp trả lời.

“Tôi... không đói...ha”

"rột rột" bụng reo lên kháng nghị lời của cô,Tạ Yên Ninh mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn,aaa xấu hổ chết cô rồi.

Trịnh Khương Nghị thấy hành động của cô thì cảm thấy thật đáng yêu mà môi hơi mím lên nói:

“Còn bảo không đói,mau ngồi xuống ăn cùng tôi.Tôi không có thói quen để cho người khác ăn đồ thừa của mình”

“Vâng”Tạ Yên Ninh nghe vậy rụt rè ngồi xuống tự mình xới cơm xong bắt đầu ăn.

Cả một bữa ăn chỉ là một bầu không khí im lặng.Tạ Yên Ninh cảm thấy cứ tiếp tục thế này cô sẽ lên bàn thờ sớm mất cho nên cô ăn cho lẹ rồi xin đi rửa bát.Trịnh Khương Nghị cũng không nói gì chỉ gạt đầu rồi tao nhả tiếp tục ăn hết phần của mình.

Ăn xong thì Trịnh Khương Nghị đi vào thư phòng làm việc,Tạ Yên Ninh thì rửa bát và dọn dẹp.Cả hai ai cũng không ai một lời nào,vẫn là mỗi người im lặng làm việc của chính mình.

Tạ Yên Ninh làm xong việc thì ngồi xem tivi,1 tiếng đồng hồ sau Trịnh Khương Nghị gọi cô vào,cô cũng không biết gì chỉ nghe lời đi vào.

“Phiền cô pha cho tôi một tách coffe có được không?”

“À vâng”Tạ Yên Ninh lại ngạc nhiên,nhưng không tò mò gì quay người đi ra ngoài,đang định đóng cửa lại thì bỗng nhiên lại mở ra lần nữa,Trịnh Khương Nghị đang làm việc thấy cô đang đi mà quay lại thắc mắc nhìn lên.

“Ừm...hay là đổi trà có được không?”

“Vì sao?Không còn coffe”

“Không không,tôi nghĩ là anh nên uống ít coffe thì hơn,vì uống nhiều quá cũng không tốt cho sức khỏe”Cô nhớ trong truyện có nói Trịnh Khương nghị không nghiện gì chỉ nghiện coffe,cô nghĩ đã bám đuôi người ta rồi thì cũng nên giúp người ta giữ gìn sức khỏe chút xíu,lỡ như một có xảy ra việc gì cũng sẽ nghĩ lại ý tốt lúc trước của cô mà nuông tay cho.

Trịnh Khương Nghị suy nghĩ một chút cũng gạt đầu đồng ý mặc dù có chút không tình nguyện.

Tạ Yên Ninh thấy anh gạt đầu thì vui vẻ đi pha cho anh một tách trà gừng thật thơm,anh lúc trước cũng hay đau dạ dày cho nên uống một chút trà gừng sẽ tốt cho dạ dày hơn,cũng có thể làm ấm người nữa.

Cô đem trà vào cho anh xong xin phép đi ra ngoài,trước khi đi còn dặn anh uống khi còn nóng sẽ tốt cho sức khỏe hơn là uống khi lạnh.Anh nói cảm ơn rồi tiếp tục làm việc,10" sau bỗng nhớ đến lời của cô nói thì đưa tay cầm tách trà lên trước ngửi thử sau thì uống một chút.Trịnh Khương Nghị ngạc nhiên,lúc trước anh không hề thích uống trà chút nào,có thể nói là cực ghét nhưng tách trà này thì lại khác.Nó rất thơm và vị lại vừa phải,lúc uống nóng nóng cảm thấy ấm hân cả người.Anh nghĩ Tạ Yên Ninh thực sự rất có năng khiếu làm đầu bếp,được chắc sẽ cho cô đi học thêm vài khóa về nấu ăn về sau sẽ nấu cho mình.

Anh đặt tách trà xuống bàn rồi tiếp tục làm việc, chút chút lại cầm tách trà lên uống. Lát đã hết sạch, tay anh đưa đến cầm tách trà lên định uống tiếp thì lại nhớ đã hết từ khi nào. Trịnh Khương Nghị muốn gọi cô vào làm cái khác cho mình nhưng nhìn lại đồng hồ đã 11h nghĩ giờ chắc cô đã ngủ rồi nên không gọi nữa, người hơi khó chịu cố làm việc nhưng miệng lúc nào cũng lác lác muốn uống tiếp. Có thể buổi tối hôm nay sẽ khó khăn đây.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Về nhà lớn

Sáng vẫn như ngày hôm qua, Tạ Yên Ninh vẫn không thể tập được thói ngủ nướng của nhà giàu cho nên đã quyết định đi làm bữa sáng, hôm nay cô biết điều nên làm luôn một phần cho Trịnh Khương Nghị.

Trịnh Khương Nghị đã chuẩn bị xong và đi ra ngoài, một cồi hương thơm thức ăn ngát ngay khiến cho anh cảm thấy rất đói mặc dù lúc trước không bao giờ anh có thói quen ăn sáng sớm cả. Tạ Yên Ninh thấy anh đi ra thì hỏi anh:

"Anh dậy rồi, hôm nay muốn dùng bữa sáng không?" Tuy làm rồi nhưng vẫn phải hỏi, lỡ như anh không ăn thì người nhọc là ai, là ai, là cô chứ ai. Cô ngốc nhưng không ngu nha.

Trịnh Khương Nghị gật đầu tỏ ra đồng ý xong kéo ghế ngồi xuống nhưng không động đũa, Tạ Yên Ninh hiểu nên đi đến ngồi xuống cùng anh dùng bữa sáng. Từ chuyện ngày hôm qua cô đã bớt rụt rè hơn và có chút cởi mở lạ thường, anh cảm thấy thế nhưng cũng không nói gì.

Không khí vẫn như tối hôm qua, mỗi người im lặng dùng bữa sáng của mình. Có thể nói, từ hai năm rồi đây là lần đầu à không lần hai hai người bọn họ hoà thuận cùng nhau ngồi cùng bàn dùng bữa mà chẳng một tiếng cãi cọ nào cũng như là chuyện bất ổn nào xảy ra. Bầu không khí hoà nhã, ấm áp đến kì lạ khác hẳn với ngày thường làm tâm tình của Trịnh Khương Nghị phi thường lạ lùng.

Tìm cảm giác thấy thật thích với cái thứ gọi là ấm áp này, không khí chan hoà bình thường trên cả bình thường. Lúc trước anh cũng không phải là một con người khó khăn gì, cũng không lạnh lùng như bây giờ. Anh thích làm những việc mà con tim mình mách bảo, anh là người thuộc chủ nghĩa tự do không thích trời buộc bởi bất cứ thứ gì. Nhưng... từ khi ba anh bắt ép anh cưới Tạ Yên Ninh người mà anh luôn xem như một người em gái kia, anh đã không thể nào chấp nhận được. Anh biết Yên Ninh có tình cảm với mình, cũng biết tính cách của cô một khi đã yêu là sẽ bất chấp tất cả dù cho có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa.

Nhưng anh không yêu cô, anh chỉ xem cô như một đứa em gái đối đãi mà thôi. Anh đã từ chối bao nhiêu lần mỗi khi ba hỏi, đối với anh mà nói nếu đã không yêu thì vẫn là không yêu. Anh không muốn làm tổn thương Yên Ninh, dù gì hai người cũng xem như thanh mai trúc mã với nhau khi còn nhỏ. Nhưng dù từ chối thì sao? Ba vẫn là quyết ép anh cho bằng được còn dùng cái chết để ép buộc anh, ông biết dù cho có chuyện gì thì anh vẫn luôn xem trọng mình cho nên bắt ép đến cùng.

Sau 1 tháng sau cãi cọ, Tạ Yên Ninh nài nỉ nói muốn cưới anh cho bằng được thì ba đã không nói nhiều nữa mà làm luôn hôn lễ trong 5 ngày sau, cho dù anh có thần thánh đi chăng nữa thì vẫn không đỡ kiếp. Đành phải cưới Tạ Yên Ninh và như thế mà cuộc hôn nhân không tình yêu này đã xảy ra.

Bây giờ nghĩ lại, hai năm hôn nhân qua hai người đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện không đáng có. Kết hôn không tình yêu, Tạ Yên Ninh đây thực sự là những gì mà cô muốn sao?

Trịnh Khương Nghị trầm tư giải quyết bữa ăn từ từ chậm chậm khiến cho Tạ Yên Ninh thắc mắc lên lên nhìn. Anh bị sao vậy nhỉ?

"Hôm nay không hợp khẩu vị sao?"

Trịnh Khương Nghị bị tiếng nói của cô làm cho hoàn hồn, thấy cô hồn nhiên nhìn mình đâm ra có chút nghĩ ngợi tiếp. Tạ Yên Ninh nếu như lúc trước cũng giống như bây giờ, thì có lẽ anh cũng sẽ không như bây giờ, lạnh nhạt với cô.

Trịnh Khương Nghị bị suy nghĩ của chính mình làm cho hết hồn, hơi hít sâu bình tĩnh lại tâm tình rồi ngược đầu lên trả lời cô:

"Không, rất vừa miệng"

"reng reng" Đang kết câu thì tiếng chuông điện thoại của anh vang lên phá bỏ bầu không khí ấm áp. Trịnh Khương Nghị để chén xuống cầm điện thoại lên nghe.

"..."

"Con biết rồi, một chút nữa sẽ về...vâng...tạm biệt ba"

Tạ Yên Ninh bản tính nhiều chuyện trời dậy, mở to mắt lấp lánh nhìn anh chậm chậm như đang tìm hiểu xem anh nói chuyện với ai trong rất đáng yêu. Trịnh Khương Nghị ho khan một tiếng xong nói.

"Ba nói chúng ta một chút nữa về nhà chính thăm ông cùng mẹ, còn nói mẹ rất nhớ cô muốn gặp cô"

Ba và mẹ của Trịnh Khương Nghị?!

"Oh tôi biết rồi"

"Vậy ăn mau đi, rồi chuẩn bị chúng ta trở về"

"Um"

.....

"Đã chuẩn bị xong chưa?"

"Xong rồi"

"Đi thôi" Trịnh Khương Nghị mở cửa xe ngồi vào ghế lái, Tạ Yên Ninh cũng không nói gì vòng qua ngồi vào ghế phụ. Cô mặt có hơi bồn chồn, aaa vì sao được ngồi vào tiểu hắc hắc đáng yêu mà sao lại không vui nổi thế này. Huhu hôm nay về nhà chính đó, làm sao cô đỡ nổi đây!

Nhà chính là một căn biệt thự thời thượng được xây trên một ngọn đồi ngấn biển. Một khu đất rộng đến mấy ngàn héc ta trải dài bao bọc luôn cả một vùng biển, gia tộc nhà họ Trịnh rất giàu có, nên từ khu đất đó bao gồm luôn cả vùng biển phía nam này đều là của nhà họ Trịnh, gia truyền họ Trịnh từ đời này sang đời khác đều do con trai trưởng nắm quyền khi được trao chức vị vì thế có thể tránh được việc tranh chấp tài sản cho sau này, đó chính là gia uy của nhà họ Trịnh từ mấy đời nay. Đến đời của Trịnh Khắc ông đã đưa họ Trịnh đến đỉnh vinh quang sáng lạng và nay con ông Trịnh Khương Nghị cũng nối tiếp ba mình làm cho Trịnh thị ngày càng lớn mạnh, Trịnh Khắc ngoài Trịnh Khương Nghị là con trai trưởng ra thì còn có hai đứa con sinh đôi nữa là Trịnh Ngọc và Trịnh Nhạc, hai đứa chỉ mới 10 tuổi đều đang đi học.

Họ Trịnh có tổng 10 người. Năm người nhà Trịnh Khắc, ba người nữa là gia đình em trai của Trịnh Khắc cùng hai người có địa vị lớn nhất Trịnh gia là ông nội và bà nội của Trịnh Khương Nghị đã định cư ở Úc. Nói chung Trịnh gia gia phả cũng không phải là quá phức tạp, nhưng phức tạp ở chỗ là gia uy rất nghiêm khắc đến đáng sợ.

Đến nơi, xe dừng trước cổng lớn. Người hầu xếp hàng dài cung kính cuối đầu:

"Đại thiếu gia, Đại thiếu phu nhân trở về"

Tạ Yên Ninh bị căn biệt thự làm cho kinh ngạc, bây giờ còn bị một tràng chào hỏi long trọng trước mắt làm cho kinh ngạc gấp bội phần. Mắt mở lớn, mặt đỏ lên ngượng ngùng đi ra khỏi xe.

Trời ơi, từ hồi cha sanh mẹ đẻ đến giờ đây là lần đầu tiên cô được người ta chào hỏi một cách linh đình như thế này! Ngại chết cô rồi. Mắt đưa qua cầu cứu Trịnh Khương Nghị, Trịnh Khương Nghị thấy cô cầu cứu mình thì quay sang gật đầu nhận, mọi người hầu nhận được lệnh ngay ngấn ngược đầu trở lại đứng im.

"Chào Thiếu gia, thiếu phu nhân trở về" Quản gia của nhà họ Trịnh. Bác Triệu là một người nghiêm khắc trong mọi công việc, ông rất khó bắt chuyện vì thế được mọi người gán cái mác là "Quý khó khăn". Ông đã làm quản gia cho nhà họ Trịnh hơn 60 năm và cho đến nay vẫn như vậy.

"Bác Triệu, khỏe" Trịnh Khương Nghị không nóng không lạnh nói.

"Không dám" Ông từ tốn trả lời, đầu quay sang nhìn Tạ Yên Ninh cuối chào.

Tạ Yên Ninh thấy ông nghiêm nghị chào mình đâm ra có chút hơi sợ nhưng vẫn lễ phép gật đầu chào lại.

"Ôi Yên Ninh con gái yêu quý của mẹ, cuối cùng con cũng về thăm mẹ rồi. Mẹ thật nhớ con nha" Một giọng nói ngọt ngào quý phái vang lên. Khiến cho Tạ Yên Ninh lòng nhộn nhịp.

Cô nghe có người kêu mình thì quay đầu lại xem, mắt ngạc nhiên nhìn người trước có giọng nói yêu kiều kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Về nhà lớn .1._

Một vị phu nhân trang nhã quý phái, dù đã gần 40 nhưng bà vẫn đẹp như còn 30, mặt điểm một ít phấn cùng son nhạt thôi cũng đã khiến cho bà đẹp hơn bội phần. Sang trọng, xinh đẹp, chói lóa cả mắt cô... đó là những gì mà cô có thể thấy được và suy nghĩ. Trên đời này lại có một quý bà xinh đẹp như vậy sao? Hèn gì Trịnh Khương Nghị lại đẹp trai như vậy, thì ra là hưởng từ người mẹ xinh đẹp này của mình.

"Ôi con gái yêu của mẹ,mẹ thật nhớ con quá đi mất"Bà vui vẻ đi đến ôm chặt cô vào lòng.Tạ Yên Ninh sùng sốt vì bị ôm đột ngột ngay cả lời cũng không nói ra được,thân bất động để bà ôm.

bà Hiếu Hoa buông cô ra,nhìn cô chưa sót."Con gái ngoan,sao mẹ thấy con lại ốm đi nhiều thế?Có phải Khương Nghị nó chọc giận gì con không nói cho mẹ nghe xem,mẹ sẽ trị nó cho con"

"..."Nói gì đây?Tạ Yên Ninh lúng túng không biết phải mở lời như thế nào,lo lắng nhìn Trịnh Khương Nghị.

"Hai con về rồi,mau vào nhà thôi"Trịnh Khắc nhìn Tạ Yên Ninh mỉm cười rồi nhìn qua Trịnh Khương Nghị nói.Tạ Yên Ninh trong lòng bà Tring cũng phải đỏ mặt trước vẻ nam tính của ba Trịnh Khương Nghị,ôi có thật là ông ấy đã 50 không thể?giết cô luôn đi.Ông còn nam tính hơn cả mấy anh hotboy bên Hàn nữa a.

Vào bên trong Tạ Yên Ninh không thể hết ngỡ ngàng với ngôi nhà lớn này,nó quá đẹp đi.Phong cách cổ điển của pháp lại có chút pha lẫn phong cách cổ truyền của nước mình.Nó khiến cho cô không thể nào rời mắt được.

Ngồi vào sofa Tạ Yên Ninh vẫn không mở lời nào,chỉ im lặng nhìn chung quanh làm cho bà Hiếu Hoa cảm thấy có gì đó không ổn,lo lắng sờ trán cô hỏi.

"Tiểu Ninh con sao vậy?Không khỏe sao con?"

"Con..."cô bị bà hỏi đột ngột,lấp bắp cả miệng.

"hửm sao vậy con,nói mẹ nghe xem nào"

"con...không bị gì cả"Cô nhìn Trịnh Khương Nghị thấy anh vẫn bình thường ngồi đó nhìn cô,Tạ Yên Ninh nhìn anh một hồi rồi cuối đầu nói với bà.

"Thật không đó?"Bà nhủ mải nghi hoặc.

"Thật"Tạ Yên Ninh gạt đầu lia lịa như búa bổ khẳng định mình rất khỏe.

"Thôi được rồi,con gái theo mẹ lên phòng nào,mẹ có cái này tặng con này"Nói rồi không đợi Tạ Yên Ninh đồng ý mà nhanh nắm tay cô đi lên lầu,Tạ Yên Ninh mặt xanh mét nhìn Trịnh Khương Nghị cầu cứu anh lần hai.Nhưng lần này thì khác,Trịnh Khương Nghị vẫn khuôn mặt lạnh tanh đó nhìn cô bị bà kéo lên phòng,cô thật khóc không ra nước mắt.

Trịnh Khắc nhìn một màn này cũng không nói gì chỉ cầm tách trà hóp một ngụm rồi đứng lên nói với anh"Đi theo ta lên thư phòng"rồi đi thẳng.

Trịnh Khương Nghị mặt lạnh đi vài phần,cũng không phản kháng gì đi theo ông.

....

Trong phòng:

"con nói đi,chuyện này là sao?"Giọng ông âm trầm vọng khắp khung phòng,không khí bắt đầu u ám hơn ở bên ngoài.

"Chuyện gì thưa ba?"Trịnh Khương Nghị đứng đó,bất động như một tượng đá không biết mệt là gì hỏi lại ông.

Trịnh Khắc nghe anh vẫn sống chết già ngờ thì thật sự đã nổi trận lôi đình,tay đập bàn chỉ thẳng vào anh"Con đừng có đứng đó già vờ với ta nữa,hừ con làm sao mà không biết chuyện ta muốn nói là chuyện gì.Nói vì sao Ninh nhi lại thành ra như vậy hả"

"Cô ta gieo gió,thì gặp bão"

"Con..."

"Lúc trước đã tha cho cô ta một lần,cũng đã cảnh cáo một lần.Nhưng cô ta không chịu nghe,đây chính là quả báo"

"Ha hực cười.Quả báo sao?Còn không phải do cậu làm chồng mà không đứng đắn,đã có vợ mà lại đi dạn diều với một người phụ nữ khác đã vậy còn là thư ký của mình nữa,cậu có biết trong công ty tuyệt nghiêm cấm chuyện yêu đương không?"

Cậu nghĩ đi,cậu làm như vậy hỏi sao con bé nó không điên tiếc cho được."Ông Trịnh như thật sự đã phát điên,may là phòng này cách âm rất tốt cho nên người bên ngoài không nghe được chứ không thì cũng bị làm cho run sợ.

Thật tức chết ông,Ninh nhi là một đứa bé ngoan.Ông và gia đình điều xem như con cháu ruột thịt trong nhà mà yêu thương,từ nhỏ ba mẹ phải sang bên Mỹ để làm việc nên con bé thiếu vắng tình thương rất nhiều,vì vậy ông và vợ yêu thương nó bảo vệ nó không để cho nó có chút tổn hại nào.Ông biết con bé thích Khương Nghị từ nhỏ,nay đã lớn vẫn vậy.Ông nghĩ dù gì hai nhà ông và Ninh nhi điều có giao tình thân thiết,nay con bé lại thích Khương Nghị như vậy nên ông làm chủ cho nó kết hôn cùng Khương Nghị.

Nào ngờ đứa con trai này của ông lại huỷ hoại con bé khiến cho nó thành ra như ngày hôm nay,hỏi thử xem ông có tức không chứ!

"Con không làm gì sai.Lúc trước không phải đã nói với ba,nếu như vẫn cố chấp kết hôn cô ta cho con thì đừng bao giờ hối hận không phải sao?Tình yêu là gì ba cũng biết,đối với con không yêu chính là không yêu,dù cho có làm gì đi chăng nữa thì vẫn không yêu.

Con yêu Nhan nhi,người con thực sự muốn kết hôn là Nhan nhi.Còn Tạ Yên Ninh người đàn bà độc ác như cô ta,hừ xứng sao.Cô ta ngay cả một cọng tóc của Nhan nhi cũng không sánh bằng."

Trịnh Khương Nghị lạnh lùng nói ra tất cả những gì mình suy nghĩ từ bấy lâu nay.Anh lúc trước đã nghĩ rất nhiều,muốn nói ra hết cũng rất nhiều.Nhưng vì sao khi đến ngày hôm nay,chỉ có bấy nhiêu đó,anh cho đến phút này cũng không hiểu vì sao mình như vậy.Trịnh Khương Nghị nhàn nhai.

"Con..."Ông mở mắt thật lớn nhìn anh không tin được,người vì tức giận mà run run cả lên không nói được gì nữa.

"Con đã nói xong hết rồi,không còn việc gì nữa vậy xin phép ba con ra ngoài trước"Nói rồi anh xoay người bước đi.

"Haizz thôi được rồi,con cũng đã 30 mấy rồi cho nên ta không quản được con,nhưng ta muốn cho con một lời khuyên....Nghị,có thể tâm trí con bây giờ nghĩ như vậy.Nhưng con có bao giờ nghĩ lòng của con thực sự có nghĩ như vậy không?Có thể lúc này con nghĩ thứ mà con luôn đối với Lưu Ý Nhan là tình yêu,nhưng ba thì thấy nó lại không phải,ba tin rồi sẽ có một ngày con nghĩ khác về nó....Nghị,con sau này đừng hối hận vì những gì mình đã làm,nghe hiểu chứ?"Trịnh Khắc thờ dài,nhìn Trịnh Khương Nghị từ sau nói.

Anh nghe ông nói bước chân dừng lại.Lòng suy ngẫm,bồn chồn thôi thúc như muốn nổ tung,anh kìm nén cực điểm nhanh chân đi ra ngoài như muốn thoát khỏi nó.Đóng cửa lại rồi đứng ở đó.

Lòng mình nghĩ gì ư?...Hối hận?Anh từ trước đến nay chưa bao giờ biết hối hận là gì.

Từ nay và trở về sau cũng sẽ không bao giờ hối hận cả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Về nhà lớn.2._

"Tiểu Ninh con xem,đây là quà mà mẹ đi Pháp mua về cho con này.Con xem có đẹp không?"Bà Trịnh vui vẻ xách hai túi đồ to từ trong tủ ra đưa cho cô xem

Tạ Yên Ninh bất ngờ cầm lấy,cô nhìn bà một hồi do dự mở ra xem.Túi màu xanh thứ nhất là 2 bộ váy rất đẹp,kiểu cách hoà nhã lại không kém phần quyến rũ.Một màu kem sữa và tím nhạt,thoạt nhìn rất hợp với thân người của Tạ Yên Ninh.Còn túi thứ hai màu vàng nhạt là son phấn cùng kem dưỡng da đắt tiền cùng một chai nước hoa Pháp không rõ gì,mùi hương lavender thơm ngát ngay làm cho cô rất thích,chỉ có trời mới biết cô thích nhất là mùi lavender,cô thích tất cả những gì liên quan đến nó vì loài hoa đó rất đẹp lại tượng trưng cho sự chung thủy sâu sắc của tình yêu.

Tình yêu!Ha nghĩ lại thì cô không khỏi cười nhẹ.Lúc nhỏ ở trường học,nhìn tất cả các bạn khác điều đã có người yêu người thích,quen nhau rất nhiều.Cô lúc đó chả có một ai thích mình nên đâm ra cũng không quen ai,cô tuy bên ngoài không nói gì những bên trong lại rất chột dạ luôn tự hỏi vì sao cô lại không có người yêu?Cô cũng đâu phải là xấu đến ma chê quỷ hờn cơ chứ!

Nhưng cho dù có than vãn như thế nào thì vẫn không có là không có.Ế chống ế chê,cô luôn tự nói với chính mình.Tô Nhiễm mày không được buồn,dù gì bây giờ ở tuổi mày điều trước tiên là phải lo ăn học để sau này có công việc mà làm,chuyện yêu đương gì đó đẹp qua một bên đi mày vẫn còn nhỏ lắm.

Khuyên đi khuyên lại,dồn ném nỗi niềm cũng muốn có người yêu thử một lần vào trong lòng.Cho đến khi lớn lên,24 tuổi rồi mà vẫn như vậy.Một anh người yêu cũng không có,điều đó khiến cho cô muốn khóc hết mấy lần đau buồn đến cỡ nào,nhưng khóc và đau đến đâu thì không có vẫn là không có.Từ đó cô cũng không nghĩ nữa,thuận theo tự nhiên.

"Tiểu Ninh...Tiểu Ninh,con có nghe mẹ nói gì không vậy?Tiểu Ninh"Bà Trịnh thấy cô thất thần suy nghĩ gì đó,thả hồn đi đâu đâu nên lay cô hỏi.

Tạ Yên Ninh bị bà lay về từ trong suy nghĩ,giật mình tỉnh lại quay sang nhìn bà nhỏ nhẹ nói"A không có chuyện gì,ùm...xin lỗi mẹ con không nghe mẹ nói gì,mẹ có thể..."

"Mẹ nói hay con ở lại đây với mẹ một tuần đi có được không?dù gì thì cũng đã lâu rồi hai mẹ con mình mới có dịp gặp nhau như vậy.Nghị nó sáng nào cũng đi làm,một mình con ở chung cư chắc buồn lắm,thôi thì ở đây với mẹ đi để hai mẹ con ta nói chuyện phím.Con thấy sao?"Bà Trịnh vui vẻ nắm tay cô nói.Bà từ khi sang Pháp cho đến nay xa cô cũng đã 1 năm rồi.Thực sự rất nhớ cô,một phần muốn thăm cô một phần cũng muốn xem xem Nghị nó có bắt nạt cô hay không.

Tiểu Ninh từ nhỏ bà xem nó như con ruột của mình.Chăm nó từ li từ tí,lo lắng đủ điều.Bà biết Khương Nghị nó không yêu con bé,nhưng lúc già con bé cho nó bà nghĩ lửa gần rơm lâu ngày rồi sẽ cũng cháy thôi nên không lo gì nữa.Nay khi về nghe người hầu trong nhà nói hai đứa nó có xích mích lẫn nhau,bà lo vô cùng.Tiểu Ninh chắc hẳn nó rất buồn,thấy hành động của nó từ sáng đến giờ cho thấy điều bà nghĩ đã xảy ra.

Thôi thì bảo con bé ở đây với mình vài hôm để có gì bà có thể an ủi nó đôi phần, giúp cho nó đỡ phải buồn.

"Chuyện đó, con..." Nghe bà hỏi như vậy cô có hơi do dự. Làm sao đây? Nếu như đồng ý thì không biết Trịnh Khương Nghị có giận hay gì không. Nhưng nếu không đồng ý thì mẹ Trịnh sẽ buồn, haizz làm sao đây?

"Sao, được không con?"

"Con... mẹ à, hay để con hỏi ý anh ấy cái đã. Lỡ như anh ấy không đồng ý thì con cũng không biết làm sao"

"Nó không đồng ý mẹ sẽ đánh vào mông nó, con không cần lo. Chỉ cần con muốn hay không thôi, còn nó cứ để mẹ lo" Bà Trịnh vỗ tay cô trấn an, bà mỉm cười. Đúng là đứa bé ngoan, luôn lo lắng đến suy nghĩ của chồng mình.

Tạ Yên Ninh nghe bà nói thì kinh ngạc mắt mở lớn miệng há to nhìn bà. Đánh... đánh vào mông!!!! Cô tưởng tượng đến cái cảnh Trịnh Khương Nghị nằm trên bàn coi quần lộ mông ra, bà Trịnh thì cầm cây cườì tã đánh vào mông trắng nõn của anh, anh nằm mà tay nắm cạnh bàn chịu đựng mủi mào khóc lóc xin bà tha cho. Nghĩ đến đây Tạ Yên Ninh mặt đã đỏ như trái cà chua, hết hồn lắc đầu xua đi những ý nghĩ bậy bạ trong đầu mình ra. Thật sự muốn giết chết cô mà, xấu hổ quá. Trịnh Khương Nghị anh ta sẽ không bao giờ như vậy đâu, mà nếu có thì... thì thật sự là mất hết hình tượng a~~~~

"Con, Tiểu Ninh con sao thế. Con bệnh sao? Mặt đỏ lên quá trời này" Bà Trịnh giật mình đưa tay lên sờ trán cô lo lắng hỏi. Đầu có nóng đâu ta?

"Con không sao, không sao" Cô thở hắt hắt trả lời. Ồi...

"Thật không?" Con bé này. Hình như càng ngày càng kì lạ, mỗi hành động điều kì lạ đến khác thường đi. Không sao thật chứ?

Cô gật đầu. Nghĩ gì đó rồi nói "Mẹ à, hay chúng ta xuống nhà dưới đi. Chắc ba và Nghị đang đợi đó"

"Ừm cũng được, à nhớ suy nghĩ về những gì mẹ nói đó nhé" Bà cưng chiều nheo nhẹ mũi cô, Tạ Yên Ninh sờ mũi cười cười đi cùng bà xuống dưới.

....

"Hai người vẫn ngồi đây từ nãy giờ sao? Nghị con không đi làm à?" Bà nghĩ hai đứa đến đây thì cỡ giờ Nghị nó cũng phải trở lại công ty rồi chứ?

"Không, hôm nay con nghĩ một bữa" Anh nhìn bà trả lời xong quay sang nhìn cô, ánh mắt như sét qua một tia ánh quang làm cho Tạ Yên Ninh hơi sợ, nghĩ sắp có chuyện không hay rồi.

"Vậy sao, thôi vậy trưa hai đứa ở lại ăn cơm cùng ba mẹ nhé. Lâu rồi mới có dịp ăn cơm cùng nhau mà" Bà Trịnh mắt hiền từ hướng tới anh. Anh dám nói không một tiếng đi, tôi không tin tôi không đánh vào mông anh như lúc nhỏ tôi con anh.

Trịnh Khương Nghị khoé miệng hơi giật giật, mặt đen còn hơn cả đất nồi. Mẹ anh chắc chắn đang nghĩ đến việc đánh vào mông của anh giống lúc nhỏ đây mà, có nghĩ cũng không nghĩ đến việc đó là nỗi ám ảnh kinh hoàng của anh từ nhỏ cho đến bây giờ có chết anh cũng không quên được, lúc đó có bao nhiêu là nhục nhã và xấu hổ.

"Cũng được" giọng của anh có hơi run run nói.

"Tốt. Di Lê trưa làm nhiều món một chút cho thiếu gia và thiếu phu nhân nha" Bà Trịnh vui cười, hùm anh cũng còn thông minh đó.

Ba Trịnh lắc đầu nhìn cả hai, haizz lại nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hồi ý_

Lúc đến đây Tạ Yên Ninh cứ ngỡ sẽ rất khó khăn vì sợ họ phát hiện cô không phải Tạ Yên Ninh thật, nhưng xem ra không có chuyện gì bất thường cả. Ba Trịnh không hỏi han gì chỉ cười nói bình thường, còn mẹ Trịnh thì nghĩ cô bệnh hay gì gì đó nên chỉ lo cho cô thôi không nghĩ đến chuyện gì khác. Làm cho cô thở phào nhẹ nhõm cả người, chắc hai người đó không biết chuyện gì đã xảy ra đi, thôi vậy cũng tốt.

Quyên một buổi sáng nay cả nhà quay quần tụm lại ăn bánh uống trà nói chuyện phím, không khí rất hoà nhã yên bình. Ba mẹ Trịnh đều cười nói vui vẻ, không khí gia đình ấm dần lên làm cho cô vui theo. Cũng đùa nói vài đôi câu không còn rụt rè như lúc đầu, mẹ Trịnh thấy vậy càng vui hơn. Riêng Trịnh Khương Nghị không giam gia trong cuộc trò chuyện nhưng cũng có góp vài lời ít ỏi, thôi thì cũng được tính là có góp vui vài lời đi.

Trưa đến, thức ăn đã dọn sẵn. Người hầu từ trong ra gọi vào dùng bữa. Tạ Yên Ninh đi theo mọi người vào bên trong phòng ăn, nhìn một bàn thức ăn thịnh soạn trước mắt không khỏi cảm thấy hơi đói đói, ba mẹ mời cô ngồi xuống chỗ ngồi kế bên Trịnh Khương Nghị, cô cũng không nghĩ ngợi gì ngồi xuống ừm ừm vì cô là vợ của anh ta mà, vợ ngồi kế chồng mình là chuyện đương nhiên.

"Tiểu Ninh, con ăn súp gà này đi bỏ lăm đó. Nhìn mặt con xem, xanh xao đi nhiều rồi!" Mẹ Trịnh múc súp bỏ vào trong chén của cô, mặt lo lắng nhìn cô nhìn lại. Không biết thằng này làm cái quái gì mà con bé nhìn ốm đi vài cân rồi, bà mà biết được thì sẽ đánh chết nó cho hả dạ.

Mất bà lờn qua Trịnh Khương Nghị, anh bị bà lờn cũng xem như không thấy gì vẫn tao nhả gấp thức ăn không để ý đến bà. Mẹ Trịnh bị anh không để ý thì giận đến xanh mặt, định lên tiếng thì ba Trịnh can ngăn "Thôi được rồi, hai mẹ con hai người tới giờ ăn vẫn gây sự là sao. Còn ra thể thống gì nữa, mau dùng bữa đi!"

Mẹ Trịnh nghe nói vậy thì cũng cố kìm nén hạ hỏa mà không quan tâm đến anh nữa, quay sang thích thú gấp thức ăn cho Tạ Yên Ninh. Gấp đến nỗi chén của cô đã đầy lăm rồi, cô cũng sắp ăn không nổi nữa.

Huhu mẹ Trịnh à đừng gấp nữa, con ăn không hết đâu bỏ sẽ uống lăm đó.

Buổi trưa như thế cũng không có việc gì xảy ra. Ba mẹ thì dẫn nhau ra sau vườn ngồi ngắm hoa thưởng trà trưa, Trịnh Khương Nghị không đi mà ngồi ở sofa trong nhà xem tài liệu của công ty, anh là người cuồng công việc dù cho có rảnh rỗi cũng sẽ lấy tài liệu hay hồ sơ ra phê duyệt. Tạ Yên Ninh thấy anh không đi thì cũng không đi, ba mẹ Trịnh cũng không ép gì tự mình đi ra vườn để hai người có không gian riêng.

"Ừm... Trịnh Khương Nghị, tôi có việc muốn hỏi!" Cô rụt rè đi đến đứng trước mặt anh.

Trịnh Khương Nghị đã thay tây trang lúc sáng ra thành một bộ quần áo ở nhà thoải mái hơn, mắt đeo kính, tay phê duyệt hồ sơ. Anh nhìn rất hấp dẫn trong lúc làm việc, nhưng mà bây giờ không phải là lúc để mê mẩn dung nhan của anh nên cô bình tĩnh lại tinh thần chuẩn bị hỏi chuyện. Trịnh Khương Nghị nghe cô muốn hỏi gì đó thì ngược đầu lên, dừng công việc đang làm dở hỏi:

"Có việc gì?"

"Mẹ lúc sáng có hỏi tôi, muốn tôi và anh ở lại đây khoảng một tuần với mẹ!" Cô ngu gì ở một mình, lỡ như có chuyện gì đó không giải quyết được thì cũng sẽ có Trịnh Khương Nghị để hỏi ý, dù gì Trịnh Khương Nghị cũng biết được việc cô bị mất trí nhớ nên sẽ giúp mà không nghi ngờ gì.

"Vì sao?" Anh nhíu mày hỏi tiếp, cảm giác như anh đang không nguyện ý cho lăm.

"Mẹ nói sợ anh đi làm rồi để tôi một mình ở đó cũng buồn nên muốn tôi và anh đến đây sống vài hôm để có người nói chuyện phím!" Cô thành thật khai báo với anh.

"Chỉ có vậy?"

"Ừm"

Trịnh Khương Nghị nghe xong lời giải thích của mẹ từ lời nói của cô truyền đạt lại mà anh bắt đầu nhưc đầu, đúng là mẹ lại bài đưa thứ trò nữa rồi. Anh tháo kính ra xoa xoa huyệt thái dương xong đưa tay xua xua nói "Thôi được rồi. Sao cũng được, bây giờ ra ngoài với ba mẹ đi cho tôi làm việc"

Tạ Yên Ninh nghe anh đồng ý thì vui vẻ cười tươi cuối người cảm ơn anh xong tự động đi ra ngoài vườn cho anh làm việc. Trịnh Khương Nghị ngã người ra sau, đầu vẫn còn đau chán, sao mỗi lần mẹ anh bày trò thì anh cứ có cảm giác mình sắp không xong rồi vậy, thật nhưc cả đầu mà.

....

"Ủa Tiểu Ninh, không phải con nói muốn ở trong đây với Khương Nghị sao?" Mẹ Trịnh đang uống trà thì thấy cô ra nên thắc mắc hỏi.

"À anh ấy nói muốn ở một mình làm việc cho nên con đi ra đây để cho anh ấy yên tĩnh!" Cô đi đến ngồi xuống nhìn mẹ cười nói, không hiểu sao cô cảm thấy mẹ Trịnh có chút trẻ con, trong rất đáng yêu. Không lẽ gu của ba Trịnh lại là những người dễ thương!?

"Vậy sao, cái thằng này thiệt là. À mà đúng rồi, việc mẹ nói với con đó. Suy nghĩ sao rồi, con đồng ý chứ?"

"Dạ, con nghĩ rồi. Con đồng ý ạ"

"Thật sao? Tốt quá, sao thấy không em đã nói rồi mà con bé sẽ đồng ý. Em thắng rồi nha, đưa tiền đây!" Mẹ Trịnh nghe cô trả lời mà mừng hết lớn, quay sang chìa tay với ba Trịnh đang đen mặt ngồi đó u ám ở kế bên.

Ba Trịnh không tình nguyện lấy tiền trong ví ra đưa cho bà, hai người này rảnh rồi sinh nông nổi nên đâm ra lúc nào cũng cá cược nhau suốt ngày để lấy tiền, không phải thiếu tiền gì mà quan trọng là vui vẻ.

Quy định là trong một tháng ai thắng nhiều hơn thì người thua sẽ thực hiện một điều ước với người thắng. Hai người chơi trò này từ lúc mẹ Trịnh còn bên Pháp cho đến bây giờ. Tạ Yên Ninh lại có cảm giác mình bị lừa một cách trắng trợn.

"Ha Ha Tiểu Ninh, vậy hôm nay ở lại luôn đi. Tối chúng ta cùng ăn bánh rồi xem phim thần tượng, dạo này mẹ có nhiều bộ phim mới lăm nha!" Sở thích của mẹ Trịnh rất nhiều, trong đó có cả phim ngôn tình chuyển thể nữa. Đây là một phần trong một phần việc ba Trịnh quá nuông chiều mẹ mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Đêm

"um...vâng ạ"Đồng ý chắc không sao đâu nhĩ,dù gì thì Trịnh Khương Nghi anh ta đã đồng ý rồi kia mà.Hôm nay ở hay mai ở cũng vậy thôi,vậy thì hôm nay ở luôn cho rồi.Dù sao thì ở đây cũng rất vui,cô rất thích.

"Ngoan" Mẹ Trịnh cười khen ngợi,xong tiếp tục ăn phần bánh của mình và uống hết trà.

"Rìng Rình"

Điện thoại của mẹ Trịnh vang lên,bà để tách trà xuống cầm điện thoại lên nghe"Alo"

"..."

"Sao?Tối nay á...um thôi được rồi tớ sẽ đến,vậy nhé bye cậu"

"Sao thế em?"Ba Trịnh thắc mắc hỏi.

"À Từ Hà cậu ấy nói tối nay nhà có tiệc,mời chúng ta đến dự đó mà"

"Vậy mấy giờ?"

"8 h"

Mẹ Trịnh vui vẻ nói xong quay sang nhìn Tạ Yên Ninh thì nhớ ra việc gì đó,mặt ấy náy nói với cô:

"Tiểu Ninh...hehe tối nay mẹ có tiệc,xin lỗi vì không thể ở nhà chơi cùng con được rồi"Mẹ Trịnh nắm tay cô xin lỗi.Bà thực sự là không muốn thất hứa với cô,như biết làm sao được bữa tiệc này là bữa tiệc mừng hôn của con gái của người bạn thời đại học của bà,hai người rất thân nên không đi không được.Đành phải thất hứa với cô bữa nay vậy.

"Con không sao,mẹ và ba cứ đi vui vẻ.Con cùng nghỉ ở một mình cũng được mà"Tạ Yên Ninh cười cười nói với bà.

Mẹ Trịnh nhìn cô muốn rớt nước mắt,người hướng tới ôm cô vào lòng"Con là đứa con ngoan,mẹ đúng là không chọn nhầm người"

Tạ Yên Ninh cũng ôm bà mỉm cười,kiếp trước cô chỉ có một mình,dù cho bận bịu đến đâu cũng chỉ có một mình gánh vác mọi việc.6 tuổi đầu,ba và mẹ cô đã chết vì tai nạn,lúc cứu ra thì không kịp nữa chỉ cứu được có mỗi mình cô.Họ hàng thân thích cũng chẳng có ai,không tìm ra nên cô đã được đưa vào viện trẻ mồ côi.Cô đến nơi đó trong trạng thái ngơ ngác ngắc ngắc chẳng biết gì,cứ ngơ ngác nhìn mọi người trong viện sinh hoạt mà làm theo,nhìn mọi người trong viện chơi đùa mà mình ngồi trong góc tự chơi với cây cỏ.

Thời gian cứ thế thấm thoát đưa cô lớn lên rồi đưa cô rời khỏi viện khi đã trưởng thành.Cứ ngơ ngắc giữa cuộc sống rộng lớn,không cảm nhận được cái gì gọi là yêu thương,cái gì là tình yêu.À không... phải nói là đã từng,đã từng được yêu thương xem như công chúa nhỏ,nhưng từ khi sự việc đó xảy ra cho đến bây giờ đã không có cảm nhận qua nữa.Không khóc cũng không cười thật lòng mình bao giờ,ở nơi đó mọi thứ được xem như quá bình đẳng cho nên mọi đứa trẻ được tình yêu thương đồng đều nhau,có lẽ vì thế mà cô chưa bao giờ cảm nhận tình thương thật lòng và đủ cả.

Còn bây giờ thì sao?Người trước mặt này,người xưng là mẹ ấy lại cho cô cảm giác hạnh phúc này,đều là thật!

Tạ Yên Ninh ôm chặt bà mất từ từ ngấn lệ,những giọt lệ đầu tiên trong cuộc đời từ năm 6 tuổi.Nỗi niềm hạnh phúc dân trào từ trong ngõ ngách của con tim tưởng chừng đã không còn cảm nhận được đắng cay mặn ngọt kia giờ đã nếm được mùi vị ấy.

"Mẹ,con cảm ơn mẹ"Cảm ơn vì người đã cho con hạnh phúc này,cảm ơn vì đã cho con cảm nhận được nó một cách thật lòng.Con kiếp này không ham gì chỉ muốn cuộc sống yên bình nhàn nhạt giống như lúc trước,sống cho hết một kiếp này mãi mãi như vậy là được rồi.

"Tiểu Ninh!!Vì sao con lại khóc?Nói mẹ nghe con đau ở đâu à?"Bà hốt hoảng nhìn cô khóc,đưa tay lên lau đi nước mắt của cô.Ba Trịnh đang uống trà cũng xém chút bị làm cho sợ mà xặc nước,để tách trà xuống mà đi đến vỗ vỗ lưng cô hỏi thăm.

"Hic con không sao,không sao cả"

"Thật không?Con đau ở đâu cứ nói đừng chịu đựng"

"Con thực sự không sao"Cô mỉm cười nhìn hai người trước mặt đang lo lắng cho mình mà càng hạnh phúc vạn phần.

Từ xa Trịnh Khương Nghi mặt dần trầm đi nhìn cảnh tượng trước mắt.Lạnh lùng nhìn Tạ Yên Ninh vừa rơi lệ vừa ôm mẹ mỉm cười,anh suy nghĩ gì đó rồi xoay người đi vào trong tay vẫn không kìm được nắm chặt.

.....

Tối đến ba và mẹ Trịnh theo như lời nói lúc sáng mà đã đi dự tiệc, căn biệt thự bây giờ chỉ còn lại người làm cùng hai vợ chồng Trịnh Khương Nghị.

"Thiếu phu nhân, cũng đã khuya rồi cô nên trở về phòng nghỉ ngơi, đừng xem phim quá nhiều sẽ không tốt cho sức khoẻ đâu" Người hầu tên Tiểu Nhược thấy cô đã 11h hơn rồi vẫn chưa trở về phòng ngủ mà ngồi xem phim ở phòng khách, sợ cô mệt mời lên đi lại nhắc.

"A vậy sao?" Tạ Yên Ninh tập trung xem phim quá độ cho nên quên mất giờ giấc, nhìn lại đồng hồ nhỏ trên tay cũng đã 11h27". Đã khuya như vậy rồi sao! Thôi nên trở về phòng vậy, có thể tối nay ba mẹ sẽ về hơi trễ.

Cô tắt tivi xong quay sang cảm ơn cô người hầu rồi đi lên lầu. Đang đi thì gặp một cô người hầu khác đang kiểm tra đèn trên bậc thang, cô chợt nhớ ra gì đó đi đến hỏi:

"Ừm cho tôi hỏi, phòng của tôi ở đâu thế?" Cô quên bém việc này.

"Dạ thưa thiếu phu nhân, phòng của cô cứ đi thẳng rồi rẽ phải cách một phòng là tới"

"Cảm ơn cô"

"Không có chi"

Tạ Yên Ninh theo lời cô người hầu mà đi, đến một căn phòng có cửa màu nâu, cô mở ra. Một không gian tối đen đập vào mắt, chỉ có ánh trăng sáng chiếu vào khung cửa kính lớn bên ngoài làm sáng lên đôi chút cho căn phòng, tiếng điều hoà vang xung quanh đánh tan đi sự yên tĩnh đáng có. Tạ Yên Ninh hơi sợ bước từ từ vào, kì lạ nếu đây là phòng của cô thì sao lại có tiếng điều hoà mở nhỉ? Không lẽ mở suốt như vậy?

Cô nhìn xung quanh phòng như tìm kiếm thứ gì đó, chợt cô thấy có một bóng người đứng ngoài ban công của căn phòng. Tạ Yên Ninh nhíu mày suy nghĩ, ai vậy ta? Không lẽ có người? Cô gan dạ đi từng bước đến xem thử, khi vén tấm màn trắng lớn ra nhìn thì phát hiện người đó không ai khác là.... Trịnh Khương Nghị!

Sao anh ta lại ở đây?!

"Anh... sao anh lại ở đây?" Cô mờ to mắt khó tin nhìn anh, nếu không làm theo lời chỉ dẫn của cô người hầu thì đây là phòng của cô mà.

Trịnh Khương Nghị đã biết cô đến đây từ lúc mới bước vào cửa, nhưng anh không quan tâm mà vẫn bình tĩnh uống rượu ngắm trăng. Hóp một hóp nhỏ xong để ly rượu lên thành lang can, anh xoay người tựa lưng nhìn cô lạnh lùng nói:

"Đây là phòng tôi, vì sao tôi không thể ở"

Phòng của anh ta!!! Không lẽ cô người hầu cố ý chỉ sai cho mình.

"Phòng của anh sao?? Ha ha... à vậy tôi nhầm, xin lỗi tôi đi ra ngay. Không làm phiền anh nữa, cứ tiếp tục, tiếp tục" Tạ Yên Ninh gãi đầu xấu hổ nói một tràng xong định xoay người rồi đi thì bị anh gọi lại.

"Đứng lại, định đi đâu đấy, đây là phòng của tôi và cô. Cô không ngủ ở đây? không lẽ muốn xuống phòng khách ngủ"

"Sao cơ!" Cô ngạc nhiên hỏi lại.

"Cô đừng nói là cô quên mình đang là ai đấy. Cô giờ là vợ tôi, vợ không ngủ với chồng thì ngủ với ai"

"Không phải ở chung cư chúng ta đều ngủ riêng sao?" Cô khó hiểu hỏi.

Anh nhìn cô lạnh như băng, một hồi lâu rồi quay sang cầm ly rượu lên lắc nhẹ, nhìn chất nước đỏ mọng bên trong mà trầm nói:

"Ở chung cư ta khác, ở đây cũng khác. Không lẽ cô muốn tố cáo với ba mẹ là tôi lạnh nhạt với cô mà đuổi cô ra khỏi phòng sao"

Tạ Yên Ninh nghe anh nói vậy thì kinh ngạc phủ định "Không có, tôi không có ý đó"

"Không có ý đó. Haha cô đang thực sự bị ngốc hay là giả ngốc đấy? Khóc lóc lấy đi tình thương của người khác, giả dối lừa gạt người, làm bộ làm tịch là mình yếu đuối."

Tạ Yên Ninh, bao nhiêu trò đó cô cảm thấy là mình vẫn còn sai được sao? Dùng hoài vẫn chưa đủ "anh khinh bỉ nói."

Cô ngơ ngác nhìn anh như không hiểu anh đang nói gì. Cô nhủ mãi không hiểu "Anh đang nói gì, tôi không hiểu"

"Không hiểu? Ha giả vờ như thế là quá đủ rồi. Chơi hoài có một trò đó không vui đâu, cô không cảm thấy chán à nhưng tôi lại rất chán đó" Anh lạnh lùng uống hết ly rượu rồi đưa ly rượu ra ngoài thành lang can tay buông nhẹ ra thả ly rượu xuống, "xoảng" tiếng ly bể toát ra vì rơi xuống từ lâu ba, chới tai đến nỗi làm cho cô khó chịu lắm tai muốn bịt lại.

"Lúc trước đã ừng nói với cô là hãy biết tự lượng sức mình. Xem ra cô ddem lời nói của tôi bỏ ngoài tai cả rồi, được nếu như cô muốn đùa tiếp thì cứ việc, xem như đây là lần cảnh cáo cuối cùng đi. Tôi mà thấy cô giờ trò gì... thì đừng trách sao mình giống như ly rượu đó." Anh tàn ác nhìn cô ngoạo độc nói. Đúng là người đàn bà độc ác, bao nhiêu trừng phạt vậy mà vẫn còn cứng đầu muốn giờ trò mới, nay còn muốn lấy ba mẹ anh ra làm bìa đỡ cho chính mình. Được anh sẽ không nương tay nữa, lúc trước tưởng cô ta đã biết hối cải mà làm lại từ đầu, hừ không ngờ vẫn còn chứng nào tật nấy.

Anh bước đi vào trong, bỏ lại Tạ Yên Ninh ngẩn người tròn tròn mắt đứng ngoài đó nhìn vào khoảng không vô định. Đã xảy ra việc gì, vì sao anh ta lại đột nhiên đáng sợ như vậy? Ban sáng vẫn còn bình thường kia mà, vì sao lại nói những lời đó chứ? Cô không hiểu.

Cô đứng bên ngoài cả nửa tiếng đồng hồ mà vẫn chưa hoàng hôn, đến khi bình tĩnh lại thì chân tay cô đã bị gió lạnh bên ngoài làm cho cứng hết. Người thất thần đi vào bên trong thì thấy anh đã nằm trên giường ngủ từ lúc nào, anh nằm xích vào một góc cách rất xa cô. Tạ Yên Ninh nhìn một hồi cũng không muốn nói gì nữa, đi lại giường nằm xuống.

Hôm nay thật sự rất mệt mỏi đối với cô, bây giờ ngay cả tắm cô cũng không muốn làm chỉ muốn ngủ một giấc cho qua đi mọi chuyện. Còn việc gì đến thì để ngày mai tính vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đến Spa

"Hai đứa hôm nay sao vậy, cãi nhau hay sao mà im lặng thế?" Mẹ Trịnh cảm thấy từ sáng đến giờ hai người cứ im lặng chẳng nói gì, người thì làm mặt lạnh người thì mặt ủ rũ không có sức sống. Bà nhìn từ sáng đến bây giờ rồi cuộc nhện không nổi nữa lên tiếng hỏi.

Tạ Yên Ninh đang lùa com từ từ nghe bà hỏi thì trò tay không kịp, mặt hơi liết sang nhìn Trịnh Khương Nghị nhưng anh xem như không nghe không thấy gì vẫn tiếp tục ăn com. Tạ Yên Ninh thấy vậy càng ủ rũ hơn mắt nhìn lại mẹ Trịnh "Tụi con... không có việc gì"

Trịnh Khương Nghị đang từ tốn gấp thức ăn nghe cô nói thì dừng lại một chút rồi lại gấp tiếp. Mẹ Trịnh nhủ mày không vui, quay sang nhìn anh rồi lại nhìn cô.

"Thật không, Tiểu Ninh nói con đang giấu mẹ chuyện gì đúng không?"

"Không có"

"Không có thì sao con lại ủ rũ như vậy, nói có phải Khương Nghị nó làm gì con đúng không?" Bà bắt đầu tức giận.

"Không... có thật mà"

"Con..."

"Thôi đủ rồi, đến giờ ăn cũng có chuyện là sao vậy. Cho cái nhà này một chút yên tĩnh được không, hai người mau ăn đi rồi muốn nói gì thì nói" Bà Trịnh không vui nói lớn phá tan bầu không khí, mẹ Trịnh nghe xong cũng không nói gì nữa nhưng vẫn mặt lạnh liết sang Trịnh Khương Nghị đang xem như không có chuyện gì kia.

Cả nhà dùng bữa xong thì Trịnh Khương Nghị đi làm, ba Trịnh đi đánh cờ với ông bạn của mình ở nhà bên.

Tạ Yên Ninh hiểu chuyện đi ra tiễn ba cùng anh, mẹ Trịnh giận dữ nên đã đi về phòng không ra tiễn.

"Ba đi vui về" Cô cười nhẹ đứng trước nhà chào. Ba Trịnh gật đầu chào tạm biệt rồi lên xe đi trước, còn Trịnh Khương Nghị đang từ trong nhà đi ra, một tay cầm tạp hồ sơ một tay cầm vest. Người cương nghị hệt như tên của chính mình, anh vững vàng đi đến nhưng cô không dám nhìn thẳng vào anh mà chỉ dám cúi đầu nhìn xuống dưới đất, tay nắm chặt lấy góc váy khiến cho nó nhăn nhúm lại.

Từ hôm qua cho đến bây giờ, hai người vẫn yên lặng với nhau chẳng ai nói một lời nào. Trịnh Khương Nghị không nhìn lấy cô một lần, mặt vẫn lạnh lùng làm việc của chính mình xem cô như không khí. Trịnh Khương Nghị bước đến rồi dừng chân đứng kê bên cô, người anh hơi cúi thấp xuống nói nhỏ vào tai cô:

"Chúc mừng cô đã đạt được kế hoạch của mình, cô thật tài cũng diễn... thật hay. Cứ thế mà phát huy nhé" giọng anh đầy ý khinh bỉ.

Từng đợt hơi thở nóng hổi của anh phả vào tai nhạy cảm của cô khiến cho nó đỏ ửng lên, Tạ Yên Ninh không thích ứng được mà muốn xích xa anh một chút nhưng khi đã phản ứng kịp rồi thì anh đã đi tự lúc nào, cô ngược đầu lên dõi theo bóng dáng anh mà tay vẫn vò vò góc áo càng nhiều. Anh vừa nói vậy là có ý gì, diễn gì chứ?! Cô không có.

Nhưng lời nói ấy khiến cho cô có chút khó chịu, anh vì sao lại trở thành như vậy? Hôm qua không phải vẫn bình thường sao, dù cho có lạnh nhạt thế nào

thì anh cũng sẽ không nói ra những lời độc ác ấy từ khi cô trở về từ bệnh viện cho đến bây giờ, ở bên anh ba ngày, ba ngày ngắn ngủi nhưng cô có thể cảm nhận được anh không phải là con người băng lãnh như trong truyện đã nói.

Anh dù có chút lạnh nhạt với mọi thứ nhưng thực chất lại rất dễ tâm. Anh dễ tính, chỉ cần không phạm vào đại kị của chính mình thì gì cũng được, anh đều chấp nhận. Nhưng... thực sự hôm qua đã có chuyện gì mà khiến cho anh giống như trước đối đã cô như đối đãi với nữ phụ kia chứ? Vì sao? Hàng chục câu hỏi trong đầu muốn hỏi anh nhưng cô nào dám, anh là ai, là nam chính của truyện còn cô chỉ là một nữ phụ, làm gì có cái quyền hỏi chuyện mà anh không muốn nói kia chứ.

Tạ Yên Ninh đứng nhìn anh đi cho đến khuất con đường, lại đứng ngẩn người một hồi lâu mới trở vào trong nhà. Khi vào thì thấy mẹ Trịnh đang đứng trên lầu nhìn cô, Tạ Yên Ninh cuối chào mẹ.

"Tiểu Ninh con chuẩn bị đi, hôm nay ta đi spa" Nói xong rồi bà xoay người đi về phòng. Tạ Yên Ninh nghe vậy cũng không nói gì, vâng lời đi về phòng chuẩn bị.

20" sau cô ngồi lên xe cùng mẹ Trịnh đi đến spa.

Spa mà hai người đến có tên Spa Hường Dương, một tiệm spa nổi tiếng ở thành phố này với đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp, dụng cụ máy móc đều nhập khẩu chất lượng từ nước ngoài và điều đặc biệt là spa này rất rộng và sáng khoái với không khí thoáng mát trong lành. Ở đây có rất nhiều dịch vụ cho khách hàng đến lựa chọn từ đơn giản đến cao cấp. Mọi dịch vụ đều rất hài lòng khách hàng cho nên giá cả cũng không rẻ gì, vì thế spa này chỉ dành cho những tầng lớp giàu có mới đến được.

Tiệm Spa được xây dựng theo phong cách của Nhật cho nên spa như bụng cá một thiên nhiên của Nhật Bản thu nhỏ vào bên trong vậy, không khí của thiên nhiên, dịch vụ cao cấp từ A đến Z hoàn hảo trên cả hoàn hảo làm cho khách hàng rất hài lòng không chê vào đâu được.

Tạ Yên Ninh đây là lần đầu đến spa để làm đẹp và thư giãn cho nên ngỡ ngàng và tò mò nhìn chung quanh, cô cùng mẹ Trịnh đi vào. Vừa vào đến cửa đã có hai nhân viên đứng chào khách tươi cười.

"Xin chào quý khách, mời quý khách vào trong "

"A là Trịnh Phu nhân đây sao, xin chào thật vinh hạnh" Chủ cửa của cửa tiệm là một bà chủ cỡ 30 tuổi. Nhìn cũng xinh đẹp và đầy đặn, mặt cười thật tươi chào đón mẹ Trịnh.

"Chu Giản miệng của cô vẫn ngọt như vậy, làm như tôi đây là lần đầu đến không bằng. Không phải cách 1 tháng tôi lại đến một lần đó sao" Mẹ Trịnh cười nói, xong nắm tay cô dẫn cô đến trước mặt giới thiệu.

"Đây là con dâu tôi, Tạ Yên Ninh. Tiểu Ninh đây là chủ của tiệm spa này cô Chu Giản"

Tạ Yên Ninh nhìn cô Chu Giản cuối chào.

"Ồi Trịnh thiếu phu nhân, người cao quý như cô sao lại có thể cuối chào người thấp hèn như tôi được. Haha Trịnh Phu nhân bà thật có một con dâu xinh đẹp và lễ phép như vậy, bà thật có phúc quá"

"Haha cảm ơn đã quá khen, Tiểu Ninh đúng là đứa con dâu tốt a"

"Vâng, à Trịnh Phu nhân hôm nay bà muốn làm gì ạ" Chu Giản là một người rất biết cách lấy lòng người và ăn nói. Bà tuy nhìn rất giống những người hay nịnh nọt người khác nhưng thực chất lại là một người rất tốt. Ai đối tốt với bà bà sẽ đối lại gấp 10, nhưng nếu như có ý hại bà thì bà sẽ trả cả gấp 100 lần.

"Như cũ đi, trước cứ tắm bồn khoáng rồi massage sau, còn gì nữa thì tính sau"

"Vâng"

...

"Tiểu Ninh, con nói thật đi. Con cùng Nghị hai đứa có chuyện gì giấu mẹ đúng không?" Mẹ Trịnh ngồi trong hồ bồn khoáng thư giãn hỏi.

"Chuyện đó..." Tạ Yên Ninh cứ ngỡ mẹ sẽ bỏ cuộc hoặc quên đi, không ngờ mẹ vẫn còn nhớ đến giờ. Cô cảm thấy kì này bà không tìm được câu trả lời thì quyết hỏi cho đến cùng khi nào biết được mới thôi.

"Tiểu Ninh con biết không, mẹ thực sự luôn xem con như đứa con gái ruột của mình. Con ở cùng ta cho đến bây giờ không phải là một hai ngày, con như thể nào ta đều hiểu. Con thay đổi mẹ cũng biết nhưng sẽ không truy hỏi, nhưng Tiểu Ninh mẹ có thể không xen vào chuyện đời tư của con nhưng mẹ không thể đứng đó nhìn con buồn phiền.

Tiểu Ninh mẹ rất muốn biết con và Nghị đã xảy ra chuyện gì. Nếu như biết được biết đâu mẹ có thể giúp con một chút gì đó, hay có thể giúp hai đứa giải hoà với nhau thì sao"

Tạ Yên Ninh nhìn mẹ Trịnh, tâm động đập liên hồi. Có thật nếu nói ra mẹ có thể giúp cô giải đi khuất mắc kia? Cô cuối đầu tay trong nước bồn theo thói quen đan vào nhau cắn vẹo.

"Con và anh ấy...hai chúng con..."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Nỗi lòng

"Con và anh ấy...hai chúng con..."

"Như thế nào?"

Làm sao đây,nói hay không nói?Nếu nói chắc chắn mẹ sẽ mắng anh ấy,còn nếu không nói thì mình...

Nghĩ đến đây chợt cô nhận ra,cô đang là ai và sống ở nơi nào.Ban đầu khi sống lại ở thời giới mới này,cô đã suy nghĩ kĩ chỉ muốn sống một cuộc sống an nhàn như lúc trước,không xích mích hay gây bất cứ chuyện gì xảy ra làm đảo lộn cốt truyện.Không xen vào cuộc sống của họ,hãy cứ để câu chuyện tiếp diễn và sống phần đời riêng của mình.Cô đang là nữ phụ,mặc dù không muốn nhưng không thể chối cãi được sự thực cô đang sống ở đây,trong cơ thể ai và chuyện mà cơ thể này đã gây ra giờ cô phải gánh nó.Không muốn chấp nhận cũng phải chấp nhận,chối cãi bao nhiêu cũng chỉ vậy thôi.

Trong câu truyện này sẽ chỉ dành riêng cho cuộc đời của hai nhân vật chính,lời nói của một nữ phụ như cô cũng chẳng có phân lượng gì.

Nói đến đây có thể có người nói cô thật yếu đuối chẳng có tí mạnh mẽ gì cho mình.Nhưng tự hỏi nếu họ đặt mình vào hoàn cảnh của cô xem thì sẽ như thế nào.Nơi đây không giống nơi cô sống,nó khác hoàn toàn,lòng người sâu như đáy biển có mò đi đến đâu cũng chẳng thể nắm được bao nhiêu.Thân là một người có hơi tự bẽ như cô dù cho có cố gắng thì cũng chỉ sống tốt hơn bây giờ một chút,là một nữ phụ dù không muốn thì cũng không thay đổi được hiện giờ cô vẫn tên là Tạ Yên Ninh,thân xác Tạ Yên Ninh,bản thân lúc trước độc ác gây ra những gì.

Cô không thể cố gắng khiến cho mình như những nữ phụ của truyện khác mạnh mẽ đấu tranh đứng lên đánh trả lại cuộc sống này.Không báo thù gì vì nữ phụ như cô không phải không có tội.Cô cũng không phải là người có quá khứ đau thương gì cho mấy đề phải xuyên qua đây mà lạnh lùng,cũng chẳng phải sát thủ hay người có IQ cao ngất nữ vương gì mà đánh trả.Cô chỉ là một cô gái bình thường như bao cô gái khác,cuộc sống bình thường cũng chẳng có nhan sắc gì,người ngốc nghếch lại có hơi tự bẽ chính bản thân mình.

Việc đứng lên đấu tranh cho chính mình cô không thể làm được nhưng việc thay đổi bản thân và tính cách của nguyên chủ,khiến cho người khác không còn có thành kiến với nguyên chủ thì cô có thể làm được.Chăm sóc anh,đi theo anh,làm tròn bổn phận của một người vợ một người con dâu cô có thể.An phận thủ thường ngày ngày ở nhà đợi anh đi làm về,phục vụ cho anh,rồi chờ cho đến một ngày nào đó anh đưa đơn ly hôn cho mình thì tới lúc đó cô chính thức hoành thành xong bổn phận mà cô cần làm.Lúc đó cô sẽ kí mà chẳng một lời oán than,dọn đồ và về nơi gọi là nhà của chính mình ở bên Mỹ,sống như vậy là đủ rồi,cô cảm thấy việc đó cũng chẳng khó khăn gì cho cam.

Tạ Yên Ninh yên lặng thật lâu suy nghĩ,mẹ Trịnh cũng kiên nhẫn không nói gì chờ cô trả lời,nhưng thu lại từ cô vẫn chỉ là lời nói"không có việc gì đâu mẹ"và nụ cười tươi che dấu đi sự buồn bã sau ánh mắt kia.

Mẹ Trịnh kinh ngạc rồi chuyển sang buồn phiền,con bé vẫn nhất quyết không chịu nói.Không biết học từ ai mà lại sinh ra cái tính bướng bỉnh thế kia?Bà nhìn cô không nói gì,gần như hiểu dù cho giờ có cạy miệng cô cách mấy cũng chẳng được gì nên chỉ lấy tay vỗ vỗ vai cô xem như đã hiểu rồi nằm xuống nhắm mắt thư giãn.

Tạ Yên Ninh nhìn mẹ Trịnh mà lòng cảm thấy thực ầy náy nhưng biết làm sao được,chuyện không thể nói là không thể nói đành phải làm cho mẹ thất vọng rồi.

Mẹ con xin lỗi.

....

Mấy ngày này ngày nào Trịnh Khương Nghị cũng đi sớm về trễ,anh liên tục lạnh nhạt không quan tâm gì cô,việc đó khiến cho Tạ Yên Ninh cảm thấy buồn phiền.Cứ cái đã này thì làm thế nào cô có thể cải thiện lại quan hệ của hai người đây.Không được,nếu cứ để như thế thì giữa anh và cô sẽ ngày càng như người xa lạ mất.phải cải thiện lại,cải thiện lại.

Tối đó Tạ Yên Ninh vẫn như cũ nói chuyện phiếm với mẹ Trịnh cho đến khuya thì đi về phòng.Nhưng khác một cái là kì này cô không đi ngủ luôn mà đi vào phòng chuẩn bị nước nóng lẫn quần áo để khi anh đi về thay ra.Ngồi ở giường chờ anh,mọi khi thì cô đi ngủ luôn vì đã quen anh không về sớm.Nhưng giờ thì khác,muốn lấy lại ấn tượng từ anh thì phải đành nhẫn nại và kiên trì vậy.

12h35"

"Cạch" Tiếng mở cửa phòng làm thức tỉnh Tạ Yên Ninh đang muốn liềm diêm ngủ.Cô giật mình xong chỉnh lại tư thế ngồi nhìn cánh cửa chầm chầm.

Trịnh Khương Nghị vẫn như mọi khi mở cửa đi nhẹ nhàng vào trong vì ngỡ cô đã ngủ,ai ngờ lại thấy cô đang ngồi trên giường chờ mình trở về.Anh có hơi

ngạc nhiên xong trở lại bình thường,tay đóng cửa đi đến giá treo đồ cởi áo khoát ngoài treo lên hỏi.

"Sao giờ vẫn chưa ngủ?"

Tạ Yên Ninh đứng dậy lại bàn cầm quần áo cùng khăn tắm đưa cho anh nói:

"Chờ anh trở về,anh đi vào tắm đi cho đỡ mệt mỏi.À chết giờ chắc nước nóng đã nguội rồi hay để tôi đi pha lại cho anh"Nói xong đưa đồ trên tay cho anh,mình thì đi vào trong phòng tắm pha lại nước.

Anh nhìn cô loay hoay vì mình mà mặt vẫn không chút biểu hiện gì.Chỉ đứng đó nhìn cửa phòng tắm cho đến lúc cô đi ra."Xong rồi,anh vào tắm đi"

"Cô đang có âm mưu gì?"

Tạ Yên Ninh đang lau tay thì nghe anh nói vậy không khỏi nghi.Ài da ông trời của tôi ơi,bộ tôi làm một chút việc nào đó thì cũng bảo tôi đang âm mưu gì à,anh lạ đời nhỉ!

Cô dừng động tác ngược mặt lên nhìn anh nói"Anh có thể nào bớt nghĩ xấu về tôi đi có được không?"

"Nếu như con người cô lương thiện,tôi đã không nghĩ vậy"anh âm lãnh nói.

"Tôi thực sự không hiểu anh đang nói gì,từ khi tôi tỉnh lại tôi đã không nhớ được mình là ai.Người mà tôi gặp đầu tiên và xem như người thân duy nhất của mình cũng chỉ có mình anh.Nương tựa,tin tưởng,gì cũng như vậy.Nhưng đổi lại anh lại nghĩ tôi giả vờ rồi âm mưu việc gì đó.

Trịnh Khương Nghị có phải anh đã quá đáng quá rồi không Tôi thực không nhớ mình đã làm gì ở lúc trước,nhưng lúc này tôi lại nghĩ chỉ muốn sống thật yên ổn chẳng muốn gì khác cả.Như vậy có được không?"

"Còn nếu như anh cảm thấy tôi đang làm việc gì đó sai trái.Anh có thể thẳng tay muốn làm gì tôi cũng được.Thế nào?"Cô nói hết những gì mình đã soạn sẵn từ hồi sáng cho đến bây giờ một mực nói ra hết.Tay trong chiếc khăn tắm nắm chặt thành quyền,cầu mong là được cầu mong là được không thì công sức của cô coi như đổ sông đổ biển.

Trịnh Khương Nghị nghe cô nói vậy cũng không nói gì.Anh chỉ im lặng nhìn cô.Một hồi lâu thì cất lời:

"Tùy cô"xong rồi đi vào phòng tắm đóng cửa lại.

Tạ Yên Ninh nghe anh nói mà lòng có một tia hi vọng nhỏ nhoi.Có thể được sao?thật tốt quá rồi.Nhưng không lẽ dễ dàng như vậy?Kì lạ thật.

Trong phòng tắm,Trịnh Khương Nghị nằm trong bồn suy nghĩ về những lời cô nói.

Người thân duy nhất.

Người tin tưởng,nương tựa.

Anh xem chút lại quên mất cô đang mất trí nhớ.Nhưng những hành động của cô vẫn khiến cho anh nghi ngờ không chắc chắn được.Việc bây giờ anh làm là chỉ có thể để phòng cô,không thể làm gì khác hơn vì mẹ đang ở đây.Anh không muốn mẹ buồn lòng.

Cô đang thay đổi rất lớn,tính tình cũng khác hẳn so với lúc trước nhiều.Anh nghĩ nếu như là thật sự,anh cũng muốn thử yên ổn với cô vài tuần xem sao rồi tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Một chút quan tâm nhỏ

Đã hết một tuần,tối giờ vợ chồng Trịnh khương Nghị phải trở về chung cư.Sáng hôm đó ra tiễn,mẹ Trịnh dặn dò cô đủ điều nào là phải giữ gìn sức khỏe,ăn đủ bữa,sống thật tốt,nếu Trịnh Khương Nghị có ấn hiếp cô thì gọi cho bà...vân vân...làm cho Tạ Yên Ninh vừa dạ vừa vâng đến mỗi cả miệng.

Ba Trịnh không nói gì nhiều chỉ dặn cô nếu có gì khó khăn thì nói với ông,đừng tự gánh một mình.Lời nói không nhiều như mẹ nhưng khiến cho cô thực sự rất cảm động và ghi sâu vào trong lòng.Đặc biệt lúc chuyển qua đây không nhiều lắm chỉ có hai cái vali nhỏ và một túi đồ riêng của cô,Trịnh Khương Nghị để đồ vào trong xe rồi gọi cô.Tạ Yên Ninh nghe anh gọi thì chào hai người xong đi đến ngồi vào xe.

Trên đường đi,hai người cũng không nói gì.Trịnh Khương Nghị lo lái xe,Tạ Yên Ninh không có việc gì làm nên lấy điện thoại ra chăm sóc nông trại Hay Day của mình.Cô tự nhiên chơi không tắc âm thanh gì cho nên làm Trịnh Khương Nghị phân tâm tò mò quay sang nhìn.

"Đang làm gì vậy?"

"Oh...tôi đang chăm sóc nông trại.Nhìn xem nhìn xem,nông trại của tôi có đẹp không,cấp 28 rồi đó"Tạ Yên Ninh nghe anh hỏi háo hức trả lời,cô chơi nó từ hồi trong bệnh viện cho tới bây giờ,cực khổ lắm mới tới cấp 28 này đây.

Trịnh Khương Nghị nhìn cái nông trại của cô mà cảm thán trong lòng.Đúng như anh nghĩ,mất thẩm mỹ sắp đồ của Tạ Yên Ninh đúng là con số 0 mà,thực xấu.

"Cũng được"Miệng không chê nhưng trong lòng anh đã chê bê bét.Anh thực không nghĩ cô lại không có khiếu thẩm mỹ như vậy.

"Hùm hùm hi"Cô cười hi hi tiếp tục chơi không quan anh nữa,Trịnh Khương Nghị nhìn cô mà lòng càng khẳng định.Đúng là trẻ con mà...

Anh cũng không quan tâm cô nữa mà lo làm việc của mình.

Từ khi hai người buông thả cho nhau cũng đã một ngày.Anh và cô đã thỏa thuận sẽ cùng nhau yên ổn,không ai gây sự gì nữa cho nên đến giờ vẫn nói chuyện bình,không thân lắm cũng không lạ lắm,không quan đến cuộc sống của hai bên.Bình thường với nhau như lúc trước đã từng.

Về đến nơi,Tạ Yên Ninh lấy đồ sắp lại vào tủ.Ai làm việc này,Trịnh Khương Nghị làm việc của anh cô không quan tâm Cô làm việc của cô,Tạ Yên Ninh thay đồ thường ở nhà rồi sẵn tay áo bắt đầu dọn lại nhà cửa sau một tuần bỏ bê.Việc cũng không nhiều lắm cho nên khoảng 2 tiếng sau cô đã xong,từ trong bếp đi ra thì thấy anh đang ngồi trên sofa xem tivi cô cảm thấy lạ nên đi lại hỏi.

"Hôm nay anh không đi làm sao?"

Trịnh Khương Nghị mắt vẫn không chuyển hướng xem thời sự trả lời."Không,hôm nay việc không nhiều"

"Oh,vậy trong tủ lạnh hết đồ ăn rồi.Tôi đi ra cửa hàng tiện lợi mua vài thứ xong về ăn trưa nhé,anh ăn không?"

Trịnh Khương Nghị nghe cô hỏi mà tâm động dậy,gật đầu thay câu trả lời.Tạ Yên Ninh ừm một tiếng rồi vào phòng lấy ví xong rồi đi.Cách nửa tiếng sau cô trở về rồi làm bữa trưa cho hai người.

Trong lúc ăn cũng không nói chuyện gì mấy vì thói quen của Trịnh Khương Nghị là lúc ăn không thích mở miệng nhiều,cô thì cũng không có đề tài gì nên chỉ im lặng dùng bữa.Kết thúc bữa trưa,Trịnh Khương Nghị ít khi được nghỉ ngơi nên về phòng ngủ.Còn cô thì xem tivi một lúc rồi ngủ tít đi lúc nào không hay.

Đến chiều,Trịnh Khương Nghị nói anh có chút việc cho nên phải đi một chuyến,có thể sẽ về hơi trễ nên bảo cô không cần đợi anh dùng cơm.Tạ Yên Ninh chỉ ừ xem như đã biết rồi đi ra cửa tiễn anh.

Quyên một ngày nay,hai người chung sống hoà bình không chiến tranh lạnh hay cãi cọ gì làm cho Tạ Yên Ninh cảm thấy dần dần có thể sống một cuộc sống thanh thản mà cô hằng ao ước rồi.Cô nghe theo anh dùng cơm tối không đợi anh,nhưng cô vẫn chuẩn bị riêng cho anh một phần để trong tủ và trả thanh nhiệt độ trong bình giữ nhiệt kèm theo giấy tiện lợi ghi chú dán trên tủ.Xong việc thì chính mình trở về phòng nghỉ ngơi.

...

Ở nhà hàng Trung Hoa.

"Nghị anh ăn nhiều một chút nữa đi,ăn ít như vậy sẽ không tốt cho bao tử của anh đâu"Lưu Y Nhan từ tốn gấp một miếng thịt bò để vào trong chén của anh nói.

"Anh no rồi,em cứ dùng đi không cần lo cho anh"Anh mỉm cười nhẹ nói với cô.Thực sự anh không cảm thấy đói,nhưng vì Nhan Nhi muốn ăn tối ở đây nên anh đành phải chờ cô đi.Thức ăn ở đây rất đẹp mắt,mùi vị cũng không tệ nhưng không hiểu vì sao lại một lần nữa anh cảm thấy không ngon bằng thức ăn do Tạ Yên Ninh làm,vị hoàn toàn khác.Nhắc đến đây anh lại có cảm giác thực muốn chạy về nhà nhanh bảo cô nấu cho mình ăn.

Lưu Y Nhan nhìn anh kén ăn mà có chút buồn cười vì cái tính trẻ con của anh"Thôi được rồi anh không muốn ăn thì em cũng không ép,được chưa Tổng Giám Đốc Trịnh"

Trịnh Khương Nghị nghe cô nói đùa lòng cũng vui vui nên quăng đi cái suy nghĩ vừa rồi trong lòng tiếp tục dùng bữa với Lưu Y Nhan nhưng ăn không nhiều lắm

Lúc anh đưa Lưu Y Nhan trở về nhà cô ấy rồi về đến chung cư cũng đã 11h.Mở cửa đi vào chỉ thấy đèn tường đêm mờ thì nghĩ chắc Tạ Yên Ninh đã ngủ rồi.Anh để áo trên sofa rồi đi vào trong bếp mở tủ lạnh ra lấy nước uống,mắt nhìn thấy một tấm giấy tiện lợi dán trên tủ đựng thức ăn,thấy lạ anh đi lại cầm lên xem thử.

"Tôi có làm một ít thức ăn khuya cho anh để ở trong tủ,đói thì lấy ra ăn nhé...nhớ hâm nóng lại.Còn có trà tôi pha đựng trong bình giữ nhiệt anh lấy ra mà uống,kẻo nguội thì không ngon đâu"

Lời lẽ không có gì phải chú tâm nhưng ở đây thứ anh quan tâm là cô còn nghĩ cho anh sợ anh đói bụng mà làm sẵn cho anh sao!Cô lo cho anh như vậy!

Trịnh Khương Nghị bất ngờ mở tủ ra thì thấy thức ăn để trong đó cùng bình trà giữ nhiệt kề bên.Anh nhìn nó không hiểu vì sao có chút muốn cười,miệng

mình lên một nụ cười nhỏ.Tay lấy thức ăn ra để trong lò vì sổng hâm lại rồi dùng.Không hiểu vì sao mà kì này anh lại ăn hết mà không bỏ mứa như lúc này,có thể vì thức ăn do Tạ Yên Ninh làm thực sự hợp với khẩu vị của một người kén ăn như anh rồi.

Ăn xong anh bung bát đĩa đi rửa sạch rồi trở về phòng,lúc mở cửa anh dừng lại một chút nhìn cửa phòng của cô thật lâu rồi mới trở vào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đối mặt_

Hôm nay là một ngày cũng rất đổi bình thường,vẫn lập đi lập lại công việc sáng hai người cùng ăn một bữa cơm sáng bình thường do cô nấu,vẫn tiến anh đi làm và vẫn làm công việc nhà vào buổi sáng.Làm xong thì ngồi xem phim hoặc ăn uống.Một ngày này thực sự quá an nhàn đối với Tạ Yên Ninh cô,đúng là cuộc sống mà cô mong ước mà.

Lùi thui cho đến 11h thì bỗng điện thoại của cô reo lên,Tạ Yên Ninh bỏ bịch bánh xuống bàn cầm điện thoại lên xem.Là Trịnh Khương Nghị!Sao anh ta lại gọi điện cho mình nhỉ,kì lạ thật có bao giờ anh ta gọi cho mình đâu?

Cô trong lòng thắc mắc nhưng vẫn mở lên nghe:

"Alo tôi nghe"

"Cô rảnh không?đi vào thư phòng của tôi lấy tập hồ sơ trên bàn giúp tôi mang đến công ty có được không?"

"Hà...À được chứ"Cô bất ngờ,Trịnh Khương Nghị cho cô vào thư phòng sao?Chắc tập hồ sơ đó rất quan trọng nhỉ?

Cô tắt máy đi vào thư phòng của anh đi lại bàn thì thực thấy một tập hồ sơ màu xanh để trên bàn rất gọn gàng.Cô cầm lấy đi ra ngoài đóng cửa lại,vào phòng thay một bộ khác rồi đi đến công ty bằng taxi.

Công Ty "Trịnh An" nằm ở trung tâm thành phố rộng lớn,ở đó Trịnh thị chiếm gần một nửa mặt bằng ở khu A này.Rộng lớn và nguy nga biết bao,có bao nhiêu nhân viên đổ tại trường đại học quốc gia muốn vào Trịnh thị làm việc nhưng cũng khó,ở đó đòi hỏi học thức lẫn kinh nghiệm cực cao và tân xuất làm việc phải 10/10 thì mới có thể vào làm.

Tạ Yên Ninh đến Trịnh thị không khỏi ngỡ ngàng,nó thật quá cao quá rộng lớn.Rộng cả trăm cả nghìn mét,tần lầu thì cao ngất ngưỡng,người ra kẻ vào cũng nhiều vô số kể đi.Cô ngỡ ngàng một hồi rồi bình tâm lại sửa sang lại tóc tai rồi nhanh đi vào trong,không thì trễ sẽ bị Trịnh Khương Nghị mắng mắng.Cô đi lại bàn tiếp tân hỏi:

"Cho tôi gặp Giám Đốc có được không ạ,tôi đến đưa đồ"Cô nhẹ giọng hỏi.

"Trịnh Phu nhân,gám đốc đang ở phòng họp đợi cô.Mời cô đến thang máy chuyên dụng đến lầu 40 ạ"Cô tiếp tân tên An Lạc có hơi bất ngờ nhưng vẫn giữ phong thái chuyên nghiệp của một tiếp tân mỉm cười trả lời.Chết thì chết sợ gì,dù gì bị cô ta cho ăn chửi riết cũng quen rồi kì này nữa cũng không chết được.

"À vâng cảm ơn cô"Tạ Yên Ninh cuối đầu cảm ơn rồi đi đến thang máy.Để lại cô tiếp tân sổng trong sự ngỡ ngàng tập hai,trời ơi đây là vị Trịnh Phu nhân lúc trước kiêu ngạo quậy phá ban công ty đây sao?Không nổi giận với cô khi bị cô nói chuyện trọc lóc ư.Từ khi nào lại hạ thấp mình mà cảm ơn cô vậy trời,không được không được tin khẩn cấp tin khẩn cấp,phải báo cho ban tám chuyện mới được.

Riêng về phần Tạ Yên Ninh cô đã đến tầng 40 và đang dò đường đến phòng họp.Nhìn chung quang các phòng một hồi lâu thì bỗng thấy có một người đàn ông trẻ tuổi từ xa bước đến gần cô cung kính nói.

"Phu nhân,Tổng Giám Đốc bảo tôi đến đây lấy hồ sơ"

"Vậy sao!À đây,anh cầm lấy rồi mang vào cho anh ấy đi"Tạ Yên Ninh đưa bộ hồ sơ cho Dạ Hiên.Dạ Hiên cầm lấy rồi cúi người chào cô xong rồi đi nhanh.Ủ vậy xong rồi sao,nhanh vậy?Haizz xem ra hết việc rồi đành đi về vậy,Trịnh Khương Nghị quá đáng mình giúp anh ta vậy mà không một tiếng cảm ơn là sao chứ,thật là.Cô ủ rù đi lại thang máy bấm chờ.

"Tĩnh"

Tiếng thang máy mở cửa ra,cô định đi vào trong thì thấy có người đứng trong đó đi ra.Là một người phụ nữ rất xinh đẹp,mắt hạnh mảy ngài nhìn long lanh.Dáng dấp rất quyến rũ,người phụ nữ đó đi ra thì thấy cô hết hồn,mặt xanh lại nhìn trong rất sợ hãi.Tạ Yên Ninh nhìn cô ta đánh giá một hồi bỗng cô để ý đến bảng tên trước ngực của cô ấy.Lưu Y Nhan!!!!!!

Đây không phải là nữ chính dịu dàng thực nữ đúng chuẩn đây sao?Không ngờ nhanh như vậy lại gặp được rồi.Ấy da nhìn sao cũng thấy đúng là nữ chính,người đẹp mặt cũng đẹp thực xứng với nam chính nha.Một đôi "Kim đồng ngọc nữ" mà.

"Chị...chị Yên Ninh!!!"Luru Y Nhan nhìn thấy Tạ Yên Ninh đến công ty thì bất ngờ,lòng cô sinh ra cảm giác cực sợ hãi.Cô thấy Nghị trong có vẻ mệt mỏi nên đi xuống phòng thức uống pha cho anh chút trà mát để anh đỡ mệt mỏi,không ngờ đi lên lại gặp chị Yên Ninh ở đây,chị ấy đến đây để gặp Nghị sao? Nhưng sao lại không vào mà lại trở ra?!

"Cô...quen tôi sao?"Tạ Yên Ninh ngẫm nghĩ,cô hiện tại đang trong tình trạng mất trí nhớ,đành phải giả vờ với cô ấy mới được.Nếu không xảy ra chuyện gì ở công ty thì không hay,cô có gốc nhưng không có ngu.Đành vậy thôi.

"Chị không nhớ em sao???"Luru Y Nhan cảm thấy cô không nhận ra mình có chút lạ.Chị ấy bị sao nhỉ?

"Cô là ai mà tôi phải nhớ...ừm...cô là nhân viên ở đây hả"Tạ Yên Ninh vờ như xa lạ mở to mắt ngây thơ nhìn Luru Y Nhan hỏi.

Luru Y Nhan nhận ra cô không biết mình thì cảm thấy như có chút thoải mái trong lòng.Nghĩ không lẽ vụ tai nạn đó đã khiến cho chị ấy bị mất trí nhớ,nếu vậy thì thật tội cho chị ấy.

"Sao hả?"Cô thấy Luru Y Nhan không nói gì chỉ nhìn cô có hơi buồn bã thấy kì lạ nên mở miệng hỏi.Ừm mình ra về một chút chắc không chết đâu nhỉ,dù gì mình cũng là nữ phụ kiêu ngạo mà ngạo một chút không sao đâu ha.

"À đúng vậy,em làm thư ký cho Tổng Giám Đốc"

"Vậy sao?Nghe nói là đang họp,sao giờ cô còn ở đây?"Tạ Yên Ninh thắc mắc hỏi.

"Không Giám Đốc...có hai thư ký là em và Dạ Hiền,em chỉ là người phụ trách lịch trình lẫn sinh hoạt còn Dạ Hiền mới là người phụ trách công việc đó ạ"Luru Y Nhan luôn cuốn nói,thực sự có chết cô cũng không dám nói hôm nay Nghị thấy cô mệt nên cho cô nghỉ công việc bữa nay để dưỡng sức.

"Ra là vậy,vậy thôi tôi đi về trước đây.Tạm biệt"Tạ Yên Ninh cô bây giờ muốn về nhà sớm và không muốn dây dưa gì nhiều quá với nữ chính,cô không muốn tự chuốc hiểu lầm tại đây.Dù hiện tại cô mất trí nhớ nhưng người ở đây cũng sẽ không quên được việc nguyên chủ hay gây sự với Luru Y Nhan tại đây,và hơn nữa ở đây cũng có một số người ghét Tạ Yên Ninh vì cô ấy lúc trước gây thù với bọn họ có thể bây giờ lợi dụng lúc này để bôi xấu cô thì sao.Thể thì công sức cô gây dựng cuộc sống an bình sẽ bị đổ vỡ mất.

Aiss thật mệt mỏi mà.

"Vâng chào Phu nhân"Luru Y Nhan cuối chào Tạ Yên Ninh và sẵn tiện giúp cô bấm thang máy tiễn cô đi vào thang máy rồi mới thôi.Lúc thang máy sắp đóng cửa còn tặng cho cô thêm một nụ cười hoà nhã đúng chuẩn của một vị thư ký chuyên nghiệp.Tạ Yên Ninh cô cũng lịch sự chào lại xong thôi.

Luru Y Nhan sau khi tiễn Tạ Yên Ninh đi xong như được trút đi một gánh nặng.Cô thần thờ nghĩ,Chị ấy bị mất trí nhớ sao!Sao Nghị lại không nói với mình nhỉ,anh ấy vì sao lại phải giấu mình.Cô cảm thấy chị Yên Ninh sau khi bị mất trí nhớ có vẻ thân thiện hơn lúc trước,cũng đã bắt đầu cười nói rất lịch sự lại với cô đây cũng có thể coi là một chuyển biến tốt.Nhưng mà....lỡ như chị ấy biết được quan hệ giữa cô và Nghị thì sẽ ra sao,sẽ điên cuồng giống như lúc trước mà căm ghét cô!

Nếu như vậy thì thực sự chuyện quá tồi tệ rồi.

....

Trên đường dành cho người đi bộ gần khu chung cư,Tạ Yên Ninh đang lảng lảng đi từng bước trên khu lẻ.Cô muốn đi vòng vòng một chút xíu rồi sẽ trở về nhà nấu bữa trưa sau,đi vòng vòng bỗng cô thấy có một thùng giấy ở góc tối của tường trong rất kì lạ.Ở khu này vụ bảo vệ môi trường rất nghiêm ngặt,vì sao ai lại dám xả rác ở đây nhỉ?Cô thắc mắc đi lại xem,nếu là rác thật thì chắc phải đem lại thùng rác bỏ rồi.

Tạ Yên Ninh nhìn vào trong thùng giấy thì phát hiện có hai con husky con còn rất nhỏ đang nằm co ro cuộn tròn cùng nhau như thể san sẻ cho nhau hơi ấm vào mùa lạnh này.Có thể đã bị bỏ lại đây khá lâu rồi và ở trong góc này nữa nên không ai để ý hay phát hiện ra chúng,nhìn có lẽ một hai đêm nữa thôi sẽ không qua khỏi vì trong chúng rất ốm và có thể đang bị bệnh nữa,lông cũng đã bị ướt mềm vì trận mưa tối hôm qua.Thật tội nghiệp ai lại ác như vậy chứ,chúng nhìn rất đáng yêu kia mà.

"Thật tội nghiệp,hai em không sao chứ?"Cô lật đật ngồi xuống tay sờ vào chúng kiểm tra.Bộ lông ướt nhẹp,người run bắt bắt,chúng lạnh và đói đến nỗi không còn sức mà chống lại bàn tay của cô chạm vào người nữa.

Tạ Yên Ninh thấy vậy cũng thực lo,đành mang đến tiệm thú y kiểm tra vậy.

"Này hai em cố gắng một chút,chị sẽ mang hai em đến tiệm thú y ngay đây"Cô nói rồi ôm hai chú chó ồm ồm vào lòng đi gọi taxi đi đến tiệm thú y gần đây.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Sự gặp gỡ

Xe chạy chưa đầy 15" thì đã đến tiệm thú y có tên rất dễ thương là "Nắng Hạ". Tạ Yên Ninh nhanh trả tiền rồi chạy vào tiệm. Tiệm thú y này nói nhỏ thì cũng không nhỏ lớn thì cũng không lớn lắm, rộng rãi thoáng mát đủ để các chú chó mèo chạy nhảy vòng vòng, cách trang trí cũng đơn giản không quá gồ ghề rất yên tĩnh. Nhưng có điều bây giờ không phải là thời gian để ngắm cảnh, Tạ Yên Ninh đặt hai chú cún lên giường dành khám cho chó mèo cất giọng gọi lớn:

"Có ai không giúp với..." Cô gọi hai tiếng thì đã có người từ bên trong phòng đi ra.

Là một người đàn ông rất đẹp trai, khí chất tao nhã lịch sự. Hình như là con lai cho nên tóc hơi hường vàng vàng và con ngươi xanh biếc như đại dương xanh thẳm đã bị cặp kính gọng vàng che đi, cô luôn tự nghĩ lúc trước cho rằng Trịnh Khương Nghị là người có đôi mắt đẹp nhất trên đời mà cô nhìn thấy từ trước đến giờ, không ngờ người đàn ông trước mắt này cũng có một đôi mắt tuyệt đẹp ngang ngửa Trịnh Khương Nghị như vậy, đôi môi anh ta mỏng mềm mịn, tóc được tết gọn gàng. Anh ta mặc một bộ quần áo đen áo trắng đơn giản nhưng không vì thế mà khiến nét đẹp trời phú từ anh ta bị lu mờ đi. Tạ Yên Ninh nhìn anh ta đến gần người một hồi lâu thì mới hoàn hồn trở lại, nhìn người đàn ông trước mắt hỏi:

"Anh là bác sĩ?"

"Tôi có thể giúp được gì cho cô?" Anh ta từ tốn đi lại bàn vừa xem xét hai chú cún con của mở miệng hỏi cô.

"Tôi đi trên đường thì thấy hai chúng bị bỏ rơi nằm trong thùng giấy nhỏ, người ướt mềm nhừ nhìn sao cũng cảm thấy chúng bị bệnh rất nặng nên tôi đem đến đây. Anh làm ơn cứu chúng với, tôi thực cảm ơn anh rất nhiều." Tạ Yên Ninh lo lắng kể lại toàn bộ sự việc cho anh bác sĩ nghe.

Anh ta nghe cô kể xong xoay đầu nhìn cô một hồi rồi nói "Cô yên tâm, tôi sẽ tận lực" nói rồi anh ta đi đến tủ thuốc mở lấy một ống thuốc lỏng ra rồi dùng kim tiêm tiêm vào xong đi lại tiêm cho hai chú cún con. Lấy khăn trong hộp ra lau toàn thân cho chúng rồi sấy khô lông để tránh vì lông bị ướt mà càng bệnh thêm, anh loay hoay một hồi làm toàn bộ sơ cấp cứu xong thì cũng đã 1 tiếng 30 phút sau. Anh ta nhìn lại cô tay cầm một bảng giấy đưa cho cô nói.

"Chúng bệnh rất nặng, vả lại đã không nhiều ngày được ăn uống gì dẫn đến bị đau dạ dày. May là nhờ có cô phát hiện đưa đến kịp lúc không thì không cứu được nữa rồi. Hiện tại vẫn còn phải theo dõi một thời gian nữa nên phiền cô ký tên vào đây để tôi làm thủ tục cho chúng ở đây một thời gian tiện theo dõi"

"À vâng" Cô nghe theo anh ký vào giấy xong rồi đưa lại cho anh. Anh nhận lấy rồi cắt tờ giấy vào trong hộp tủ.

"Vậy bây giờ chúng không sao nữa rồi đúng không bác sĩ?" Cô lo lắng hỏi.

"Đúng, giờ cô có thể đi về hai hôm sau thì quay trở lại thăm chúng cũng được" Anh từ tốn nói.

"Vâng, cảm ơn anh tôi..."

"reng reng" Điện thoại di động của Tạ Yên Ninh vang lên làm cắt đi lời nói của cô, cô xấu hổ xin lỗi vị bác sĩ trẻ đó rồi xoay qua nghe điện thoại.

"Alo"

"Cô đi đâu vậy, không phải bây giờ phải về tới nhà rồi sao?" Trịnh Khương Nghị bên kia trầm giọng hỏi cung. Anh hôm nay sau khi ký được một hợp đồng với một cô đồng lớn thì khoẻ rồi, việc cũng ít đi nhiều. Dù gì cũng tới giờ ăn nên anh muốn về nhà sớm một bữa ăn đồ ăn do cô nấu, chắc giờ Tạ Yên Ninh đã nấu một bữa đồ ăn ngon rồi.

Ai ngờ khi về đến nhà thì lại không thấy cô đâu, nghĩ cô đi mua đồ về nấu nhưng chờ mãi cho đến hai tiếng sau cũng không thấy cô trở về. Sốt ruột nên gọi điện thử:

"À tôi có chút việc nên đi ra ngoài một chút thôi. Ừa nhưng sao anh biết?" Cô thắc mắc hỏi.

"Tôi đang ở nhà"

Tạ Yên Ninh bị lời anh nói làm cho bất ngờ "Sao chứ anh đang ở nhà sao? À tôi... tôi về liền chờ một chút, về ngay về ngay" nói xong cúp máy lật đật quay sang chào anh bác sĩ rồi phóng đi ra ngoài thật nhanh. Để lại vị bác sĩ thú y trẻ có chút ngỡ ngàng nhìn cô, chạy cũng nhanh thật đi.

...

Về đến chung cư là 15" sau. Cô bấm tốc độ nhanh nhất của mình từ trước đến giờ chạy một mạch về, thực một chết cô rồi.

Mở cửa trở vào thì đã thấy anh ngồi trên ghế sofa xem tivi, cô gãi đầu đi vào trong đóng cửa lại.

"Anh... về từ khi nào thế? Không ở công ty làm việc sao?" Cô tìm đề tài hỏi.

"Cô mong tôi không về sao?" Anh không nhìn cô mắt vẫn hướng tivi mở miệng hỏi.

"Không không. Làm gì có, không như anh nghĩ đâu" Cô bối rối chối, thực sự quá oan uổng mà tôi nào dám nghĩ như vậy chứ.

"Thôi được rồi, mau đi làm cho tôi bữa trưa đi tôi đói rồi!" Anh xoay đầu sang nhìn cô, con người sắt bén.

"Oh tôi làm ngay anh chờ chút" Cô như một tội nhân được miễn tội mà mừng muốn hết lớn, nhanh đi vào trong phòng cất túi xách thay đồ ra rồi vào bếp làm bữa trưa đơn giản cho cả hai.

20" sau cô gọi anh vào dùng cơm trưa. Thực sự cô cũng rất thắc mắc, không phải công ty cũng có nhà ăn sao? Sao anh ta không ăn mà lại về nhà ăn nhỉ? Đã vậy ăn xong còn không đi làm mà về phòng nằm ngủ tới chiều luôn, bộ công ty ít việc đi rồi à?!

...

"Ừm... Trịnh Khương Nghị tôi muốn hỏi anh một chuyện" Cô được sự cho phép ngàn năm có một của anh mà đi vào thư phòng cầu kiến anh.

Trịnh Khương Nghị không nhìn cô vẫn tiếp tục xem tài liệu bảo cô nói. Tạ Yên Ninh nghe vậy nói:

"Chuyện là vậy..." Cô kể lại chuyện từ lúc sáng cho đến bây giờ cho anh nghe, cũng đồng nghĩa với việc cô đi về trễ bữa trưa.

"Vậy đó, cho nên tôi muốn xin anh.... ừm... cho tui nuôi chúng trong nhà có được không?" Cô nhìn anh, mắt long lanh cầu xin.

Trịnh Khương Nghị mắt rời khỏi tập tài liệu nhìn cô đáng yêu cầu xin mình thì không khỏi muốn mỉm cười nhưng anh vẫn kìm nén không cười ra tiếng, chỉ mỉm nhẹ. Anh không ngờ Tạ Yên Ninh cô ta cũng có mặt này, anh gấp tài liệu lại người ngã ra sau ghế sang trọng như một vị vua còn cô ở dưới chỉ là một nô tài nhỏ bé nhìn cô nói:

"Muốn nuôi ở đây?"

"Ừm ừm" Cô gật đầu lia lịa.

"Cũng được, nhưng mà...." Anh nhưng nhị thần bí.

Tạ Yên Ninh nghe anh đồng ý thì vui vẻ, nhưng anh đột nhiên nhưng nhị khiến cho cô sinh lòng lo lắng. Hơi lo lắng hỏi "Nhưng gì?"

"Cô phải làm ô sin cho tôi 1 tháng, chỉ cần vậy tôi sẽ đồng ý cho cô nuôi chúng"

"Hả??? Làm ô sin cho anh, anh là muốn bắt tôi làm con sen cho anh 1 tháng sao!!!" Tạ Yên Ninh bất ngờ nói lớn.

"Đúng vậy. Ô sin hay con sen gì cũng vậy, cũng là tôi sai gì thì làm đó cho tôi. Thời hạn là 1 tháng, thấy thế nào?" Anh đùa đùa nói.

Tạ Yên Ninh nhăn nhó, phận làm nữ phụ như tôi anh chê còn chưa đủ thảm sao? Còn bắt tôi làm con sen cho anh 1 tháng, bộ muốn trả thù tôi bằng cách đó sao!

Trịnh Khương Nghị thấy cô do dự thì nói tiếp: "Không muốn cũng được thôi tôi không ép. Chỉ là hai con cún đó không được đem về đây, nếu tôi thấy thì tôi sẽ thả chúng từ tầng 28 của chung cư này xuống đó. Sao thấy thế nào"

Tạ Yên Ninh tròn mắt ớn lạnh thật lớn nhìn Trịnh Khương Nghị như phù thủy trước mặt. Anh ta... anh ta hiếp người quá đáng, anh ta sao có thể cứng rắn như vậy với chúng chứ? Anh ta không thấy tội cho chúng sao. Đồ độc ác, đáng ghét quá đi mà.

"Làm thì làm. Ô sin thôi mà, 1 tháng thôi chứ có gì đâu, tôi đây không sợ. Bắt đầu từ giờ luôn đi" Cô mạnh mẽ nói.

"Được, cô giỏi lắm. Vậy giờ thì mau đi pha cho tôi một ly trà thanh nhiệt lúc trước cô làm cho tôi uống đi, phải thật ngon đấy không thì đi làm lại đó" Anh lại tiếp tục độc ác nói.

"Được rồi, trà thì trà, pha thì pha" Tạ Yên Ninh đi ra ngoài đóng cửa lại xong rửa thảm trong lòng, uống cho phỏng miệng chết anh luôn đi đồ đáng ghét.

Trịnh Khương Nghị sau khi cô đi thì cười gian ác, Tạ Yên Ninh cô chết chắc rồi. Giờ không đường đường chính chính trị được cô thì tôi đi bằng cửa sau vậy, quân tử trả thù thì cứ từ từ. Cứ chờ đó đi... tôi sẽ bắt cô làm một đút hơi cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Lại đến tiệm thú y

Đầm đấm đấm, ta đấm ta bóp chết người.... tên trứng thối. Xấu xa, quá đáng. Tạ Yên Ninh vừa đấm bóp vai cho Trịnh Khương Nghị vừa rửa thảm đủ kiểu. Phải, là đấm bóp vai cho anh ta, mới sáng bảnh nhất ra anh ta đã độc ác lòi đầu cô dạy bảo cô đấm bóp vai cho anh ta. Cái con người này, anh ta có

còn là người không vậy!Dậy sớm thì mặc kệ anh ta đi,mặc gì phải bảo cô dậy sớm đã thế lí do nó rất chó má là sáng ngủ dậy mỗi vai cho nên bảo cô đầm bóp cho đỡ mỏi.

Ôi thần linh ơi,ông trời của tôi ơi sao không cho một tia sét xuống đây đánh chết tên chất bằm này cho cô đi,để cho hấn tồn tại trên cõi đời tươi đẹp này chi mà hại nước hại dân thế này thì ai mà sống nổi cơ chứ!Còn ngại cô chưa đủ khổ sao!

"Đầm mạnh lên một chút,cô đầm thế ai mà đỡ đau được hả"Trịnh Khương Nghị ngồi nhắm hường thụ một cách mỹ mãn,cảm thấy lực tay của cô càng lúc càng nhẹ thì nói.Tạ Yên Ninh nghe anh phán mà nghiêng răng nghiêng lợi,cơ thể anh toàn bắp với chấ thịt,sờ đâu cũng là cơ cứng ngắt tôi đầm bóp thế quái nào được,đồ cả tay rồi đây này.Tạ Yên Ninh cố chịu đau đầm chết anh ta,dùng sức mà đầm mạnh.Nhưng sức vô làm sao xi nhê gì Trịnh Khương Nghị,anh vẫn như thế an nhàn mà hưởng thụ làm cho cô tức chết.

15" sau thì anh mới tha cho cô,bảo đã tới giờ ăn sáng nên đi làm bữa sáng cho anh ta,còn bảo nhớ pha một tách trà nóng thơm ngon nữa.Ôi chết mất,tôi muốn giết người huhu.Thình anh ta ăn no xong rồi quần một hồi mới tiện được anh ta đi làm,anh ta đi xong thì cô cũng muốn thăng luôn rồi.Thật mệt chết cô mà.

Nằm trên sofa một hồi cảm thấy thật buồn chán.Không còn việc gì để cô làm nữa,suy nghĩ qua suy nghĩ lại vẫn là chẳng còn gì để làm.À đúng rồi,hai chú chó con ở tiệm thú y!Cô giờ rảnh rồi có thể đến thăm chúng mà đúng không.Nhưng mà vị bác sĩ đó nói hai ngày nữa mới có thể đến thăm,haizz mà thôi đến thăm thôi mà lo gì cô cũng đâu có bắt chúng phải về sớm đâu mà lo.Đi đến đó vậy,hai cún con đáng yêu chỉ đến thăm hai cung đây.

...

Đến tiệm thú y,cô mở cửa đi vào thì bắt gặp một màn rất sống động.Một người con gái người hơi hướng về phía anh bác sĩ hôm qua tay thì cời cổ áo cho hở ra một chút,tay kia thì quạt quạt giống như đang rất nóng nực.Cổ áo hở lớn có thể thấy được khe ngực quyến rũ trắng nõn nà,đường cong cơ thể thực sự muốn giết hết tất cả đàn ông trên đời,mông to ngực cũng to vòng eo thì nhỏ nhắn mảnh mai.Còn anh bác sĩ hôm qua xem như không thấy cảnh tượng mỹ miều đó,vẫn tập trung khám cho chú chó nhỏ của cô gái kia.Cô gái kia thấy anh không quan tâm mình thì càng bức bối,cổ kéo cổ áo hở hơn nữa muốn gây sự chú ý của người đàn ông trước mặt.

"Bác sĩ Mặc,tôi cảm thấy nơi này thật nóng"Cô ta dùng chất giọng yêu kiều khê rên.

"Cô Kiều,nơi này có hai máy điều hoà"Anh vẫn như cũ khám cho chú chó không nhìn đến cô ta một cái nói.

Cô gái được gọi là cô Kiều kia nghe anh nói xong thì tức tối.Anh khám xong ngược mặt lên nhìn cô ta mặt bình tĩnh"Nó không có bị bệnh gì cả,rất khoẻ"

Cô gái đó nghe anh nói thế thì hơi lúng túng,gãi ngo nói"Không có bệnh,thật kì lạ hôm qua tôi thấy nó còn ủ rũ trông rất mệt mà"

"Có thể thời tiết hơi nóng,cô lại thì chỉ để nó ở nhà.Cho nên mới trông mệt như vậy,sau này thường xuyên đem nó ra ngoài đi dạo là được rồi"Anh từ tốn nói.

"Oh tôi biết rồi,vậy còn khám gì nữa không?"Cô gái này chính là quyết không muốn đi về đây mà.Tạ Yên Ninh đứng ngoài cửa cảm thán,này tôi chưa có chết hai người các người đừng có xem tôi như không khí mà đối đãi có được không?

"Không có gì nữa giờ cô có thể dẫn tiểu Mỹ trở về"Anh chính là muốn đuổi người.

"Bác sĩ Mặc,tôi muốn..."

Cô ta định nói gì đó thì bị anh cắt ngang lời"Cô Kiều mời,sau này tiểu Mỹ nếu thật sự bị bệnh thì hãy đem nó đến đây,không thì cô cũng không cần đến.Không tiền"

Anh bác sĩ à,anh cũng thật vô tình a.Người ta là có lòng thích anh nên mới giả vờ đến đây mà.

"Anh...Được lắm...Hừ"Cô gái tên Kiều kia nghe anh muốn đuổi người thì tức tối,sửa lại góc áo xong ôm chú chó tên tiểu Mỹ đi ra khỏi tiệm,trước khi ra ngoài còn giận cá chém thớt lên người cô,mắt đẹp liếc nhìn cô"Tránh ra"

Tạ Yên Ninh không chấp nhất người bị thất tình,chỉ tránh ra cho cô ta đi rồi đi vào trong.Anh bác sĩ kia đang dọn dẹp lại dụng cụ trên bàn cất đi,không nhìn cô hỏi"Cô đến thăm chúng đúng không?Tôi mới cho chúng ăn,vẫn còn đang ăn ở bên trong đó vào xem đi"

Thật siêu,biết cô đến đây là muốn thăm hai chú cún con.Cô cảm ơn một tiếng rồi đi vào thăm chúng.Bên trong phòng cũng còn rất nhiều những con chó con mèo khác,mỗi con đều có một lồng riêng cho mình,chỗ ở rất sạch sẽ không có lấy một chút bẩn nào.Ừm xem ra anh ta rất kĩ tính và rất yêu động vật.

Thấy cô vào trong những con chó mèo khác cũng không sủa hay meo meo gì,chúng giống như không quan tâm chỉ lo ăn phần của mình,có vài con thì ăn no đến tròn ú xong lẳng ra ngủ nhìn rất đáng yêu.Cô nhìn chúng mà phì cười,thật muốn sờ lên bụng của chúng mà đo kích cỡ.Đi hai ba bước thì đã thấy hai chú cún con mà cô cứu hôm qua đang ăn như hổ đói ở một chiếc lồng rộng rãi sạch sẽ ở góc dưới.Cô ngồi xuống nhìn chúng mà tội nghiệp,thật đáng thương chúng đáng yêu như vậy sao người kia có thể bỏ chúng ở đó chứ,cùng lắm không thể đưa chúng cho người khác nuôi sao?

Nhìn xem,cơ thể nhỏ bé thế lại ốm như một khúc gỗ gầy cui,lông thì được cắt ngắn đi để mọc lại lông mới,nhưng cũng không được nhiều có chỗ lông trắng chỉ còn da không lông,thật tội nghiệp.Ăn nhiều như vậy chắc rất đói,nhưng thức ăn sao ít vậy?Bộ anh ta hết thức ăn rồi sao?Cô định xoay người đứng lên đi ra hỏi thì đã thấy anh ta đứng bên cạnh kiểm tra từng chuồng xem chúng có ăn hết hay không.Cô bị anh ta làm cho giật mình xem chút hét

lên,anh ta vào khi nào thế sao cô không nghe tiếng bước chân?Y như ma vậy.

Cô hai giây sau hoàn hồn lại nhìn anh ta hỏi"Sao anh cho chúng ăn ít thế?Chúng đói thế kia mà"

Anh ta dừng lại động tác xoa lông của con mèo trong lồng kè bên,quay đầu sang nhìn cô nói"Chúng bị đói rất lâu rồi,gì nếu cho ăn nhiều sẽ bị đau bụng.Cũng như con người thôi,nếu cô 1 tuần không ăn tới lúc ăn thì ăn một lượng thức ăn lớn vào cùng một lúc bụng của cô sẽ không tốt,bị đau rồi sẽ nôn ra hết"

Cô nghe anh nói thì cảm thấy cũng đúng cho nên cũng không hỏi gì thêm nữa ngồi xuống nhìn chúng ăn xong rồi đi vòng vòng chuồng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Làm quen

"Ừm tôi có thể ôm chúng một chút được không?"Tạ Yên Ninh ngược nhìn anh hỏi,anh ta cao hơn cô một cái đầu cộng thêm bờ vai,đã vậy cô còn đang ngồi ngược lên nhìn cũng thật mỏi cổ.

"Được,nhưng đừng làm chúng sợ.Tuy cô là người cứu chúng nhưng chúng không quen cô cho nên cũng có thể cắn hoặc cào cô lúc nào không hay.Chó đang bị bệnh mà,cần rồi cũng hơi phiền phức đó"Anh ta từ tốn nói xong đi lại mở lồng sắt giúp cô.Tạ Yên Ninh nhìn hai chú cún con thấy có người mở cửa còn nhìn chúng chằm chằm như thế thì lui ra sau vào sâu trong hóc,miệng hơi gầm gừ những tiếng gừ đe dọa nhưng vì còn quá nhỏ cho nên tiếng gừ ấy lại không có một chút sức đe dọa nào thậm chí là giọng rất nhỏ nữa vì đang bị bệnh không còn chút sức,con màu trắng bạc hình như đang cố bảo vệ con màu nâu bạn mình kia cho nên che chắn ở phía trước để phòng có người bắt lấy bạn của mình.Giống như chỉ cần cô đưa tay vào thôi thì nó thật sự sẽ vô đến mà cắn mạnh vào tay cô một phát thật đau cho dù phải mất cái mạng nhỏ này cũng quyết phải bảo vệ.

Tạ Yên Ninh nhìn chúng để phòng mình như vậy cũng thật buồn lòng,cô chỉ là muốn ôm chúng một chút để cho chúng có thể cảm thấy còn có cô muốn nhận nuôi chúng,còn có cô muốn làm một người thân,một người bạn của chúng,san sẽ cho chúng một chút hơi ấm thôi mà sao chúng lại có thể tuyệt tình thế kia chứ!Cô nhăn mày lo lắng không thôi,chúng như vậy thì sao cô có thể ôm được.Tay đưa lên rồi để xuống vài lần,lương lực không thôi.

Vị bác sĩ đó nhìn cô khốn khổ như vậy cũng không đành lòng,anh ngồi xuống kể cô đầu hơi cúi xuống nhìn vào trong lồng sắt.Miệng nhách lên tạo thành một nụ cười hoà nhã ấm áp,khuôn mặt anh trông lúc này thực sự rất rất tuyệt đẹp hơn khuôn mặt lạnh nhạt khi nãy.Anh bây giờ như một vị thiên sứ tỏa ra ánh hào quang ấm áp cứu rỗi chúng sinh,thì ra anh ta cũng biết cười,còn là cười đẹp như vậy.Tạ Yên Ninh nhìn anh nhẹ nhàng đưa tay vào bên trong lồng sắt,từ từ đưa đến hơn sờ vào bộ lông mềm của con husky phía trước,động tác của anh nhẹ nhàng thoang thoảng.Mỗi cái nhát tay khi sờ nhẹ vào bộ lông của nó như có ma lực vậy,tạo ra cái thứ cảm giác thoải mái và tin tưởng,làm cho người ta không thể nào từ chối lại anh được.Cộng thêm khuôn mặt hoà nhã ấm áp kia đã làm cho con chó nhỏ lưỡng lự suy nghĩ không biết có nên cắn hay là không,ánh mắt nó nhìn anh đầy sự thâm dò và cảnh giác.

Nhưng anh vẫn như thế,vẫn từ từ xoa bộ lông nhỏ của nó,như muốn xoa dịu đi sự cảnh giác và để phòng kia.Anh không làm gì thêm chỉ như thế từ tốn sờ nhẹ vào lông nó,cho đến một lúc lâu sau anh rời tay khỏi người nó xong chia tay về phía nó nói bằng chất giọng nhẹ nhàng:

"Làm bạn chứ?"

Chú husky nhìn ánh mắt của anh,rồi nhìn lại bàn tay trước mặt nó.Nó do dự đưa cái chân trước lên từ từ đặt lên tay của anh,đặt vào tay anh là sự tin tưởng anh,sự tin nhiệm,tin cậy ở anh sẽ không hại nó cùng bạn của nó.Động vật cũng như con người ta vậy,nó cũng biết đau biết yêu,có trái tim biết khóc khi đau khổ và biết hạnh phúc khi được yêu thương được cho đi và nhận lại.Cho nên vì thế anh luôn xem chúng như một người bạn,một người bạn sẽ không bao giờ phản bội mình,một người bạn sẽ cùng mình chia sẻ những buồn vui trong cuộc sống.

Chúng sẽ không như những con người ngoài kia.Tốt xấu khó lường,họ không giống như chúng,một chú chó dữ nếu bạn biết cách xoa dịu thì chúng sẽ thực sự là bạn cho dù lúc trước chúng có dữ đến đâu đi chăng nữa.Còn con người thì khác,họ sẽ chẳng bao giờ giống những gì mình tưởng cho dù mình có làm gì đi chăng nữa.Lòng người khó đoán được,làm sao biết được ai tốt ai xấu trông khi chỉ nhìn vẻ bề ngoài của họ.

Từ nhỏ vì sự việc kia xảy ra,anh đã mất dần niềm tin vào cái thứ gọi là tình cảm ở mọi người trong gia đình,mất dần tin tưởng ở mọi thứ trước mắt mình thấy khi còn nhỏ luôn xem đó là sự yêu thương thật sự họ dành cho mình,sống tranh giành để có được thứ mình muốn đó là lẽ sống mà con người ở đó đặt ra cho chính bản thân mình,anh mất đi niềm tin sống cách biệt với nơi đó chuyển đi nơi khác sống.Sống cho mình một mức đích do chính mình muốn,sở thích của bản thân mà không cần phải quan tâm sắc mặt của những ai khi ở nơi đó.Sở thích của anh là nuôi động vật,vì thế mà anh học làm bác sĩ thú y và mở cửa tiệm nhỏ này,tuy đơn giản nhưng thoải mái không gò bó hay khó khăn gì,đối với anh sống như vậy đã là quá đủ rồi không cần phải lo gì nữa.

Tạ Yên Ninh nhìn chú chó cứ như thế mà tin tưởng đặt chân trên vào tay anh rồi thu mình lại không gầm gừ như lúc nãy nữa mà hăm mộ.Thật hay,đúng là bác sĩ thú y mà thật biết cách làm dịu động vật nhỏ.Cô mắt sáng nhìn anh ôm chúng ra khỏi lồng rồi sờ chúng,cô nhìn chúng hiền lành không chống cự gì chỉ để cho anh sờ soạn mà cũng muốn không thôi.

"Cô muốn không?"Anh nhìn cô mà cười nhẹ.Tâm tư cũng thật đơn giản đi,thật hiếm thấy.Sống ở đó lâu như vậy dần anh cũng luyện cho mình một con mắt nhìn thấu tâm tư người khác lúc nào cũng không hay.

Cô nghe anh hỏi mà gật đầu, anh nhẹ nhàng đưa một con cho cô ôm, nhận con màu trắng bạc từ tay anh sang cô hơi ngơ nghe sờ vào lông nó. Nó thật nhỏ, người ốm như vậy! Nhìn chúng ốm go mà cô thầm quyết kỳ này về bồi bổ lại chúng cho béo ra như con Mập nhà cô lúc trước vậy, haizz giờ nhắc lại mới nhớ cô cũng thật nhớ nó, không biết bên đó nó ra sao rồi? Cô chết đi rồi không biết ai sẽ nhận nuôi nó giúp cô nữa? Ở bên đó cô không có bạn bè gì chỉ có nó làm bạn, cùng vui cùng buồn giờ nghĩ lại cô thực sự rất nhớ nó.

Anh bác sĩ vừa sờ lông cún nhỏ vừa nhìn cô trông có vẻ thất thần thì hỏi "Cô không sao chứ?"

Tạ Yên Ninh nghe anh gọi thì gật mình xoay qua cười nhẹ "À không có gì... đúng rồi anh tên gì, tôi tên Tạ Yên Ninh xin được làm quen"

"Tôi tên Mặc Quân Nguyên, xin được làm quen" Tạ Yên Ninh, cái tên này thật quen anh như đã nghe ở đâu rồi nhỉ?

"Chào, à anh làm nghề này lâu chưa?" Cô bắt chuyện hỏi.

"Được 2 năm rồi, còn cô hiện giờ đang làm nghề gì?"

"Tôi á!...a haha giờ đang ở không thôi ấy mà." Tạ Yên Ninh xấu hổ gãi đầu, nghĩ lại cô xuyên qua đây cũng đã lâu rồi nhưng vẫn chưa tìm được công việc để làm, từ khi xuyên qua đây chỉ ăn bám Trịnh Khương Nghị không làm gì cả chỉ ở nhà dọn dẹp rồi nấu ăn đợi anh ta trở về.

Nghĩ tới đây cô cũng cảm thấy thật ảm đạm, nói mình sẽ tự sống một cuộc sống yên bình cho chính mình, tự làm lấy việc của mình mà không nhờ ai cuối cùng đâm ra là vẫn sống nhờ Trịnh Khương Nghị chu cấp cho. Cô thật vô dụng mà.

"Ra là vậy" Mặc Quân Nguyên gật đầu xem như đã hiểu.

"Anh vì sao không làm một công việc khác mà lại chọn công việc này, nhìn anh tài giỏi như vậy kia mà cũng có thể làm Tổng giám đốc ấy chứ" Cô đùa nói.

Mặc Quân Nguyên bị cô đùa cũng chỉ cười cười "Thích thì làm thôi, chỉ cần đó là việc mà mình thích thì việc gì không làm. Chỉ sợ là không có ý chí thôi"

Tạ Yên Ninh nghe anh nói thì ngẩn người. Việc mình thích thì mình làm sao!

"Humm sao vậy? Không được à?"

"À không, không phải hehe" Thích thì làm, cũng đúng hen. Việc mình thích là gì nhỉ?

...

Về đến nhà thì nhận được tin Trịnh Khương Nghị sẽ đi công tác 5 ngày sau mới trở về. Làm cho cô vui gần chết, đi đi đi luôn cũng được khỏi cần về. Bộ anh tưởng tôi không biết chuyến đi công tác này một phần là vì công việc cũng một phần anh bồi đắp tình cảm với Lưu Y Nhan chứ gì, tôi đây không quan tâm anh làm gì kệ anh. Anh muốn làm gì cũng không liên quan đến tôi.

Tạ Yên Ninh vui vẻ đi tắm rửa rồi ăn trưa xong đi ngủ. Nhưng nằm trên giường rồi, lẳng qua lẳng lại thế nào cô vẫn không ngủ được. Trong đầu luôn nghĩ về lời nói của Mặc Quân Nguyên lúc sáng.

"Thích thì làm thôi, chỉ cần đó là việc mà mình thích thì việc gì không làm. Chỉ sợ là không có ý chí thôi"

Cô trầm trồ suy nghĩ, sống như vậy cũng không tốt lắm không có công việc thì sau này ly hôn rồi cô sống thế nào đây. Tuy bên đây vật chất môi trường, đời sống không giống ở thế giới bên kia cho lắm nhưng nếu cứ thế này thì không được rồi. Làm gì bây giờ, mình thích làm gì nhất nhỉ?...

Nghĩ một hồi chính mình ngủ mất lúc nào cũng không hay. Thôi đành chiều nghĩ tiếp vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cuộc đời

Buổi chiều đó tỉnh dậy trong giấc ngủ trưa mệt mỏi, Tạ Yên Ninh nhìn lại chiếc đồng hồ nhỏ trên đầu giường. 15h45! Cô hơi bất ngờ bản thân không phác giác được chính mình lại ngủ lâu như vậy, lật đật ngồi dậy xếp lại chăn gối rồi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh người lại xong đi ra làm vài món để ăn chiều. Vì Trịnh Khương Nghị đã đi công tác cho nên đồ ăn hôm nay cô làm ít đi một phần.

Chính cô cũng không ngờ được lúc trước kia bản thân thì bận đến tối mịt tối mui, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Sáng phải dậy sớm đi làm, tối lại phải tăng ca làm giúp đồng nghiệp về đến nhà rồi thì phải làm việc tiếp, làm loay hoay như thế nào thì đã đến khuya rồi đi ngủ. Không ngờ mình bây giờ khi xuyên qua đây rồi lại có thể nhàn rãi như vậy, bây giờ cô mới có thể nhận ra cuộc đời này chuyện hoan đường gì cũng có thể xảy ra cả. Cuộc sống của

cô cứ như một vòng tuần hoàn vậy,lập đi lập lại chỉ có bấy nhiêu.Lúc nhỏ trong "Cô Nhi Viện" thì sáng dậy ăn xong rồi tự mình chơi cho đến trưa lại ra một góc ngồi ăn rồi lại chơi cho đến chiều chiều tối lại ăn tiếp xong thì đi ngủ.Lúc lớn đã có công việc rồi ra ở riêng rồi thì sáng thức dậy đến công ty làm cho đến tối mới trở về,về xong thì làm tiếp rồi ngủ.

Còn bây giờ thì sao,cũng như vậy sáng nấu cơm cho Trịnh Khương Nghị,trưa lại ở không cho đến chiều lại nấu cơm cho anh ta xong hai người việc ai nấy làm không ai quan tâm ai.Cứ như cuộc đời cô chỉ như một cái đồng hồ quay đi quay lại cũng trở về con số 12 trên mặt tròn,xoay tròn rồi lại xoay tròn chẳng có gì để người ta đáng phải bận tâm,nói thẳng ra là quá tẻ nhạt và nhạt nhẽo.

Nhưng nó cũng khác đi một chút đó chứ.Lúc trước thì việc làm không hết muốn nghỉ cũng khó,bây giờ thì ở không không có việc gì làm đến chán chường.Tạ Yên Ninh cảm thấy mình chính là ví dụ điển hình cho câu "xuống chó lên voi" trong dân gian nhà.

Ăn được một chút cô cảm thấy không muốn ăn nữa nên đem thức ăn bỏ vào tủ.Trở vào phòng tắm rửa rồi ra sofa xem ti vi,loay hoay trời đã dần tối từ lúc nào.Vừa nghe nhạc trên tivi vừa lướt web xem tin tức,ôm có vài tin cũng hay hay.

Nào là nữ ca sĩ tài năng Đinh Nguyệt đã công khai hẹn hò với nam diễn viên đình đám Triệu Minh.

Đạo diễn Jack đang qua lại với nữ diễn viên nổi tiếng Triệu Mẫn Nhu...vv...bao la là tin tức nóng trên thương trường lẫn showbiz.A có cả Trịnh Khương Nghị nữa nè,để xem Tập đoàn JTA đã ký hợp đồng với công ty Lương Tinh và hai bên sẽ có một buổi tiệc mừng tại khách sạn Sunny Hot ở bờ biển tây sau 6 ngày tới.Giờ tiệc mừng sao?Hình như này trong truyện cũng có nhắc đến thì phải,để nhớ xem hình như là Trịnh Khương Nghị mới ký được một hợp đồng quan với đối tác lớn kì này là công ty Lương Tinh ở Hoa kì cho nên sẽ mở tiệc mừng tại khách sạn 5 sao bờ biển tây và sau sẽ lên trên thuyền du ngoạn,cũng có dẫn Tạ Yên Ninh đi theo vì dù gì Tạ Yên Ninh cũng là Trịnh phu nhân vợ hợp pháp của Trịnh Khương Nghị mặc dù hai người trông một người chẳng quan tâm đến việc đó.

Có cả Lưu Y Nhan đi nữa mạng thân phận là thư ký của Tổng giám đốc.Lúc đó Tạ Yên Ninh thực sự rất vui mừng vì lâu ngày rồi đã không gặp Trịnh Khương Nghị,cô bây giờ đã có thể đi kề cận anh với thân phận là vợ anh cho nên lòng tràn ngập hạnh phúc.Nào ngờ khi đến đó hay tin Lưu Y Nhan cũng đến thì đã tức tối mà quậy cho một trận,làm cho Trịnh Khương Nghị mất mặt lại hoài mất mặt.Dù mọi người ở đó ai cũng đã biết quan hệ của hai người và được nghe nhiều tin đồn về tính cách của vợ Trịnh Khương Nghị như thế nào nhưng giờ mới tận mắt nhìn thấy cho nên được một phen bàn tán.

Trịnh Khương Nghị lúc đó đen mặt giận đến cỡ nào,anh thân hai năm làm việc khó khăn lắm mới ký được hợp đồng quan trọng này nay lại bị huỷ trong tay Tạ Yên Ninh.Lúc trước nhân nhượng cô,nấy tuần trước làm ra cái chuyện kia cho nên tình cảm hai bên tan vỡ nay lại gây họa lại càng tan vỡ hơn.Làm bao nhiêu chuyện cho đến bây giờ anh chính là không thể nhìn được nữa,nhân nhượng,cố gắng khiến lòng cho cô thêm 1 cơ hội,thế mà cô lại không biết giữ ghen tuông đủ điều.Nói là yêu anh,thương anh nhưng chẳng làm gì có ích cho chồng mình mà còn đi gây họa làm xấu thanh danh của anh.Anh nhìn chính là không thể nhìn được nữa,niềm tin tưởng ở anh còn giữ lại đôi chút nay mất sạch,vì thế mà hôm sau về liền bắt ép nhất quyết li hôn cùng cô và từ đó ngày tàn của Tạ Yên Ninh cũng đã đến.

Tạ Yên Ninh nghĩ đến đó liền một trận sợ hãi.Nếu như hoàn cảnh lúc đó tiếp diễn thì không phải ngày chết của cô cũng sắp đến rồi sao.Sau khi li hôn thì bên gia đình Trịnh Khương Nghị rất thất vọng về chuyện mà nguyên chủ đã làm,một thời gian không qua lại với gia đình bên Tạ Yên Ninh.Ba mẹ Tạ Yên Ninh thương con thì thương nhưng cũng không ngu ngốc đến nỗi cứ nhân nhượng tha thứ cho cô được,việc cô âm thầm hại Lưu Y Nhan bao lần cũng bị nói ra hết,tuy ba mẹ Tạ Yên Ninh cũng có trách và đàm phán rất nhiều về chuyện Trịnh Khương Nghị quen Lưu Y Nhan trong khi đã cưới con gái họ thậm chí còn giận dữ ra mặt tại nhà nhưng dù gì cũng đã li hôn.

Vả lại là con gái của họ có tội trước,Trịnh Khương Nghị chỉ quen Lưu Y Nhan sau 1 năm cưới Tạ Yên Ninh.Trong một năm trước khi cưới kia Tạ Yên Ninh cũng vì tính tình kiêu ngạo bướng bỉnh mà khiến Trịnh Khương Nghị bất mãn rất nhiều.Làm tội trước là Tạ Yên Ninh cho nên bên gia đình Tạ Yên Ninh cũng chỉ giận co được 1 ngày thì mới dẫn Tạ Yên Ninh ép cô về bên Mỹ sống.Hai nhà từ đó đoạn tuyệt quan hệ.

Chuyện êm đẹp được 1 tháng thì Tạ Yên Ninh trốn trở về thành phố B và trả thù Lưu Y Nhan.Bắt cô ấy và muốn cùng chết tại sân thượng ở toà nhà Gloria cao nhất thành phố,lúc đó trong người Lưu Y Nhan đã mang thai được một tháng,chính Tạ Yên Ninh điên cuồng muốn giết cả mẹ lẫn con chết cùng mình.

May thay Trịnh Khương Nghị đến kịp giải cứu tình thế trong nguy cấp mà cứu Lưu Y Nhan,Tạ Yên Ninh thì anh cứu không kịp.Cũng có thể là số trời đã định cho cuộc đời của con người mang tên Tạ Yên Ninh là như thế,cô ngã xuống từ trên cao mà chết.Lúc đó có bao nhiêu là đau thương,sống cùng nhau năm 4 tuổi tuy không gọi là thân thiết nhưng cũng là một con người cũng biết đau biết yêu.Anh không phải là loại người vô tình,tuy ngoài lạnh nhưng bên trong thì nóng,nếu như thực sự đã lạnh lòng không quan tâm thì cũng đã không tin tưởng Tạ Yên Ninh sẽ thay đổi,cho cô nhiều cơ hội như vậy.

Sống cùng nhau cho đến lúc xa nhau cũng không phải không có tình.Nhưng nó chỉ rất nhỏ trong trái tim cho nên anh chỉ xem nó là tình thương mà một người anh dành cho em gái.

Nhìn cô ánh mắt bi thương ngả từ sân thượng xuống như muốn hỏi anh "Tại sao anh lại tuyệt tình với em như vậy?"

Anh không thể nào cầm được nước mắt dần vật trách lòng suốt 3 năm sau đó.Mỗi lần nhớ lại cũng chỉ có thể ngậm ngùi đau thương.

Đó là những gì mà tác giả đã tả trong cuối truyện.Cô nghĩ Trịnh Khương Nghị thực sự không trách gì lỗi lầm do Tạ Yên Ninh gây ra,anh làm thế chỉ là muốn cho Tạ Yên Ninh nguyên chủ thức tỉnh lại và muốn cô làm lại cuộc đời của mình sau khi trở về Mỹ sống,muốn cô hãy quên đi những gì đau khổ ở nơi đây và ở bên đó tìm cho mình một người hoàn hảo hơn anh mà sống cùng.Tiếp tục một con đường mới hơn,đừng đắm đuối vào thứ không thể nào là của mình.

Nhưng có lẽ là do Tạ Yên Ninh quá cố chấp,ngu ngốc muốn có được thứ mà mình không thể nào có được để rồi phải đánh đổi cả tuổi thanh xuân lẫn mạng sống.Tính ra cô cũng không có tội chỉ là một phút yêu nhầm người và trời không mỉm cười với cô.

Số mệnh mỗi người mỗi khác không ai giống ai cả. Tất cả đều có số của nó, có tránh cữ không được.

Tạ Yên Ninh cô đáng thương cũng thật đáng hận

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Công việc mới

Sáng hôm sau Tạ Yên Ninh đi dạo trên đường. Là buổi sáng thấy không khí trong lành, thật mát mẻ cho nên muốn đi vòng vòng xa xa một chút khỏi chung cư xem có gì mới không. Ở đây chỉ toàn là chung cư cao cấp, nhà hàng khách sạn cũng không thua kém gì muốn tìm một quán bình dân cũng khó. Lúc mới đến đây cô muốn đi ra xa một chút thì phải đi taxi, không phải là không có xe riêng nhưng thú thật là cô không biết chạy lúc trước cũng chưa từng đi thi bằng lái bao giờ, toàn là chỉ đi xe buýt để đi học đi làm thôi cho nên nói đến chạy xe thì chẳng thà nói cô đi chết sớm cho rồi, không biết chạy mà đi thì chỉ có nước xuống mồ sớm.

Vì thế mà cô không thể nhìn khung cảnh rõ được như đi bộ. Vì vậy cho nên hôm nay quyết đi xa xa một chút xem có gì hay hay không.

Thật mệt! Đi vòng vòng đủ kiểu nhưng không thấy gì mới lạ cả, chỉ toàn là nhà với nhà. Nhìn xung quanh vài lần thì bỗng cô thấy có một quán ăn nhỏ nằm trong hẻm bên kia đường, thấy là lạ nên cô băng qua đường đi đến xem thử.

Nhìn bên ngoài quán trông cũng đã hơi cũ, nhìn nó có chút hơi hướng mang hương vị thời xưa cổ kính. Quán có tên "Minh Kỳ" hình như là một quán ăn nhỏ nằm trong khu cao cấp này, thật kì lạ cô cứ nghĩ khu vực này là nơi có tiền cao cấp đủ các thứ từ nhà hàng, công ty, khách sạn, biệt thự, ... nhưng không ngờ cũng có một quán ăn bình dân như vậy.

Cảm thấy lạ cho nên Tạ Yên Ninh mở cửa đi vào trong. Cách trang trí nơi đây cũng thật đơn giản, bàn ghế trong như đã cũ đến bao năm, ngồi xuống cũng có thể nghe tiếng "kèn kẹt" của tiếng gỗ va chạm vào nhau, bàn tuy nhìn đã cũ có hơi mục đi nhưng vẫn được chủ của nó cẩn trọng lau sạch không một hạt bụi bay. Tất cả đều rất sạch sẽ và gọn gàng, ngồi ở đây ta có thể nhìn ra ngoài nhìn vòng người tập nập qua lại vội vàng. Cô nhìn ngắm một hồi nhưng thắc mắc vì sao vẫn không thấy người trở ra chào hỏi, cô cất tiếng gọi:

“Có ai không? Tôi muốn gọi món”

Tiếng vừa vang thì bên trong đã có người đi ra. Là một bà di tuổi nhìn cũng đã 50 hay 60 gì đó, khuôn mặt mộc mạc nhưng nhìn rất có sức sống, quần áo cũ giản dị. Di tay cầm thực đơn đi đến gần cô mỉm cười phúc hậu hỏi: “Chào quý khách, quý khách muốn dùng gì?” Di vừa nói vừa đưa cuốn thực đơn cho cô, giọng của di có hơi khàn cũng có phần gấp rút, như mừng quán bao năm qua mới có một người khách mới vào.

Tạ Yên Ninh cầm lấy thực đơn mở ra nhìn sơ: “Dạ lấy cho con một mỳ xào cùng nước cam là được rồi”

“Vâng, mong cô chờ một chút sẽ có ngay” Di nói rồi nhanh nhẹn đi vào trong làm thức ăn.

Cô ngồi xuống ghế vừa chờ vừa nhìn xung quanh. Chắc hẳn nơi đây cũng đã lâu năm rồi, nhìn mọi thứ đã quá cũ kĩ, hình như đi ấy ở một mình. Trong nhà cũng không nghe tiếng gì khác ngoài tiếng làm món ăn ra thì không nghe gì nữa cả cho nên cô đoán vậy. Chờ khoảng 15" sau thì thức ăn được bung ra, trang trí rất đơn giản không cầu kì mùi thơm của thức ăn bung toả trong không khí làm cho bụng của cô cồn cào muốn dùng thử ngay.

Cầm đũa lên gấp một sợi mỳ lên bỏ vào trong miệng. Sợi mỳ dai dai, gia vị được ngấm vào bên trong càng làm cho người ta thực muốn thử thách vị giác, mùi vị thực sự cũng không tệ rất ngon. Cô ăn từ tốn cho đến 10" sau đã hết mỳ tay cầm ly nước cam lên uống.

Ăn cũng đã xong, uống cũng đã xong nhưng cô không đi vội ngồi nhìn chung quanh lại hướng ra ngoài nhìn. Người đi đó thấy cô vẫn còn ngồi đó ngo tay ngo động giống như tìm gì đó thì đi ra hỏi: “Cô có cần gì nữa không ạ?”

“A dạ không không cần. Ừm cháu chỉ muốn hỏi di vài câu thôi ạ”

“Vâng quý khách cứ hỏi” Di ôn tồn tươi cười nói.

“Dạ. Di ơi cháu muốn hỏi, tại sao thức ăn ngon như vậy nhưng lại không một ai đến vậy ạ, nó ngon thế kia mà?” Thử lỗi cho sự vô duyên không có văn hóa của cô nhưng thực là cô rất muốn hỏi. Thức ăn thật sự rất ngon, vị lại không chèn vào đầu được nhưng tại sao lại chẳng có ai đến đây ăn cả.

Người chủ quán nghe cô hỏi thì có hơi sững người một chút nhưng rồi cũng bình thường trở lại, di mỉm cười có chút buồn: “Một cô bé thật thà” di nói nhỏ.

“Không giấu gì cháu. Quán này của di cũng đã lâu năm rồi như cháu đã thấy, mọi người sống gần đây cũng biết, thực ra thì lúc trước nó không như vậy đâu. Quán này thời đó nó rất được nhiều người biết và ủng hộ, người ra kẻ vào rất nhiều, khi ăn ai cũng tập nập khen ngợi. Minh Kỳ là tên do ông nội của di đặt, nó qua ba đời rồi đời nào cũng đông người biết đến nhưng không hiểu vì sao khi đến đời của di thì lại như vậy.

Từ khi khu đô thị này được xây lại, tân tiến hơn. Dần thì khu này lại trở thành khu cao cấp nhất cho nên người ta cũng không đến đây ăn nữa mà lại vào nhà hàng, đi cũng không còn cách nào khác cũng chỉ có thể cố chịu đựng nhìn từng ngày từng ngày nó lại tàn đi. Đi cũng định sang tháng sau sẽ bỏ quán mà trở về quê sống, không làm nữa”

Đi nói trong sự mất mát đau buồn. Quán gìn giữ bao đời nay lại bị huỷ trong tay mình ngay cả cô cũng thấy tiếc nui sự đời bất công. Nếu như cô có thể giúp được gì thì hay quá rồi... giúp được gì sao? À đúng rồi.

“Đi ơi đi cho con làm ở đây được không ạ?” Cô ánh mắt nhìn đi chân thành hỏi.

“Hả?” Đi chủ quán nghe cô hỏi thì bất ngờ.

“Con cũng đang tìm việc làm nhưng cũng không biết tìm việc gì. Cho nên đi nhận con đi, con nấu giúp đi con không cần lương cao đâu chỉ đủ đi có thể trả là được”

“Nhưng mà,...” Đi chủ quán ấp úng không biết nói gì. Quán sắp đóng cửa rồi vậy mà con bé vẫn muốn vào làm sao?

“Đi à đừng từ bỏ như vậy. Biết đâu sau này con có thể giúp đi được rồi sao?”

“Chuyện đó... haizz tôi được rồi. Cũng được, nhưng đi không thể trả lương cao cho con được đâu đó” Thấy con bé quyết tâm như vậy, bà cũng không thể nào từ chối được. Con bé nhìn thật thà phúc hậu, lòng lại trong sáng như vậy chắc hẳn sau này sẽ được hạnh phúc.

“Con cảm ơn đi, vậy mai con đến làm nha. Còn đây là tiền mỳ, đi không cần thối lại cho con đâu. Con chào đi” Cô nói rồi nhanh sách túi xách đi ra ngoài mặc cho sự kêu gọi lại của đi chủ quán. Cô đưa là tờ tiền 100 nhưng mỳ thì lại chỉ có 25 thôi, cô nhanh đi để không đi ấy sẽ gọi trả lại không chịu nhận.

Sống một đời người bây giờ cô như đã có thể ngấm được câu "Cuộc đời có bao nhiêu là chuyện chần chờ được" Ai cũng có số phận riêng của mình, nếu như đó là số trời đã định thì có tránh cũng không được. Ta chỉ có thể thuận theo nó mà tiếp tục sống thôi, số trời đã định cho ta sẵn cả.

Cô lại tiếp tục bắt chuyến xe đi đến tiệm thú y, nói thật bây giờ ngoài tiệm thú y ra cô không biết đi nơi nào nữa. Ở nhà hoài thì cũng chán, ra ngoài thì không biết đi đâu. Ở nơi này cô không rành cho nên sợ đi xa một bước là lạc luôn, nên đành đi đến đó thăm hai cún con vậy.

Mở cửa đi vào trong thì thấy anh bác sĩ đang sát trùng vết thương trên tay, nhìn không lớn lắm hình như là vết cắn của động vật. Cô nhìn lo lắng đi đến hỏi.

“Anh không sao chứ?”

Mặc Quân Nguyên nghe cô hỏi thì ngược lên nhìn, anh hơi bất ngờ một chút nhưng cũng bình thường trở lại, giọng ôn tồn có chút trầm của anh phát lên “Không có gì, chỉ là một vết cắn nhỏ thôi không sao” Nói rồi anh lại tiếp tục sát trùng vết thương trên tay.

“Sao lại như vậy? Không phải chúng rất quý anh sao?” Cô thắc mắc hỏi. Hôm qua cô nhìn thấy chúng đều quý anh ta như chủ của mình, sẽ không thể nào qua một đêm lại đổi tính như vậy được.

“Không phải. Là hôm nay có một người đưa một con mèo đến đây khám bệnh, nhưng con mèo này lại không thích gần người lạ cho nên khi tôi đến gần thì đã cào cho tôi một phát tiện thể cắn thêm trên tay. Vết thương cũng không sâu lắm cho nên tôi đang sát trùng” Anh không phải là loại người kiêu kì nói cho nên cũng cẩn thận kể cho cô nghe sự việc.

Tạ Yên Ninh nghe xong thì gật đầu xem như đã hiểu. Đi đến ngồi xuống ghế cạnh anh không xa nhìn vào vết thương trên tay “Anh không đi chích ngừa sao? Mèo cắn cũng độc lắm đó”

Anh ngược lên lần nữa nhìn cô một hồi lâu sau đó lại cúi xuống thoa thuốc, miệng nói “Tôi sẽ đi sau, cảm ơn cô đã quan tâm”

Tạ Yên Ninh hỏi một câu anh ta đáp lại một câu. Tuy không có ác ý gì nhưng cô thật muốn rửa thắm, anh ta nói thêm một câu nữa sẽ chết sao, đúng là giữa Trịnh Khương Nghị không ai hơn ai mà. Thời gian trôi qua 20" sau thì cũng xong. Mặc Quân Nguyên đứng lên đi cắt thuốc vào trong tủ xong đi đến mở cửa phòng của những chó mèo, anh quay sang nhìn cô không vui không buồn nói.

“Cô đến thăm chúng thì vào đi. Tôi có việc” Anh nói rồi đi ra cho cô vào, mình thì sang phòng kế bên lấy đồ.

Cô cũng khỏi nói gì thêm nữa đi vào bên trong thăm bọn chúng. Mới có hôm qua thôi mà giờ nhìn chúng trông rất có sức sống, không ỉ lị giống như mới nhặt về làm cho cô một trận vui vẻ không thềm để tâm đến Mặc Quân Nguyên nữa. Hồi lâu thì nghe có tiếng xả nước "râm râm" ở phòng kế bên phát ra, Tạ Yên Ninh cũng không quan tâm chỉ nghĩ chắc anh ta đang giặt giũ gì đó. Bỗng Mặc Quân Nguyên bất thành linh đi vào mở cửa chuồng ôm vai con chó đi qua phòng kế bên, anh thân đã cởi bộ blouse trắng thường ngày ra và chỉ để lại một chiếc áo sơ mi bình thường ở nhà được giặt ủi gọn gàng. Tay áo anh được xắn lên để tránh bị ướt, áo hở hai cúc trông rất quyến rũ người nhìn, dáng anh rất đẹp đẹp như người mẫu vậy. Vì anh là con lai cho nên bây giờ anh càng có sức hấp dẫn người khác nhiều hơn khi mặc một chiếc áo blouse thường.

Mặc Quân Nguyên bị nhìn lâu sinh ra cảm giác khó chịu nhần mày lại hỏi người con gái đang nhìn mình bằng một ánh mắt không thể tưởng tượng kia “Này sao vậy?”

Tạ Yên Ninh bị hỏi bất ngờ mặt luống cuống đỏ lên chói “À không có gì, đúng rồi anh ôm chúng đi đâu vậy?”

Mặc Quân Nguyên vừa đi sang phòng kế bên vừa nói “Tắm cho chúng”

Cô gật đầu. Ừm thì ra việc mà anh ta nói là đi tắm chó hèn gì nghe tiếng nước chảy, trời cũng đã gần trưa lại hơi nắng lên rồi giờ mà tắm thì là thích hợp nhất. Nhưng mà...

"Này..." Cô lật đật ôm hai chú cún chạy sang phòng kế bên. Thấy anh đang cho sữa tắm dành cho chó vào trong nước thì đi lại gần anh nói.

"Này tay anh đang bị thương như vậy. Giờ lại đụng vào nước có xà phòng không phải là sẽ càng bị nhiễm trùng để lại sẹo hay sao? Để tôi giúp anh!" Cô chính là có lòng tốt muốn giúp người. Giờ tay anh ta đang bị thương, còn muốn đụng vào nước tắm chó nữa bộ muốn để bị nhiễm trùng sao! Anh ta có nhan sắc vậy, để bị sẹo thì uổng lắm.

Nói rồi đưa hai con chó con cho anh ôm. Tay giặt lại chai sữa tắm chó từ tay anh ta xong để sang một bên, ôm một con chó nhỏ đáng yêu bỏ vào trong thao có pha sữa tắm sẵn mà chà tới chà lui mát xa đủ kiểu, chú chó thích thú cũng để yên cho cô mát xa hương thơm.

Từ này giờ người yên lặng nhất là Mặc Quân Nguyên, từ lúc cô đoạt lấy chai sữa tắm từ tay anh thì anh chỉ im lặng đứng nhìn mà không nói một lời nào.

Anh suy nghĩ, từ lúc 2 năm chuyển ra khỏi căn nhà đó thì đã không còn một ai quan tâm mình nữa. À không phải nói là chưa từng có ai thật lòng thật dạ quan tâm anh, những người kia quan tâm anh cũng chỉ muốn đoạt lấy thứ mà họ muốn nằm trong tay anh thôi. Hai năm qua đã không một ai nữa rồi, đơn độc một mình sống nhả nhặn hai năm nay, tự dưng lòng là sẽ không tin tưởng ai nữa không ngờ bây giờ không biết từ đâu lại có một cô gái tên Tạ Yên Ninh nhảy ra quan tâm anh trong khi mới chỉ quen biết được hai ngày.

Là một người đứng đầu Cyrus, sống 26 năm qua không phải không hiểu được lòng người. Ai tốt ai xấu, ý đồ xấu hay tốt đều nhìn ra được, người con gái trước mắt này nên nói cô quá ngốc hay quá ngây thơ đây! Giúp người mà mình chỉ mới quen được hai ngày, tin tưởng anh sẽ không làm gì cô. Nếu thực sự là một người con gái thông minh thì họ sẽ không ở cùng một người đàn ông hoàn toàn xa lạ với mình, bởi lẽ ở nơi này có bao nhiêu là chuyện không tốt cũng có thể xảy ra nếu ta không cảnh giác. Nhưng cô thì không, hoàn toàn chẳng để tâm đến việc đó còn có ý giúp đỡ anh.

Đây là lần đầu anh có thể thấy một người không ham danh lợi không ham sắc đẹp. Chỉ là một con người bình thường có một trái tim nhân ái, muốn giúp đỡ người khác mà chẳng cần gì. Một người con gái quá ngốc quá khờ khạo chỉ biết nghĩ cho người khác.

Nhìn cô tắm cho chúng một hồi lâu thì đã chảy nhiều mồ hôi thấm ướt. Anh để hai chú cún xuống xoay người sang lấy đôi găng tay trên đầu tủ ra đeo vào rồi ngồi xuống tắm phụ cô. Tạ Yên Ninh nhìn anh mang găng tay mà lòng cồn cào, anh ta lừa cô trần trợn như vậy?!! Cô nhăn mặt bất mãn nhưng vẫn giúp anh tắm cho xong một đàn chó rồi còn phải tới một đàn mèo.

Khung cảnh nhẹ nhàng ấm áp, hai người sẽ không ai có thể thấy rằng khung cảnh ở đây có chút gì đó ái muội lẫn đẹp đẽ. Một hình ảnh ấm áp như gió xuân khiến lòng người nở rộ, hai người cùng nhau tắm cho những chú chó mèo dễ thương, một người mặt vẫn không đổi sắc, một người thì hờn dỗi nhưng không thể tránh được hình ảnh chân thật này đẹp đến cỡ nào.

Đẹp và đáng quý trọng đến nỗi sau này sẽ có một ai đó hứa với lòng có chết cũng sẽ không thể nào quên, có chết cũng sẽ giấu nó vào tim mình.

_ Ông trời rất thích trêu người, thứ ta muốn có thì chẳng thể nào bắt được, thứ ta không muốn thì lại cứ mãi đuổi theo ta _

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ngày đầu đi làm

"Phù... cuối cùng cũng xong rồi. Mọi lần anh phải tắm gần ấy con vậy đó hả!" Tạ Yên Ninh sau khi giúp anh ta tắm một đàn chó rồi đến một đàn mèo, sau đó phải sấy lông cho chúng rồi còn phải chải lại lông cho thật ngay ngắn mới cho vào chuồng lại. Xong hết rồi thì phải phụ anh ta cho chúng ăn, nói thật tuy có lòng tốt thiệt nhưng kiểu này hằng ngày thì chỉ có nước chết mất. May thay là chúng chỉ cần mỗi tuần tắm một lần, không thì thực sự quá hành người rồi còn gì.

"Không, lúc trước thì không nhiều như bây giờ. Nhưng lúc này thì không hiểu vì sao lại bị đem đến gửi nhiều như vậy!" Mặc Quân Nguyên thật tâm tâm sự cho cô nghe.

Còn không phải khuôn mặt anh quá động lòng người sao. Còn hỏi chi hỏi nọ, Tạ Yên Ninh một trận khinh bỉ trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn bình thường ra phết.

Làm xong tất cả, Mặc Quân Nguyên muốn mời cô đi ăn để cảm ơn nhưng cô lại từ chối nói là có việc phải về nhà. Nghe vậy Mặc Quân Nguyên cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu nói nếu có dịp sẽ trả ơn cô sau. Tạ Yên Ninh một mình đi về nhà.

Tối đến, khi màn đêm buông xuống, bóng tối dần dần bao trùm cả một bầu trời. Những ngôi sao lấp lánh như thoát ẩn thoát hiện trên trời đêm tối mịt mù làm cho bầu trời cao đêm thêm lung linh huyền ảo say lòng người. Hôm nay là ngày không trăng, nhưng không hiểu vì sao lại không cảm thấy tối đi chút nào so với ngày có trăng, hay là vì bầu trời hôm nay được sáng lên bởi khung cảnh dưới kia cho nên ở trên đây cô mới thấy vậy. Đêm phố, những ngôi nhà cao tầng dần sáng đèn lên. Xe cộ tấp nập chạy đi chạy về, người người bên dưới qua qua lại lại trong như một đàn kiến vỡ tổ mà chạy toát loạn.

Tiếng ồn của xe cộ, tiếng nói chuyện trong khu phố đông đúc, tiếng ồn ào vang vọng khắp nơi. Bây giờ cũng đã 9h tối nhưng bên dưới người qua kẻ lại cũng không kém gì. Đáng lý có thể bây giờ cô đã nằm ở trên giường và chuẩn bị ngủ, nhưng nằm thế nào vẫn không ngủ được cho nên đi ra ngoài ban công ngắm phố về đêm. Tay chống trên cằm, mắt hạnh nhìn xuống bên dưới tâm hồn bay bổng tiết đi nơi xa. Mái tóc đen mềm xõa dài tung tăng trong làn gió đêm từ ban công thổi vào, mặt có một chút tái đi vì gió lạnh. Cô đang suy nghĩ về việc ngày mai mình sẽ đi làm. Nói thì dễ lắm nhưng khi bắt đầu làm mới khó, quán của dì chủ quán đã lâu năm rồi ít người lui tới, nay không thể nào vì có thêm một người vào làm mà tốt trở lên được.

Tuy thật sự rất muốn giúp dì ấy cứu vớt gia nghiệp ba đời nhưng cô cũng không biết phải làm gì hơn. Cô chỉ có thể phụ dì ấy nấu ăn rồi dọn dẹp, cô không nhận mình nấu ăn giỏi. Chỉ là biết một chút đỉnh, nhưng cũng có thể gọi là ngon vì ngay cả người kén ăn như Trịnh Khương Nghị còn ăn đồ ăn do cô nấu vào mỗi bữa sáng kia mà.

Phải làm gì mới được đây? Chắc chắn phải có cách, hứa là sẽ giúp dì ấy là phải giúp cho đến cùng. Nhưng mà phải làm sao đây!

Bất chợt cô chợt nhớ lại, Tạ Yên Ninh mình là ai kia chứ. Lúc trước chính là Tô Nhiễm đánh mãi không chết, ý chí kiên cường việc gì nếu cô đã quyết tâm thì chắc chắn sẽ có thể làm được. Đầu óc tuy chậm chạp khó tiếp thu nhưng vẫn cố gắng bò lên được Cao Đẳng đấy thôi, tuy không phải là Đại Học nhưng như vậy cũng tốt lắm rồi mà không phải sao! Không được nhụt chí, Tạ Yên Ninh này không được nhụt chí đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà đúng không.

Động não lên động não lên, suy nghĩ đi Tạ Yên Ninh. E hem... Được rồi để xem, nếu như muốn làm cho quán đông khách thì phải đánh vào 2 điểm mạnh sau đây, thứ nhất chính là giá cả phải hợp lý, thứ 2 chính là món ăn phải chất lượng và ngon miệng vừa lòng khách hàng. Chỉ cần đánh mạnh vào hai điểm quan trọng này thì có thể kéo được 2/3 khách hàng từ điểm ban đầu, nếu đạt đủ tiêu chuẩn tiếp theo nữa thì quán dần sẽ không lo về việc mất khách.

Ngoài ra, việc có nhiều thêm vài món mới trong thực đơn đó là điều không thể thiếu. Việc ăn đi ăn lại vài món như vậy sẽ làm cho khách hàng nhàm chán, vì vậy cho nên 2 tháng đầu cô sẽ áp dụng phương pháp vẫn giữ nguyên thực đơn như vậy. 2 Tháng sau sẽ thêm vài món mới rồi từ từ tăng dần làm cho họ hài lòng. Đối với mỗi vị khách, chăm nguyên của họ chính là nếu món ăn ngon họ sẽ không tiếc tiền mà bỏ ra. Cho nên cô sẽ vì nó mà chuyển hoá dần.

Việc tiếp theo sẽ là trang trí lại quán ăn cho hợp với thời đại hiện nay, nếu như quán nhỏ không bằng những quán sang nhà hàng khác thì mình hãy biến nơi nhỏ hẹp ấy thành một nơi trang quang thơ mộng, đẹp để thoải mái để cho khách hàng cảm thấy nơi đây "món ăn ngon mà quán đẹp" như vậy. Trước tiên cứ như vậy mà làm, sau tốt lên rồi sẽ tính tiếp vậy.

Những điểm trên cô chính là học được từ cô giáo dạy trên trường trong môn công nghệ. Lúc đó cô dạy bài đó thì cả lớp ai cũng làm việc riêng của mình, cũng có vài người vẫn nghe nhưng hồi lại thôi không nghe nữa. Chỉ có cô là nghe từ đầu cho đến cuối vì cô nghĩ, nếu có thể học được những gì thì cứ mạnh tiếp thu mạnh lắng nghe họ nói. Vì những điều đó mặc dù bây giờ không có ích gì nhưng sau này rồi sẽ có một ngày mình nhận ra mình cần dùng đến nó và phát hiện ra thật sự rất có ích.

Không ngờ cũng có ngày cô lại dùng đến nó, thật may mắn làm sao. Còn rất nhiều chuyện cần phải giải quyết và tính toán thêm nữa vào ngày mai cho nên bây giờ cô cần phải đi ngủ sớm để mai có sức mà làm việc.

...

Sáng sớm, Tạ Yên Ninh đã dậy thật sớm, ăn uống qua loa rồi đi đến quán. Khi đến thì dì chủ quán đã mở cửa và đang dọn dẹp, cô đi vào chào dì ấy.

"Con chào dì" Tạ Yên Ninh hôm nay mặc một bộ đồ rất đơn giản chỉ là áo thun xanh kiểu cộng với quần bó và mang một đôi giày đế thấp. Tóc cột đuôi ngựa, để mặt mộc trong cô thật khác so với cách ăn mặc quý phái của Tạ Yên Ninh nguyên chủ, phải nói là giữa Tạ Yên Ninh trước đây với Tạ Yên Ninh bây giờ hai người khác xa một trời một vực. Cô mỉm cười cuối chào dì ấy.

"À chào cháu, cháu đến rồi vào ngồi đi để đi lấy nước cho cháu uống"

"Dạ không cần đâu dì, cháu uống rồi ạ"

"Vậy sao" Dì ấy mỉm cười đi đến ngồi xuống ghế. Mặt dì hài hoà nhìn cô một hồi đi đến vấn đề chính luôn "Cháu gái à, cháu thật sự muốn ở đây làm sao?" Bà thực sự không phải muốn nhận cô, nhưng mà quán này...

Tạ Yên Ninh mỉm cười nhẹ, đưa tay nắm lấy tay của dì ấy, nhẹ nhàng thành tâm nói "Dì à, cháu thật là muốn làm ở đây. Nói thật cháu bây giờ không có việc để làm cả, vả lại cũng không biết tìm việc gì. Cháu chỉ thích nấu ăn thôi, đó là tài lúc nhỏ cháu có được, cũng có thể gọi là có duyên với nó. Nhưng mà dì biết đó ở khu này và những khu khác cũng vậy, điều toàn là nhà hàng cả nếu muốn họ nhận mình vào làm thì phải có bằng chứng nhận đã học qua nấu ăn, và họ rất khắt khe khi nhận đầu bếp mới. Cháu chỉ thích nấu nhưng chẳng có bằng cấp gì, cho nên cứ ngỡ mình sẽ chẳng có được một công việc hoàn chỉnh. Cháu cũng chưa từng nghĩ đến sẽ mở một quán ăn riêng cho mình.

Nhưng cho đến ngày hôm nay, khi cháu đến nơi này của dì và ăn món ăn do dì nấu cháu đã thật sự rất muốn vào nơi này làm. Món ăn của dì làm tuy không được gọi là xuất sắc nhưng cháu có thể thấy được sự quý trọng mỗi một món mà tự mình làm ra, dì tỉ mỉ làm từng món trân trọng nó biết bao. Đối với một người đầu bếp, thứ nhất việc quý trọng thức ăn chính là điều mà họ cần phải đặt lên hàng đầu, thứ hai là phải đặt thực khách lên vai của mình sức khỏe; sự ngon miệng; đẹp mắt trong những gì họ thấy họ cảm nhận được đó mới chính là điều mà một đầu bếp giỏi đáng cấp nhận được.

Cháu yêu thích nó là thế, cháu yêu cái cảm giác có người ăn những món ăn do chính tay mình làm ra và khen nó ngon, hạnh phúc và sung sướng khi ăn nó, cháu cũng yêu cái cảm giác khi làm những món mà mình thích mình tự hào về nó và cháu cũng biết dì cũng yêu thích cái nghề này biết bao. Dì không cho nó là gánh nặng của gia nghiệp mà dì cho rằng nó chính là niềm sống, niềm đam mê của bản thân mà cố gắng chống cự cho đến ngày hôm nay. Dì

a, cháu hiểu tất cả điều đó và cháu hiểu dĩ luôn không muốn bỏ đi nó chút nào. Cho nên vì vậy cháu mới quyết định muốn xin được làm việc cùng dĩ, cùng nhau dựng lên ước mơ niềm đam mê của bản thân.

Dĩ ơi, ước mơ không bao giờ tan biến. Thời gian cũng không thể làm khó được chúng ta khi chúng không biết tự mình đứng lên chống lại nó. Mọi việc không có gì là không thể, chỉ sợ dĩ không muốn làm thôi. Vì vậy, dĩ hãy cho con làm ở đây nhé"

Những giọt nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt đã dần bị thời gian lấp đi. Cảm xúc cất giữ cả một đời người như có một cái gì đó đập vào rồi vỡ tan tuôn ra ào ạt, sự hạnh phúc khi có ai đó hiểu được nỗi lòng của bản thân, sự vui sướng khi nhận ra còn có người có thể nghĩ đến cho mình nhiều nhiều như vậy. Dĩ ấy đã khóc, khóc rất nhiều. Khóc cho sự bất hạnh ở đời trước của bản thân và khóc cho sự hạnh phúc của bây giờ, từ trước cho đến giờ không một ai có thể hiểu được nỗi lòng của bà, từ khi cha bà chết đi chỉ để lại gia nghiệp này và nhấn nhủ lại một câu rằng "Con hãy làm những gì con thích, đừng vì ta mà cố gắng chống đỡ"

Khi nghe ông nói thế bà như chết lặng đi, thì ra từ trước tới nay ông cũng chưa bao giờ hiểu bà, không hiểu được bà luôn yêu thích nó luôn cho nó là ước mơ của mình như thế nào, không hiểu rằng bà không bao giờ xem nó là gánh nặng vì bà thích nó. Sống từ khi còn nhỏ cho đến bây giờ, ngay cả người cha thân yêu nhất của chính mình cũng không hiểu mình bà đã có bao nhiêu thất vọng và đau thương. Chẳng ai hiểu được nỗi lòng của bà, bà đã cứ sống như thế cho đến ngày hôm nay rồi bỗng dưng lại xuất hiện một người không quen biết hiểu được mình như vậy, hiểu được bản thân bà nghĩ gì và yêu thích gì, hiểu được bà luôn muốn làm cho "Minh kỳ" thật lớn mạnh mà không phải vì nó là gánh nặng của riêng mình, hiểu được điều mà bà luôn khao khát và ước mơ, bà đã... hạnh phúc rất nhiều, cuối cùng thì cũng đã có người hiểu được nỗi lòng của bà.

Dĩ chủ quán đã khóc suốt đến 20" sau mới ngừng đi, dĩ ấy lau đi nước mắt còn đọng trên khuôn mặt. Dĩ nhìn cô thật lâu không nói gì, một lúc lâu sau mới cất lời, tiếng dĩ hơi khàn vì mới khóc xong giọng nhẹ nhẹ "Cảm ơn cháu,... được... dĩ nhận cháu"

Tạ Yên Ninh cười tươi, đối với cô có thể giúp đỡ được một ai đó, có thể thấy được nụ cười trên môi của họ khi được mình giúp đỡ thì cô đã vui lắm rồi. Tạ Yên Ninh nhẹ nhàng khuyên dĩ ấy đôi câu rồi nói sơ về suy nghĩ của mình vào đêm hôm qua, dĩ chủ quán lắng nghe từng câu từng chữ do cô nói. Mỗi lần nghe ý kiến của cô về quán dĩ ấy đã rất ngỡ ngàng và kinh ngạc, thì ra cô rất có tài năng như vậy. Cô biết đi sâu vào suy nghĩ của khách hàng mà đáng giá, đặt mình là vị trí của họ mà ý kiến mọi việc không nên và ung, biết cho cái nào đúng cái nào sai. Dĩ ấy vừa nghe cô nói vừa nghĩ, cô bé này vừa xinh đẹp lại tài giỏi như vậy sau này chắc chắn sẽ hạnh phúc và thành công trong sự nghiệp đam mê của mình.

Cô và dĩ chủ quán bàn bạc với nhau thật lâu, 3 tiếng sau thì mới xong tất cả. Cả hai quyết định ngày mốt sẽ sửa sang lại quán trước rồi sau đó cô sẽ cùng dĩ ấy nghiên cứu về các món ăn mới để đưa vào thực đơn.

"Cảm ơn con, dĩ thật sự rất biết ơn con đã cho dĩ những điều hay nhưng vậy. Ta tin rằng sau này "Minh Kỳ" có thể thịnh vượng trở lại rồi. À đúng rồi nói chuyện với con từ nãy đến giờ vẫn chưa biết tên con là gì, con tên gì thế?"

"Dạ con tên là Tạ Yên Ninh" Cô cười nói.

"Cái gì!! Con là Tạ Yên Ninh, con chính là vợ của Trịnh Tổng của tập đoàn JTA đó sao?!" Dĩ chủ quán bất ngờ, bà không thể nào ngờ được thì ra người nói chuyện và giúp đỡ bà từ nãy đến giờ là phu nhân của Trịnh Tổng, vị phu nhân kiều ngạo trong lời đồn kia. Nhưng... nhìn thế nào đi chăng nữa vẫn không giống như trong lời đồn chút nào cả, rất khác xa.

Tạ Yên Ninh nhìn dĩ chủ quán bất ngờ như vậy cũng không biết nói gì hơn chỉ gật đầu xem như trả lời cho câu hỏi của dĩ ấy. Ấy da không ngờ tiếng tâm của nguyên chủ vang xa hơn mình tưởng kỳ này rắc rối rồi đấy.

Dĩ ấy đứng hình một hồi cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Hèn gì bà thấy cô xinh đẹp ăn mặc lại lịch sự như vậy lúc đầu cũng nghĩ cô chắc chắn là con của một nhà quyền quý nào đó. Thật không ngờ đến đúng là như vậy thì ra là Phu Nhân của Trịnh Tổng, Thiên kim của Tạ Gia giàu có. Dĩ chủ quán cười cười có chút e ngại nói:

"Không ngờ là Trịnh Phu nhân, là tôi thất lễ xin lỗi cô" Bà nói chuyện với cô bình đẳng từ nãy đến giờ không biết tội có lớn không nữa.

"À dĩ à đừng gọi cháu như vậy, cứ gọi cháu là Yên Ninh hay Tiểu Ninh là được rồi, dĩ như vậy cháu ngại" Xem ra là làm cho dĩ ấy sợ một phen rồi.

"Tôi... không dám" Bà chỉ là một người dân bình thường thấp hèn làm sao có thể gọi thẳng tên của một tiểu thư cao quý như cô được chứ, tội bà thật gánh không nổi.

"Dĩ à đừng như vậy. Cứ xem cháu như bình thường giống lúc nãy là được rồi. Dĩ cứ như vậy cháu..." Cô tỏ ra hơi buồn.

Dĩ chủ quán nhìn cô buồn như vậy cũng không nỡ, đành thờ dãi đáp ứng thật lâu gọi cô một tiếng Tiểu Ninh. Tạ Yên Ninh nghe xong thì vui vẻ cười với dĩ trở lại.

"Ta tên Trần Mai, cháu cứ gọi ta dĩ Mai là được"

"Vâng ạ"

Tạ Yên Ninh làm quen với dĩ Mai xong thì ở lại một chút rồi trở về chung cư nghỉ ngơi. Lòng của cô bây giờ cũng trút đi được một gánh nặng rồi, bây giờ xem ra cô cũng đã có được một công việc, tuy không lớn gì nhưng công việc vẫn là công việc có còn hơn không mà. Cô thích như thế, cuộc sống đơn giản như vậy thật có ý nghĩ.

Đêm xuống, bây giờ là 8h25" tối Tạ Yên Ninh đang trên đường đi mua một ít đồ. Ở tiệm bách hoá đối diện chung cư không có đủ đồ cô cần mua cho nên

đành đi đến siêu thị,đường bắt taxi đến siêu thị cũng không xa lắm khoảng 10" sau thì tới,cô vào trong mua đồ rồi trở ra đang định đi ra bắt taxi thì bắt gặp một bóng dáng quen thuộc đang đi ở đằng trước cách cô 6m.Tạ Yên Ninh chạy tới nhìn thử:

"A ra là anh Mặc Quân Nguyên!Anh làm gì ở đây thế?"

"Cô!Tạ Yên Ninh,sao cô lại ở đây?"Mặc Quân Nguyên tay cầm một túi đồ,thân mặc một bộ đồ ở nhà trong rất thoải mái,anh nhìn cô bất ngờ.Sao cô lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ngày vui về

"Tôi đi mua một chút đồ,còn anh?"Tạ Yên Ninh nhìn Mặc Quân Nguyên thắc mắc hỏi.

"Tôi mua thức ăn để mai nấu cho vài con cún bệnh thôi,trong đó có hai con cún của cô nữa đấy"Anh nhìn túi đồ xong lại đưa mắt nhìn cô.

"Vậy sao!Đúng rồi tôi quên mất,nhà anh cũng gần ở đây mà đúng không?À còn về chuyện hai con cún nhỏ thật cảm ơn anh nhiều rồi"Mặc Quân Nguyên thực sự là một người đàn ông tốt,yêu thích động vật,nói năng rất lịch sự,gia thế thì nhìn sơ sơ về anh cũng hiểu là không hề nhỏ chút nào,tuy tính tình có hơi bất cần đòi một chút nhưng anh ta thực sự rất tốt,biết suy nghĩ cho người khác.Chắc hẳn có rất nhiều cô gái theo đuổi anh ta lắm nhỉ?

"Không có gì,đó là bản phận của tôi mà.Cô...muốn đi đến thăm chúng chứ?"Anh bình tĩnh hỏi,sắc mặt chẳng biểu hiện gì.

"Được sao?Tôi như vậy chúng chưa ngủ à?"Nhìn sắc mặt bình thản như vậy thật là không có ý gì khác,chi là có lòng tốt hỏi cô muốn đến thăm chúng hay không thôi.

"Chưa,còn phải uống thuốc rồi mới ngủ được.Cô đi chứ?"

"Đi,đương nhiên là đi rồi"

Mặc Quân Nguyên gật đầu,hai người cùng đi sánh kề nhau.Một cao một thấp,nhìn rất đẹp đôi khiến cho không ít người hướng mắt đến họ tán thưởng đôi câu.Mặc Quân Nguyên xem như không nghe không thấy gì vẫn bình thường bước đi,chi có Tạ Yên Ninh là ngại ngùng cúi xuống từ nãy đến giờ.Cuộc đời cô chưa bao giờ là tâm điểm của một ai cả,chi như một con kiến bé nhỏ nằm trong hốc không đặc biệt gì nên người ta chẳng ai mấy để tâm đến làm gì.Mà giờ này,xung quanh cô bao nhiêu là con mắt hướng tới người đánh giá người khen thưởng,loáng thoáng còn nghe được vài câu ghen ghét.Tạ Yên Ninh tay có hơi siết chặt lại vào nhau,mặt cúi xuống nhìn bước chân,tâm của cô bây giờ ngũ vị tạp trần khó nói được.Trong suy nghĩ,thì ra đời là như vậy ta nổi tiếng đẹp dễ thì bao người nhìn bao người đáng giá,còn ta chỉ như họ bình thường trên cả bình thường chẳng có tí gì đặc biệt để họ soi mói thì cũng không bao giờ là tâm điểm của một ai,bị cho ra ngoài như một con thú lạc khỏi bầy,rất cô đơn lạc lõng.Cái cảm giác đó,cô đã từng trải qua rất nhiều nữa là,khi họ cần đến mình thì nườm nượp kéo đến,khi không cần rồi lại bị cho ra rìa.Đúng là chuyện đời khó tưởng.

Mặc Quân Nguyên đi một hồi lại thấy cô như trầm ngâm sợ hãi suy nghĩ gì đó.Thấy làm lạ cho nên quay sang nhìn cô đang cúi đầu hỏi"Này cô sao vậy?Không sao chứ?"

Đang suy nghĩ thì nghe bị tiếng của Mặc Quân Nguyên kéo tâm trí trở về,cô có hơi giật mình ngược lên nhìn anh,mắt mở to"À không có gì,chi là...suy nghĩ vài chuyện lật vạt thôi haha"

Mặc Quân Nguyên thấy cô như trốn tránh không cho mình biết cũng không hỏi thêm nữa.Chuyện là của người ta anh cũng bớt quan tâm thì hơn,như vậy sẽ không lịch sự cho lắm.Tạ Yên Ninh cảm thấy cứ đi như vậy không ổn cho lắm,nên tìm đề tài gì đó nói.

"Đúng rồi,tôi tìm được việc làm rồi đấy"Cô cười tươi nói.

"Vậy sao,cô làm gì?"

"Tôi làm việc cho một tiệm bán đồ ăn nhỏ thôi.Cũng không có gì đặc biệt cho lắm đúng không ha"Tạ Yên Ninh cười cười.Thật là mắt mặt,nhìn trong nhìn ngoài thì cũng không giống người không được ăn học từ tể hay nhà nghèo gì mà phải đi làm phụ việc cho người ta thực sự có chút mặt mặt.

"Tôi thấy bình thường,không việc gì phải ngại.Công việc nào cũng là công việc thôi,chẳng có gì phải xấu hổ cả.Nếu đó là điều mình thích là được rồi,...Tạ Yên Ninh..."

Cô nghe anh gọi thì dừng bước,mắt hướng nhìn anh.Mặc Quân Nguyên cao hơn cô rất nhiều,cô chỉ đứng tới vai anh.Mặc Quân Nguyên nhìn Tạ Yên Ninh ngu ngơ nhìn mình thì anh suy nghĩ một hồi nói:

"Tạ Yên Ninh,tôi muốn nói với cô một điều này cô phải nghe cho thật kĩ.Sống trên đời này đừng hờ hỉ lại sợ hãi,đừng vì một lời nói vô tâm của người khác mà buồn,cũng đừng suốt ngày nhìn sắc mặt của người khác mà sống.Như vậy không tốt cho cô đâu,có thể bây giờ cô sợ,như sau này khi không

còn ai bên cạnh mình nữa mà cô cứ tiếp tục sợ hãi mọi thứ như vậy. Cô... sẽ sống như thế nào trong cái thế giới này đây?" Mặc Quân Nguyên ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to của Tạ Yên Ninh. Anh quan sát cô rất nhiều nhưng cô không thấy, từng cử chỉ từng hành động từng lời nói áp úng kia. Anh dần như đã có thể nhìn được một điều rằng, cô là loại người luôn sống trong sợ hãi luôn phải nhìn sắc mặt của người khác mà sống. Chỉ cần một câu nói vu vơ của ai đó thôi cũng khiến cho cô để tâm trong lòng mà suy nghĩ. Chỉ cần dạo một tý cũng sợ hay nói cách khác là sống trên đời nhưng lại sợ hãi mọi thứ mà tự khép mình lại.

Cô cũng có thể nói là quá khờ khạo với thời giới này, sợ hãi khi phải đối mặt với mọi thứ khi nó xuất hiện. Cô chưa bao giờ có thể vững tâm mà sống, chưa bao giờ có thể mạnh mẽ mà đứng lên được. Nếu cứ tiếp tục như vậy hoài thì sao này cô sẽ có thể đau khổ lại càng đau khổ hơn thôi. Cái thế giới tồi tệ luôn đầy ắp hiểm nguy này chẳng bao giờ cô có thể đối mặt nổi hay chỉ dù là kháng cự nếu cứ tiếp tục sợ hãi nó mà không tự mình kiên định đứng lên được. Tuy không thân gì cho cam nhưng dù gì cũng là chỗ quen biết, nếu cứ nhìn cô tiếp tục sống trong sợ hãi mãi như vậy thì anh không đành lòng nhẫn tâm đứng nhìn, có thể giúp được bao nhiêu thì hay bao đó thôi.

"Tôi..." Tạ Yên Ninh lúng túng không biết làm gì cho phải khi nghe Mặc Quân Nguyên nói vậy. Cô hoang mang không biết phải trả lời anh như thế nào thì bỗng từ đâu xuất hiện hai người đàn ông lạ mặt, tay còn cầm một con dao dài sắc bén.

"Này khôn hồn thì đưa hết tiền ra đi, không thì ông cho hai tụi mày đi châu diêm vương sớm đó" Một tên trong đó hùng hồn nói, giọng cười mỉa trông rất đáng sợ. Khuôn mặt rõ xấu xí còn thêm một vết sẹo dài ngang mặt càng khiến cho tên đó đáng sợ hơn. Tên còn lại thì nhìn cứ như một tên tội phạm cường hiếp phụ nữ hàng loạt vậy, khuôn mặt đậm không còn chỗ nào có thể nói được nữa. Hắn đi đến gần cô vài bước, ánh mắt đậm đặc nhìn Tạ Yên Ninh từ trên xuống dưới đánh giá miệt thị chặc chặc vài cái, hắn nở một nụ cười ghê rợn như tìm được món mồi ngon.

"Chắc cô em em trong thật xinh đẹp đó. Nhìn xem ngực to như vậy mông cũng to như vậy để không làm gì hay để anh chơi vài cái xem có đã tay không hén haha"

Tạ Yên Ninh mặt xanh đi, hoảng sợ núp sau Mặc Quân Nguyên. Anh thì đưa tay ra xem như bảo vệ cô phía sau mình, anh nhìn cũng không khá hơn mấy kiểm nhận lại biểu hiện cho tâm tình không tốt đến cực đỉnh. "Tụi bây biến đi, kinh tởm"

"Thằng này láo. Ngay cả ông mày cũng dám chửi, kì tao sẽ cho mày đi trước còn con nhỏ kia tao hiếp cho đến chết" Tên mặt sẹo hung bạo hướng đến Mặc Quân Nguyên chém đến. Anh nhanh chân né sang một bên, tay đẩy Tạ Yên Ninh ra xa để cô được an toàn. Mặc Quân Nguyên đâm tới, tay kia dùng thế đỡ con dao trên tay của hắn mà bề ngang không cho hắn kháng cự, cú đâm của anh lực rất mạnh nhìn sơ là cũng biết anh một thâm Taekwondo cao thâm, những thế võ kia những cú đá thẳng không một chút sai lệch đều là thế của Taekwondo.

Tên còn lại thấy người anh em của mình đang dần yếu thế thì móc một con dao cầm tay trong túi ra hướng Tạ Yên Ninh nắm. Cô hoảng sợ nhanh chân chạy thật nhanh tuy nhiên chân cô tuy dài nhưng vẫn không nhanh bằng tên đó, hắn ôm cô lại kề dao lên cổ Tạ Yên Ninh uy hiếp Mặc Quân Nguyên.

"Thằng khốn mau đầu hàng đi, không thì tao sẽ giết nó chết"

Tạ Yên Ninh cô có thể cảm nhận được con dao sắc nhọn kia lạnh lạnh ngay cổ của mình, giống như chỉ cần cô kháng cự thì y như rằng hắn sẽ thật sự nhấn xuống cho cô đi châu diêm vương sớm như lời nói. Cô từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp phải trường hợp đáng sợ này, tâm cô bây giờ hoảng loạn vô cùng không biết làm sao cho phải. Bản thân cũng không một chút võ phòng thân đúng thật là không có tiền đồ, phải làm sao đây, lòng dấy sóng không thôi mặt đã cắt không còn một giọt máu nào cả.

Mặc Quân Nguyên đá một cước vào bụng của tên mặt sẹo thật mạnh khiến cho hắn đau đớn hét lên cứ như ruột gan đã bị anh đá mấy lần làm cho đảo lộn đau đớn mà ngã xuống ôm bụng. Anh mặt lạnh đi vài phần, bước từng bước từ tốn đi đến gần tên uy hiếp anh, tên cướp chân tay đã run từ lâu nay thấy anh không vì lời của mình làm cho sợ hãi mà còn có xu hướng tức giận hơn thì càng run rẩy, tay kề dao ngay cổ cô cũng vì run mà nói lỏng đi vài phần.

"Mày... mày đừng qua đây... tao sẽ... A đừng qua đây"

"Bụp" một cú đá với uy lực mạnh mẽ rơi ngay vào bụng hắn, tên cướp đó bị đá một cú xong thì trợn mắt thật lớn rồi từ từ buông Tạ Yên Ninh ra trượt ngã xuống đất ngất xỉu. Có thể là vừa sợ vừa đau hai cái cộng lại quá đã kích hắn khiến cho hắn xỉu ngay tại chỗ. Nhìn thì cũng biết là chỉ là một người không ra gì chỉ biết ăn theo tên lão đại là mặt sẹo kia. Một kẻ nóng tính bộ kẻ ăn theo.

Mặc Quân Nguyên giải quyết xong hai tên thì quay sang nhìn Tạ Yên Ninh có hơi lo lắng hỏi "Cô không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?"

Tạ Yên Ninh tỉnh lại từ trong kinh ngạc lẫn sợ hãi nhìn Mặc Quân Nguyên, nghe anh hỏi thì đưa tay sờ cổ mình nói "Không sao, chỉ hơi sợ chút thôi"

"Vậy thì tốt rồi" Mặc Quân Nguyên gật đầu. Anh đi lại lượm túi đồ nhìn vào xem có bị hư gì không, nhìn toàn bộ không bị gì thì quay sang kêu cô đi. Tạ Yên Ninh nhìn hai tên cướp ngất ở dưới đất rồi nhìn Mặc Quân Nguyên chạy theo anh hỏi.

"Để chúng ở đó như vậy không sao chứ, lỡ như chúng..."

"Mai sẽ có người báo cảnh sát thôi, cô yên tâm" Anh nói.

Tạ Yên Ninh gật đầu xem như đã hiểu. Cô nghĩ một hồi nhìn anh mỉm cười "Không ngờ nhìn như vậy anh cũng một thân võ nghệ nha, thật giỏi"

"Chỉ biết đôi chút phòng thân thôi"

Cũng thật khiêm tốn, không khoa trương. Nhìn từ nãy đến giờ cô cũng biết anh học đã lâu rồi có thể nói là đã là đai đen siêu đẳng vậy mà không khoe khoang hay ra vẻ gì cả, càng ngày càng thấy rất được, kết bạn với anh đúng là không uổng phí chút nào.

"Dù gì cũng thật cảm ơn anh vì ngày hôm nay.Đề đền đáp anh hay mai tôi dẫn anh đi chơi nhé được không?"Tạ Yên Ninh cười,mắt sáng lấp lánh thành khăn nhìn anh hỏi.

"Đi chơi?"

"Đúng,đây xem như là lòng thành của tôi đi.Anh đồng ý chứ?"

"..."

Mặc Quân Nguyên nhìn cô vui vẻ thành khẩn mong đợi như vậy cũng không nỡ lòng làm cô thất vọng đành gật đầu đồng ý.Dù gì cũng chỉ là 1 buổi đi chơi,tốn thời gian một chút cũng không sao.

"Được thôi.Mai tôi sắp xếp,cô tranh thủ qua là được"

"Vây đi nhé.Mai chúng ta đi công viên vui chơi,tôi chur bao giờ được đi cho nên cũng muốn đi thử xem có gì vui mà mọi người đến nhiều như vậy"

Hai người xem như đã nhất trí,Tạ Yên Ninh cô cảm thấy hôm nay chuyện tốt cũng thật nhiều,thật vui vẻ.Cô đến thăm hai con cún nhỏ cỡ 1 tiếng thì trở về,nghĩ ngơi sớm để mai còn đi chơi nữa. Thời gian không có Trịnh Khương Nghị thực sự là quá sung sướng cô rồi,ngủ cũng mơ thật đẹp.

...

Sáng hôm sau,Tạ Yên Ninh đến tiệm thú y của Mặc Quân Nguyên thì đã thấy anh chuẩn bị xong rồi,chỉ còn đang cho thú cưng ăn.

"Mặc Quân Nguyên,anh đi rồi ai sẽ chăm sóc cho chúng?"

"Tôi có một người bạn.Anh ta chút nữa sẽ đến giúp tôi chăm sóc chúng trong ngày hôm nay"

"Oh"

"Xong rồi,đi thôi"

"Ừm"Tạ Yên Ninh cười tươi đi ra ngoài.Cô đang định ra đón taxi cho hai người thì bị anh cản lại.

"Đi bằng xe của tôi đi,sẵn tiện có gì chiều tôi đưa cô về luôn"Anh đi qua bên hông nhà kế bên mở cửa lớn ra,một chiếc Lamborghini màu đen tuyệt đẹp hiện lên trước mắt cô,Tạ Yên Ninh mắt mở to há hốc miệng kinh ngạc không thôi.Trời ơi,Trịnh Khương Nghị hàng khủng rồi thật không ngờ Mặc Quân Nguyên cũng khủng không kém,làm bác sĩ thú y thực sự sẽ kiếm được nhiều tiền đến vậy sao?Phải nói giữa Trịnh Khương Nghị với Mặc Quân Nguyên cô cảm thấy cả hai như ngang nhau vậy,nhan sắc,tiền bạc,...Thực không ngờ Mặc Quân Nguyên còn có điểm này nữa.

"Đi thôi,còn nhìn gì nữa"Mặc Quân Nguyên đã ngồi vào trong xe từ lúc nào,anh từ trong nhìn thấy cô cứ ngắm chiếc xe của anh mà ngơ ngác đứng bất động tại chỗ mãi vẫn không chịu vào xe nên anh hỏi thúc.

"À à vào ngay đây"Cô định thần lại nhanh chóng mở cửa ra ngồi vào ghế phụ.

"Đến đâu?"

"Khu vui chơi "Elysium" "

Mặc Quân Nguyên gạt đầu,đút chìa khóa vào tay gác cần gác khởi động xe rồi hướng ra quốc lộ chạy.Ngày hôm nay điểm đi của họ là Khu vui chơi "Elysium" nổi tiếng ở thành phố B này,nơi đó đầy đủ các trò chơi từ cảm giác mạnh,thử thách,thành phố nước,lâu đài băng,khu trượt tuyết nhân tạo,Thủy cung ngàn sao,.....và điểm đặc biệt chính là vòng đu quay lớn nhất và cao nhất của khu vui chơi này có tên là " The Moon",chỗ đó là điểm vui thích nhất của các cặp tình nhân đang yêu nhau muốn đến để cảm nhận điểm thú vị củ nó,thật sự vòng quay đó rất đẹp và khi đi thì rất lãng mạn.

Khu vui chơi "Elysium" nằm ở phía bắc của thành phố.Hai người đi được 45" sau thì đã đến nơi,Tạ Yên Ninh nhìn mà thật không ngót được sự kinh ngạc của bản thân.Nó thật rộng lớn,thật đẹp đúng như cái tên của nó "Elysium" như một chốn thiên đường rộng mở để dẫn mọi người đi đến nơi gọi là sự hạnh phúc miễn miễn miễn.Cô bước xuống xe chờ đợi Mặc Quân Nguyên đi đến chỗ gửi xe,vừa chờ vừa ngắm nhìn xung quanh. Thực sự là quá kích thích và mong đợi,nơi này ngày nào cũng đông khách cả hầu như là đông nghẹt đến nỗi vé phát ra trên cả 1000 đến 2000 vé trong một ngày.

Nó nổi tiếng bởi sự thân thiện,nhiều trò chơi mới mẻ,mọi thứ đều cao cấp,đề cao câu nói "Khách hàng là thượng đế" ai ai cũng đều được đối xử công bằng từ nghèo đến giàu không phân biệt một ai,nhân viên thân thiện vui vẻ.Chính vì vậy nơi đây mới có cái tên là "Elysium" thiên đường của sự hạnh phúc.

khoảng 10" sau Mặc Quân Nguyên đã gửi xe xong.Anh cùng cô đi đến quầy bán vé,tiền đương nhiên là Tạ Yên Ninh giành trả Mặc Quân Nguyên cũng không thể nói gì hơn đành để cho cô trả tiền,cô mua vé trọn gói cho cả hai xong rồi đi vào trong.Qua quầy soát vé thì chính thức Tạ Yên Ninh đã cảm nhận được như mình thật sự được bước chân vào thiên đường vậy,nó đẹp đến nỗi mọi nơi đều rộng rãi,cây xanh đều được trang hoàng thành những vị thiên sứ cao lớn,khung cảnh nguy nga tráng lệ.Nhìn xung quang đều là những trò chơi độc đáo mới lạ làm cho cô thích thú muốn thử từng trò,cô nhanh chân nắm tay Mặc Quân Nguyên chạy đến thử trò chơi đầu tiên.

Mặc Quân Nguyên đang ngắm nhìn xung quanh thì bị nắm tay bắt ngờ làm cho anh ngạc nhiên để mặc cho cô dẫn mình đi.Anh mất kinh ngạc nhìn tay bị

cô nắm,cảm giác nơi tay thật lạ nó mềm ẩm,như có một luồng điện lạ lùng xẹt qua thật nhanh làm cho anh có chút run lên khó có thể hiểu được thứ cảm giác lạ lùng này vì sao lại bỗng dưng xuất hiện bất ngờ.

Trò chơi đầu tiên cô muốn thử nhất chính là "Tàu lượn siêu tốc" đúng như cô nghĩ nó thực sự quá đã,cực thích thú.Xong rồi lại đi đu quay,vòng vòng lại vào Thủy cung,lâu đài băng,vườn thú,...v.v.. Mặc Quân Nguyên mặc dù không ngăn gì cũng có cảm giác thích thích nhưng thực là bị cô hành có chút hơi bắt đầu mệt,đi từ sáng cho đến bây giờ anh bây giờ muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.Tạ Yên Ninh cũng như anh đi từ sáng đến giờ cũng đã thấm mệt,xem đồng hồ giờ đã là 2h15".Hai người đi chơi đến quên cả giờ ăn trưa.Đành phải vào quán trưa gần đó mua đồ ăn ăn,món ăn rất phong phú món nào cũng ngon cả,Tạ Yên Ninh cùng Mặc Quân Nguyên ăn đến no căng cả bụng,ăn xong hai người ngồi đó nghỉ ngơi một chút xong đi tiếp.

"Mặc Quân Nguyên,hay chúng ta đến Khu trượt tuyết đi,tôi muốn đi trượt tuyết"Cô thích thú nói,từ sáng đến giờ cô mãi vẫn không thể ngót được nụ cười trên môi,có thể nói ngày hôm nay chính là ngày vui vẻ nhất của cô.

"Được,tuỳ cô thích đi nơi nào thì đi"Mặc Quân Nguyên miệng hơi nhếch lên mỉm cười,tâm anh giờ cũng vui vui.Ngày hôm nay đúng là thật đặc biệt,anh lâu rồi chưa có được một ngày vui vẻ như ngày hôm nay,anh sẽ nhớ mãi ngày này.

"Được chúng ta đi tiếp thôi"

Khu trượt tuyết nhân tạo này rất lớn,giống như là một sân golf lớn vậy đủ để mọi người vui vẻ trượt tuyết mà không lo trượt trúng nhau hay chật chội,tuyết lạnh làm mọi người yêu thích,khung cảnh trang trí như một vùng tuyết thật sự.Tạ Yên Ninh nói muốn trượt thì muốn trượt thiệt,nhưng ngặt nỗi cô không biết trượt,cũng may Mặc Quân Nguyên tài giỏi biết trượt tuyết chỉ dẫn cho cô từng bước.Anh nắm tay cô hướng dẫn cầm cây và cách đi ván trên nền mặt tuyết,hai người bây giờ chỉ lo chú ý chỉ dẫn cho nhau mà không biết được rằng hai người đang là tâm điểm lớn nhất trong khu trượt tuyết này.Người thì đẹp trai người thì đẹp gái,người đàn ông thật dịu dàng với bạn gái mình còn cô gái kia thực năng động và dễ thương.Cuộc bàn tán luôn lẫn quần trong câu nói đó.Cả hai được mọi người bàn tán thật xôn xao mà không để ý được.

"Như vậy đó,cô hiểu chứ?"Anh ân cần như một người thầy giáo tận tâm vì học trò hỏi.

"Ừm tôi biết rồi cảm ơn anh"Tạ Yên Ninh cười tươi thử trượt.Đi lần lần từ từ thử dần thì tăng thử tốc độ lên một chút,cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của Mặc Quân Nguyên cô cuối cùng cũng đã trượt tốt lên đôi chút rồi.

"Haha Mặc Quân Nguyên anh xem tôi trượt được rồi,tôi trượt được rồi này...Á..."

"Àm" Vừa trượt vừa nhìn anh thể hiện sự tiếp thu nhanh của mình mà không để ý khu vực đó dốc hơi sâu cho nên đã khiến bản thân bị ngã một cú thật đau,cả người cô ngã mạnh xuống nền tuyết lạnh,người phủ đầy bông tuyết trắng xóa trong rất chật vật.

Mặc Quân Nguyên thấy vậy giật mình đi lại đỡ cô lên.

"Tạ Yên Ninh cô không sao chứ?"Anh lo lắng hỏi.

"Tôi không sao"Tạ Yên Ninh cuối người phải hết tuyết trên quần áo ngoài xong ngẩn mặt lên.Bất giác không biết là do trời xui khiến hay gì mà mặt hai người chạm sát vào nhau,chỉ cần cách 3cm nữa thôi sẽ thực sự môi chạm môi rồi.Tạ Yên Ninh mắt mở lớn,tim bắt đầu đập mạnh,mặt đỏ hừng cả lên.Mặc Quân Nguyên cũng không khá hơn,tim anh đập như muốn rơi ra khỏi lồng ngực vậy.Tâm hồn loạn chẳng còn biết gì hơn,đến khi định thần lại thì cả hai xoay mặt đi.Tạ Yên Ninh đưa tay sờ lên khuôn mặt của mình,đã nóng đến vậy rồi sao!Tim đập thật mạnh cũng thật đau đi,làm cho cô một trận hỗn loạn khó nói.

Mặc Quân Nguyên sau khi bình ổn lại tâm tình thì xoay mặt qua,nhưng kì này anh không dám nhìn thẳng vào gương mặt của cô nữa chỉ dám hướng đầu đầu mở miệng xin lỗi.Tạ Yên Ninh cũng chỉ nói một câu không sao thì không nói gì nữa.

Mặc Quân Nguyên cảm thấy chơi như vậy cũng đủ rồi quyết định trở về sớm.Tạ Yên Ninh cũng không nói gì chỉ gật đầu đồng ý,trong lòng cũng ngạt bỏ luôn ý định ban đầu khi vô đây định rủ anh sau khi đi trượt tuyết xong sẽ đi thăm vườn hoa "ELysium".Nhưng mọi chuyện lại thành ra vậy đành bỏ trở về thôi.

Trên đường trở về cả hai cũng không ai mở lời ai,im lặng suốt dọc đường đi.Chỉ khi gần đến nơi anh mới hỏi:

"Cô ở đâu?"

"Anh giúp tôi chở đến khu chung cư "Chung Mĩ" là được"

"Cô ở "Chung Mĩ"!?"Mặc Quân Nguyên kinh ngạc bất ngờ hỏi.Đó không phải là khu chung cư của tên Trịnh Khương Nghị đối thủ một mắt một còn với anh sao?

"Ừm có gì không?"Cô thấy anh bất ngờ như vậy thì thắc mắc hỏi.

"À...không có gì"Khu chung cư "Chung Mĩ",đó không phải là chung cư mà tên Trịnh Khương Nghị ở sao?Tạ Yên Ninh cũng ở đó!Chắc có thể là do trùng hợp thôi,chắc là vậy.

Nhưng...Tạ Yên Ninh,Tạ Yên Ninh...cái tên này anh chắc chắn đã từng nghe ở đâu rồi nhưng thực sự không nhớ là đã nghe ở đâu.Đành phải về hỏi Tần Hạo mới được.

Mặc Quân Nguyên chở cô đến khu chung cư xong thì rời đi nhanh. Ngay cả để cô cảm ơn một tiếng cũng không chờ. Thật là,...haizz hôm nay vui vẻ như vậy lại bị cái chuyện không đầu vào đầu đó phá hủy đúng thực là không đáng chút nào mà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trịnh Khương Nghị trở về

"Nghị coffe của anh đây"

"Cảm ơn em,em cứ để đó đi lát anh sẽ uống sau"Trịnh Khương Nghị ngồi trên ghế sofa vừa xem vài hồ sơ vừa trả lời Lưu Y Nhan.

Lưu Y Nhan nhìn anh tập trung xem hồ sơ cũng không để ý tới bất cứ điều khác gì làm cho cô không khỏi muốn đứng nhìn anh lâu một chút. Trên đời này nếu nói đàn ông họ tuần tú nhất là khi nào thì cô sẽ không ngại mà trả lời rằng chính là lúc họ chăm chú vào một việc gì đó mà làm nó một cách thật cần thận. Trịnh Khương Nghị cũng vậy anh sinh ra bao nhiêu nét đẹp nam tính nhất của một người đàn ông đều hội tụ nơi anh,khuôn mặt cương nghị không một góc chết nào kia,mái tóc đen óng mượt kia,thân hình cường tráng kia và điều quan trọng hơn hết chính là đôi mắt đen huyền sáng như một bầu trời đêm long lanh vì sao kia càng làm cho anh hút hồn người khác hơn. Trịnh Khương Nghị đẹp nhất chính là lúc này,anh không quan tâm một thứ gì khác trong lúc làm việc.Nếu nhìn ở phía cạnh này thì sẽ thấy được anh có bao nhiêu là sự quyến rũ của một người đàn ông,khuôn mặt trầm tĩnh kia càng có thể giết chết người hơn nếu như anh bỗng đứng ngược lên nhìn một ai đó và mỉm cười một cái làm điên đảo tâm hồn. Cô luôn tự hỏi với bản thân rằng,đây chính là người đàn ông của cô sao?Người đàn ông được cho là hoàng kim,là người tình trong mộng của biết bao nhiêu cô gái đang hiện diện trước mắt cô là người đàn ông của cô sao?

Có đôi lúc cô còn không tin về những gì mình cảm nhận được. Anh thực sự là bạn trai cô,Trịnh Khương Nghị là người đàn ông của cô,anh thực sự là của cô.Có lúc khi nghĩ về những điều được cho là nhỏ nhặt này cô không kiềm chế nhịn được mà mỉm cười hạnh phúc không biết bao lần.Không ai có thể biết được sâu thẳm trong trái tim cô chính là một dây màu hồng tình yêu cô dành cho anh,không ai có thể biết được ngay cả anh cũng vậy,sẽ không biết được tình yêu cô dành cho anh nó lớn đến mức nào đâu.Nó lớn đến mức cô có thể chết vì anh,lớn đến mức cô nguyện làm linh hồn cùng anh hoà lại làm một có chết cũng không muốn buông anh ra,nếu ai cướp anh từ tay cô cô sẽ có thể không thể nào kiểm soát được mình mà làm ra những chuyện gì nữa.

Thứ lỗi cho sự ích kỷ này của cô.Cô không thể nào sống mà thiếu đi Nghị được,anh ấy dường như đã là cả trái tim lẫn tâm hồn cô nếu như mất đi anh ấy cô chính là sẽ phát điên lên,đúng chính là phát điên lên mà chết.Cô biết Nghị đã là người có vợ là chị Yên Ninh,nhưng sâu thẳm ở một góc tối trong tim cô lại nghĩ rằng Tạ Yên Ninh chị ấy hoàn toàn không xứng với Nghị,Nghị tài giỏi lại nam tính như vậy,anh là một người không ai có thể sánh bằng,không si bì được,cho nên người phụ nữ ở bên cạnh anh cũng phải như anh tài sắc vẹn toàn vì vậy hai người mới hợp nhau.Còn chị Yên Ninh,chị ấy ngoài là một tiểu thư quyền quý ra thì không biết gì cả tài không có việc cũng không,chỉ nhan sắc thì lại khuynh người.Nhưng như vậy cũng chẳng thể nào có đủ tư cách ở cạnh bên Nghị,từ đó đến giờ ngoài việc quấy rầy Nghị ra chị ấy chẳng thể làm việc gì cho ra trò.Cô tuy không có ý xấu gì như thực sự thứ lỗi cho cô cô phải nói rằng,chị ấy thực sự không xứng là vợ của Nghị,không bao giờ xứng được.

Cô cũng không dám tự nhận bản thân mình hoàn hảo,nhưng như vậy thì đã sao?Ai có thể trách được cô khi bây giờ cô đang là người phụ nữ của anh ấy.Mãi mãi là như vậy,chẳng có ai có thể thay đổi nó được,không một ai.

Trịnh Khương Nghị đang xem gần xong đồng hồ sơ thì bỗng cảm thấy từ nãy đến giờ có một ánh mắt nhìn mình sâu sắc đến rùn mình,anh nhú mày kiểm nhìn lên thì thấy Lưu Y Nhan đang ngồi đó nhìn mình một cái quyền luyện thâm tình cực độ làm cho anh sinh ra cảm giác không được thoải mái cho lắm,gấp hồ sơ lại để sang một bên,tay cầm lấy cách coffe vừa nhấp nhí vừa hỏi:

"Em nhìn anh như,có việc gì sao?"

Lưu Y Nhan nghe Trịnh Khương Nghị hỏi thì hoàn hồn lại.Cô bình tĩnh lại tâm tình xong nhìn anh mỉm cười nhẹ,hiền dịu nói"Không có gì,À....chỉ là muốn hỏi anh. Việc ký hợp đồng với bên công ty Lương Tinh chúng ta cũng đã hoàn thành vào ngày hôm qua xong rồi,anh có dự định gì khác không?"

Trịnh Khương Nghị để tách coffe xuống bàn,người ngã ra sau dựa vào thành sofa. Con người đảo quanh một hồi rồi cất lời"Không,nếu đã xong việc rồi thì mai về sớm hơn một ngày trong dự định đi.Dù gì ở đây anh cũng không còn việc gì mai sáng về sớm vậy"

"Hả...mai sáng về sớm sao?Không..."Không muốn dẫn em đi đâu chơi à.Nghị anh cũng biết em muốn đi vòng quanh nơi này mà,vì sao lại không nghĩ đến em mà lại muốn trở về sớm chứ.

"Không gì?"

"không không có gì.Được...chiều nay em ra sân bay đặt vé trước mai sẽ trở về"

"Ừm...vậy đi,cũng tới rồi em trở về phòng nghỉ ngơi đi.Ở đây đã xong việc cả rồi"

"Vâng,vậy em đi trước.Anh cũng ngủ sớm đi,mai còn về"

"Ừm"

Lưu Ý Nhan đi ra ngoài đóng cửa lại. Cô đứng ở đó một hồi lâu như không có ý định rời đi; Nghĩ vì sao lại đột ngột muốn trở về thành phố về sớm như vậy? Nếu tính luôn ngày mai phải về thì chỉ mới 4 ngày thôi mà, dự định ban đầu không phải là 5 ngày sao? Không lẽ là vì... Tạ Yên Ninh. Lưu Ý Nhan nghĩ đến đây thì lòng càng khó chịu hơn, suy nghĩ không thôi. Tâm trạng rối bời, cảm thấy có việc gì đó không hay xảy ra càng khiến cho cô trong lòng khó chịu.

...

Sáng sớm hôm sau Tạ Yên Ninh thức dậy đã đi ra quán thực phẩm. Tối qua lúc trở về cô đã tính toán và tham khảo rất nhiều về vấn đề trang trí lại quán "Minh Kỳ". Một đêm không ngủ làm cho cô sáng nay có chút mệt mỏi nhưng không sao, kiếp trước công việc làm như vậy cũng đã quen rồi giờ lặp lại một lần cũng chẳng sao. Cô đã tham khảo rất nhiều tài liệu vào sách báo, việc trang trí lại quán và mua những đồ dùng cần thiết xem như đã xong, chỉ còn việc là lựa chọn món ăn và cho vào thực đơn thôi.

Tạ Yên Ninh đến quán cùng đi Mai thảo luận cả một buổi sáng. Đi mai xem như rất tán thành về cách trang trí quán mà Tạ Yên Ninh đã đề ra, còn về món ăn xem như cũng đã quyết định rồi. Chỉ còn việc bắt tay vào làm thôi, việc trang trí không phải là ngày một ngày hai đã xong, nó cần sự tỉ mỉ trong công việc và cách làm việc của người trang trí cho nên việc đi mua dụng cụ và đồ thì sẽ do đi Mai đi mua còn việc dọn dẹp và sửa sang lại sẽ do Tạ Yên Ninh làm. Những người xung quanh nhà cũng có vài người quen biết đi Mai cũng như là khách quen ngày đó đến xem và phụ giúp một tay.

Quán theo suy nghĩ của Tạ Yên Ninh sẽ hơi hướng về thời xưa một đôi chút. Cô muốn cho mọi người cảm thấy khi bước vào quán sẽ là tâm tình như bước vào thời đó, cái thời mà "Minh Kỳ" luôn nổi tiếng khắp cả vùng ai ai cũng biết đến, cho mọi người cảm nhận bản thân một khi bước chân vào quán sẽ là một ngày xưa một cảm giác thích thú mới lạ và bắt mắt người xem. Ngày đầu này xem như đã trang trí xong 2/3 quán rồi, mai chỉ còn dọn dẹp sơ lại và một vài đồ lát vặt treo lên nữa thôi.

Việc thực đơn Tạ Yên Ninh đã suy nghĩ rằng sẽ cho tất cả những gì tinh túy nhất mà cô và đi Mai tâm đắc cùng nhau làm. Cô nghĩ việc tôn trọng sự lựa chọn về món ăn cho đi Mai là điều đáng nói nhất, dù gì đi ấy cũng là chủ quán và là một người lớn tuổi hơn cô rất nhiều. Việc được người khác quan tâm và tôn trọng suy nghĩ của mình chính là điều mà mỗi ai cũng muốn được như vậy. Vì vậy mà cô tôn trọng quyết định của đi và việc thực đơn cô sẽ giao lại cho đi, cũng sẽ có vài món do cô tự biên vào và cũng có vài món sẽ do cô và đi mai tự chế biến sẽ có trong thực đơn, nói chung thực đơn này rất phong phú và đa dạng.

Quyên một ngày nay bận tới mặt tối mày làm cho Tạ Yên Ninh thực mệt mỏi. Cô về tới chung cư thì cũng đã gần 8h25", mệt mỏi cầm túi xách mở ra lấy chìa khoá mở cửa nhưng rồi cô phát hiện cửa không có khoá. Tạ Yên Ninh giật mình, vì sao lại có chuyện này cô nhớ chính mình đã khoá cửa xong rồi mới đi đến tiệm kia mà, nhưng vì sao giờ cửa lại không khoá được chứ? Không lẽ... có trộm!

Nghĩ đến đây mặt mày của cô đã tái mét đi rồi. Sẽ không phải chứ! Nhưng nếu là trộm thì sẽ bị bảo vệ bắt được rồi, không có chuyện bây giờ lại yên ắng như vậy. Anh ninh nơi này vô cùng tốt kia mà, không được muốn biết chắc chắn chuyện gì đang xảy ra thì phải vào trong xem thử, nếu cứ đứng như trời trồng như vậy cũng chẳng làm được gì hơn. Vì thế cô quyết định lấy hết can đảm của bản thân cầm ổ khoá mở nhẹ cửa ra, từ từ chậm chậm đi vào trong nhà.

Đèn mở sáng! Không có đồ đạc bị lục lọi, không bị bừa bộn. May quá không có trộm, Tạ Yên Ninh được một phen thở phào nhẹ nhõm, nhưng vì sao cửa lại không khoá, đèn lại mở kia chứ?

Tạ Yên Ninh đi vào trong nhà thì một giây sau đứng hình, túi xách cầm trên tay cũng bị làm cho rơi xuống sàn một cái "Bịch"

"Trình... Trình Khương Nghị, anh trở về khi nào thế?!!" Tạ Yên Ninh bị làm cho kinh ngạc trong hoảng sợ. Anh ta về khi nào thế! Không phải mai mới về lặn sao? Không ở cùng với Lưu Ý Nhan à?

Trình Khương Nghị ngồi trên sofa trong nhà im lặng không nói gì. Mặt nghiêm nghị trầm đi không ít làm cho Tạ Yên Ninh cảm giác có chuyện không hay sắp xảy ra với mình.

Thấy Trình Khương Nghị im lặng thật lâu không lên tiếng trả lời. Tạ Yên Ninh cũng không dám hó hé gì một câu, chỉ biết nuốt nước miếng "ực" một cái để biểu thị tâm tình bây giờ. Anh im lặng khoảng 10" sau thì cất lời:

"Cô đi đâu bây giờ mới về?"

"Tôi... đi ra ngoài... có một chút việc" Chết cô vẫn chưa nói với anh ta việc cô đã tìm được việc làm. Không biết lỡ khi nói ra anh ta có giận không nữa.

"..." Trình Khương Nghị nhìn cô, mắt đen nhìn lên xuống đánh giá vài lần. Anh tức giận, thực sự rất tức giận. Bản thân cũng không hiểu vì sao hôm qua lại có suy nghĩ muốn về thật sớm để gặp cô nữa, không hiểu vì sao anh đi ký hợp đồng, là công việc và lại là công việc quan trọng nhưng lại cứ luôn nghĩ về cô. Đôi lúc suy nghĩ không biết cô giờ đang làm gì, có phải giờ đang nấu một bàn thức ăn ngon để ăn mừng anh đi phải không. Mỗi sáng trưa và tối dùng cơm ở nhà hàng anh cũng chẳng cảm thấy ngon miệng bằng thức ăn do cô nấu, nghĩ đến thì tâm của anh lại động dậy muốn thật nhanh trở về nhà dùng cơm cùng cô. Cảm giác ấy nó cứ mơ mơ hồ hồ len lỏi vào trong anh dần dần khiến cho anh không thể không chế được chỉ có thể cứ để nó thấm dần mà chẳng thể làm gì được.

Anh không hiểu thực sự không hiểu bản thân mình đang suy nghĩ cái gì. Hôm qua là ngày mà anh hoàn tất xong công việc của mình, cho nên anh muốn sắp xếp trở về nhanh để gặp cô, vì muốn trở về thật nhanh về cái nơi được gọi là nhà kia mà anh lại quên đi cả mục đích ban đầu của mình là sau khi hoàn thành xong công việc sẽ dành ra một ngày để dẫn Nhan nhi đi thăm quan thành phố Nice và cùng nhau ngắm mặt trời lặn. Nhưng anh lại đổi mục đích của mình lại thành là trở về xem Tạ Yên Ninh cô sống sao rồi.

Ai ngờ khi trở về định cho cô một sự bất ngờ lớn thì lại thấy nhà trống trơn không có Tạ Yên Ninh ở đây, anh một phút sau nào lòng nghĩ chắc cô ra ngoài

mua đồ gì đó rồi sẽ trở về sau.Đành vào trong đi tắm xong trở ra lại chẳng thấy cô về,đợi cô từ 4giờ cho đến 8giờ mấy mới thấy cô trở về,com chiều anh cũng nhịn luôn.Bây giờ hỏi xem có nên tức giận hay là không,anh bỗng đứng cảm thấy mình tự đứng lại trở thành một kẻ ngốc trong suốt 4 ngày ở thành phố Nice.

Tâm anh bây giờ chính là không tốt đến cực điểm,thẹn quá hoá giận.Tạ Yên Ninh bị khí thế bức người của anh bức cho đến xem không thể thở chung một bầu không khí nổi nữa,cho đến 15" sau vẫn không có tiến triển gì tốt hơn đành cắn răng tự mình đầu hàng.

"À...anh đi đường xa vậy chắc cũng đói rồi.Hay để tôi làm một bữa com tối thật ngon để cho anh tâm bỏ lại hén haha"Nói rồi Tạ Yên Ninh nhanh chóng đi thật nhanh vào phòng cất túi xách xong trở ra nấu com cho Trịnh Khương Nghị dùng.

Trịnh Khương Nghị vẫn không nói gì,chỉ ngồi đó không làm gì.Ngồi im lặng cho đến khi Tạ Yên Ninh đi ra mời anh vào thì mới thấy có một chút động tĩnh,anh từ từ đứng dậy đi vào trong phòng bếp.Lúc đi ngang Tạ Yên Ninh còn liếc xuống nhìn cô một chút rồi lướt qua,cô không biết làm gì hơn là mỉm cười nhẹ cho qau chuyệng.Đúng là tên nam chính đáng ghét thật khó hầu hạ mà.

Trong lúc ăn com vẫn không ai nói gì hơn một câu.Không khí im phăng căng thẳng cực độ,Trịnh Khương Nghị nhìn Tạ Yên Ninh khép nép có phần biết lỗi ăn năn đành thở dài lắc đầu.Thôi coi như là 4 ngày qua anh bị trúng tà đi,dù gì nghĩ lại đó cũng không thực sự là lỗi của cô là do anh bị gì đó rồi.Còn việc đi từ chiều đến tối mới về,đó cũng không thể trách cô được cô có chân tự mình biết đi cũng không phải con anh anh cũng không thể quản,đó là quyền riêng tư cá nhân của mỗi người,việc mình thích thì mình làm.

"Ngày mốt tôi có một bữa tiệc tại khách sạn phía tây thành phố chắc cô cũng biết rồi.Cô chuẩn bị đi,đi cùng tôi đến đó dự"Âm thanh không mặn không nhạt phát ra,Tạ Yên Ninh dừng đùa.Ngước mặt lên nhìn anh,hết chiến tranh lạnh rồi sao?Nhanh vậy?

"Ừm bữa tiệc đó...Tôi có thể không đi được không?"Tạ Yên Ninh nhỏ giọng hỏi.

"Không được.Vì Giám đốc công ty Lương Tinh là Lương Hùng cũng dẫn theo phu nhân của mình là Tần Mỹ Ngọc.Cho nên ông ấy cũng muốn tôi dẫn theo vợ của mình để cho họ gặp mặt,ông ấy là đối tác lớn cho nên tôi không thể từ chối được đành chấp nhận.Vì vậy kì này cô nhất định phải đi,không đi không được"

Tạ Yên Ninh im lặng suy nghĩ.Cô tránh chính là tránh không được,giống như câu nói " Có chạy đằng trời cũng không thoát" đành phải chấp nhận vậy.Nhưng cô chỉ sợ bản thân mình không tốt,học vắn lại ích ỏi như vậy sợ là sẽ gây phiền phức cho Trịnh Khương Nghị.Rồi lỡ cô làm việc gì đó không ra trò khiến cho anh ta mất mặt,bằng hợp đồng tám huyết cả 2 năm mới có được của Trịnh Khương Nghị bị huỷ trong tay cô khiến cho anh ta tức giận rồi điều không mong đợi nhất lại một lần nữa sảy ra trên người cô không phải là sẽ thực sự thăm sao.

Không được không được.Phải cẩn thận ngàn vạn lần phải cẩn thận,nếu không tâm nguyện của cô xem như bị huỷ rồi.Chỉ cần cố gắng qua được cửa ải lần này thì những lần sau không còn việc gì phải lo nữa cả.Đúng vậy,phải thật bình tâm trở lại.

"Được,đi thì đi.Chùng nào?"

"Tối ngày mốt,tôi lúc đó ăn mặc đẹp một chút là được"

"Tôi biết rồi"

"Chú ý thân phận"

"Tôi biết rồi"

"Được rồi.Ăn nhanh đi rồi về phòng ngủ sớm,cũng gần khuya rồi"

"Tôi biết rồi"Tạ Yên Ninh trong lòng thở dài phiền muộn.Mong là kì này cô sẽ hoàn thành tốt với thân phận là Trịnh Phu Nhân của Trịnh tổng Trịnh Khương Nghị,không thì không xong rồi.Trịnh Khương Nghị cũng không nói gì thêm tiếp tục dùng com xong trở về phòng ngủ sớm,ngồi cả buổi trên mây bay khiến cho anh mệt mỏi muốn đi nghỉ sớm.

Tạ Yên Ninh cũng dọn dẹp chén đĩa đem đi rửa sạch xong trở về phòng tắm rồi đi ngủ,nhưng có điều chẳng ngon giấc tí nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Dự tiệc 1 _

Sáng hôm sau như thường lệ Tạ Yên Ninh thức dậy chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả hai người.Vì Trịnh Khương Nghị đã trở về cho nên thức ăn hôm nay sẽ nhiều hơn mọi khi,làm xong cô bụng ra bàn và đi gọi Trịnh Khương Nghị.Anh nghe cô gọi thì từ trong phòng đi ra,vẫn là bộ đồ thoải mái khi ở nhà làm cho Tạ Yên Ninh có chút bất ngờ hỏi:

"Hôm nay anh không đi làm sao?"

"Không, việc ký kết dự án mới cũng đã hoàn thành xong. Cho nên công ty cũng không có việc gì nhiều." Trịnh Khương Nghị vừa lau khô tóc vừa đi đến ngồi xuống ghế, tay để khăn sang một bên.

Tạ Yên Ninh gật đầu, đi lại soi com mức ra chén đưa cho anh. Bản thân cũng tự mình mức xong ngồi xuống dùng, lúc ăn hai người cũng không nói gì nhiều ai nấy cũng chú tâm vào việc của mình.

Trịnh Khương Nghị cảm nhận không khí xung quanh, tâm có chút thoải mái nghĩ. Anh không ngờ, 1 tháng trước hai người còn đường ai nấy đi, việc ai nấy làm. Anh ngay cả 1 năm về đây cũng rất ít, việc cùng nhau ngồi ăn sáng như thế này nói chuyện với nhau từ tốn như thế này lúc trước là không thể nào xảy ra. Nhưng không ngờ chỉ sau 1 tháng, mọi thứ lại thay đổi lớn đến như vậy. Anh phải nói là thường xuyên về đây hơn, mỗi ngày đều ăn cơm do cô nấu, được cô phục vụ tận tình, không khí nơi đây cũng không giống như lúc trước dần trở nên ấm áp hơn khiến cho anh cảm thấy như không muốn tiếp tục đi nữa mà ở lại đây.

Anh dạo gần đây cũng không hiểu bản thân mình muốn gì và nghĩ gì. Mọi suy nghĩ đều cứ rối bời trong tâm trí anh, anh cảm thấy Tạ Yên Ninh cô dần trở thành một con người khác, biết suy nghĩ sâu hơn về mọi việc, đảm đang mọi thứ mà không cần ai giúp như lúc trước, tính cách cũng đã thay đổi đi rất nhiều, như cô không còn là chính cô vậy. Cô hiền dịu hơn, nói năng cũng nhẹ nhàng không bốc đồng giống như lúc trước, có thể nói là thay đổi hoàn toàn từ tính cách lẫn ngoại hình. Trong tim anh nghĩ, nếu như Tạ Yên Ninh bị mất trí nhớ có thể khiến cho cô trở nên tốt đẹp như vậy, anh nguyện không muốn cô khôi phục lại trí nhớ, vẫn cứ như vậy là đủ rồi không mong gì hơn.

"Trịnh Khương Nghị... Tôi, có việc muốn nói với anh." Tạ Yên Ninh đang ăn bỗng dừng dùng bữa, miệng ập a ập ứng.

"Việc gì cô nói đi." Trịnh Khương Nghị ngừng động tác gấp thức ăn, ngược mặt lên nhìn cô.

"Là vậy. Tôi... đã tìm được việc làm rồi."

"...? Trịnh Khương Nghị có chút bất ngờ vì lời nói của cô, xong vài giây sau bình thường trở lại lạnh nhạt hỏi: "Việc gì?"

"Tôi làm bếp cho một quán ăn ở gần khu chung cư mình. Cũng không lớn lắm nhưng rất tốt, hôm nay đang sửa lại quán cho nên tôi phải đến đó phụ giúp đi Mai một tay. Tôi nói trước để cho anh biết, không sau này xảy ra chuyện gì thì rất phiền." Cô thêm bớt nói.

Trịnh Khương Nghị nhìn cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Cũng tốt, cô nấu ăn cũng rất được với lại đó là điều cô muốn thì cứ làm. Nhớ làm tốt việc của mình là được."

Tạ Yên Ninh kinh ngạc, cô cứ nghĩ Trịnh Khương Nghị anh ta sẽ tức giận cô không nói cho anh biết mà tự ý tùy tiện đi xin việc mà không hỏi ý anh ta trước, và lại còn là một công việc bình thường không xứng với danh giá đốc của một công ty lớn như anh. Thử hỏi cho cô nhưng điều cô lo là sự thật, không có một người đàn ông nào muốn vợ của mình làm một việc gì đó hạ thấp mà không bàn bạc với họ trước, vì đó là việc mà họ xem là bạn không xem trọng họ và có khi còn tức giận nữa là.

Thấy cô mắt mở to kinh ngạc nhìn mình thì Trịnh Khương Nghị nhăn mày khó hiểu hỏi: "Có gì sao?"

"À không. Chỉ là... anh không giận sao?" Cô thật sự rất bất ngờ lẫn ngỡ ngàng, cô từ trước đến giờ luôn nghĩ đàn ông cái tôi trong họ rất cao và một khi đã chạm vào nó rồi thì hậu quả cũng không hề nhỏ.

"Giận việc gì?"

"Thì việc tôi không hỏi anh trước mà tự tiện đi xin việc làm."

Trịnh Khương Nghị cuối cùng cũng hiểu việc thắc mắc của cô, anh trầm tĩnh trả lời: "Không, việc gì tôi phải giận chuyện đó. Đó là việc cá nhân của cô, cô muốn làm gì thì làm tôi không thể quản hay ép buộc gì được. Tôi không phải là loại người vô duyên vô cớ thích xen vào việc riêng của người khác."

Tạ Yên Ninh lại một lần nữa kinh ngạc về anh. Bây giờ cô như dần dần đang hiểu rõ về con người của Trịnh Khương Nghị. Anh không lạnh lùng như miêu tả, đối lại rất biết cách đối nhân xử thế và chiều lòng người, chỉ là anh làm theo cách của bản thân cho nên mọi người hay hiểu lầm về việc đó. Anh cũng rất chừng mực, nam tính, tính tình có chút kỳ quặc nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gì về cách nhìn của cô về anh. Dần Tạ Yên Ninh có một cái nhìn khác về anh rồi, việc chung sống với nhau như thế này cũng rất tốt, hiểu nhau nhiều hơn và khi thời điểm đó đến rồi cũng sẽ không thắc mắc tại sao lại làm vậy với nhau nữa, cũng tốt.

"Cảm ơn anh." Cô mỉm cười nói.

Trịnh Khương Nghị nhìn cô, nụ cười rạng rỡ ấy làm cho anh có chút khó chịu. Nhưng không hiểu vì sao bản thân lại khó chịu như vậy, cứ như hiểu được có thứ gì đó quan trọng lại muốn rời xa mình, bên trong anh khó chịu nhưng bên ngoài vẫn là bộ mặt bình tĩnh ấy gật đầu: "Không việc gì."

"Vậy ăn xong tôi sẽ đi đến đó. Anh cứ ở nhà cho phép bản thân mình nghỉ ngơi một ngày đi, đừng làm việc quá sức nữa hôm nay cứ xem như ngày nghỉ của anh đi. Nếu đói thì cứ vào bếp, tôi đã làm sẵn đồ ăn trưa cho anh để trong tủ rồi chỉ còn việc hâm lại thôi. Chiều tôi sẽ về."

"Ừm, cảm ơn cô."

"Không có gì."

Hai người ăn xong thì ai làm việc này. Tạ Yên Ninh rửa bát còn Trịnh Khương Nghị xem tivi, cô rửa bát xong thì pha cho anh một tách trà đem ra để lên bàn cho anh "Trà đây, anh uống đi. Sáng đừng uống coffe nhiều, sẽ không tốt cho cơ thể đâu. Tôi đi đây" Nói rồi cầm túi xách đi ra ngoài.

Trịnh Khương Nghị nhìn hường cô đi khuất rồi lại xoay đầu nhìn tách trà trên bàn một hồi lâu đột nhiên mỉm cười. Xem ra từ buổi tối kia anh dần phát hiện ra mình lại thích uống trà do tự tay cô pha lúc nào không hay, đúng là anh dần cảm thấy mình sắp đến nơi rồi. Trịnh Khương Nghị cầm tách trà lên hóp một ngụm xong cảm thấy, đúng là mùi vị này. Cái mùi vị thanh ngọt ngọt lại ấm áp mà 4 ngày qua anh không tài nào quên được, bây giờ có thể uống lại nó khiến cho anh cảm thấy một ngày nay sẽ là ngày thoải mái nhất của anh. Mọi cũng vì đó mà cười lâu hơn mọi ngày một chút.

Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, đến chiều thì Tạ Yên Ninh đã trở về chung cư. Trịnh Khương Nghị tối đó cũng đã nói sơ về buổi tiệc ngày mai cho cô rồi, dặn dò đủ các thứ xong mới cho cô đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau thì đã bị Trịnh Khương Nghị gọi dậy dẫn đi spa và lựa váy để dự tiệc.

Anh chờ cô đến một shop quần áo rất rộng và đẹp ở khu "Đại Thước" phía nam thành phố. Trong đây toàn là quần áo của những nhãn hiệu nổi tiếng khắp thời giới như Louis Vuitton, Hermes, Dior, Gucci, ...v.v...tuy cô không hiểu lắm về thời trang nhưng cũng không ngạc nhiên đến nỗi những tên thương hiệu thời trang đáng giá đó cũng không biết. Quần áo của các thương hiệu đó sản xuất ra toàn là những bộ đắt giá và đẹp mắt khiến cho hàng ngàn các cô gái như cô ao ước có được, cô kiêu trước có lần bắt gặp được một người phụ nữ mặc một bộ váy mùa hạ rất đẹp, thực sự lúc đó cô chỉ ước mình có thể có được một lần mặc nó trong đời, khi ngừng hỏi thì mới biết nó là bộ váy mới ra của hãng Louis Vuitton, nó rất đắt giá mà cô thì có kiêu sau sau sau nữa cũng chẳng mặc được.

Nhưng không thể ngờ được, khi vòng vòng nơi đây thì cô lại thấy nó. Cái váy mùa hạ trong mơ của cô, Tạ Yên Ninh ngỡ ngàng đi đến nhẹ tay sờ vào nó, chất vải thật mềm mượt, màu sắc thật đẹp, những viên đá đính trên nó đẹp và lấp lánh đến nỗi có thể chọc mù mắt của cô luôn rồi. Cô không ngờ giờ đây Tạ Yên Ninh cô lại có thể chạm vào nó, thường thức nó một cách thật lâu như vậy, cô... sắp khóc đến nơi rồi.

Trịnh Khương Nghị đang nhìn xung quanh xem quần áo thì thấy Tạ Yên Ninh cứ đứng như tượng nhìn chiếc váy màu kem kia thật lâu không rời mắt, mắt cô vừa sáng vừa khao khát đến độ khiến cho anh cứ nghĩ cô giống như cả một thế kỉ rồi mới không được mặc đồ hiệu vậy. Anh còn nhớ hồi 3 tháng trước vào bữa tiệc sinh nhật của cô mẹ Tạ tặng cho cô một bộ váy cũng y vậy nhưng lúc đó còn chê nó không hợp với cơ thể ngọc ngà của mình mà tùy tiện vứt nó vào sọt rác sao? Sao bây giờ lại giống như rất muốn có nó vậy?

Trịnh Khương Nghị đi tới hỏi "Tạ Yên Ninh, sao vậy? Muốn mua nó?"

"Hả...à không, không phải" Tạ Yên Ninh bị Trịnh Khương Nghị phát hiện thì lập tức rút tay lại lúng túng nói.

"Không có,...thật không?" Nhìn là cũng biết cô đang nói dối. Anh là ai, là Trịnh Khương Nghị đó, tổng giám đốc của tập đoàn JTA không việc gì có thể qua được ánh mắt của anh cả.

"...Thật"

"Hừm"

"...Tạ Yên Ninh cứ có cảm giác bị anh phát hiện ra khao khát trong lòng từ lâu rồi nhưng sợ cô thẹn quá mà không nói ra làm cho cô càng thêm đỏ mặt.

"Thôi, không cần giấu nữa. Muốn mua thì lấy đi, tôi mua cho cô"

"Hả!!!" Tạ Yên Ninh bây giờ thực sự bị anh dọa cho sợ rồi, không phải chứ Trịnh Khương Nghị anh thực sự hào phóng như vậy sao?

"Không muốn lấy?" Trịnh Khương Nghị như mảy mòi hỏi lại.

"À không không, tôi lấy tôi lấy" Ngu gì không lấy, đó là mong ước nhỏ trong lòng của cô đó.

"Lấy cho tôi bộ váy đó gói lại"

"Vâng" Chị tiếp viên cung kính gật đầu, đi lại quầy thông báo lấy đồ.

Tạ Yên Ninh mỉm cười mãn nguyện. Tâm trạng cũng vì đó mà tốt lên, đi vòng vòng lựa đồ tiếp.

Bỗng dưng Trịnh Khương Nghị dừng bước nhìn chiếc váy dạ hội màu xanh dương nhạt được treo riêng ở trong tủ kính. Tạ Yên Ninh cũng vì đó mà nhìn theo, mắt cô mở lớn. Bộ váy trước mắt này nó thật sự rất long lanh, một màu xanh nhạt từ trên trải dài như mặt nước biển đổ xuống dưới, xung quanh là thạch anh trong suốt được tỉ mỉ đính thành những cơn sóng biển nhấp nhô trên tà váy.

Trịnh Khương Nghị nhìn bộ váy rồi lại cúi xuống nhìn Tạ Yên Ninh thật lâu. Xong bỗng dưng anh mở miệng nói "Lấy cho tôi bộ đó, gói lại cùng bộ kia luôn"

"Hả...Trịnh Khương Nghị, anh định lấy bộ đó thật sao? Có biết là vừa hay không, không thử trước sao?"

"Không cần, cô mặc chắc chắn là sẽ đẹp rồi"

"Há!"Tạ Yên Ninh ngỡ ngàng nhìn anh,nhưng Trịnh Khương Nghị lại xoay đi đến quầy thu tiền để lại Tạ Yên Ninh một dấu chấm hỏi to đùng.Như vậy là sao?Cái đó...Có được gọi là khen ngợi không nhỉ?

Mua đồ xong thì đến trưa,Trịnh Khương Nghị chở cô vào một nhà hàng lớn dùng bữa trưa xong đi spa rồi mới đến tiệm salon trang điểm cho cô để chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay.Anh để cô ở đó mình thì đi đâu mất làm cho Tạ Yên Ninh có chút không thích ứng được với nơi đây.

Ba cô gái quay xung quanh giúp cô mặc váy xong rồi lại trang điểm làm tóc cho cô đủ các thứ.Ngồi ẽ cả mông suốt 2 tiếng rưỡi đồng hồ mới xong,cô như được giải thoát muốn ngã luôn xuống sàn mà nằm nhưng các cô gái đó không cho.

Tạ Yên Ninh nhìn lên thấy chị trang điểm cho mình bỗng đứng đứng đến bất động,miệng và mắt mở to hết cỡ xong kinh ngạc không thôi,xong rồi tự nhiên lại hô lên một chữ "Very good"làm cho cô có chút thắc mắc nhìn vào trong gương.

Bây giờ thực sự là tới cô kinh ngạc rồi.Thật....

...

"Ây da Trịnh Tổng phu nhân đã xong rồi,ngài xem Tôi đảm bảo ngay cả ngài cũng sẽ kinh ngạc cho cho mà xem.Phu nhân cô mau ra đây đi"Chị gái trang điểm cho Tạ Yên Ninh tên Layna cười không ngớt được miệng nói.

Trịnh Khương Nghị đi đâu bây giờ đã trở lại,thì ra là đi thay trang phục.Anh bỏ tờ báo trên tay xuống nhìn vào trong.Tạ Yên Ninh từ trong bước ra,cả căn phòng bỗng chốc im lặng không một tiếng động.

Nữ thần.Thực sự là nữ thần rồi,Tạ Yên Ninh từ trên xuống dưới đều toát lên một vẻ đẹp dịu dàng khó tả.Chiếc váy màu xanh dương như một dòng nước che đi cơ thể cô,những viên thạch anh sáng bóng như những đốm sáng mờ ảo càng tôn lên nét đẹp như một nữ thần từ thiên đàng giáng trần.

Khuôn mặt sắc sảo được trang điểm thật tự nhiên làm cho cô càng thêm tuyệt mỹ,từng đường nét trên cơ thể cô thoát ần thoát hiện trong làn váy,cổ áo và lưng áo hở ra một bờ vai trắng nõn như ngọc như pha lê kia.Bộ ngực cup C được ôm trọn lại làm cho cô thêm hấp dẫn và quyến rũ.

Trịnh Khương Nghị như đứng bất động,anh không kiềm chế được hít sâu một hơi.Đây là Tạ Yên Ninh sao?Cô...nhưng một nữ thần hy lạp bước ra từ trong tranh vẽ làm cho tim anh dần nổi lên từng hồi trống dồn dập.Anh không thể tin được người con gái như hoa như ngọc trước mặt này lại khiến cho con tim anh đập mạnh một cách khó tả như vậy,vì sao?Vì sao con tim anh lại đập mạnh vì cô như vậy??

Tạ Yên Ninh cũng không kém gì,cô cũng như lặng đi khi nhìn thấy anh.Anh...quá đẹp trai,thực sự quá đẹp.Bộ vest đen lịch lãm ôm trọn cơ thể hoàn hảo của anh,anh hôm nay nam tính hơn rất nhiều,lịch lãm đến khó tả,khi nhìn đến khuôn mặt kia lại càng khiến cho con tim cô như đập mạnh.Con tim bỗng dưng đập mạnh liên hồi làm cho cô không thở nổi,trong tâm trí như một cái máy nhớ cổ lưu vào những hình ảnh trước mắt này,nó không ngừng tham lam thu vào mặc cho cô do dự và bối rối.

Cả căn phòng im lặng thật lâu đến độ 15" sau như không có hồi kết bỗng bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại của Trịnh Khương Nghị.Anh hoàn hồn lại lật đật xoay người đi ra ngoài thật nhanh nghe điện thoại,bước chân thật nhanh như trốn tránh một cái gì đó.

"Alo..."

Tạ Yên Ninh cũng vì đó mà tỉnh người.Cô đỏ mặt không còn gì để nói được nữa,tay nắm chặt góc váy cố giúp bản thân trấn tĩnh lại.

"Alo Nghị,là em đây.Anh khi nào đến,em đã đến nơi rồi.Khoảng nữa tiếng nữa Ông Lương sẽ đến đây,anh phải nhanh đến"

"...Anh biết rồi,cảm ơn em"

Lưu Y Nhan nghe đầu dây bên kia từng tiếng thờ dòn dập của anh thì thấy lạ hỏi"Nghị,anh bị sao vậy?Anh có sao không?"

Trịnh Khương Nghị nghe cô hỏi thì cố điều chỉnh lại nhịp thở của bản thân xong nói"Không có gì,nếu không còn gì để nói nữa thì anh cúp máy trước đây"

"Tút tut"

Lưu Y Nhan nghe anh cúp máy đột ngột vậy lại càng thêm nghi ngờ,thực ra là Nghị bị gì kia chứ?Không phải...Không không,sẽ không có cái chuyện kia được.Nghị sẽ không bao giờ làm cái việc đó với chị Yên Ninh,không bao giờ.

...

Trịnh Khương Nghị đứng đó,cắt điện thoại vào trong túi.Tay đưa lên xoa xoa hai bên thái dương thờ dài một hơi,cô bình tĩnh lại tâm trạng vẫn còn dòn dập trong lúc này.Nhấn mắt định thần lại xong xoay người đi vào trong.

Trịnh Khương Nghị nhìn Tạ Yên Ninh xong lại như tránh né nhìn qua bên Chị Layna trầm giọng nói"Gọi cho Lưu Dạ thanh toán đi"

"Vâng vâng"Chị Layna nhìn biểu hiện của anh không khỏi muốn cười thật lớn một phen.Xem ra tay nghề của cô vẫn tốt như vậy,à không phải nói là do Trịnh phu nhân cô ấy quá đã quá xinh đẹp rồi nay lại trang điểm lại càng thêm hút hồn người,ngay cả người như Trịnh Khương Nghị mang tiếng "tâm như bàn thạch" vẫn còn lung lay được mà huống chi là người khác.

Trịnh Khương Nghị ho khụ một cái xong nói với Tạ Yên Ninh này giờ vẫn còn im lặng"Đi thôi,cũng sắp đến giờ rồi"Xong rồi mình thì đi ra ngoài xe trước.

Tạ Yên Ninh cũng không nói gì nghe theo anh đi ra ngoài.Trịnh Khương Nghị đứng đó mở cửa xe giúp cô trên khuôn mặt không biểu hiện gì khác thường nữa,cô nhìn anh một hồi xong đi đến ngồi vào xe.Trịnh Khương Nghị đóng cửa xe lại rồi vòng qua ngồi vào ghế lại.

Trên xe,không khí lại càng âm đạm hơn lúc nãy.Hầu như là chỉ nghe tiếng động cơ xe và máy điều hoà phát ra còn ngoài đó thì không nghe gì nữa cả.

Tạ Yên Ninh ngồi im lặng nhìn ra ngoài cửa xe.Haizz khi nào thì mới kết thúc đây,âm đạm quá rồi lạnh lẽo quá rồi cô chịu không nổi nữa,thực sự là không quen được.Tại sao lại xảy ra cái chuyện xấu hổ đến vậy chứ,đầu phải là lâu rồi không gặp lại nhau đầu mà nhìn đến không chớp mắt kia chứ,mắt mặt thực sự quá mất mặt,tim cô bây giờ vẫn còn đập mạnh đây này.

Xe dừng đèn đỏ,Trịnh Khương Nghị nhìn vào gương trên phía trên xe phản chiếu hình ảnh của cô.Trái tim anh từ nãy đến giờ vẫn không thay đổi,vẫn đập mạnh và rộn ràng như mới ban đầu.Anh đã cố trấn tĩnh bản thân nhưng không hiểu vì sao lại cố mà càng không được.Anh...bị điên rồi sao?

Xe tiếp tục chạy im trên con đường cao tốc thẳng đến phía bờ biển tây thành phố.20" sau thì cuối cùng cũng đến,hai người đến đó thì buổi tiệc cũng đã chuẩn bị bắt đầu.

Hai người cùng bước xuống xe.Trịnh Khương Nghị thờ ra một hơi rồi quay sang nhìn cô."Cô sẵn sàng rồi chứ?"

Tạ Yên Ninh người đã run từ khi mới đặt chân xuống xe rồi.Cô đây là lần đầu tiên đi đến một bữa tiệc sang trọng như thế này,là tâm điểm của mọi người,là người đi đến đây dự với cương vị là vợ của Trịnh Tổng,cô sợ.Sợ bản thân mình làm sai,sợ bản thân lại khiến anh mất mặt vì sự ngu dốt của chính mình,sợ khiến cho mọi người cười chê.Thực sự cô sắp không trụ được nổi rồi,bỗng một bàn tay đưa đến trước mặt cô,Tạ Yên Ninh nhìn lên.Là Trịnh Khương Nghị,Anh!

Trịnh Khương Nghị nhìn cô,ánh mắt anh kiên định mang theo ám áp ban mai làm cho Tạ Yên Ninh cảm thấy như ám cả lòng,anh nói với cô"Đừng sợ,có tôi ở đây rồi.Nếu có việc gì xảy ra,tôi sẽ bảo vệ cô.Đừng quên,cô...là vợ của Trịnh Khương Nghị tôi.Như vậy là được rồi"

Cô ánh mắt mở thật lớn kinh ngạc.Anh...tin tưởng cô?An ủi cô?....Anh Tạ Yên Ninh bỗng dưng dần như hiểu ra,cô còn có anh che chở cho sao?Xong cô đặt tay mình vào tay anh,gật đầu.

"Tôi Tin Anh"

"Vậy là được rồi.Mạnh mẽ lên Tạ Yên Ninh,ngước đầu lên,thẳng lưng và đi vào trong thôi"Anh mỉm cười nói.

Tạ Yên Ninh cuối xuống hít sâu một hơi thật sâu xong thở ra.Nghe theo anh ngước đầu lên,lưng thật thẳng hiên ngang đi vào bên trong cùng anh.

Trịnh Khương Nghị,tôi sẽ không sợ nữa.Vì không phải như anh đã hứa là sẽ bảo vệ tôi sao.Tôi tin anh,cô mỉm cười thật rạng rỡ như ánh ban mai cùng anh sánh đôi đi vào bữa tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Dự tiệc 2

Khách mời bên trong đã đến đông đủ,ai nấy cũng đều là những thương nhân nổi tiếng cùng không ít nghệ sĩ có tên tuổi.Bởi vì đây là buổi tiệc ăn mừng của hai bên tập đoàn lớn cho nên những khách mời trong đây hầu như đều là người trên thương trường.

Người thì dẫn theo phu nhân,người thì tình nhân lẫn phụ nữ đẹp đi cùng.

Trịnh Khương Nghị cùng Tạ Yên Ninh hai người tay trong tay đi vào.Nhân vật chính thứ nhất đã đến,bao nhiêu ánh mắt đều hướng đến họ.Cái họ muốn nhìn trước tiên đương nhiên là sự đàm tiếu giữa hai vợ chồng,lời đồn khắp nơi ai ai chẳng biết hai vợ chồng họ chẳng ai hợp ai,cái bọn họ biết nhiều nhất chính là tính cách lần sự bá đạo của phu nhân Trịnh Tổng.Ngang bướng,đanh đá kiểu ngạo lẫn tự mình đa tình,luôn xem bản thân mình là nhất.Từng ánh mắt soi mói hướng đến cặp vợ chồng vừa bước vào.

Có người còn nói.Là do cô ta yêu Trịnh Tổng trước cho nên đòi bắt ép Trịnh Khương Nghị cưới cô ta,Trịnh Khương Nghị mặc dù tính tình có hơi lạnh lùng nhưng không phải là loại sắc đá,cũng biết yêu biết thương,vì bị ép buộc bởi ba mẹ quá mức cho nên đành đồng ý nhưng sự thật,đám cưới tổ chức ra chỉ là sự ép buộc ngượng ngạo từ một phía Trịnh Khương Nghị.

Tuy không yêu nhưng Trịnh Khương Nghị vẫn làm tốt nghĩa vụ của một người chồng.Anh vẫn lo cho công việc,lúc đầu còn về nhà thường xuyên đúng bữa,mỗi tháng tới ngày 3/5 ngày hai người lần đầu gặp nhau lúc nhỏ đều làm đúng như lời đã hứa với Tạ Yên Ninh tặng cô 99 đóa hoa hồng đỏ đẹp nhất của tiệm hoa "Love" nổi tiếng.Những lời đã hứa với cô ta anh đều giữ đúng,Trịnh Khương Nghị luôn tôn trọng cô ta đúng mực.Tuy nhiên chỉ có Tạ Yên Ninh là chẳng bao giờ thực sự để tâm xem anh có thích hay không,suy nghĩ thế nào,luôn yêu bản thân luôn bắt người khác làm theo ý mình và luôn cho là

đúng,ba lần bảy lượt cứ thích gây sự đủ điều ở công ty,ghen tuông đến mức vô lý,thư ký nữ chuẩn mực luôn chỉ lo công việc ở bên Trịnh Khương Nghị làm việc cũng chỉ vì một lý do quá nhỏ nhặt là giúp Trịnh Khương Nghị pha một tách coffe cho anh mà cho người đánh cô ấy đến nhập viện sống dở chết dở.

Trịnh Khương Nghị đang họp một cuộc họp lớn với đối tác thì Tạ Yên Ninh vô cớ tự ý đi vào trong mặc cho trợ lý Trương ngăn cản làm náo loạn trách anh trả giúp cho cô thư ký tiền viện phí,cuộc gây rối đó của cô làm anh tổn thất rất nhiều.Trịnh Khương Nghị bắt đầu một mối với sự đánh đá không coi trọng lòng tự trọng của ai ra gì,luôn chỉ muốn người khác theo ý mình yêu bản thân mình mà không quan tâm người khác đau lòng hay nghĩ gì.

Tiếng lành đồn gần tiếng xấu đồn xa,càng ngày nhiều lời đồn đãi hai người không hợp nhau,vợ Trịnh Tổng là một người đánh đá khiến cho anh càng thêm không hài lòng về Tạ Yên Ninh dù cho có cố gắng tha thứ cho cô,anh một mối sức chịu đựng cũng dần cạn kiệt trong 1 năm qua,anh đã bao lần muốn ly hôn để giải thoát cho cả hai nhưng cô luôn gây náo loạn không muốn ly hôn.

Nghe nói từ khi đó trở đi,Trịnh Khương Nghị gặp Lưu Y Nhan liền nhất kiến chung tình.Lưu Y Nhan là một cô gái tốt,gia cả rất được tính tình lại dịu dàng hiền hậu người gặp người thích,cô đã chiếm đi trái tim của Trịnh Khương Nghị.Còn có người nói là Lưu Y Nhan quyến rũ Trịnh Khương Nghị trước,không thì là hai người làm việc chung,lừa gần rôm lâu ngày cũng cháy dần dần yêu nhau cho nên đến với nhau.Nhưng những lời đồn đó,cái nào là thực cái nào là giả,không ai có thể biết được.

Nhưng bây giờ thì sao,những lời đồn đó họ bắt đầu có chút không tin rồi.Nhìn xem,hai vợ chồng người ta ân ái cùng nắm tay nhau miệng mỉm cười đi vào trong,nhìn không ra có một chút ngượng ngao nào.

Còn cái gì mà Tạ Yên Ninh ngang bướng kiêu ngạo gì chứ,trước mắt họ chỉ thấy là một Tạ Yên Ninh xinh đẹp như nữ thần đoan trang tỏa sáng chân bước nhẹ nhàng sánh đôi cùng chồng của mình.Thật là cũng nhìn không ra một chút gì giả tạo,tin đồn thực sự không thể tin được.

Nhưng suy cho cùng trên mặt những người ở đây cũng không giấu được vẻ bất mãn vì không có thứ họ muốn nhìn.Dần dần ai cũng không soi mói nữa mà chuyển sang tươi cười đi đến chào hỏi.

"Trịnh Tổng,anh đã đến rồi"

"Trịnh Tổng xin chúc mừng"

"Trịnh Tổng,hai người thật xứng đôi"

Bao nhiêu là lời nịnh nọt từ bốn phía càng khiến cho Trịnh Khương Nghị cười lạnh trong lòng:Giả dối.

Nhưng anh không biểu hiện ra ngoài,vẫn là bộ mặt bình thản nhưng không lạnh áy gật đầu nói lời cảm ơn.Tạ Yên Ninh được một phen thót tim,cũng may là Trịnh Khương Nghị đã dặn cô khi cùng anh bước vào phải luôn tỏ ra thân mật cùng anh,tạo cho mình hình tượng thực nữ mọi lúc mọi nơi,có như vậy hai người mới không bị nghi ngờ.Những người ở đây,họ không khác gì là một con cáo già sống lâu năm cả.Sống trên thương trường lâu ngày cũng luyện được cho mình một con mắt nhìn người rất tinh tế,nếu cô thực sự muốn an ổn sau này thì cần phải cực lực diễn suất,gấu được bao nhiêu thì hay bao đó,khiến cho anh không mất mặt trước những người này cũng là điều tốt rồi.

Tạ Yên Ninh trên môi vẫn là nụ cười nhân nhật như gió xuân,khuôn mặt hiền dịu khiến cho người khác nhìn vào đều nghĩ cô chính là một thiên kim tiểu thư chính hiệu,xinh đẹp đến nỗi không dời mắt được.Nhưng trong lòng cô thì lại khác,cứ run run từng đợt,tim cũng vì đó mà đập mạnh hơn.Một kẻ luôn không bao giờ là tâm điểm của một ai nay lại được đề ý như vậy làm cho cô không được tự nhiên một chút nào,tránh chính là tránh không được nắm thật chặt bàn tay của người kẻ bên.

Trịnh Khương Nghị nhìn biểu hiện của cô không khỏi cười nhẹ.Cô đúng là rất mạnh mẽ,mặc dù sợ đến dạng như vậy rồi nhưng vẫn kiên cường mà đối mặt cô không lộ biểu cảm gì khác thường ra bên ngoài,anh lại thêm một lần nữa được thấy thêm một con người khác của cô rồi.Trịnh Khương Nghị cảm nhận bàn tay đang nắm chặt tay mình mà càng thêm có phần hài lòng về cô,tay nắm chặt tay cô trấn an.

Tạ Yên Ninh cảm nhận anh đang trấn an mình thì ngược lên nhìn thấy anh cũng đang cúi xuống nhìn mình,cô mỉm cười như đang nói với anh mình không sao.Anh gật đầu xem như đã hiểu.

Bỗng tiếng vỗ tay thật lớn vang lên đón mừng cho sự xuất hiện của nhân vật lớn thứ hai bước vào.Tổng giám đốc công ty Lương Tĩnh lớn thứ 2 của thành phố D Lương Hùng xuất hiện cùng phu nhân của mình là nữ hoàng ẩm thực có tiếng cả nước Tần Mỹ Ngọc kiều diễm bước vào.

Lương Hùng là một thương nhân có tiếng,đi lên từ hai bàn tay trắng năng lực làm việc cùng con mắt nhìn người của ông rất sắc bén.Có thể đi tới đỉnh cao của ngày hôm nay cũng nhờ tự bản thân mình kiên cường mà đi lên.Lương Tĩnh là tâm huyết cả đời của ông,là công ty có 1 không hai của thành phố D.Một người đàn ông chính trực,là mẫu người chồng lý tưởng của biết bao cô nàng.Thương vợ thương con,nhà giàu,tính tình dễ gần lại có chút nét nam tính mãnh liệt.

Chuyện tình giữa ông và phu nhân Tần Mỹ Ngọc là một chuyện tình lãng mạn nhất từ trước đến nay,ai ai cũng hâm mộ ao ước.

Tần Mỹ Ngọc là tiểu thư của Tập đoàn Nick,cao sang quý phái nhưng sau khi sang thành phố D du lịch thì lại phải lòng anh chàng cần cù thông minh là Lương Hùng khi ông lúc đó chỉ là một nhân viên văn phòng nhỏ bé.Hai người không ngại mặc cảm của người đời cũng chẳng sợ sống gió gì.Vẫn một tình yêu cháy bỏng mà ở bên nhau,Tần Mỹ Ngọc từ bỏ địa vị tiểu thư người kế nghiệp của tập đoàn mà bỏ trốn sống cùng Lương Hùng,cùng ông nếm trải bão tố mùi đời.Bà tập cách nấu nướng,cách dọn dẹp nhà,cách sống bên ngoài với thân phận như người bình thường.Bà vì muốn phụ giúp ông một gánh nặng trên vai mà đi làm bếp cho một nhà hàng nhỏ,nhờ bản năng thiên phú mà dần bà trở thành một thần trù nghệ.

Lương Hùng ông vì thương vợ đã hi sinh quá nhiều cho mình như vậy mà cũng cố gắng làm ăn. Dùng đầu óc, dùng trí tuệ ông có được mà tự mình dần dần xây lên một cơ nghiệp lớn là Lương Tỉnh sau 10 năm cuộc đời bỏ ra. Tần Mỹ Ngọc cũng vì vậy, bà dùng tiền bản thân tự mình kiếm được tích góp bao lâu nay mở ra một nhà hàng nhỏ cũng mang tên "Lương Tỉnh". Từ đó nhà hàng bởi vì có sự dẫn dắt tài năng của bà mà trở thành một nhà hàng lớn nhất cả ba thành phố lớn. Cùng nhau xây dựng một hạnh phúc riêng của bản thân, cùng nhau trải qua bao sóng gió cuộc đời, cùng nhau nung cháy thêm ngọn lửa yêu thương trong con tim. Chuyện tình của họ đã làm cho biết bao người ngưỡng mộ lẫn khâm phục, có thể cùng nhau bước đi đến ngày hôm nay âu cũng là duyên mà trời đã ban cho họ.

Lương Hùng lịch lãm cùng sánh vai với phu nhân cao quý của mình là Tần Mỹ Ngọc đi đến chỗ Trịnh Khương Nghị và Tạ Yên Ninh đang đứng cười chào.

"Trịnh Tổng anh vẫn khỏe chứ?"

"Cảm ơn Lương Tổng đã quan tâm tôi vẫn tốt"

"Haha cậu biết không, tôi rất thích những người như cậu rất thẳng tính. Đây chắc là phu nhân nhà cậu Tạ Yên Ninh tiểu thư rồi, rất xinh đẹp" Lương Hùng nhìn Tạ Yên Ninh cười khen ngợi.

Tạ Yên Ninh được gặp nhân vật lớn xuất hiện khiến cho cô tự nói bản thân không thể để lại sai sót gì, bình tĩnh lại bản thân nhẹ cúi người xuống chào:

"Lương Tổng quá khen rồi. Tôi làm sao có thể sánh bằng với Lương Phu Nhân chứ"

"Ha ha tốt tốt, ăn nói rất khéo" Lương Hùng cười lớn. Ông là người đàn ông theo chủ nghĩa vợ là nhất cho nên chỉ cần ai khen gì hay đối tốt gì với Tần Mỹ Ngọc ông cũng đều khen một chữ tốt cả.

Tần Mỹ Ngọc một thân quý phái, bà nay đã hơn 40 nhưng không thể vì đó mà khiến cho bà mất đi vẻ đẹp vốn có của mình. Bà nhìn Tạ Yên Ninh bằng cặp mắt từ tốn, mỗi động tác mỗi câu nói đều toả ra một cái gì đó cao sang từ tận bên trong.

"Trịnh Phu nhân không cần khen ngợi như vậy, tôi không dám tự nhận mình là xinh đẹp nhất"

"Đâu dám, Lương Phu nhân là người cao sang quyền quý mà ai ai chẳng biết, tôi đây chính là không thể nào sánh bằng được" Tạ Yên Ninh cười thật lòng nói.

Tần Mỹ Ngọc mỉm cười nhẹ gật đầu "Thôi vậy, nếu đó là ý tốt của Trịnh Phu nhân tôi đây xin mạo muội nhận rồi"

Hai nhân vật quan trọng đã xuất hiện, buổi khai mạc cũng bắt đầu diễn ra. Chương trình đầu tiên chính là lời nói đầu, kế tiếp là mời Trịnh Khương Nghị lên nói về dự án mới mà hai tập đoàn đã ký kết, cuối cùng là buổi hoà nhạc thư thái cho khách mời. Xong chương trình chính là buổi du ngoạn ngắm cảnh đêm trên chuyến tàu hạng nhất thành phố B này.

Tạ Yên Ninh đang ăn vài món trên bàn tiệc, thật sự là quá mệt mỏi, từ trưa đến giờ cô chưa có gì để lót dạ rồi, giờ phải ăn để bù lại thôi. Trịnh Khương Nghị đang bàn công việc với Lương Tổng, còn có Lưu Y Nhan đi cùng kẻ bên phụ trợ, cô ấy đến sau khi Lương Hùng đã đến được 10". Nữ chủ lần này cô ấy nhìn rất xinh đẹp, nhìn cứ như một đoá hoa bách hợp trắng vậy đi sánh đôi cùng nam chủ quả thực không chê vào đâu được.

"Tôi làm phiền rồi cô chứ?" Bỗng từ sau có một tiếng hỏi, giọng nói rất thanh nhẹ nhàng. Tạ Yên Ninh xoay ra sau nhìn, thì ra là Lương Phu nhân.

"À không, phu nhân có chuyện gì cần hỏi sao?"

"Không, chỉ là muốn cùng cô nói đôi câu thôi. Tôi cũng đang rảnh rồi, cô hiện tại đang làm gì?"

Tạ Yên Ninh giật mình, câu hỏi kia quá đột ngột khiến cho cô có chút không nắm bắt kịp "Tôi... tôi đang làm bếp cho một quán ăn thôi haha"

"Vậy sao?! Cô cũng thích nấu nướng à?" Tần Mỹ Ngọc có chút bất ngờ hỏi.

"A vâng" Tạ Yên Ninh cười cười gãi đầu. Đúng là tuy Mặc Quân Nguyên có nói không cần để ý hay tự ái gì, nhưng thực sự là cô làm không được. Đường đường là một phu nhân cao quý lại đi làm phụ bếp, thực sự không phù hợp một chút nào với thân phận này.

Tần Mỹ Ngọc mỉm cười tươi nhìn cô "Thật trùng hợp, tôi và cô có cùng một sở thích rồi. Tôi cũng rất thích nấu nướng, không biết tài nghệ của phu nhân đây ra sao nhỉ?"

"Không không, tôi làm sao có thể so với một đầu bếp có tiếng như phu nhân được chứ."

"Không cần khách sáo, đối với tôi ngon hay không ngon cũng như vậy thôi. Ngon thì ngon, không ngon thì cố gắng nhiều hơn nữa dần cũng sẽ trở thành một chữ ngon thôi"

Tạ Yên Ninh nhìn Lương Phu nhân, không nghĩ đến bà ấy lại có thể nói được những lời thâm thúy như vậy, tuy chỉ là một nói câu đơn giản nhưng nó có bao nhiêu là ý nghĩa trong đó. Cô cảm thấy bản thân mình một nữa cũng không bằng Lương Phu nhân, bà ấy quý phái lại đôn hậu, tài năng biết bao. Còn cô chỉ như một con cá nhỏ bé bơi trong lòng đại dương rộng lớn không thể nào bằng được ai, mình hơn người còn có người khác hơn mình, đạo lý đó bây giờ cô đã có thể nắm được.

Tạ Yên Ninh cười khề gật đầu "Lương Phu nhân nói rất đúng. Người không biết đâu, tôi rất khâm phục ngài!"

"Trịnh Phu nhân lại khách sáo nữa rồi, tôi cũng chỉ là một con người thôi, tài năng cũng chẳng nhiều chi không tự nhận mình là tài giỏi. Trịnh Phu nhân, không hiểu vì sao từ khi mới gặp mặt tôi đã rất thích cô rồi, trên người cô luôn tỏa ra một cái gì đó rất lạ như là sự thu hút vậy khiến cho người khác lại muốn gần gũi cô hơn. Cô nhìn bây giờ khác hoàn toàn với những gì mà tôi nghe được, mặc dù tôi không bao giờ tin lời đồn đại cả. "Tần Mỹ Ngọc thật lòng nói, bà thực sự có cảm giác rất thích Tạ Yên Ninh. Cô nhìn không giả tạo gì cả, cũng không tự cho mình là nổi trội như lời đồn. Cô toát ra một khí chất nhẹ nhàng làm cho người người yêu thích không thôi.

Tạ Yên Ninh được khen có chút xấu hổ gãi đầu cười cười, thật ngại quá.

"Trịnh Phu nhân nếu rảnh tôi mời cô đến chỗ của tôi chơi, chúng ta sẽ có nhiều thời gian hơn để nói chuyện cùng nhau. Tôi cảm thấy tôi và cô hai chúng ta có đôi chút giống nhau đó"

"A vâng, rảnh tôi sẽ qua"

"Khi nào đến cô cứ gọi cho tôi trước, đây là danh thiếp của tôi!" Nói xong lấy từ trong ví ra một tờ danh thiếp đưa cho Tạ Yên Ninh, cô nhận xem một chút rồi cất cẩn thận trong ví của mình gật đầu đồng ý với Lương Phu nhân.

"Hai người nói gì trong vui vẻ thế? Có thể cho hai chúng tôi vui cùng được không?" Lương Hùng cùng Trịnh Khương Nghị đã bàn công việc xong, định xoay qua kiểm bóng dáng của hai người vợ mình thì thấy họ đang đứng đàng kia nói chuyện gì đó trong rất là vui vẻ nên đi đến nói đùa.

Trịnh Khương Nghị đi đến lấy khăn tay trong túi ra giúp Tạ Yên Ninh lau khoé miệng nói "Ăn từ từ thôi, cũng không ai dành với em. Lem hết rồi kìa"

Tạ Yên Ninh nghe anh thân mật nói thì đứng hình. Anh... anh là đang lau miệng giúp cô, còn thân mật như vậy!!! Tuy biết là đang diễn kịch, nhưng... cũng không cần thân quá như vậy chứ. Tạ Yên Ninh đỏ mặt như trái cà chua được mùa, xấu hổ đến sắp chết.

Lưu Y Nhan một thân trắng như ánh trăng đêm đứng cách đó không xa nhìn cảnh tượng trước mắt. Bên ngoài vẫn là vẻ điềm đạm đúng chuẩn của một thư ký đoan trang chỉ tuân theo nguyên tắc đi theo sếp của mình, khuôn mặt chẳng biểu hiện phong tình chi chi là một mảng hồ hững như không giống như nhìn thế nào cũng không tìm ra một tia khác thường. Nhưng nếu chú ý kĩ hơn sẽ thấy được bàn tay đang đan lại nắm thật chặt vào nhau đến ửng đỏ, móng tay bấm vào da thịt đến tím một đường sâu hõm.

"Vợ chồng hai người thật yêu thương nhau, tôi đây nhìn thế nào cũng không giống như đang bắt hoà!" Lương Hùng ôm eo của Tần Mỹ Ngọc khen ngợi hạnh phúc của cặp vợ chồng đang ân ái kia.

Trịnh Khương Nghị ôm eo Tạ Yên Ninh cười nhẹ "Lời đồn là giả, chỉ có những gì chính mình tận mắt thấy mới là thật"

"Haha Trịnh Tổng anh nói rất đúng, rất đúng!" Lương Hùng cười sáng khoái, càng ngày ông càng thích hai vợ chồng này rồi rất hợp ý ông vốn bỏ ra cho dự án mới này với Trịnh Khương Nghị đúng là không lỗ, không lỗ chút nào.

"A nhìn còn không biết, là đang diễn kịch cho người khác xem hay là thật nữa?" Bỗng một tiếng nói châm biếm từ xa lại gần, một người đàn ông mập mập tóc có hơi hói ở phần trước, bên cạnh là một người đẹp sắc sảo đi cùng. Ông ta đi lại chào Lương Hùng một tiếng xong quay sang nhìn vợ chồng Trịnh Khương Nghị cười mỉa mai.

"Không biết Dương Tổng nói vậy là có ý gì?" Trịnh Khương Nghị vẫn bình thản hư không như nghe không hiểu lời Dương Nhất Thành cố ý nói gì. Tay đặt sau lưng Tạ Yên Ninh vỗ trấn an cô không cần vì lời nói kia làm cho lo lắng. Tạ Yên Ninh nhìn lên thấy anh vẫn không có phản ứng gì nghĩ chắc anh đã có dụng ý riêng của mình rồi cũng không cần lo lắng nữa, quay trở lại đối mặt nhìn Dương Nhất Thành dờ dờ.

Thực sự cô cũng không hiểu, lúc đọc truyện cũng đâu có cái trường hợp này cơ chứ. Không phải trong nguyên tác Tạ Yên Ninh quậy cho một vỏ xong rồi bị Trịnh Khương Nghị cản dẫn về nhà xong rồi mới có cái kết cuộc kia, sao bây giờ như đã thay đổi gần 1/4 của câu chuyện rồi. Thật là càng ngày càng rắc rối.

"Ý gì sao. Haha Trịnh Tổng, anh là đang giả vờ không biết hay là thực sự ngu ngốc đến nỗi không hiểu lời của tôi? Người trong bữa tiệc này, à không phải nói là cả cái thành phố B này không ai là không biết chuyện hai vợ chồng nhà anh bắt hoà thế nào chứ, nhất là..." Ông ta vừa nói vừa nhìn qua Tạ Yên Ninh đang được Trịnh Khương Nghị bảo vệ trong lòng, ánh mắt thêm thường dân đang nhìn đến khuôn ngực tròn trịa cùng đường cong gợi cảm trên cơ thể cô làm cho Tạ Yên Ninh không khỏi sinh ra cảm giác khó chịu xích lại gần Trịnh Khương Nghị hơn, Trịnh Khương Nghị như cảm nhận được sự bất thường của cô nên ôm cô chặt hơn để cho cô thêm một chút niềm tin.

"Nhất là phu nhân đây lại là một người kiêu ngạo không ra gì"

Dương Nhất Thành là loại người thích đâm chĩa sau lưng người khác chẳng cần biết ai hơn ai, ngu ngốc cứ cho mình là quyền thế nhất không coi ai ra gì. Ngay hiêm ở trước mắt mà còn không biết giữ thân giữ phận, độc ác xảo trá. Luôn coi phụ nữ chỉ là một thứ sinh ra để phát tiết, thích thì sai không thích thì bỏ như bao món đồ chơi thông thường. Không ít phụ nữ vô tội bị ông ta cưỡng hiếp rồi áp bức đến sống không bằng chết, càng nghĩ càng khiến cho người ta tiết hận không thôi. Lúc trước là ông ta vô duyên vô cớ hận Trịnh Khương Nghị địa vị xã hội cao hơn mình mà không ít lần gây rối anh. Không phải Trịnh Khương Nghị đâu không lại ông ta mà là anh không rảnh có thời gian đi chơi trò chơi trẻ con với ông ta, anh ba lần bảy lượt đều xem như không thấy không quan tâm gì vẫn cho qua mọi chuyện.

Nhưng giờ thì sao, con người ai cũng có một giới hạn của riêng mình. Trịnh Khương Nghị cũng vậy, anh cũng không phải là một người dễ nhịn nhục gì, cho qua chỉ là cảm thấy không đáng quan tâm nhưng nếu kẻ đó còn ngu ngốc không biết phong tình gì cố ý động đến đại kị của anh thì anh chết cũng sẽ trả

cả lời lẫn lại.

"Vây sao!Vây thành thật xin lỗi Dương Tổng đây rồi,tôi không biết là ông lại là loại người thích nghe những tin đồn không thật thiết què mùa đó như vậy. Vây tôi đành phải giúp ông đính chính lại rồi,tôi và vợ tôi đều rất hạnh phúc bên nhau,có thể nói là không có gì có thể tách rời tình yêu của chúng tôi được,nếu tôi đã nói đến như vậy rồi mà ông vẫn không tin nữa,thì tôi đây đành bó tay vậy.Đúng không,em yêu"Nói rồi anh cúi xuống đặt lên môi Tạ Yên Minh một nụ hôn sâu rồi rời ra,tay đưa lên vuốt tóc cô rất âu yếm cứ như người con gái trong lòng này chính là tất cả của anh,trân bảo quý giá nhất của cuộc đời anh.

Mọi người nơi đây đều bắt ngờ mở to mắt khó tin,ngay cả hai vợ chồng Lương Hùng ở bên cạnh đứng xem kịch cũng phải kinh ngạc không thôi.Đương nhiên người vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ nhiều nhất trong đây là Tạ Yên Ninh rồi,cô thật không ngờ anh sẽ hôn mình,thực sự không nghĩ đến sẽ có tình huống này,cô...cô tiếp nhận không nổi,nụ hôn đầu của cô.Bản thân chỉ có thể đứng im tại chỗ không thể nói lên được lời nào,để cho anh tự ý muốn làm gì thì làm,tìm đập đến muốn rớt ra ngoài,mặt đỏ đến mang tai rồi.

Dương Nhất Thành khuôn mặt giận dữ đến tím tái,có người ngu mới không hiểu dụng ý trong câu nói của Trịnh Khương Nghị,câu đầu mới là trọng điểm của lời nói:Ý của anh chính là nói ông ta già cả đầu óc lú lẫn cứ như những lão già đi tin chuyện bao đồng. Vừa then vừa giận khiến cho ông ta không thể đứng vững nổi sắp ngã khụy xuống may mà có người tình đi cùng ông ta đỡ nếu không thực sự té xuống sẽ mất mặt đến cỡ nào.

"Mày...Trịnh Khương Nghị,mày nhớ đó.Tao sẽ không bỏ qua chuyện này đâu,rồi mày sẽ phải trả giá cho chuyện này"Ông ta gạt phắt người phụ nữ xinh đẹp ra xong cùng thư ký bỏ đi để lại Trịnh Khương Nghị thầm cười khinh trong lòng.

Lương Hùng nhìn Trịnh Khương Nghị thâm đánh giá,đúng là một con đại bàng hùng dũng sức mạnh bay trên thảo nguyên rộng lớn mà.Rất có chí khí,rất có chí khí.

Trịnh Khương Nghị xoay người qua nhìn Lương Hùng nói với giọng điệu bất đắc dĩ lẫn có chút hối lỗi"Thật xin lỗi đã để cho Lương Tổng cùng Phu nhân đây phải chứng kiến những chuyện không hay này"

"Không không,không có gì cả.Cậu không cần phải áy náy như vậy"Lương Hùng vui vẻ cho qua chuyện.

"Vây cảm ơn ông đã không để tâm.Tôi và vợ xin được trở về trước,xem ra cô ấy đã có chút mệt mỏi rồi"Trịnh Khương Nghị khéo léo từ chối muốn trở về trước.

"Được được,không khoẻ thì cứ về trước đi.Đừng để bản thân quá mệt mỏi"

"Vâng cảm ơn ông"Hai người cuối chào rồi cùng nhau rời khỏi buổi tiệc. Trịnh Khương Nghị giúp cô mở cửa xe xong chính mình trở về chỗ lái xe đi về chung cư.

Trong góc khuất,một bóng dáng mảnh mai đi ra.Người con gái từ đầu bữa tiệc cho đến bây giờ không được để ý nhiều nhất bây giờ lại xuất hiện trong góc khuất này hướng nhìn chiếc xe màu đen kia rồi đi.

Lưu Y Nhan ánh mắt có chút sắc lại lẫn hỗn loạn vô cùng.Bàn tay nắm chặt góc váy cầu xé đến nhăn nhúm lại,tâm hồn bây giờ không ổn định chút nào.Từ khi nhìn thấy anh thân mật cùng chị Yên Ninh,lo lắng cho chị Yên Ninh còn có,còn có...nụ hôn kia.Nụ hôn kia đã bắt đầu làm cho cô cảm thấy khó chịu vô cùng,cứ như thể muốn bước nhanh đến tách hai người đó ra.

Vì sao chứ,vì sao lại có cảnh tượng đó xuất hiện.Biết là giả nhưng không thể tránh đi việc bắt đầu chán ghét ở trong lòng.

Bàn tay càng nắm chặt lại với nhau,gân xanh đều đã nổi lên hết biểu thị cho việc tâm trí bắt đầu khó chịu đến cực điểm.Nổi lòng hỗn loạn khó có thể nào tả nổi,ánh mắt mở lớn đến lạnh lùng,có thể như run lên vì không kiềm nén được tâm tình của bản thân.

Tạ Yên Ninh,chị....

....

Chiếc xe màu đen sang trọng chạy êm ắng trên dãy cao tốc,bên hông đường là dãy đèn sáng tuyệt đẹp,Bầu trời đêm đầy sao như một dãy ngân hà rộng lớn bao la.Bên trong xe là một mảnh yên tĩnh đến lạ kì,Trịnh Khương Nghị không nói gì vẫn lo việc lái xe của mình,Tạ Yên Ninh thì ngồi dựa vào lưng ghế nhìn bầu trời đêm cùng ánh đèn đường sáng trưng ngoài xe.

Im lặng,không khí có chút ngột ngạt khó tả.Tạ Yên Ninh lén nhìn Trịnh Khương Nghị,thấy anh vẫn không nhìn mình thì có chút tức giận khó nói.

"Này...vì sao...lại làm việc đó...chứ?"Cô lấy hết can đảm mở miệng lắp bắp hỏi nhỏ.

Trịnh Khương Nghị quay qua nhìn cô khuôn mặt tức giận,đôi má hồng hào vì cô phồng ra có chút đáng yêu,nhìn một hồi xong quay trở lại nhìn phía lên phía trước,gọng có hơi trầm nói:"Dương Nhất Thành rất đa nghi,không làm vậy ông ta sẽ không tin"

"Nhưng...cũng có thể chọn cách khác mà?"Tạ Yên Ninh bất bình,có thể không hôn mà,đó là nụ hôn đầu của cô đó.

"Cô nói xem,còn cách nào để ông ta tin?"

Tạ Yên Ninh bị hỏi ngược lại có chút quần bách,gì chứ bây giờ đổi lại tra hỏi cô sao!

"Cũng đã là vợ chồng với nhau,lúc cưới làm gì thì cũng đã làm rồi còn sợ gì chứ?Cô thật kì lạ"

"Không...không có mà" Tạ Yên Ninh nghe anh nói mình kì lạ thì hoảng sợ trong lòng nhanh lên tiếng phản bác. Im miệng là tốt nhất,cô nghĩ nói thêm nữa sẽ bị lộ chết đó. Thế là Tạ Yên Ninh im miệng luôn từ trên đường về đến nhà không nói một lời nào nữa

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Em họ

Bên ngoài là một bầu trời đen đầy sao lấp lánh,những cơn gió nhẹ thổi qua khe lá vàng ngoài khung cửa sổ làm chúng lay động rơi vào trong rồi đáp nhẹ xuống sàn nhà mát lạnh,từng cơn từng cơn gió như diu dặt tay nhau bay vào làm cánh màn cửa sổ màu xám nhạt đung đưa theo nó như rũ chơi cùng. Trong căn phòng màu trắng đơn giản,khung tường được sơn một màu trắng thuần khiết,thiết kế của căn phòng không nhỏ cũng không lớn đủ làm ấm áp cả một không gian,nhìn giản dị mà chứa chan hạnh phúc.Kệ sách được dựng sát hai bên tường,bàn làm việc ở chính giữa và phía bên phải của căn phòng là một bộ sofa màu xám khói tuyệt đẹp.

Mặc Quân Nguyên một thân quần tây và chiếc áo sơ mi xanh dương,một bộ quần áo thoải mái bình dị như anh nhưng vì điều đó càng làm cho anh như nổi bật hơn ở trong căn phòng màu trắng này.Anh đang ngồi trên sofa mắt hướng nhìn vào tờ giấy trên tay mình,xem được một lúc thì anh bỏ trở lại bàn ngồi thì ngã ra phía sau ghế,khụy tay nâng lên để trên trán trầm ngâm suy nghĩ.

Đúng như những gì anh nghĩ ngờ,Tạ Yên Ninh.Đúng là cái tên này,cái tên mà anh đã nghe từ 2 năm trước vào lúc anh còn ở London làm việc,lúc đó anh chưa trở về đây.

Thì ra,người mà anh cùng nói chuyện,cùng làm bạn lại là vợ của Trịnh Khương Nghị đối thủ có một không hai của anh.Hèn gì anh lại cảm thấy cái tên quen thuộc này như đã nghe ở đâu rồi,còn nhớ không lầm thì lúc đó anh đang làm việc tại công ty thì nghe thư ký nói Trịnh Khương Nghị đã cưới vợ,vợ cậu ta là cô con gái út của Tạ Gia tên là Tạ Yên Ninh,lúc đó anh cũng không nghĩ nhiều đến như vậy,chỉ nghĩ Trịnh Khương Nghị cậu ta không phải là một kẻ rất kén chọn sao?Sao bây giờ lại cưới vợ rồi?Nghĩ sơ chắc cô ta cũng khác là đặc biệt dự định sau khi về nước sẽ đi xem thử.

Anh lúc đó cũng chỉ nghĩ bấy nhiêu rồi lại thôi.Cuối cùng đến thời điểm gặp mặt nhau,nghe cô nói tên mình lại hoàn toàn không nhớ rõ.Buổi trước khi đi chơi cùng Tạ Yên Ninh trở về thì anh lập tức bảo Trần Hạo tra rõ về cô cho anh,cuối cùng hôm nay cũng có kết quả.

Biết được thân phận của cô rồi nhưng sao anh lại chẳng có một tí gì gọi là cảm xúc trào dâng,vẫn cảm thấy rất bình thường.Vợ của địch thủ thì đã sao,anh cảm thấy dù gì cũng chỉ là nói chuyện dăm ba câu cũng chẳng thân thiết chi nhiều cho nên cũng không cần quá lo lắng.Cứ đành vậy thôi,hay đến đâu thì đến đó.

Nhưng nhắc đến Trịnh Khương Nghị,cũng đã 2 năm rồi không gặp mặt,không biết cậu ta có biết anh về đây lâu rồi không nhỉ?Với tính cách của con người cậu ta,chắc cũng không quan tâm nhiều đến vậy đâu.

...

Buổi sáng hôm sau,vẫn như thường lệ.Ăn xong bữa sáng cô sẽ đi pha cho Trịnh Khương Nghị một tách trà xong mình thì ngồi một bên lướt web.Tiệm của di mai đang lí ra là đã sắp xong nhưng không hiểu sao khi đi vòng công kiểm tra thì phát hiện ngay góc bàn thứ tư từ cửa ra vào phía bên phải bị lúng đắt làm gạch nứt ra rồi thùng xuống một lỗ rỗ to,hiện là phải chi ra thêm chi phí ban đầu đã dự định để đắp lại cái hố và xây lại sàn nhà.Cho nên hiện giờ vẫn chưa mở cửa được,di mai nói chuyện cũng không to tác gì nên bảo cô 2 ngày nay cứ nghỉ ở nhà đi không cần phải chạy qua chạy lại chi cho cực.Dù gì thì việc cũng đã xong hết rồi,sây lại sàn xong thì ba hôm sau có thể khai trương,cho nên cô bây giờ chỉ có thể ở nhà thanh thoi thôi mặc dù có thêm một Trịnh Khương Nghị nữa cũng chẳng vui chút nào.

Bưng tách trà ra để lên bàn cho anh thì thấy anh đang nghe điện thoại,mình cũng không làm phiền đi qua một bên ngồi xuống lấy laptop ra xem vài cách làm các món ăn độc đáo mới lạ trên youtube.

"Thật sao?!...Vâng cảm ơn ông rất nhiều,vâng tôi sẽ nhớ.Cảm ơn ông vì đã tin tưởng tôi như vậy...tạm biệt"

Trịnh Khương Nghị bỏ điện thoại sang một bên,mắt hướng nhìn Tạ Yên Ninh đang xem laptop,miệng mím lên một nụ cười nhẹ.Anh cầm tách trà lên hóp một ngụm xong cảm thấy,trà hôm nay có vị mới,hình như là hoa cúc khô cùng mật ong nguyên chất thơm mát.Trà hoa cúc mật ong sao!Rất ngon,hương thơm hoà quyện cùng nhau tạo cảm giác nhẹ nhàng thư giãn trong người,hoa cúc có vị thơm thơm,mật ong có vị ngọt lịm hai cái hoà vào nhau khiến cho cái vị tinh khiết của nó không thể lẫn đi đâu được.Không ngờ uống trà lại tạo cho anh cảm giác thích thú như vậy,Tạ Yên Ninh không phải lúc nào cũng cho anh ba bữa thay coffee bằng trà mà là mỗi bữa sáng chỉ là một tách trà thanh nhiệt đơn giản giúp cơ thể anh thoải mái để có sức làm việc cho một ngày mới.

Anh nhâm nhi được nửa tách thì để lại bàn,quay sang nhìn cô hỏi:

"Hôm nay cô có đi làm chứ?"

"Không, 2 ngày này tôi không có đi, có việc gì sao?" Tạ Yên Ninh vẫn không để ý đến anh, chỉ lo xem cách làm món sốt cà chua Ý thôi.

"Ông Lương Hùng mới gọi điện thoại, nói cảm thấy bản dự thảo của tôi nhìn càng thuận mắt hơn cho nên đã đồng ý cho tôi thêm một năm hợp tác cùng đầu tư thêm 300 triệu vào bản dự thảo sắp tới"

"Oh vậy sao! Vậy chúc mừng anh"

"Không, tôi phải cảm ơn cô mới phải"

"Vì sao?!" Tạ Yên Ninh lần này bị bất ngờ ngược lên nhìn anh hỏi.

"Bản dự thảo trở nên thuận mắt hơn là ở giao tình mà Lương Phu nhân đối với cô, bà ấy nói rất thích cô cho nên Lương Hùng càng thuận ở tôi hơn, nói cách khác tôi chỉ là ăn kế vận của cô thôi" Anh từ tốn cùng cô chút vui nói.

"Tôi sao...!!!" Vì cô!

"Đúng vậy, Lương Hùng ông ấy rất yêu vợ mình cho nên chuyện hưởng lợi của tôi từ cô cũng là bình thường thôi Tạ Yên Ninh, tôi thực sự rất cảm ơn cô, cô muốn quà đáp lễ chứ?"

"Hả?" Một lần nữa anh làm cô kinh ngạc lần hai.

"Cô muốn gì? Thường thường các cô gái rất thích được người đàn ông dẫn mình đi ăn hoặc đi chơi, cô chắc cũng vậy nhỉ?"

"Từ từ đã... Anh nói muốn trả ơn tôi sao!?" Trịnh Khương Nghị càng nói càng làm cho cô bối rối không nắm bắt kịp tình hình. Anh ta...

"Đúng vậy, tôi không thích nợ người khác ân tình. Cho nên, cô muốn gì nói đi tôi cho cô"

"Chuyện đó, không cần đâu haha" Dù gì cũng chỉ là ăn may thôi mà.

"Không được,... được rồi nếu cô không thể chọn vậy tôi sẽ tự mình chọn. Đi xem phim đi, dù gì hôm nay tôi cũng rảnh rồi nghe nói hôm nay mới ra mắt một bộ phim Kinh dị mới, tôi dẫn cô đi xem"

"Hả!! Đi xem phim, có gấp quá không đó" Tạ Yên Ninh không được tự nhiên nhăn mày.

"Không nói nhiều, đi thay đồ đi. Tôi xong cô cũng phải xong đây" Nói xong Trịnh Khương Nghị đi vào phòng thay đồ để lại Tạ Yên Ninh đen mặt như đất nòi nghĩ: Anh trả ơn mà bắt ép người ta như vậy sao, trên đời này không có ai có cách trả ân bá đạo như anh đâu.

...

Nơi hai người đến là một rạp chiếu phim lớn của thành phố, vì hôm nay là ngày ra mắt bộ phim Kinh dị mới của Mi cho nên khách đều rất đông, hầu như là nghẹt cứng, cũng may Trịnh Khương Nghị đã cho người đi đặt vé loại Vip trước cho nên không cần phải chen chúc, nghĩ đến thôi cũng đã thấy mệt rồi.

Tạ Yên Ninh chưa bao giờ đi xem phim cả, với đàn ông mang danh chồng mình càng lại không cho nên không tự nhiên cũng có chút tò mò nhìn tây nhìn đông. Cô thấy ai ai cũng cầm một hộp bắp rang thơm phức cùng ly coca lạnh lạnh mà cũng muốn, quay sang nhìn Trịnh Khương Nghị.

"Tôi đi mua thứ đó có được không?" Cô vừa chỉ thứ trong tay người đang xếp hàng kia vừa hỏi. Trịnh Khương Nghị quay sang nhìn hộp bắp rang cùng ly nước ngọt kia, quay lại nói "Chờ đi, tôi mua giúp cô"

Nói xong anh đi đến quầy mua một hộp bắp rang cùng ly nước coca xong quay lại đưa cho Tạ Yên Ninh. Cô nhận lấy lòng vui vẻ không thôi, thì ra đây là cảm giác khi đi xem phim rồi mua đồ ăn ở đây sao. Thích thật... Lúc trước chỉ có thể nhìn người khác đi, không ngờ cô giờ có thể tự mình trải nghiệm rồi.

"Cảm ơn anh"

"Không có gì, đi thôi"

"Ừm"

Hai người đi vào trong xong ngồi ở hàng ghế Vip riêng. Bộ phim này là bộ phim đứng thứ 4 trong bảng xếp hạng các phim kinh dị hay nhất mới ra, nội dung lời cuốn rùng rợn xoay quanh việc có 8 người bạn cùng nhau đi thám hiểm khu rừng bí ẩn mà mọi người thường đồn đãi ở trong trường học, nhưng khi đến đó thì trời đã tối và họ phải tá túc tại một lâu đài cổ kính sâu phía bên trong khu rừng. Họ qua đêm tại đó và có bao nhiêu là chuyện kinh hoàng cùng bí mật lâu năm bị chôn giấu từ rất lâu đang chờ họ giải đáp, nội dung hấp dẫn lần đem lại biết bao nhiêu là nỗi sợ hãi cho khán giả xem phim. Tạ Yên Ninh cũng vậy, cô vừa sợ vừa hồi hận trong lòng không thôi vì đã đi xem bộ phim này. Cô sợ đến nỗi lấy hai tay che mắt lại nhưng vẫn hé ra xem vài khúc, một hồi lâu cô xoay sang nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình.

Anh vẫn một thân trầm tĩnh xem, con người bình tĩnh không một tia ngọn sóng nào làm Tạ Yên Ninh có chút cảm thán, anh ta là người hay gỡ vậy. Như vậy cũng không là gì với anh ta sao!!!

Trong suốt một 1 tiếng 35 phút đồng hồ Tạ Yên Ninh sống trong nỗi sợ hãi đến khi bước chân ra ngoài rồi vẫn còn không hết hoảng, quá ám ảnh cô rồi. Tội nay chắc là một đêm mất ngủ đối với cô. Trịnh Khương Nghị đi đằng trước cảm thấy sao cô lại đi chậm đến thế nên dừng lại quay ra sau xem. Thấy cô đi chậm chậm, mặt có hơi trắng môi tím lại một chút. Anh không ngờ cô sẽ bị sợ thành cái dạng này, thì ra là sợ ma. Anh đi đến hỏi "Này cô không sao chứ?"

"Không... Không sao" Không sao mới là lạ đó.

"Hay đi ăn trưa xong rồi về luôn, dù gì cũng đã trưa rồi"

Tạ Yên Ninh cũng không quản nhiều chỉ tùy ý anh mà gật đầu xong đi từ từ ra xe. Hai người đi ăn trưa ở một nhà hàng Pháp gần đây, đi vào trong chọn chỗ ngồi xuống, phục vụ ra đưa thực đơn hỏi "Quý khách dùng gì ạ?"

Trịnh Khương Nghị để cô tự chọn món, mình gì cũng được. Cô gọi vài món đơn giản nhưng no bụng, chờ một hồi lâu thì thức ăn được bưng ra. Hai người bắt đầu dùng bữa, bỗng điện thoại của Trịnh Khương Nghị reo lên.

"Alo... Sao ạ, vâng con biết rồi sẽ về ngay"

"Mẹ gọi, nói em họ Vi Doanh của tôi về nước rồi. Hiện đang ở nhà, mẹ gọi về thăm em ấy"

Lục Vi Doanh!!!

Cô quên mất vẫn còn một nữ phụ hồ khác nữa, là em họ của Trịnh Khương Nghị. Cô ấy thật thương trộm nhớ anh từ lúc Trịnh Khương Nghị 20 tuổi qua bên Úc học tập, Lục Vi Doanh là con của người em gái thứ 4 của mẹ Trịnh. Vốn là con một nên rất được nuông chiều từ bé, tính tình kiêu căng cũng không khác là mấy với nguyên chủ. Vốn trong cốt truyện khi về đây biết tin Trịnh Khương Nghị đã cưới vợ thì cô ta đã không ưa thích Tạ Yên Ninh và luôn gây chuyện với cô, hai người không ai nhường ai. Nhưng khi biết được Luru Y Nhan mới là người mình cần phải đề phòng nhiều nhất thì lại đánh chủ ý lên cô ấy. Nhiều lần hại Luru Y Nhan cũng xem bị mất mạng, Trịnh Khương Nghị phát hiện ra và giận dữ tát cho cô ta một bạt tay thật mạnh và đuổi về nước không cho ở lại đây nữa. Thật ra cho đến cùng cô thấy Lục Vi Doanh mới là nữ phụ có số mạng lớn nhất trong truyện, cùng lắm là chỉ bị ăn một cái tát rồi đuổi về nước thôi mà đâu như cô bị chết thảm thương.

"Của quý khách đây"

"Cảm ơn" Luru Y Nhan sắc mặt không được tốt cho lắm nhưng vẫn nở một nụ cười nhẹ nhận đồ ăn của phục vụ đưa cho.

Đang định xoay người rời khỏi nhà hàng thì bất gặp một bóng dáng quen thuộc không thể nào quen thuộc hơn đang ngồi ở góc bàn phía trong bên kia. Nghị!!! Sao anh ấy lại ở đây?! Còn có... Tạ Yên Ninh. Bàn tay của Luru Y Nhan không kiềm chế được nắm chặt lại, mắt mở lớn ngất ngao nhìn người con gái xinh đẹp đang ngồi đối diện cùng ăn trưa với Trịnh Khương Nghị. Ánh mắt từ kích động dần chuyển sang sắc lạnh, mặt đỏ ngầu cả lên, người vì tâm đang dần hỗn loạn mà có chút run run, hơi thở cũng vì đó mà rối loạn.

Sao anh ấy lại đi ăn với chị Yên Ninh? Nghị anh không thấy em đang nhìn anh sao? Không phải anh nói hôm nay sẽ ở nhà làm việc sao? Anh... Nghị.. anh...

Ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn không buông hình ảnh trước mắt. Từ lúc hai người vẫn còn ngồi đó cho đến khi cùng nhau rời đi khỏi vẫn không buông dù cho có là nửa giây đi chăng nữa. Ánh mắt lạnh dần lại nhìn bóng lưng mảnh khảnh đang đi khuất kia, tay nắm chặt thành quyền.

Tạ Yên Ninh, chị...

....

Xe chạy êm trên con đường đi về nhà chính, đến nơi đã có người đi ra chào và giúp lái xe đi. Trịnh Khương Nghị cùng Tạ Yên Ninh đi vào bên trong nhà, vào trong đã thấy ba mẹ Trịnh đang ngồi nói chuyện với một cô gái có phần hơi lai xinh đẹp ngồi phía đối diện.

"Con chào ba, mẹ"

"Con chào ba, mẹ"

"A hai đứa về rồi sao. Mau vào đây ngồi, Tiểu Ninh mau ngồi xuống bên cạnh mẹ đây này" Mẹ Trịnh cười tươi đứng dậy cầm tay Tạ Yên Ninh dẫn cô đến ngồi cạnh mình.

"Anh Nghị" Lục Vi Doanh nhìn người đàn ông mà mình thương nhớ bao năm nay đang đứng trước mắt mình mà tâm kích động, đứng dậy chạy thật nhanh đến ôm anh. Trịnh Khương Nghị bị ôm bất ngờ nên đâm ra có chút khó chịu kéo cái tay đang vòng bên hông mình ra nhìn cô nhàn nhạt nói.

"Tiểu Doanh về là tốt rồi"

"Anh Nghị, em thật nhớ anh" Anh Nghị 10 năm rồi, em không gặp anh nay là 10 năm rồi nhưng lòng em vẫn không phai nhòa đi chút nào, anh có biết em mong cái ngày này biết bao lâu rồi không.

"Doanh Nhi, mau ngồi xuống đi đi muốn giới thiệu với con người này" Mẹ Trịnh nóng ruột muốn giới thiệu người nói.

Lục Vi Doanh nghe đi gọi thì đành e thẹn đi về chỗ ngồi xuống mắt vẫn không rời khỏi anh một chút nào. Trịnh Khương Nghị đi đến ngồi xuống phía ghế

còn trống mặt cũng không cảm xúc gì mấy.

"Đi muốn giới thiệu ai ạ?" Lục Vi Doanh rời mắt khỏi anh trở lại nhìn mẹ Trịnh cười hỏi.

"Đây này. Đây là Tạ Yên Ninh con dâu ngoan của di đó, vợ Khương Nghị. Sao sao con thấy thế nào, có xinh đẹp không ha ha"

Cái gì???? Vợ anh Nghị... Anh... Anh ấy cưới vợ rồi ư? Từ khi nào sao cô không biết? Lục Vi Doanh có chút không bình tĩnh được tâm tình mà quay sang nhìn Tạ Yên Ninh, mặt hạnh mảy ngài, đôi môi đỏ mọng, thân hình quyến rũ cùng bộ dạng hiền thực. Lục Vi Doanh càng nhìn thì tâm lại càng lạnh đi, vợ anh Nghị. Cô ta nhìn xứng sao, một chút cũng không.

Bên trong lòng là một cô lạnh lẽo nhưng bên ngoài lại là khuôn mặt tươi cười thân thiện. Cô đứng dậy đi đến nhìn Tạ Yên Ninh mỉm cười nói "Chào chị họ, em tên Lục Vi Doanh hẳn hạnh được làm quen với chị" tay đưa ra muốn bắt tay với cô.

"Chào em" Tạ Yên Ninh hơi ngượng ngừng xa lạ bắt tay.

Lục Vi Doanh cười càng tươi hơn, tay có chút dùng lực bóp chặt bàn tay mềm mại trong tay của mình. Người đáng ghét cái gì cũng đáng ghét, lực ở tay không hề nhỏ một chút nào khiến cho Tạ Yên Ninh hơi nhăn mày, mới đây đã khiêu chiến rồi sao? Tay cô vì đau mà đỏ cả lên rồi, Trịnh Khương Nghị tình mắt thấy được thì nhủ mày, chen lời vào cứu viện cho cô.

"Được rồi, em về đây chơi đến khi nào?"

Lục Vi Doanh nghe anh hỏi thì buông tay ra xoay sang nhìn anh cười nói "Em ở đây 2 tuần rồi về"

"Ừm vậy cũng được, em lâu rồi cũng không về đây chơi. Có thể sẽ không quen, nếu muốn có thể bảo Tiểu Mai dẫn em đi thăm quan thành phố"

"Ừm em biết rồi anh Nghị"

"Thôi được rồi, chắc Vi Doanh cũng đã mệt rồi hay con về phòng nghỉ ngơi đi rồi chiều xuống dùng cơm sau. Nghị cùng Ninh nhi cũng vậy đến rồi thì ở lại một đêm đi mai rồi hẳn về" Ba Trịnh từ nãy đến giờ vẫn không nói gì nay lại mở lời. Trịnh Khương Nghị cùng Tạ Yên Ninh nhìn nhau một hồi lâu thì cũng đành đồng ý.

Người hầu phụ giúp Lục Vi Doanh xách đồ lên phòng. Lục Vi Doanh lúc đi cũng không quên quay sang nhìn Tạ Yên Ninh một cái rồi đi, ánh mắt kia như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy làm cho tâm Tạ Yên Ninh khó chịu vô cùng, khi về đến phòng vẫn không hết khó chịu.

Trịnh Khương Nghị từ lúc cô về phòng đến giờ vẫn không thấy đâu giờ bỗng dưng thỉnh linh mở cửa phòng xuất hiện làm cô giật mình. Thấy trên tay anh cầm một chai thuốc cao được, anh lấy đó chỉ vậy?!

"Đưa tay đây"

"Tay? Tay gì?" Cô kinh ngạc hỏi.

"Tay bị Vi Doanh nắm"

"Hả?" Thì ra là anh đi lấy thuốc xoa cho cô sao?! Anh thấy sao? Tạ Yên Ninh không ngờ rằng anh lại để ý đến vậy, có chút xúc động dân trào. Không uống công tôi chăm anh, cuối cùng cũng có chút thành quả rồi, tâm cũng không phải là loại sắc đá.

Tạ Yên Ninh rút rờ đưa tay ra cho anh. Trịnh Khương Nghị nửa ngồi nửa quỳ xuống sàn nhà mở chai thuốc ra trét một ít lên tay mình xong xoa đều ra hai tay rồi thoa lên cho cô, vừa thoa vừa xoa bóp cho thuốc mau thấm.

"Vi Doanh thực ra cũng không có ác ý gì, chỉ là còn trẻ người non dạ cô đừng trách em ấy. Tôi thay mặt em ấy xin lỗi cô"

"Không có gì, anh nghĩ tôi là loại người thích để bụng ba chuyện nhỏ nhặt đó sao?" Cô cười nói.

Trịnh Khương Nghị nhìn lên cô một chút rồi nói "Sẽ không"

"Ừm giờ" Cô nói đùa.

"... Trịnh Khương Nghị đen mặt.

"Haha đùa chút thôi mà, không cần căng thế đâu" Tạ Yên Ninh buồn cười, Trịnh Khương Nghị anh ta cũng có đôi lúc đáng yêu đó chứ.

"Haizz... đi thay đồ đi, ngủ một chút chiều ra ăn cơm" Anh cầm khăn thấm lên đầu cô xong mình thì đi lại tú lấy đồ. Tạ Yên Ninh lấy khăn trên đầu xuống nhấn mặt làm mặt quý với anh xong cầm quần áo bên cạnh đã soạn sẵn từ lúc nãy chạy vào phòng tắm.

Chiều đến cả nhà tụ họp lại đông đủ chuẩn bị ăn cơm, chỉ thiếu có hai anh em sinh đôi là Trịnh Nhạc và Trịnh Ngọc, lúc trước Tạ Yên Ninh đến đây không gặp được chúng vì chúng đã đi dã ngoại với trường khoảng 1 tuần đó cho nên không thấy được chúng. Bỗng từ ngoài vang vẳng hai tiếng cười đùa của trẻ con "Anh hai nhỏ chờ em với"

"Em chạy thật chậm, mau lên đi"

Là tiếng của hai tiểu gia hoả Trịnh Nhạc và Trịnh Ngọc, vừa mới đi học về nhưng nhìn sơ thì hình như sức lực vẫn còn tràn trề, chạy nhảy vui vẻ quên cả trời đất.

"Ba mẹ con mới đi học về"

"A anh hai, anh hai về rồi" Trịnh Nhạc vừa vào đã thấy Trịnh Khương Nghị đang đi từ cầu thang xuống mà vui vẻ chạy nhanh đến.

"Anh hai lớn, anh hai lớn về chơi với Ngọc Ngọc sao?" Trịnh Ngọc bé gái non nớt đáng yêu cười ngây thơ.

"Nhạc Nhạc, Ngọc Ngọc đừng chạy nhảy té bây giờ" Mẹ Trịnh bực mình nhỏ giọng mắng đi đến giúp hai tiểu gia hoả cầm cặp xách bảo người hầu đi đem về phòng của chúng.

"Ừm, anh về xem xem hai đứa có phá hay không đó" Trịnh Khương Nghị cười đùa.

"Không có đâu, Ngọc Ngọc ngoan lắm không có phá" Trịnh Ngọc ngây ngô biện hộ. Chỉ có Nhạc Nhạc là tinh ranh chạy đến Trịnh Khương Nghị làm mặt hình sự tra hỏi "Anh hai, bà chị đáng ghét có về không?"

Trịnh Khương Nghị nghe cậu nói vậy không khỏi có chút buồn cười. Trịnh Nhạc với Tạ Yên Ninh lúc trước không ai hợp ai cả, cũng tại Nhạc Nhạc nói cảm thấy Tạ Yên Ninh đáng ghét không xứng làm vợ anh mà suốt ngày đi chọc cô này nọ, đâm ra Tạ Yên Ninh cũng hận không thể ngày nào không cùng cậu đấu võ mồm chính là chiều không được. Bây giờ không biết nếu Nhạc Nhạc biết Tạ Yên Ninh bị mất trí nhớ mà thay đổi thì cậu sẽ phản ứng ra sao nhỉ?

"Chị dâu em có về"

"Hừ bà chị đáng ghét đó cũng về nữa sao" Trịnh Nhạc mắt húng đi vào trong phòng bếp. Trịnh Ngọc thấy anh mình đi vào trong mình cũng chạy theo, Trịnh Khương Nghị không biết làm gì hơn đành lắc đầu.

Tạ Yên Ninh đang giúp đi giúp việc dọn thức ăn ra bàn mặc dù lúc này cô phải nói đỡ lắm cô giúp việc đó mới cho cô dọn phụ vì họ nói cô thân cao quý như vậy lại xuống đây thì không hợp. Đang dọn thì nghe có một tiếng con nít chầm chọc nói.

"A thì ra bà chị đáng ghét cũng biết dọn phụ nha"

Cô nghe giọng hơi hắt lên kia xoay qua nhìn thì thấy một cậu nhóc cỡ 10 tuổi đang đứng ngay cửa ra vào khoanh tay nhìn cô bằng cặp mắt khinh bỉ. Con nhà ai vậy? Khuôn mặt tròn tròn non nớt mang theo mùi sữa đáng yêu, thân hình không cao cũng không thấp rất vừa người với lứa tuổi của cậu. Nhưng có điều, khuôn mặt kia tại sao lại hiện lên vẻ chán ghét đó chứ? Cô làm gì để cho cậu tức giận sao? Không có nha cô nhớ là mình chưa từng gặp cậu. Tuy nhiên nhìn khuôn mặt kia có chút giống giống Trịnh Khương Nghị nhỉ.

"Em là..."

"Này còn chơi trò không nhớ tôi sao đồ đáng ghét?" Cậu nhún mặt.

"Không có, chỉ là..." Cô định nói mình không quen cậu thì Trịnh Khương Nghị từ sau đi đến quàng vai cậu nói "Chị Yên Ninh đang bệnh cho nên rất mệt không rảnh để đùa với em đâu, mau dẫn Ngọc Ngọc về phòng tắm xong xuống ăn cơm kìa"

"Bệnh sao? Em nhìn thế nào cũng không giống bệnh cả" Trịnh Nhạc nhăn mày làm mặt ông cụ non suy ngẫm. Nhưng cũng nghe lời dẫn bé ngọc đứng đằng sau mình đi về phòng tắm rửa.

Gần tối cả nhà quay quần ngồi trên bàn, không khí đang rất hoà nhã thì nghe một tiếng chào từ phía sau "Cả nhà tối vui vẻ"

Lục Vi Doanh một thân váy xanh lung linh đi đến kéo ghế ra ngồi đối diện Trịnh Khương Nghị. "Dì, chú khoẻ. Anh Nghị khoẻ, ...chị họ khoẻ" Câu cuối hơi kéo dài một chút.

"Vi Doanh mau ăn đi, không sẽ đói đó con" Mẹ Trịnh cười tươi gấp thức ăn bỏ vào trong chén cho Lục Vi Doanh, Lục Vi Doanh cười cảm ơn mẹ Trịnh xong quay sang nhìn Trịnh Khương Nghị.

"Anh Nghị anh ăn cá đi, ngon lắm đó" Nói rồi gấp bỏ vào chén cho Trịnh Khương Nghị ánh mắt có bao nhiêu là thâm tình. Trịnh Khương Nghị gật đầu cũng không nói gì chỉ ăn phần của mình.

"A chị họ...em quên mất không gấp cho chị, đây chị cũng ăn đi" Lục Vi Doanh gấp rau bỏ vào chén Tạ Yên Ninh. Cô nhìn chén mình có chút đen mặt; có cần phân biệt đối xử đến vậy không, tại sao anh ta được cá mà cô lại là rau.

"Cha mẹ, anh chiều vui vẻ" Trịnh Nhạc cùng Trịnh Ngọc chạy đến ghế của mình ngồi xuống. Trịnh Nhạc nhìn Tạ Yên Ninh bằng mắt khinh bỉ xong trở lại cười với Trịnh Khương Nghị.

Tạ Yên Ninh bị liếc cũng không có tâm tình gì nổi giận. Thì ra là em trai nhỏ của Trịnh Khương Nghị, ghét cô cũng đúng thôi vì lúc trước hai người này có ai hợp ai đâu, nguyên chủ chính là không thích cô bé Trịnh Ngọc có hơi ngốc nghếch kia mà nhiều lúc chọc ghẹo cô bé khóc khiến cho Trịnh Nhạc luôn

không thích Tạ Yên Ninh nay lại càng ghét hơn nên đâm ra luôn là người bảo vệ em gái một chọi một với Tạ Yên Ninh. Haizz... Nguyên chủ cô để lại cũng thật nhiều rắc rối cho tôi rồi. Tạ Yên Ninh nhìn Trịnh Nhạc cười hiền dịu, muốn giải hoà đương nhiên phải là cô trước rồi.

Trịnh Nhạc thấy cô cười với mình thì có chút kì lạ nhãn mày. Chỉ là sao vậy, khuôn mặt đó là sao, đang muốn làm gì nữa đây? Nhưng làm gì thì làm cậu cũng sẽ không sợ đâu, dám khiến cho em gái cậu khóc nữa cậu sẽ cắn cô ta.

Trịnh Nhạc không động mồm vì hiện giờ đang có ba mẹ cùng anh hai ở đây, nên không thêm đề ý Tạ Yên Ninh nữa mà quay sang nhìn Lục Vi Doanh đáng giá.

Lục Vi Doanh nhìn cậu mỉm cười hiền hậu "Chào anh họ Nhạc Nhạc, em là Vi Doanh cháu của mẹ anh, từ Úc sang đây chơi"

Trịnh Nhạc bản tánh có chút giống Trịnh Khương Nghi không thích nói chuyện gì nhiều với người lạ nên cũng không thêm đề ý cô gái kia. Chỉ gật đầu xong lo ăn phần của mình, Lục Vi Doanh bị cậu làm lơ có chút kinh ngạc cùng tức giận nhưng cô vẫn kiềm nén chỉ im lặng cúi xuống ăn cơm.

Đáng ghét, dám lơ đi cô. Từ trước đến giờ chưa có ai làm vậy với cô cả, nay thằng nhóc này lại.... đáng ghét cứ chờ đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hiềm khích

"Này Trịnh Khương Nghi,...anh ngủ chưa vậy?" Tạ Yên Ninh ở bên vách ngăn được làm bằng một cái gói ôm bên kia đưa đầu qua nhìn anh hỏi. Bởi vì phòng hơi tối, Trịnh Khương Nghi có thói quen không thích ngủ khi có ánh sáng nên đèn đã tắt hết đi rồi chỉ còn có ánh trăng sáng ngoài kia chiếu rọi những ánh sáng ít ỏi vào phòng qua màn cửa sổ nhưng chẳng giúp gì được cho cô, tối vẫn hoài tối khiến cho cô không thấy được anh là đã ngủ hay chưa.

"Chưa, cô vẫn chưa ngủ sao?" Đáng lí ra là đang thiêu thiêu sắp ngủ nhưng bị cô làm lục đục nãy đến giờ cũng muốn tỉnh luôn rồi, đành một mõi miễn cưỡng trả lời.

"Vậy sao! Tốt quá, tôi ngủ không được, anh nói chuyện với tôi đi" Lạ chỗ cô ngủ không quen, với lại cô sợ tối anh ta lại tắt hết đèn đi làm cho cô hơi sợ vì còn ám ảnh bởi bộ phim lúc sáng.

Trịnh Khương Nghi nhãn mày, rảnh đến vậy sao!! "Chuyện gì nói đi"

"Ừm cũng không có gì, chỉ là...tôi..."

"Tôi gì?"

"Tôi...có chút sợ" Vừa nói vừa nuốt nước bọt.

"Hửm!" Anh thấy lạ quay sang nhìn Tạ Yên Ninh, nhưng vì hơi tối cho nên anh không thấy rõ cho lắm chỉ thấy mơ màng cô đang hơi run run ôm chặt cái chăn. Thấy vậy lật đật quay sang bật đèn ngủ bên cạnh cho căn phòng sáng lên đôi chút, lần này anh nhìn thấy rõ cô người cứng lại, mặt xanh xao run run người.

"Này cô không sao đó chứ?" Anh thấy bất ổn hỏi.

"Tôi sợ...anh đừng tắt đèn có được không? Chỉ đêm nay thôi" Cô nhãn mặt đáng thương cầu xin, cô thực sự rất sợ. Chỉ cần tắt đèn một cái, mọi thứ rồi lại sẽ chìm vào bóng đêm như cũ, những cái bóng mảng cửa cứ bay phấp phới càng khiến cho cô tưởng tượng nhiều thứ không hay hơn, lòng sợ hãi đến cực độ.

Trịnh Khương Nghi nhìn biểu hiện của cô lòng cũng đành lại đôi chút nghĩ một hồi thì đành chấp nhận. Để đèn mà ngủ một đêm nay, tuy nhiên cũng không dễ dàng chút nào. Thói quen lâu năm nay bị sửa có hơi khó khăn một bữa anh xoay tới xoay lui mấy lần mới có thể miễn cưỡng mà thiêu thiêu một chút dần.

Tạ Yên Ninh nằm im lặng, cô quay sang nhìn anh đang nhủu chặt mày lại với nhau ngủ cực kì khó khăn. Tạ Yên Ninh nhìn anh thật lâu lại thật lâu, từ nhỏ cho đến bây giờ cũng chưa ai từng vì cô mà một lần phá bỏ đi thói quen của mình, đây là lần đầu tiên có người vì cô mà chịu đựng sự khó chịu ấy nhưng không than một câu nào. Trịnh Khương Nghi, anh thật sự là vì tôi mà làm như vậy sao? Cho dù chuyện này đối với một người khác khi nghe nói đến sẽ vẫn cảm thấy nó rất đồi bình thường, nhưng đối với cô thì khác, điều nhỏ nhặt ấy cũng đủ khiến cho cô suy nghĩ mà để trong lòng.

Nhìn khuôn mặt nhăn lại nhưng vẫn cố chịu đựng mà khiến cho cô nhẹ mỉm cười, anh ta thật tốt. Nỗi sợ hãi ban đầu cũng từ từ lui giảm ít dần.

Trịnh Khương Nghi, cảm ơn anh.

Tạ Yên Ninh đợi lâu một lúc sau thì nhẹ nhàng đưa tay lên giúp anh dịu đi đôi chân mày đang nhủu chặt lại kia cho dễ ngủ, như vậy mới tốt không. Cô cười rồi nhắm mắt lại ngủ đi.

...

"Đi, chú, Anh Nghị chị họ, buổi sáng tốt lành" Lục Vi Doanh đi vào phòng ăn kéo ghế ra ngồi vào bàn.

"Vi Doanh hôm nay con ở nhà chơi cùng dì nhà, ba chúng ta sẽ cùng đi spa" Mẹ Trịnh cười tươi nói, lâu lắm rồi mới thấy con bé về chơi nay bà muốn tự mình dẫn nó đi vòng vòng thăm quan thành phố cũng như tạo cơ hội cho hai chị em chúng thân thiết với nhau luôn.

"Dạ được ạ, chuyện gì chứ chuyện đó con luôn sẵn sàng" Lục Vi Doanh cười, nhìn sang Tạ Yên Ninh đang từ tốn ăn cơm thì nghĩ rồi nói.

"Chị dâu, em đây là lần đầu gặp chị cho nên cũng không quen biết gì mấy. Nay sẵn tiện đi cùng dì thì hai ta hàn huyên tâm sự để thân nhau hơn được không chị?" Lục Vi Doanh khuôn mặt đoan trang như xuân sắc nhìn cô hỏi, giống như chỉ cần cô từ chối thôi thì sẽ đáng thương đến cỡ nào.

Tạ Yên Ninh dừng đưa lại ngược lên nhìn Lục Vi Doanh, thật sự là nhấm đến cô rồi sao! Nhưng nếu từ chối thì mẹ Trịnh sẽ rất buồn, cô không muốn thấy mẹ buồn một chút nào "Sao cũng được"

"Hay quá, hai đứa thân với nhau như vậy làm mẹ rất vui. Thôi mau ăn đi không thức ăn nguội rồi sẽ không ngon đâu"

"Dạ mẹ"

"Vâng dì"

Lục Vi Doanh mắt hơi liếc sang nhìn Trịnh Khương Nghị. Anh hôm nay rất đẹp trai, một thân tây trang đi làm hàng hiệu, khuôn mặt vẫn là không quản chuyện đời giống như trước kia càng khiến cho cô khao khát muốn có được anh hơn "Anh Nghị, hôm nay anh đến công ty không?"

"Có"

"À ừm... vậy sao"

"Có chuyện gì sao?"

"Không, không có chuyện gì cả, anh cứ tiếp tục ăn cơm đi rồi đi làm không trễ đó" Nói rồi Lục Vi Doanh gấp thức ăn bỏ vào chén cho Trịnh Khương Nghị, miệng cười cười cho qua chuyện.

Tạ Yên Ninh thấy một mảng này không khỏi nhủ mày: Công khai như vậy sao?

...

"Chị Y Nhan... Chị Y Nhan..."

"Chị Y Nhan"

"A hả?" Lư Y Nhan đang ngăn người nhìn chậu cây xương rồng nhỏ trên bàn mặc cho cô nhân viên nữ kia có gọi từ nãy đến giờ vẫn không hoàn hồn trở lại cho đến khi cô ấy chịu không nổi nữa như muốn hét lên làm cô giật cả mình tỉnh lại.

"Y Nhan, chị giúp em ký vào dự án này đi để em còn nộp lên cho cấp trên nữa" Cô nhân viên làm ở phòng thiết kế đi vào từ nãy đến giờ chờ Lư Y Nhan ký vào bản dự án mãi muốn bức cả mình. Đạo này Lư Y Nhan cứ như người mất hồn vậy hồ hững không thôi, làm việc cũng không chú tâm như trước mà hay ngồi ngẩn người trong phòng nhìn chậu xương rồng nhỏ trên bàn làm việc.

Lư Y Nhan mỉm cười nhợt nhạt lấy bút ký vào tờ giấy xong đưa cho cô nhân viên. Cô nhân viên nhận lại hồ sơ xong cảm ơn rồi rời đi ngay.

Lư Y Nhan sau khi thấy cô nhân viên rời đi rồi thì lại một mình tiếp tục để bút trở lại bàn lơ đãng nhìn chậu cây xương rồng.

Cô nhủ mày, lòng có bao nhiêu là khó chịu cùng mơ hồ không thôi. Nhớ lại những tin tức đọc được trên mạng tối ngày hôm qua cùng sự việc ở nhà hàng kia càng làm cho lòng cô bức rức khó chịu không thôi.

Có bao nhiêu là lời nói Nghị đang trở lại mặt mà cũng vợ của mình là chị Yên Ninh. Nào là hai người ân ái như thế nào trong buổi tiệc mấy hôm trước, anh hôn chị ấy âu yếm ra sao, dịu dàng thế nào, chị ấy trong đêm đó nổi bật tuyệt vời ra sao...vv...những tin đồn không thể đếm xuể.

Cô nhìn cứ như muốn phát điên lên, lòng nóng bùng. Suy nghĩ dồn dập như chỉ muốn đi đến phá hoại đi cái sự thật hoang đường ấy, cô bao ngày qua đã không thể chịu đựng được nữa. Cái tên Tạ Yên Ninh làm cho cô muốn điên loạn, cảm xúc hoảng loạn không thể nào kiềm chế.

Vì sao? Nghị, anh vì sao đạo này lại thay đổi nhiều đến như vậy. Em không nghĩ là anh đã động lòng với chị ấy, chỉ là em... Em không thích cái cảm giác này chút nào cả anh có biết không? Em lại càng không thích cách anh đối xử dịu dàng với chị ấy, không thích anh nhìn chị ấy, không thích... anh gần gũi với chị ấy chút nào.

...

Ở nhà Trịnh Khương Nghị đã đi đến công ty, ba Trịnh đã sang nhà hàng xóm chơi cờ hai tiểu gia hoả cũng đã đi học. Nhà chỉ còn lại ba người phụ nữ là rảnh rỗi đang chuẩn bị đi spa, mẹ Trịnh ngồi vào hàng ghế sau cùng Tạ Yên Ninh, Lục Vi Doanh thì ngồi vào ghế phụ kế tài xế.

Xe chạy bon bon trên đường quốc lộ, trong xe không khí cũng có chút vui vui. Mẹ Trịnh vui vẻ cười nói về cuộc sống bên Pháp của mình cho hai người nghe, Tạ Yên Ninh cũng thích thú lắng nghe Lục Vi Doanh thì lâu lâu cũng chen vài câu vào.

"Tiểu Ninh à con không biết đâu, cái bà nhà hàng xóm đó rất đáng ghét, con dâu bà ta bắt quá chỉ là sanh được một đứa cháu trai cho bà ta thôi mà ngày nào cũng sang nhà mẹ khoe cả khiến mẹ rất bức bối không thích chút nào. Tiểu Ninh con cùng Nghị hai đứa cũng đã kết hôn được 2 năm 3 tháng rồi mà vẫn chưa sanh cho mẹ một đứa cháu để ấm lòng, mẹ muốn có cháu đến sắp chết rồi, con cùng Nghị hai đứa định khi nào mới có con đây hả?" Mẹ Trịnh bức bối phát biểu. Tạ Yên Ninh bị đánh cho một chưởng vào tâm lý mà đứng cả hình, kinh ngạc cùng bối rối lắp bắp trả lời.

"Chuyện đó, con..." Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ cùng Trịnh Khương Nghị sanh một đứa cho mẹ, cô chỉ nghĩ rằng mình chỉ việc đợi khinh nào anh ta đưa đơn ly hôn ký xong rồi sẽ rời đi, nhưng thực sự cũng không biết là khi nào. Không ngờ cái chuyện hoang đường này xảy ra, phải làm sao đây!

Lục Vi Doanh ngồi ở phía trước nghe xong lòng cũng lạnh lại. Tay nắm chặt hận đến muốn giết người, nhưng chỉ một lúc sau thì tự kiềm nén lại bản thân mà bình tĩnh trở lại tiếp tục im lặng lắng nghe xem đi Trịnh sẽ nói gì tiếp theo.

"Không nói nhiều nữa, mẹ đã quyết định rồi. Con cùng Nghị hai đứa phải tính như thế nào sang năm là phải có thai cho mẹ, không thì đừng trách mẹ đây!"

"Mẹ à, chuyện đó có gấp quá không mẹ. Tụi con vẫn còn trẻ mà" Cô biện minh nói.

"Gấp gấp cái gì. Con đúng là chỉ mới 25 nhưng Nghị nó giờ đã 30 rồi, con định để nó cứ như vậy mà không có con cái gì sao, đáng lý ra bây giờ nó phải có một đứa con 3-4 tuổi gì đó rồi. Tiểu Ninh, mẹ như vậy chỉ là muốn tốt cho hai đứa, tốt cho cuộc sống cùng hôn nhân gia đình, con cái chính là niềm an ủi của cha mẹ. Ba cùng mẹ cũng phải cần có chút để nói dối nữa chứ" Mẹ Trịnh hiền dịu nắm lấy tay cô khuyến khích, hai đứa nó trong chuyện tình cảm cũng không tốt lành gì, tuy ngoài mặt Nghị nó vẫn bình thường đối tốt với Tiểu Ninh nhưng không tránh được bên trong lại lạnh nhạt. Có con cũng là một chuyện tốt, nếu có con thì tình cảm của hai đứa cũng sẽ dần tốt đẹp trở lại, ép chúng chỉ là muốn giúp chúng thôi.

Tạ Yên Ninh bị mẹ Trịnh làm cho khó xử một phen, phải làm sao đây? Mẹ Trịnh tuy nói rất có lý, nhưng đối với cô nó lại rất không có lý và khó xử. Không phải cô không thích con nít, nhưng mà...a phải làm sao đây.

"Con...biết rồi mẹ, về con sẽ nói lại với anh ấy sau"

"Ừ suy nghĩ vậy là tốt, ngoan nhớ về phải bàn bạc lại với nó đấy" Mẹ Trịnh thấy cô chấp nhận thì vui trong lòng, đưa tay lên vuốt đầu cô cưng chiều. Lục Vi Doanh nhìn hành động kia càng thêm ganh ghét, lửa nóng trong lòng như muốn phun trào ra.

"Vâng ạ"

"Đến rồi phụ nhân"

"Đến rồi, hai đứa mau xuống đi"

Vẫn giống như trước, ba người cùng vào chọn phòng cao cấp xong tắm bồn khoáng trước rồi massage sau. Ngồi trong bồn thư giãn, bỗng mẹ Trịnh lại có điện thoại nên đi ra ngoài nghe, trong chỉ còn lại Tạ Yên Ninh và Lục Vi Doanh ở lại.

Tạ Yên Ninh đang rất hưởng thụ thì nghe Lục Vi Doanh bên cạnh hỏi "Chị họ, chị cùng anh Nghị hai người cưới nhau được bao lâu rồi"

"Được 2 năm rồi"

"Vậy sao. Vậy chị ở cùng anh ấy cảm thấy con người anh ấy như thế nào?"

"Cũng bình thường thôi"

"Bình thường là như thế nào? Lạnh lùng, dịu dàng, ân cần hay lạnh nhạt?"

"À trong công việc thì nghiêm túc, ở nhà thì cũng thương không lạnh lùng cũng chẳng dịu dàng gì"

"Chị thấy vậy sao? Còn em thì lại thấy anh Nghị rất dịu dàng với em. Lúc trước ở bên Úc em cùng anh ấy sống rất vui vẻ, mỗi sáng em cùng Nghị hay đi tập thể dục ở công viên sau đó rồi cùng nhau ăn sáng. Nghị rất tốt với em, có lúc anh ấy khi đi học ở trường về sẽ mua cho em bánh gato dâu mà em thích, đôi lúc rảnh thì em cùng anh ấy lại đi ra tiệm coffee gần nhà cùng nhau uống coffee cùng đọc sách.

Lúc trước có lần em bị sốt rất nặng anh ấy luôn là người ở cạnh em không rời một bước, chăm sóc em đủ điều cứ như sợ em sẽ có chuyện gì ấy haha" Lục Vi Doanh thâm tình như người con gái đang nói về người yêu của mình vậy, bộ dạng lưu luyến không thể nào quên kia càng làm cho Tạ Yên Ninh có đôi chút khó chịu. Cô mở mắt ra quay sang nhìn Lục Vi Doanh.

"Vậy sao? Chị không biết em cùng anh ấy lúc đó lại có khoảng thời gian vui vẻ đến vậy"

"Đúng vậy, hai chúng em thực sự rất hạnh phúc, khoảng thời gian đó thực sự không thể kể hết được" Lục Vi Doanh cười đoan trang, nét hạnh phúc hiện rõ lên trên mặt.

Tạ Yên Ninh nhìn cũng không nói gì, một chút xúc động bất bình cũng không làm cho Lục Vi Doanh nghi ngờ, đáng lý ra khi nghe một người phụ nữ khác nói về chồng của mình thì phải tức giận và hét ầm ĩ lên chứ, đằng này Tạ Yên Ninh cô ta lại rất bình tĩnh như chẳng nghe thấy gì, biểu hiện bình thản như một tiểu thư đài các kia làm cho Lục Vi Doanh không khỏi tức ở trong lòng.

"Ừ, cảm ơn em đã nói cho chị biết thêm về con người của anh ấy. Nhưng mà...chị muốn hỏi vì sao em lại gọi anh ấy thẳng tên thân mật vậy kia chứ?" Còn là hai chúng em, cô nghe mà ngứa trong lòng khó chịu vô đối.

"A việc đó em quen rồi, lúc trước gọi riết cũng thành cái tật, em sửa không được"

"Vi Doanh em thân là một tiểu thư danh giá, thân phận lại cao quý được nhiều người biết đến. Nếu như bị ai đó ganh ghét mà nói ra ngoài, mặc dù chỉ có một cái tên gọi em cho là rất giản đơn, là một chuyện rất nhỏ nhặt nhưng đến miệng lưỡi người ngoài thì chuyện bé cũng sẽ thành chuyện lớn đến cỡ nào. Lỡ như mà có người ác mồm ác miệng nói...Lục Tiểu thư đang giả nhìn bề ngoài như vậy lại đi quyến rũ anh họ người đã có gia đình thì sao nhỉ. Lúc đó lại mang cái tiếng là tiểu tam hay hồ ly tinh đi phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác thì không hay lắm đâu"

Từng câu từng chữ như ngàn lưỡi dao đâm vào con người luôn kiêu ngạo như Lục Vi Doanh đây khiến cho cô ta phải mở to mắt lửa giận phun trào, tay trong nước bùn nắm chặt lại đến nỗi gân xanh. Nếu là người nhà thì nghe giống như là đang khuyên dạy em họ mình, nhưng người ngoài thì nghe vào cứ như đang nói đừng có ngu ngốc mà nói những lời không đâu kia, tôi cũng chẳng quan tâm cô đang nói gì đó hồ ly tinh.

"Chị...!!!!...À dạ, nếu chị đã nói vậy rồi thì em đành cố gắng sửa lại thôi, em xin lỗi chị" Lục Vi Doanh giả vờ như biết được điều đó là không hay thì buồn tủi uất ức mà xin lỗi.

Tạ Yên Ninh không quan tâm lắm gì. Thực ra nói vậy chỉ là để xả giận trong lòng, không phải là cô không biết Lục Vi Doanh là đang đánh đòn tâm lý lên mình nhưng chịu đựng cũng không phải là cách tốt, nếu cứ nhìn thì cô ta sẽ làm tới vãi lại cô cũng hơi ghét cho nên mới nói vậy. Cũng là con người chứ không phải động vật đâu mà không biết cảm nhận chứ, quá đáng.

"Ừm không sao, em biết thì tốt. Thôi chị đi vào trong trước em cứ tắm tiếp đi nhé"

"Vâng"

Tạ Yên Ninh đứng lên lấy khăn quấn quanh người vào trong xả nước tắm lại. Lục Vi Doanh thấy Tạ Yên Ninh vào rồi thì bây giờ thực sự biểu hiện nổi hận trong lòng ra ngoài, cô ta cảm lý rượu bên cạnh ném thẳng vào tượng một cái "Xoảng", người run lên vì tức giận, mắt đỏ hoe.

"Con khốn, mày nghĩ chỉ cần nói mấy câu đó thì tao đây sẽ sợ mày sao. Không đâu, mày quá coi thường tao rồi Lục Vi Doanh này sẽ không để một con tiện nhân như mày leo lên đầu tao ngồi đâu. Mày không có tư cách gì để ra lệnh cho tao, mày hiểu chứ. Nghị anh ấy rồi cũng sẽ là của tao thôi, mày chỉ là một con cò đề tao có thể mau chóng có được anh ấy hơn thôi" Lục Vi Doanh ánh mắt độc ác hơn bao giờ hết, khí lạnh toả xung quanh cả căn phòng. Lòng căm phẫn cùng phần nộ lan toả khiến cho nơi đây càng thêm ma mị.

Sau khi đi spa xong thì Lục Vi Doanh nói là muốn đến nhà một người bạn gần đây chơi xong sẽ ăn trưa tại đó, mẹ Trịnh đành đồng ý nên chỉ có 2 người trở về nhà, Lục Vi Doanh thấy chiếc xe chạy đi xa thì bắt một chiếc taxi đi đến công ty của Trịnh Khương Nghị.

...

"Nè, dạo này tôi thấy giám đốc của chúng ta hay về lại chung cư lắm, hình như là không đi ra ngoài khách sạn hay ở đây qua đêm nữa" Một nhân viên nữ ở phòng kế toán đang xúm lại tám chuyện cùng mấy người đồng nghiệp bên cạnh. Lưu Y Nhan định đi đến phòng thiết kế, đang đi thì nghe thoang thoang bên trong đang nói đến Trịnh Khương Nghị cho nên dừng lại núp ra sau bên cửa nghe.

"Sao chứ?! Có thật không, không lẽ đang định nói lại tình xưa với phu nhân sao?"

"Chỉ còn gì nữa, không thấy sao! Chuyện bữa tiệc hôm trước được báo chí đăng đầy, tôi nhìn thấy hai người còn hôn nhau rất nồng nàn nữa kia, đối xử với phu nhân ân cần vô cùng"

"Chuyện đó thì tôi biết, Tiểu Quyên nói với tôi là thấy hai người đó ngày hôm qua hẹn hò cùng nhau đi xem phim rồi đi ăn nữa. Lãng mạn vô cùng, cứ như phim ngôn tình ấy"

"Thật sao? Còn có chuyện đó nữa à!" Cả đám đông thanh hét lên như không thể tin được. Lưu Y Nhan đứng bên ngoài nghe cũng không thể tin được nhưng sắp đứng không vững nữa, tay chống vào tường trong vô lực để không bị ngã. Cô lòng nổi sóng dân trào, hơi thở dồn dập không thôi.

Thì ra cảnh tượng hôm qua cô thấy được là hai người đó hẹn hò cùng nhau. Vì sao chứ! Vì sao...

Lưu Y Nhan mặc dù không bình tĩnh được nữa nhưng vẫn cố gượng đứng đó nghe tiếp.

"Thật chứ không phải giả đâu, Tiểu Quyên hôm qua đã thấy nên chụp lại rất nhiều tấm rồi gửi cho tôi xem. Không tin tôi mở ra cho mọi người thấy" Cô gái tên Yên Mai đi lại máy tính của mình mở hộp thư gmail mà Tiểu Quyên gửi cho cô ấy hồi hôm qua cho mọi người xem.

Cả đám nhân viên xôn xao đi lại, khi nhìn vào ai nấy cũng không thể nào tin được mà bất ngờ bàn tán khen không dứt. Lưu Y Nhan đứng bên ngoài nhìn không thấy được gì cả, đang rất bức rức trong lòng. Bỗng cô nghĩ ra được một ý, lấy điện thoại ra xem đồng hồ. Còn 15" nữa sẽ tới giờ cơm, cô đi nhanh về phòng ngồi đó chờ cho đến khi chuông báo giờ ăn trưa vang lên thì mở hộp tủ lấy cái USB ra chờ khoảng 10" nữa thì đi đến phòng kế toán trong thầm

lặng.

Mọi người đã đi ăn trưa không còn ai cả,căn phòng trống trơn.Lưu Y Nhan nhanh chóng đi lại bàn làm việc của Yến Mai mở máy tính của cô ấy lên,cắm USB của mình vào ổ rồi thực hiện chương trình sao chép về.Xong việc thì cô run run lật đật tắt máy tính đi nhanh về lại phòng của mình,đây là lần đầu tiên cô làm cái chuyện phi lễ này,cho nên lòng không khỏi sợ sệt một phen.

Sau khi ngồi vào bàn điều chỉnh lại tâm tình thì cắm USB vào máy tính rồi mở lên mục xem.Lưu Y nhan sau khi nhìn vào trong máy tính thì bất động,mắt mở thật lớn không thể nào ngờ được,cảm xúc dồn dập như muốn nổ tung ngay lúc này.Tay run rẩy chỉ vào màn hình máy tính,nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

Hai người họ,...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bắt đầu

Từng cơn đau trong tim như dao khứa vào từng mảnh từng mảnh,trái tim đau đến không thể tả xiết.Nước mắt nóng hổi rơi trên má thấm ướt cả khuôn mặt,ánh mắt vừa bơ phờ cũng có chút hỗn loạn.Miệng cứ đóng rồi lại mở,đóng rồi lại mở mà chẳng thể nói được gì.

Trong màn hình máy tính là bao hình ảnh của một cặp nam nữ tình tứ đi cùng nhau.Người đàn ông thì chẳng chặc tuấn lãng pha lẫn lạnh lùng nhưng nơi khóe mắt cũng không giấu được ý cười khi nhìn người con gái bên cạnh mình,người con gái thì xinh đẹp quyến rũ động lòng người,tuy cách ăn mặc cùng trang điểm rất nhạt rất giản đơn nhưng vẫn như một nữ thần thuần khiết vô cùng.Từng hình ảnh như dao đâm vào trái tim Lưu Y Nhan,máu tuôn đầm đìa đau đớn cùng kiệt.Móng tay bấm vào da đến rách thịt nhưng cô xem như mất đi cảm giác không còn biết đau là gì nữa,chỉ cảm thấy được một nỗi đau duy nhất nơi trái tim của mình giờ đây đau đến sắp không chịu nổi nữa rồi.

Ánh mắt vô thần nhìn vào bàn tay của Tạ Yên Ninh chạm vào tay Trịnh Khương Nghị khi anh đưa cho cô ly coca trong rạp chiếu phim,bao nụ cười,bao lần ánh mắt thâm tình khi chạm nhau,và bao nhiêu là lần va chạm vô tình ấy...trong tâm một cảm xúc khó tả dần dần trào mà từ trước cho đến bây giờ cô chưa bao giờ nghĩ đến là mình có thể lại có cái suy nghĩ đó.Muốn giết người phụ nữ kia muốn đem những người gần gũi anh cách ra thật xa thật xa không thể trở lại, lòng hận ý cứ như vậy vui đùa bung toả như sương như khói trong lòng.Cái cảm giác này khiến cho cô khiếp sợ cũng khiến cho cô vô vọng mà chấp nhận,nỗi hận trong tâm như dung hoà với cơ thể,với máu thịt,với xương với tủy.

Mắt đỏ bừng hoà cùng dòng nước mắt,cơ thể run run vì cảm xúc giờ đây đã không còn ổn định nữa rồi,tay nắm chặt lại đến nỗi gân xanh.Lòng vừa đau lại vừa cảm hận,nỗi cảm hận như găm vào da thịt,vào xương tủy cô.Ánh mắt trong dịu dàng lúc ban đầu bây giờ thay vào đó là sự giận dữ dần hoà tan vào trong,tâm hồn cũng dần chuyển sang cảm phần đến uất hận.

Có câu nói càng yêu sẽ khiến cho con người ta điên dại theo nó,khiến cho ta không còn là chính mình.Nhưng...cô chấp nhận,chấp nhận cái cảm giác không đáng có ấy trong lòng.

Vì sao...Lúc trước không phải chị ấy tuy yêu anh nhưng lại thể hiện một cách ngu ngốc khiến anh ấy tránh xa,trở thành người đàn ông của cô sao?Nhưng nay lại đổi đi suy nghĩ muốn anh ấy lại một lần nữa trở về,tại sao chị lại có thể tàn nhẫn đối với tôi đến như vậy?Anh ấy đã luôn là của tôi kia mà.Tại sao?Anh 1 năm qua luôn là của cô,nhưng từ khi Tạ Yên Ninh thay đổi anh cũng dần thay đổi theo.Cuộc sống của cô giờ đây nó không còn đi theo quỹ đạo vốn có của nó nữa rồi,nó ép cô phải quanh lại theo nó,ép cô trong lòng mình phải có một chữ "Hận".

Tạ Yên Ninh,đều là tại chị!...

...

"Phòng của Trịnh Tổng ở đâu vậy,tôi muốn gặp anh ấy ngay bây giờ"Luc Vi Doanh kiêu kiễm đứng ở quầy lễ tân hỏi.Ánh mắt xem thường như nói mình là người phụ nữ cao quý nhất ở đây,hai cô tiếp tân nhìn nhau khó chịu nhưng vẫn làm đúng nghi vụ của mình lịch sự nói."Xin cho hỏi cô có hẹn trước không ạ?Giám Đốc của chúng tôi giờ đang rất bận,nếu cô thực sự có hẹn trước thì cũng xin vui lòng ngồi chờ đôi chút,mong cô khai báo tên để tôi thông báo với cấp trên,xin cảm ơn ạ"

Luc Vi Doanh nghe cô tiếp tân tên Lỗ Mễ Đoá hỏi ngược lại mình thì tức giận"Cái gì,bất tôi đợi á.Cô có biết tôi là ai không hả?Tôi là em họ của Tổng Giám Đốc đây Luc Vi Doanh,khôn hồn biết điều mà nói cho tôi không tôi sẽ nói với anh Nghị đổi việc các người"Luc Vi Doanh hùng hồn mắng thật lớn làm cho cả một đại sảnh luôn yên tĩnh nay lại rộ lên,mọi người ai nấy đang làm việc của mình,khách nơi đây đang yên lặng ngồi chờ nay nghe có biến thì quay sang tò mò nhìn bàn tán chỉ trò không thôi.

Luc Vi Doanh vẫn không bận tâm nhất quyết làm lớn mắng lớn.Lúc này vì chuyện Tạ Yên Ninh mà ả vẫn còn bức tức trong lòng,nay qua đây lại bị hai con khôn này xem thường không để vào mắt thì càng tức giận hơn,bao nỗi ảm ức còn giữ trong lòng nhân lần này tuôn trào ra ngoài mạnh mẽ hơn mà trút giận lên đầu hai cô tiếp tân làm cho hai người khó chịu cực độ nhẫn nại chịu đựng không dám lớn tiếng phản bác vì công việc,họ không thể cãi lại vì lúc mới vào làm trưởng phòng lễ tân đã nói với họ rằng ai ai khi đến đây cũng đều là khách hàng của mình,họ là thượng đế dù cho họ có rách rưới hay hung hãn đến đâu thì vẫn là khách của ta.Nếu xảy ra chuyện sung đột thì hãy thật bình tĩnh và chịu đựng gọi cho phòng trên báo lại với cấp trên để họ xử lý.

Hai cô tiếp tân cũng đành cam chịu đứng nghe không một lời cãi lại. Vụ việc này rất ít khi xảy ra với họ, lâu lâu cũng sẽ có vài phụ nữ lạ mặt ăn mặc sinh đẹp đến nói là người nhà hay quen biết với Tổng Giám Đốc nói muốn gặp ngài ấy, lúc đầu hai cô không biết gì chỉ nghĩ thật sự có công việc lớn nên cũng tận tình mà chỉ dẫn lên đến tận phòng Tổng Giám Đốc. Nhưng ai dè đầu là không phải, họ chỉ là những người phụ nữ hoàn toàn xa lạ ý đến chỉ để quyến rũ Tổng Giám Đốc của họ. Sau lần đó hai cô cũng đã bị cấp trên khiển trách và dặn dò nếu còn tái diễn thì nói với bọn họ cứ đợi sẽ có người đến làm việc. Hai cô cũng làm tốt công việc đó, dẫn thì những cô gái đó cũng biết điều mà không giả mạo đến nữa. Nhưng không ngờ hôm nay lại có người đến, còn là một người phụ nữ hung dữ đến vậy, họ chính là không thể làm gì được hơn.

"Cô à, việc đó tôi không thể biết được. Dù cho cô có thật sự là em họ của Giám Đốc thì vẫn phải ngồi chờ tôi thông báo lại với cấp trên, nếu cứ như vậy mà cho lên thì tôi đây sẽ bị trách mắng. Giám Đốc trăm công ngàn việc lo không xuể không thể nào hô mệnh cho vào thì cho vào được cô à." Cô tiếp tân kể bên tên Phi Yến đứng đó chịu đựng nghe Lục Vi Doanh nhục mạ này đến giờ cũng hơi bức cho nên phản bác lại.

"Cô... cô dám nói như vậy với tôi. Được, được lắm tôi sẽ điện thoại cho anh Nghị nói với anh ấy cô ngừng cuộn mắng tôi bảo anh ấy đuổi việc các người, cứ đợi đó!" Lục Vi Doanh tức giận lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Hai cô tiếp tân kì này thật sự bắt đầu hoàn toàn không biết phải làm sao, mọi người xung quanh bàn tán thật ồn ào. Bỗng Lư Y Nhan từ thang máy đi ra, hai cô tiếp tân nhìn thấy thì vui mừng như gặp được cứu tinh vòng qua đi đến chỗ nói nhỏ với Lư Y Nhan. Lư Y Nhan bất ngờ bị chặn lại cũng kinh ngạc mà lắng nghe, sau khi nghe xong thì mặt cô có chút đỏ mặt rồi thật nhanh dẫn ra bình thường trở lại. Cô từ tốn nhẹ nhàng đi lại cười tiêu chuẩn nói với Lục Vi Doanh.

"Chào cô, tôi là thư ký của Tổng Giám Đốc, không biết có thể giúp gì được cho cô ạ?"

Lục Vi Doanh đang định điện thoại cho Trịnh Khương Nghị nhưng nhớ lại là mình không có số của anh ấy nên đành điện thoại cho dì xin số, không ngờ lại thấy có một người phụ nữ xinh đẹp như hoa thanh lịch đi đến gần mình nói là Thư Ký của anh Nghị làm cho Lục Vi Doanh một phen mừng trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn khinh người không cho Lư Y Nhan một nét mặt tốt nào nói: "Tôi là Lục Vi Doanh em họ của anh Nghị, tôi muốn gặp anh ấy. Nhưng không ngờ gặp hai con khốn này không biết điều dám nói lại với tôi, nhục mạ tôi, tôi muốn cô nói lại với anh ấy đuổi việc hai con ả đó!" Nói xong chỉ tay về phía hai cô tiếp tân.

Lư Y Nhan trong lòng suy nghĩ: Thì ra là em họ của Nghị tên Lục Vi Doanh, cái tên này nếu không lầm thì cô đã nghe anh có nhắc đến cô ta một lần. Lư Y Nhan vẫn bình tĩnh mỉm cười hiền hậu nói với Lục Vi Doanh: "Ra là Lục tiểu thư, tôi đây thất lễ. Vậy để tôi đích thân dẫn cô lên gặp Tổng Giám Đốc, còn về chuyện của hai cô ấy thì mong cô rộng lòng mà bỏ qua cho, họ mới vào làm việc cho nên không biết gì. Tôi nghĩ Lục tiểu thư đây nếu là em họ của Tổng Giám Đốc ắt hẳn sẽ là người có tấm lòng bao dung độ lượng tha thứ cho lỗi lầm của người khác mà không chấp nhặt với họ. Tổng Giám Đốc cũng là người có tấm lòng tốt, tôi nghĩ nếu cô là em họ của ngài ấy chắc hai người phải rất giống nhau, hợp với nhau lắm nhỉ?"

Lư Y Nhan miệng ngọt ngào nói bao là lời khiến cho Lục Vi Doanh hả dạ. Nghe từ hợp với nhau kia mà không khỏi khiến cho Lục Vi Doanh vui sướng trong lòng, miệng mỉm cười lên một chút lại trở lại dáng vẻ thực nữ đoan trang không chấp nhặt với hai cô tiếp tân một mạch để lại một câu rồi đi trước.

"Vậy cũng được. Đi dẫn tôi lên phòng của anh ấy"

"Vâng!" Lư Y Nhan đi theo Lục Vi Doanh dẫn đường đi vào thang máy. Để lại hai cô tiếp tân một phen mặt lạnh mà thư thái trở lại tiếp tục làm việc với khách hàng, mọi người xung quanh thấy hết chuyện cho nên ngừng bàn tán trở lại im lặng ngồi chờ.

...

Lục Vi Doanh cùng Lư Y Nhan đi vào thang máy thì bấm số xong đứng chờ. Lư Y Nhan im lặng không nói gì đứng bất động. Lục Vi Doanh nhìn Lư Y Nhan một thân nhân nhà chẳng nói chẳng rằng gì thì đâm chiêu suy nghĩ, một hồi lâu mở miệng hỏi: "Cô thường ngày hay ở cùng với anh Nghị làm việc sao?"

Lư Y Nhan nghe Lục Vi Doanh hỏi thì nhìn ảnh phản chiếu trong gương của thanh máy, Lục Vi Doanh ánh mắt đánh giá kịch liệt giống như chỉ cần cô nói có thì sẽ điên tiết bỏ nhào đến cắn xé cô thành từng mảnh. Lư Y Nhan đảo mắt một cái xong mở miệng không tư sắc gì nói: "Cũng không hẳn, chỉ khi có việc thực sự cần thì Tổng Giám Đốc mới gọi tôi vào"

"Vậy sao! Vậy... Thì tốt, tôi nói cho cô biết nên biết thân biết phận của mình, đừng có mở miệng sẽ được ở cùng anh ấy, anh Nghị sẽ không bao giờ để ý hạ người như cô đâu, cô hiểu chứ?" Lục Vi Doanh miệng độc ác đe dọa hung hăng trừng mắt lớn với Lư Y Nhan, Lư Y Nhan nhìn ả hung tợn đe dọa mình tâm cũng không động dấy gì. Có thể vì vừa mới bị một cú sốc quá lớn mà khiến cho tâm trí xuống chẳng mảy may đến việc gì xung quanh nên khi bị Lục Vi Doanh nói như vậy cũng chẳng để tâm chỉ gạt đầu lạnh nhạt vâng một tiếng rồi không nói gì nữa.

Lục Vi Doanh thấy Lư Y Nhan không để tâm gì lắm về việc mình vừa nói thì cũng không làm lớn gì nữa. Trong lòng ả chỉ nghĩ cô Thư Ký này thực sự cũng không có ý gì với anh Nghị chỉ là làm tròn bổn phận của một Thư Ký mà thôi nên không để bụng gì nữa.

"Đình!"

Tiếng thang máy mở cửa, hai người bước ra ngoài. Lư Y Nhan dẫn Lục Vi Doanh đi đến phòng làm việc của Trịnh Khương Nghị xong dừng lại cung kính đưa tay chỉ vào trong nói: "Đây là phòng làm việc của Tổng Giám Đốc, nếu không còn việc gì nữa tôi xin kiếu trước, tôi còn có công việc phải làm!" Nói rồi không đợi Lục Vi Doanh nói gì mà rồi đi nhanh, để lại Lục Vi Doanh đứng đó một mình nhẩn nha.

Lục Vi Doanh cũng không bận tâm, chỉ cần biết được phòng làm việc của anh sắp được gặp anh thì ả vui lắm rồi, ngoài chuyện đó ra ả không quan tâm gì nữa cả. Lục Vi Doanh chỉnh trang lại quần áo cùng tóc tai xong nhỏ nhẹ gõ cửa.

"Cốc cốc"

Đáp lại là một khoảng không chẳng nghe ai bên trong trả lời,Lục Vi Doanh lấy làm lạ gỡ lại một lần rồi lại một lần nữa cũng chẳng nghe tiếng động gì bên trong"Anh Nghị,anh Nghị...Anh có trong đó không em Vi Doanh đây.Anh Nghị?...Anh không trả lời thì em vào thật đấy"

Lục Vi Doanh lớn gan mở cửa ra đi vào trong.Phòng làm việc rộng lớn khan trang sạch sẽ,nhưng không có lấy một bóng người.Anh Nghị đã đi đâu rồi? Sao lại không có ở trong đây nhỉ?Lục Vi Doanh thất vọng đi vòng vòng căn phòng,cô ta còn định sẽ cho anh bất ngờ nhưng không ngờ anh không có ở đây thật buồn bức mà.Lục Vi Doanh quyết định ngồi trên ghế đợi anh trở về,nhưng..

15"...30"..45"

Thời gian trôi qua đã 45" nhưng không thấy Trịnh Khương Nghị trở về,không lẽ là đi gặp đối tác rồi cho nên không về được.À cũng thật xui xẻo mà,Lục Vi Doanh buồn bức mệt mỏi không đợi được nữa đành đi về.

Đi ra khỏi phòng xong uể oải đi lại thang máy cũ trở về nhà.Nhưng ả cũng sẽ không biết được rằng khi ả đã đi vào thang máy khuất rồi thì có một bóng người phụ nữ đi ra từ phòng bên đối diện thang máy.Khuôn mặt lạnh lùng nhìn cửa thang máy đã đóng kia,lạnh đến cực điểm.

Lưu Y Nhan khuôn mặt không cảm xúc nhìn cửa thang máy.Lục Vi Doanh có chết cũng sẽ không ngờ được rằng mình đã bị lừa,Lưu Y Nhan hoàn toàn biết Trịnh Khương Nghị sẽ không có ở trong phòng làm việc vì anh đã đi họp ở phòng họp rồi hôm nay anh có một cuộc họp rất quan trọng cho nên sẽ rất lâu,là cô cố ý dẫn cô ta đi vào phòng làm việc mà chẳng nói chẳng rằng gì cứ như thế để cô ta mòn mỏi chờ đợi.

Lục Vi Doanh.Một người phụ nữ ngu ngốc,...Nhìn sắc mặt cũng đủ để cô biết được cô ta có ý với anh Nghị,một người phụ nữ tuy không đáng phả bận tâm nhưng không thể lơ là cảnh giác.

Lưu Y Nhan mặt lạnh đi khỏi nơi đó trở về làm công việc của mình.Lục Vi Doanh,chúng ta sẽ còn gặp lại.

...

"Thật là ở không cũng chán đến vậy sao?!"Mẹ Trịnh một thân chán nản ngã ngửa ra ghế sofa nằm đến mất hình tượng.Ba Trịnh nhìn mẹ mà chỉ biết lắc đầu cảm thán không muốn nhìn nữa quang sang đọc báo của mình.Tạ Yên Ninh đi từ trên lầu xuống thấy mẹ chán nản như vậy cũng không khỏi có chút buồn cười,cô cũng không hiểu được rằng ba yêu mẹ ở điểm nào nữa.Là tính vì nhan sắc,hay tính cách trẻ con bướng bỉnh không kể độ tuổi của mẹ,...cô cũng không biết được,nhìn xem phụ nữ quyền quý cao sang gì chứ đã bị mẹ văng thanh danh đó xa đến tám trăm dặm rồi còn đâu.

"Mẹ à,mẹ thực sự chán đến vậy sao?"

"Tiểu Ninh,mẹ rất chán.Cũng không muốn đi đâu chơi,lại rất buồn miệng muốn ăn gì đó nhưng không biết được"Mẹ Trịnh chán nản cực kì nói.

Tạ Yên Ninh dừng bước suy nghĩ hồi lâu thì nói"Mẹ hay con làm đồ ăn cho mẹ nhé?"

"Hà cái gì?Còn biết làm sao.Được không đó?"Mẹ Trịnh nghi ngờ nhìn Tạ Yên Ninh không tin tưởng một chút nào làm cho Tạ Yên Ninh có chút muốn bất bình phản kháng.

"Được mà,con trai mẹ không phải là do con bồi bổ nên mới được vậy sao"Tạ Yên Ninh đắc ý nói,mẹ Trịnh nghe xong có cảm giác con dâu nhỏ không xem con trai mình là chồng mà là con trai của nó vậy.

"Thôi được rồi tùy con,ăn được thì mẹ sẽ ăn"

Tạ Yên Ninh cũng hết cách chỉ đành trở tài nghệ của mình ra để chứng minh cho sự trong sạch của bản thân thôi.Cô đi vào nhà bếp,hiện giờ là gần trưa cũng chưa tới giờ cơm nhưng đã thấy có vài người giúp việc đang rửa rau lần thịt chuẩn bị cho buổi trưa gần tới.Thấy Tạ Yên Ninh đi vào thì cung kính chào xong lại làm tiếp việc của mình,nhưng đang định tiếp tục thì bị Tạ Yên Ninh gọi ra ngoài hết không cho một ai ở lại làm họ lúng túng không biết làm sao nhưng đành nghe lời đi ra ngoài.

Tạ Yên Ninh vòng vòng nhìn nguyên liệu trên bàn cảm thán,thật đầy đủ xem ra buổi trưa hôm nay xem như cô làm cả nhỉ.Tạ Yên Ninh bắt đầu làm sạch cá,thịt bò cùng một số rau củ khác.Món ăn đơn giản nhưng ăn vào sẽ cảm thấy rất ngon,đầu tiên cô nấu canh súp củ đặc biệt,tiếp đến là thịt cá hồ lô chiên giòn với nước sốt đặc biệt được nấu từ đầu lần xương cá còn sót lại đem hầm thành nước sốt nêm vài gia vị đặt thù vào sẽ có được thành quả là nướot sốt cá ngon miệng,tiếp đến là món thịt bò bifteck kiểu Pháp độc đáo mà hôm qua mới học được trên mạng.Cuối cùng món tráng miệng là một đĩa bánh flan pho mai đơn giản nhanh gọn lẹ.

Thức ăn đủ cho 3 người vào buổi trưa đã được dọn sẵn,Tạ Yên Ninh gọi mọi người vào dùng.Ba và mẹ đi vào thì đầy bất ngờ,một bàn món ăn thịnh soạn đẹp mắt đậm chất gia đình kiểu Pháp làm cho mẹ Trịnh vui sướng không thôi nhanh đi lại ngồi xuống,ba Trịnh sau khi bất ngờ một phen thì cũng trở lại bình thường đi đến ngồi xuống chuẩn bị dùng buổi trưa do con dâu ngoan hiền làm cho.

Tạ Yên Ninh ngồi xuống vui vẻ mời hai người,ba cùng mẹ Trịnh nhìn nhau mỉm cười,nhìn thì món ăn rất đẹp màu sắc hoà nhã hoà quyền cùng nhau rất đẹp mắt.Nhưng không biết mùi vị sẽ ra sao đây,Tạ Yên Ninh nuốt nước bọt mong chờ sự nhận xét từ hai người.Nói thật ngoài con cún nhỏ của cô ở kiếp trước và Trịnh Khương Nghị ở kiếp này ăn đồ ăn do cô nấu ra thì chẳng còn ai khác nữa cả,bây giờ nấu cũng không biết có hợp khẩu vị của hai người hay không,cô thật lo lắng cùng mong chờ.

Mẹ Trịnh là người xung phong nếm đầu tiên, trước tiên là món súp rau củ. Húp được một thìa nhỏ mẹ Trịnh không khỏi bất ngờ, không ngờ nó lại ngon đến như vậy! Nước súp đậm đà cùng hoà quyện cái vị giòn ngọt mềm mềm khi nhấm ra của khoai tây làm cho nó trở nên ngon hơn bất cứ loại súp đặc biệt nào bà từng ăn, không ngờ Tiểu Ninh con bé thực sự là có tài như vậy! Tiếp đến món cá chiên giòn hồ lô chấm với nước sốt pha riêng của nó rồi lại đến thịt bò, cứ như vậy qua lại cho đến khi phần của mình hết sạch thì mới ngừng lại.

Tạ Yên Ninh nhìn mẹ ăn ngon lành hết một phần thức ăn thì cô thật vui vẻ, đúng là không phụ sự học hỏi của bản thân qua một tháng qua. Ba Trịnh cũng thật hài lòng ăn hết một phần của mình, ông cũng chưa bao giờ ăn nhiều đến như vậy nhưng hôm nay lại ăn hết có thể cho thấy được đồ ăn do Tạ Yên Ninh làm rất vừa miệng của ông, xem ra khẩu vị của ông cùng Trịnh Khương Nghị không khác biệt nhau là mấy, thích vị hơi giòn ngọt thanh mát, ngay cả bánh flan ông cũng đã ăn hết.

"Rất ngon, thực sự rất tuyệt. Con gái con đi làm đầu bếp đi là vừa rồi đấy, không những 5 sao cũng không chừng haha" Mẹ Trịnh vui cười khích lệ làm Tạ Yên Ninh lúng túng, con đương nhiên là sắp làm đầu bếp rồi có điều không phải 5 sao như mẹ mong thôi.

"Chào cả nhà, có gì đông vui vậy ạ?" Bỗng Lục Vi Doanh từ ngoài đi vào trong liền thực cười hỏi, cô ta đi lại ôm mẹ Trịnh.

"Doanh nhi con thật là không có lộc ăn rồi, chị họ con mới làm buổi trưa xong đấy. Đồ ăn rất ngon, con không có phúc hưởng rồi!"

"Vậy sao, ai da tiếc thật nhỉ chị họ, em thật cũng muốn ăn thử đồ chị nấu xem sao mà dĩ yêu dấu của em lại khen đến như vậy" Lục Vi Doanh cười thụ nữ nhìn Tạ Yên Ninh, nhưng sâu trong đôi mắt long lanh kia là một cỗ nộ khí bùng lên như ngọn lửa đang cháy rực.

Tạ Yên Ninh bị Lục Vi Doanh nhìn như vậy cảm thấy hơi khó chịu nhưng cũng nhàn nhạt cười cho qua chuyện.

"Vi Doanh không phải nói là đến nhà bạn chơi sao? Sao lại về nhanh như vậy?" Ba Trịnh thắc mắc hỏi.

Lục Vi Doanh nghe ba Trịnh hỏi thì lúng túng trả lời "À con có qua nhưng không gặp được... Di quán gia nói cậu ấy đã đi Singapo du lịch rồi, ba ngày nữa mới trở về cho nên con mới về đây luôn"

"Vậy là con chưa ăn gì rồi, hay để chị họ con vào nấu cái gì đó cho con ăn nhé" Mẹ Trịnh nhăn mày nhìn Lục Vi Doanh, nhưng Lục Vi Doanh lại nhanh từ chối "Dạ thôi, lúc trở về con có sang nhà hàng ăn rồi, không cần đâu dì. Nếu không có việc gì nữa con xin phép về phòng nghỉ ngơi nha dì, chứ"

Mẹ Trịnh gật đầu, Lục Vi Doanh nhanh đi về phòng đóng cửa lại. Đi lại bàn trang điểm ngồi xuống nhìn bản thân mình trong gương. Tại sao? Cô nhìn đâu thua kém gì con khốn kia, nhan sắc cô nhìn còn hơn nó, bản thân danh giá hơn nó, quyền rũ hơn nó. Nhưng vì sao anh Nghị lại cười nó, đi cùng chú lại yêu thích nó đến như vậy. Cô hận, thật hận. Con khốn Tạ Yên Ninh, tao sẽ không tha cho mày, mày cướp mất tình yêu của tao, tao hận mày đến chết cũng hận mày.

Lục Vi Doanh ánh mắt tràn đầy sự hận thù, căm ghét, cùng oán hận sâu nặng tột cùng. Căn phòng là một bầu không khí quỷ dị vô cùng, mà mị âm tối như chủ nhân của nó lúc bấy giờ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Âm mưu

Sáng hôm sau, Trịnh Khương Nghị đề nghị muốn trở về vì ở Chung Cư anh mới có thể thuận tiện làm việc hơn, các hồ sơ lẫn tài liệu quan trọng đều ở đó. Ở đây ngày hôm qua anh chỉ có thể làm việc trên laptop rồi chạy qua chạy lại về Chung Cư lấy đồ hết 4-5 lần, rất cực nên không thể ở đây lâu được. Tạ Yên Ninh cũng hết cách đành theo anh về, thật ra cô trong lòng cũng muốn trở về làm ở đây ngày ngày đối mặt với Lục Vi Doanh khiến cho cô cảm thấy hơi khó chịu lẫn lạnh lạnh.

Ba và mẹ đưa hai người ra cổng, theo sau là Lục Vi Doanh mặt đã đen đi rất nhiều ánh mắt cũng không còn hoà nhã nữa nhìn chằm chằm Tạ Yên Ninh. Cũng như lần trước, mẹ Trịnh dặn dò cô rất nhiều thứ thật lâu sau mới buông cô ra cẩn thận yêu chiều đỡ cô vào trong xe, Tạ Yên Ninh ngai ngùng cảm ơn bà. Bánh xe lăn bánh chạy dần xa khỏi biệt thự xa hoa, cô không nhìn được liếc mắt nhìn kính chiếu hậu thấy được ba và mẹ đang vẫy tay với cô chỉ riêng Lục Vi Doanh vẫn một thân xanh biếc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm về hướng xe đang chạy, cô cứ có cảm giác Lục Vi Doanh cô ta biết được cô nhìn thấy cô ta và cô ta cũng nhìn thấy cô. Lòng Tạ Yên Ninh không khỏi dậy sóng cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp xảy ra với chính mình, cô đưa tay lên lòng ngực nhủ mấy cảm nhận. Linh cảm là thứ cô luôn tin tưởng nhất từ ở thế giới kia cho đến thế giới này, không lẽ thật sự sẽ có chuyện sao?

Trịnh Khương Nghị từ nãy đến giờ vẫn chuyên tâm lái xe nay lại đột nhiên mở miệng "Cô không cần lo lắng, chỉ cần làm tốt việc của bản thân là được" Tạ Yên Ninh nghe anh nói thì quay sang nhìn anh. Khuôn mặt vẫn lạnh lùng không quan tâm những gì, ánh mắt cũng không một chút đổi sắc. Nhưng không, vì sao cô lại cảm thấy anh là đang lo cho cô nghĩ nhiều, quan tâm cô sao?

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh"

"reng, reng"

Tiếng điện thoại trong túi sách của cô vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng,mở túi xách lấy điện thoại bấm nghe"Alo con nghe đây đi Mai"

"Vâng con biết rồi,...mai con nghe tới thật sớm Vâng tạm biệt đi"

"Ai vậy?"

"Là đi Mai gọi nói mai bảo tôi đến xem ngày khai trương quán cùng soạn thực đơn hoàn chỉnh"

"Ừm"chỉ một câu rồi không nói gì nữa.Tạ Yên Ninh cũng không nói thêm,trên quãng đường từ nhà trở về Khu Chung Cư vẫn là một bầu không khí âm đạm không thân sắc.Về đến Chung Cư Trịnh Khương Nghị lại đi đến công ty ngay,Tạ Yên Ninh ở nhà cũng không biết làm gì ngồi xem phim

"reng.reng"

Tiếng điện thoại lại vang,cô nhìn trên màn hình.Là Mặc Quân Nguyên!!Anh ta sao giờ lại tự động gọi cho cô nhỉ,đây là lần đầu tiên đó.Cô khó hiểu bắt máy;

"Alo tôi nghe"

"Hai con chó nhỏ của cô hiện tại đã khỏe hơn rất nhiều rồi,có thể rước về.Đến đây đi"Giọng nói không nặng không nhạt phát ra từ đầu dây bên kia khiến cho người khác không khỏi cảm thấy lòng như có một dòng nước ấm chảy ngược vào tim,giọng thật ấm

"Tôi biết rồi,đến ngay"

Cô tắt máy ngồi đó nhìn màn hình điện thoại nghĩ.Hai con cún con khỏe rồi đến lúc cũng phải mang về nhà để nuôi,nhưng không biết Trịnh Khương Nghị khi trở về nhìn thấy chúng sẽ phản ứng ra sao nhỉ?Nghĩ đến khuôn mặt nhăn nhúm khi khó chịu của anh ta cô cũng không khỏi buồn cười,kệ anh ta đã hứa rồi không thích thì cũng phải thích.Nhớ đến điều kiện làm ô sin kia đã qua một tuần anh ta hình như cũng quên bống đi rồi thì phải,thật hay.

Tạ Yên Ninh cười tươi vui vẻ đi thay đồ rồi đến tiệm thú y của Mặc Quân Nguyên đón hai con cún con.

...

"Tôi đến rồi"ạ Yên Ninh đẩy cửa đi vào thì thấy Mặc Quân Nguyên đang sắp xếp lại dụng cụ tiêm thuốc cất vào trong tủ.Mặc Quân Nguyên nghe cô nói thì xoay lại nhìn,từ khi hai người đi chơi cùng nhau,sảy ra việc kia thì không liên lạc nữa cũng đã 5 ngày rồi.Nhìn cô không có gì thay đổi mấy chỉ là tươi sắc hơn một ít,việc biết cô là vợ của Trịnh Khương Nghị kia...anh định cũng sẽ không nói ra,nói ra thì sao không nói thì đã sao.Cũng là như nhau thôi,vẫn là bạn bình thường như trước vậy.

"Chúng ăn rồi cho nên cô không cần cho chúng ăn sáng nữa,trưa khoảng 1 hoặc 2 giờ rồi hãy cho"ạ Mặc Quân Nguyên đi lại lồng sắt phía bên phải mở ra bồng chúng để xuống đất.Mấy tuần nay được chăm sóc kĩ lưỡng bởi Mặc Quân Nguyên hai con husky này thân thể nở nang không ít,khoẻ khoắn chạy nhảy xung quanh phòng vui thích khi được ra ngoài.Tạ Yên Ninh nhìn chúng có vẻ thích thú như vậy không khỏi cười,mập mạp ra rồi người cùng đầy thịt với thịt không giống như trước xương sườn cũng muốn lồi ra ngoài,thần sắc tốt như vậy xem ra là khỏi bệnh hẳn rồi.Cô quay sang nhìn Mặc Quân Nguyên thấy anh bình thần,miệng hơi mỉm lên trong cũng có chút vui khi thấy chúng đã khỏe,anh bây giờ nếu nói ra thì có biết bao nhiêu là đẹp như một vị thần.

"Cảm ơn anh đã chăm sóc tốt cho chúng"

"Không có gì,là việc nên làm mà.Tôi đã soạn sẵn những thứ cần thiết khi nuôi chúng trong tờ giấy này rồi,cô có thể mua chúng ở tiệm bán đồ cho thú cưng ở kế bên tôi cách ba căn.Còn thức ăn thì phiền cô nhọc công hơn rồi,..."ạ Mặc Quân Nguyên đưa cho cô một tờ giấy có ghi đầy đủ những thứ cần thiết khi nuôi loài husky.Còn dặn dò cô rất nhiều thứ như thức ăn cho loài chó nhỏ phải nấu và pha trộn như thế nào,cách 6 tháng trở lại xôỉ một lần,vệ sinh ra sao,tắm cho chúng như thế nào...,vv...rất nhiều thứ chỉ sợ nghe nữa sẽ nhớ không hết.Nhưng nghe từ từ cô mới cảm nhận được,Mặc Quân Nguyên là một con người rất chu đáo,anh dặn nhiều như vậy cũng chỉ là sợ cô sẽ quên rồi làm không tốt thì chúng sẽ bệnh,những người đàn ông yêu thích động vật đều là đàn ông tốt cả,người phụ nữ của anh ta sau này...chắc hẳn sẽ rất hạnh phúc.

"Xong rồi.Bao nhiêu đó cô nhớ hết chứ,nếu không tôi cho cô cuốn sổ tiện lợi này,trong đó là toàn bộ về kiến thức cần biết khi nuôi thú cưng.Khi không biết có thể mở ra xem"

Tạ Yên Ninh nhận cuốn sổ nhìn một chút xong cất vào trong túi xách"Nếu không còn gì nữa,vậy tôi dẫn chúng về đây.Tạm biệt,hẹn gặp lại"

"Gặp lại sau"ạ Mặc Quân Nguyên gật đầu xong ngồi xuống sờ đầu con màu xám nói"Về nhà với mẹ Ninh rồi thì phải ngoan đấy,không được nghịch ngợm cũng không được ăn bậy không sẽ bị đau bụng có biết không"

Tạ Yên Ninh cười cười,cầm dây mà Mặc Quân Nguyên đã buộc sẵn cho đi ra khỏi tiệm.Hai chú khi được thấy một thời giới hoàn toàn khác ở ngoài thì phấn khởi mà chạy tây chạy đông kích động vô cùng.Tạ Yên Ninh cô rất khó khăn mới có thể dẫn chúng nhét vào trong taxi được,thực ra taxi ở đây không cho mang thú cưng vào nhưng cô phải nằng ni cùng trả tiền thêm mới có thể được phép.

Về đến nhà cũng đã gần trưa,hai con cún nhỏ được về nhà mới rất hưng phấn mà chạy nhảy khắp nơi,chúng không sợ lạ chỗ chút nào.Cô cũng một lần nữa rất cực khổ mới dụ dỗ được chúng bằng cách cho ăn bánh vặt dành cho chó nhỏ mà Mặc Quân Nguyên đưa thì chúng mới yên ắng mà ngồi ăn trong bát của mình.Với tình hình hiện tại xem ra là không thể đi ra ngoài mua đồ cho chúng được rồi,đành điện thoại đặt họ giao đến thôi.

Lo cho chúng xong thì cô cũng đã mệt là người nằm ở sofa ngủ thiếp đi từ lúc nào cũng không hay. Hai con cún sau khi ăn trưa do cô nấu xong thì nó căng bụng nằm ngủ ở chiếc giường riêng mà cô mới mua cho chúng. Một chủ hai chó ngủ đi làm cho căn nhà yên ắng hẳn, không khí cũng bình lặng hơn.

...

Chiều đến Trịnh Khương Nghị trở về thì phát hiện có cái gì đó không đúng, nhà sao lại im lặng như vậy ngay cả đèn cũng không bật. Anh nhón mày thức mắc đi vào bật đèn lên xem thì phát hiện Tạ Yên Ninh ngủ gật ở sofa từ lúc nào, còn có... còn có...

Anh đen mặt lại, hai cục bông tròn tròn đó ở đâu xuất hiện vậy? Một con nằm ở trên sofa đối diện, một con nằm trên bụng Tạ Yên Ninh ngủ rất ngon lành. Anh đi đến, không khí dần lạnh đi, tay lay lay Tạ Yên Ninh ý muốn cô tỉnh dậy. Tạ Yên Ninh bị anh lay cho tỉnh người, mắt mơ màng hí lên nhìn là ai đã đánh thức mình.

Trịnh Khương Nghị!

Anh ta về rồi sao? Hai con cún, đứng rồi chúng đâu rồi. Cô hoảng hốt muốn ngồi dậy thì cảm thấy phần bụng có hơi nặng. Nhìn xuống bất ngờ thấy con màu bạc đang nằm ngủ trên bụng mình đã tỉnh và giờ mở to mắt đề phòng giữ với Trịnh Khương Nghị, bản năng trời dậy muốn bảo vệ chủ đây mà. Tạ Yên Ninh xấu hổ vỗ vỗ nó ý muốn trấn an, chó nhỏ à chó nhỏ nhà này anh ta mới là chủ, người giữ như vậy không phải là muốn bị đuổi ra ngoài sao. Ngoan...

Nó được cô vuốt ve lông thì không giữ nữa nhưng vẫn đề phòng nhìn Trịnh Khương Nghị chăm chăm, con màu nâu đã chạy ra sau ghế cô từ lúc nào như trốn đi. Cô ngại ngừng gãi đầu hơi liếc mắt nhìn nhìn người đàn ông to lớn trước mắt mặt đã đen hơn than rồi, sắp giận đến long trời lở đất.

"À Haha hai chúng nó... là con chó mà lúc trước tôi nói với anh đó, nhớ không.... ha là nó đó..." Tiếng nói dần nhỏ rồi tắc liệm đi. Thật đáng sợ.

Trịnh Khương Nghị cảm thấy máu nóng của bản thân sắp bùng nổ lớn, anh trên đời không thích nhất là động vật trong nhà. Nay nhìn chúng... có cảm giác muốn ném đi. Lúc trước hứa cũng chỉ là thử thôi tưởng cô nói đùa nhất thời hứng thú mà không đem về, nay ai ngờ là thật. Đây không phải là gây ông đập lưng ông rồi sao, nhưng nếu đã hứa mà không giữ lời thì không phải là tính cách của Trịnh Khương Nghị anh, còn sẽ bị cô ta cười cho một trận. Trịnh Khương Nghị cố bình tĩnh lại tâm tình, hít sâu thở ra, thật không còn cách nào khác, nhưng mà;

"Được, tôi đã hứa thì sẽ giữ lời"

"Thật sao!! Thật cảm ơn anh" Tạ Yên Ninh mừng rỡ ra mặt.

"Nhưng mà, còn điều kiện"

"Điều Kiện???"

"1 Tháng làm ô sin, cô đừng nói với tôi là quên rồi nhé. Có cần tôi giúp nhắc lại cho cô nhớ không?"

"Anh..." Anh ta còn nhớ thật sao! Cứ tưởng sẽ quên đi rồi chứ!!!

"Đi vào chuẩn bị nước nóng cho tôi, nấu com pha trà. Tôi đói rồi!" Nói xong anh bình thản như không có chuyện gì đi lại ghế ngồi xuống lấy báo dưới bàn ra đọc chờ cô.

Tạ Yên Ninh ngỡ ngàng bất động, tiêu rồi, thật sự tiêu rồi. Cô nhớ ra điều gì đó xoay qua nhìn anh nuốt nước bọt hỏi "Tôi... có thể vào phòng anh sao?" "Không được đi, không được đi."

"Tất nhiên, nhanh đi cô thật chậm chạp"

Tạ Yên Ninh như chết trân, anh ta... anh ta là đồ cầm thú đáng ghét. Cô bức tức đứng dậy đi nhanh vào trong, tôi pha cho nóng chết anh tên khốn.

Tạ Yên Ninh đi rồi anh mới ngước mắt rời khỏi mặt báo nhìn hướng cô vừa đi, có qua cũng phải có lại đúng không.

...

Đêm tối, chính là lúc để người ta giải tỏa những nỗi ưu phiền, mệt mỏi, cũng có thể là để bộc lộ bản thân mình trong đêm.

Ánh đèn mờ nhạt, âm thanh của tiếng nhạc sôi động làm bầu không khí càng thêm vui thích lòng người. Người người nhảy theo bản nhạc do DJ phát, người thì vui say với rượu người thì thích thú với các cô gái phục vụ ngồi cạnh hoặc các chàng trai trẻ, người thì chỉ ngồi một góc giải tỏa tâm trạng với chai rượu bên cạnh mình. Dù mọi loại sắc thái, ở quán Bar này chính là nơi giúp con người vừa vui vẻ cũng như có thể đánh mất bản thân của mình.

Tiếng nhạc inh ỏi, đèn led chớp loá với không gian tối huyền làm cho người ta thích thú cái cảm giác lạ lẫm này, cái cảm giác mà ở ngoài kia không bao giờ có được.

Trong một góc tối ở quầy rượu, Lưu Y Nhan một thân đồ kiêu sa quyến rũ ngồi cô đơn uống rượu dưới những tia sáng mờ nhạt của đèn led phát ra. Trên bàn chỉ có ba thứ là túi sách, một nhúm cùng chai Whisky đỏ. Lưu Y Nhan uống rồi lại uống, cho đến khi bản thân uống không được nữa thì ngừng lại, ánh mắt lơ đãng tay một đời trán nhìn ly rượu mình đã uống còn lại một nửa.

Chất lỏng trong ly óng ánh cả ánh nhìn, ly rượu mỏng manh tựa như lòng của cô lúc bấy giờ, vừa đau lại bất lực đến cùng kiệt. Từ hôm qua cho đến bây

giờ,cô đã nghe không biết bao nhiêu là lời bàn tán,thấy các tin tức trên mạng,lời xì xầm to nhỏ xung quanh về anh cùng Tạ Yên Ninh.Từng lời từng lời cứ như một cái máy được bắt chế độ lặp lại,nó cứ vang dội lặp đi lặp lại trong trí óc của cô khiến tâm trí cô không thể nào chịu đựng được nữa,cô như sắp phát điên cả lên rồi.Nhất là khi cô nhìn thấy những tấm hình đó,cô thề với trời thề với tánh mạng là lúc đó cô như muốn thật nhanh đi đến giết chết cái người phụ nữ trong hình đó,giết chết cô ta đi.

Bản thân hôm qua làm gì cũng không còn cảm thấy tội lỗi nữa,đánh mất chính bản thân của mình.Bây giờ trong tâm trí không còn có thể nghĩ điều gì khác hơn là nghĩ về chị Yên Ninh đang cố gắng cướp Nghị khỏi tay mình,chỉ còn vài bước nữa thôi là sẽ thành công.Đề mất Nghị...cô chịu được sao?

Không Cô không chịu được,một ngày thiếu vắng anh,không nhìn thấy được anh cô như chết đi vậy,vậy thì vì sao có thể xa anh được đây!Không,không thể,không thể để chuyện đó xảy ra.Nghị từ đầu cho đến bây giờ đều là của cô kia mà,không phải của chị ấy,không phải.Một ngày một giờ một phút cũng không phải.

Tạ Yên Ninh chị nghĩ có thể cướp anh ấy khỏi tôi sao.Không bao giờ,Nghị anh ấy chỉ là của riêng tôi,chị chỉ là một kẻ thứ ba chắn đường giữa tôi và anh ấy thôi.Tôi không để chị làm được điều đó đâu,không bao giờ.

Lưu Y Nhan lệ nóng tràn khỏi mi,ánh mắt đỏ ngầu giận dữ.Ánh mắt ấy bây giờ độc ác đến nhường nào,tàn nhẫn đến mức nào.Trong tâm đã bắt đầu nhuộm thành màu đen không còn là một màu trắng như trước nữa,cái màu đen được pha bởi sự căm ghét,ganh tỵ cùng thù hận muốn nhấn chìm chết kẻ thù của mình xuống tận đáy biển sâu đen tối.

Cô ngửa cổ nốc một hơi hết cạn những giọt rượu cuối cùng đắng chát tựa như con tim mình bây giờ vậy,đầy sự thù hận,chết chóc.Cô lơ đãng liếc sang bỗng thấy một bóng hình quen thuộc không thể nào quen thuộc hơn,Lục Vi Doanh?

Sao cô ta lại ở nơi này?Lưu Y Nhan môi mím lại dăm chiêu suy nghĩ,đột nhiên một ý định nảy ra từ trong trí óc khiến cho cô không khỏi cười mĩa một phen,tốt,tốt,rất tốt.Người phụ nữ ngốc nghếch luôn cho mình thông minh này rất tốt cho kế hoạch vừa mới nảy ra của cô,miếng mồi gián tiếp rất được.Cô chỉnh lại váy cùng tóc,lau khô nước mắt chỉnh lại cho khuôn mặt trở lại bình thường như mọi ngày xong đi đến chỗ của Lục Vi Doanh bắt đầu kế hoạch dụ dỗ tội ác bắt đầu bành trướng của bản thân.

Bên đây một góc tối không có lấy một ánh đèn khác,Lục Vi Doanh cũng điên cuồng mà uống hết từ ly này đến ly khác không ngưng cho đến khi chai rượu không còn nữa thì tức giận gạt sang một bên,miệng thốt ra từ "Khôn khiếp" khó nghe không hợp với khuôn mặt xinh đẹp kia là mấy.

Cô ta đang rất tức giận,nỗi hận càng ngày càng khắc sâu như muốn ăn mòn tâm trí cô ta,tại sao?Tại sao chứ,tại sao người lẽ ra đứng cạnh anh ấy,xứng đáng với anh ấy phải là cô,vì sao lại là con khốn ngu ngốc Tạ Yên Ninh kia chứ.Ánh mắt của nó,khuôn mặt xinh đẹp kia của nó,tất cả những gì thuộc về nó cô đều căm hận,hận không thể xé nát tim nó ăn gan nó uống máu nó.Anh Nghị em mới là người xứng đáng đứng bên cạnh anh,xứng đáng với cái danh Trịnh Phu Nhân cao quý kia chứ không phải là con Tạ Yên Ninh thấp hèn dơ bẩn ấy.

Tao ghét mày,hận mày.Sẽ không để mày có cơ hội mà sống thêm một ngày nào nữa,tao bắt mày sống trong nỗi ô nhục tủi hổ suốt cả cuộc đời tâm tởm thối tha của mày,bắt mày phải trả giá cho những giọt nước mắt đau đớn mà hôm nay tao phải rơi,bắt mày phải trả lại những gì vốn có thuộc về tao.Mày trong mắt tao,không khác gì là một con điểm rách nát cả.Tao nguyện rũ mày.Chờ đó,tao sẽ trả mỗi hận này...

Lục Vi Doanh như điên dại,vừa cười rồi lại vừa khóc,khóc xong rồi lại cười manh ác như một người điên.Cho đến khi cảm nhận được có người đứng phía sau mình thì quay sang nhìn,ánh mắt hoá ác vô tận.

"Là cô"

"Phải là tôi,chào Lục Tiểu Thư.Tôi tình cờ đi vào bàn việc làm ăn với đối tác thì bất ngờ trông thấy cô nên sang đây,cô...vẫn ổn chứ?"Lưu Y Nhan ngoài mặt là lo lắng xem xét nhưng thực chất bên trong lại chẳng có một tia gì gọi là lo lắng cho người khác,chỉ là một mảng đen tối bao trùm trong con người cô.Miệng thì nói dối,nhưng mắt không chớp lấy một cái nào.Tội lỗi,hừ nếu tội lỗi nhưng có thể dành lại Nghị thì dù cho có xuống 18 tầng địa ngục cô cũng cam nguyện.

"Hừ lo cho tôi,cô xứng sao.Cô không có cái quyền đó...Cô...thân phận của cô cũng bần hàn như con điểm Tạ Yên Ninh vậy"Lục Vi Doanh một thân say khướt nhưng lý trí không hề say so sánh giữa hai con người khác hoàn toàn với nhau.Có thể trong mắt cô ta,ai cũng thấp hèn hơn bản thân của mình cả,chỉ xứng đáng bị cô ta chà đạp dưới chân mà thôi.

Lưu Y Nhan nghe Lục Vi Doanh so sánh giữa mình và người mình căm thù với nhau không khỏi nhẹ nhặn nhưng rồi thu liễm lại,trong tâm một mảng cười trào phúng.Được,cứ cho là cô so sánh giữa tôi và cô ta đi,gì giống nhau hay không giống nhau cũng là vậy,chỉ khác một điều đến cuối cùng ai mới là người thắng cuộc chơi này.Tôi hay là cô ta,...

"Cô say rồi hay để tôi đưa cô về"

"Tránh ra,tôi không say cô hiểu không.Cô nói mình đi gặp khách hàng...haha trong đây sao?Nói dối cũng không biết ngượng miệng.Cô và ả ta cũng cùng một hạng như nhau,không khác gì đi điểm cả"

"Cô muốn nói sao cũng được,tin hay không là quyền của cô.Chỉ là...mà thôi,dù gì tôi cũng xong việc rồi tôi sẽ uống cùng với cô vậy.Phục vụ,cho ở đây một chai Vodka"Lưu Y Nhan đi đến thanh nhã ngồi xuống ghế.Lục Vi Doanh mắt mờ màng dò xét người phụ nữ ngồi bên cạnh mình.Về ngoài xinh đẹp,thân hình mảnh mai quyến rũ cùng khuôn mặt động lòng người một cách thoát tục nhưng nhìn đến đâu thì cô ta cũng cảm thấy trong ánh mắt kia có điều gì đó rất lạ,rất khác.Nó,không hợp với vẻ ngoài kia chút nào.

"Hừ...Mời"Lục Vi Doanh cười đậm chiêu,tay cầm chai rượu vừa được phục vụ bung ra rót cho cả hai xong đưa lên mời Luru Y Nhan rồi nốc cạn.

Luru Y Nhan không giống như Lục Vi Doanh thẳng thắn mọi việc,cô từ từ thưởng thức hương rượu nồng đang bung toả trong khoang miệng mỗi khi cô nuốt vào.Một cảm giác,thật là mê say.Luru Y Nhan,vừa uống vừa hướng đôi mắt sắc lạnh nhìn Lục Vi Doanh đang ngà ngà say bên cạnh,cô đảo mắt suy nghĩ một hồi thì uống cạn ly rượu rồi để xuống.Từ tốn lau miệng xong xoay sang nhìn Lục Vi Doanh nhẹ giọng gạ hỏi.

"Lục Tiểu Thư,cô rất hận Trịnh Phu Nhân sao?"

Lục Vi Doanh đang mơ hồ thì nghe nhắc đến ả đàn bà mà cô ta căm ghét nhất thì choàng tỉnh dậy,ánh mắt tràn ngập lửa hận như muốn thiêu cháy tất cả"Đừng tôi hận cô ta.Hận đến tận xương tủy,hận không thể xé xác cô ta thành trăm mảnh đem cho chó ăn.Cô ta dám cướp Nghị của tôi,tôi căm ghét cô ta"

Luru Y Nhan cuối cùng cũng khẳng định được,Lục Vi Doanh ả đàn bà coi trời bằng vung này lại yêu Nghị.Một thù chưa trả hai thù lại tăng,được thôi để tôi chiếu cố cô trước dù gì cô cũng là kẻ ngu ngốc nhất.Tạ Yên Ninh,ngây thơ như vô số tội,cô ta phải là người tôi sẽ giết một cách đau đớn nhất hơn cả cô cuối cùng.

"Cô...Thích Tổng Giám Đốc?"

Lục Vi Doanh nghe Luru Y Nhan hỏi thì xoay sang thật nhanh dùng bốp lấy cổ Luru Y Nhan.Luru Y Nhan bị phản lại cũng có chút bất ngờ ngoài dự tính,nhưng điều đó không làm cho cô hoảng sợ được.Luru Y Nhan nhanh chóng trở lại về điểm đàm bình thường nhìn sâu vào mắt của Lục Vi Doanh.

"Tao nói cho mày biết,biết điều thì đừng để mắt đến anh ấy.Không thì coi chừng cái khuôn mặt xinh đẹp của mày,tao sẽ rạch nát nó đó.Chỉ cần con khồn nào để mắt đến anh ấy,tao sẽ giết không tha"

"Cô bình tĩnh đi.Tôi không có tâm cơ gì với Tổng Giám Đốc đâu,là do cô lo quá nhiều rồi,chỉ là thuận tiện hỏi thôi"

"Ha nhìn mày,cũng không thuần khiết gì với vẻ ngoài lắm nhĩ"Lục Vi Doanh cười mỉa mai.

"Sao cũng được.Theo như tôi thấy được,cô là yêu Tổng Giám Đốc rồi.Nhưng mà xui thay ngài lại là người đã có Phu Nhân,vì vậy mà cô đem nỗi hận dồn hết vào Trịnh Phu Nhân đi"

"Thì đã sao nào,mày định hù dọa tao sao"

"Không Tôi không ngu ngốc đến vậy,chỉ là may thay tôi cũng có một nỗi thù riêng lẻ với Trịnh Phu Nhân,nếu được tôi giúp cô bày kế,thế nào?"

Lục Vi Doanh nghe Luru Y Nhan cũng giống mình hận Tạ Yên Ninh thì có chút đáng đo suy nghĩ.Tay dần nói cổ Luru Y Nhan ra rồi thu về,khuôn mặt vẫn khinh người nhìn Luru Y Nhan"Mày nói thật chứ,đừng lừa gạt tao,tao mà biết được thì cái mạng nhỏ của mày cũng không còn đâu"

Luru Y Nhan được thả ra thì chỉnh lại tóc cùng rồi hướng lên nhìn Lục Vi Doanh"Tôi không lừa cô,lừa cô thì tôi được gì đây?"

"Vậy mày nói đi,mày vì sao lại hận cô ta?"

"Có thể cùng nhau xưng hô một cách đẳng hoàng không Lục Tiểu Thư,những lời khó nghe như vật phá ra từ trong miệng cô thật không hợp tí nào"

"Nhiều lời,nói đi"

Luru Y Nhan bị hỏi thì dừng một chút suy nghĩ trong đầu rồi nói"Lúc trước chắc cô không biết,tôi từng bị Trịnh Phu Nhân hãm hại xém mất mạng chỉ vì cái lí do vô lí là tôi ở gần với Tổng Giám Đốc,tôi là Thư Ký đương nhiên sẽ có lúc phải cùng Tổng Giám Đốc làm việc,nhưng vì vậy mà tôi bị cô ta cho người hãm hại rất nhiều,số lần tôi nằm viện cũng không ít.Vì vậy tôi rất căm thù cô ta,hận không thể khiến cho cô ta trả giá những gì mà tôi phải chịu đựng bao tháng qua"

Lục Vi Doanh nghe Luru Y Nhan nói thế thì không khỏi kinh ngạc"Còn có chuyện như vậy?"

Luru Y Nhan thấy biểu hiện của Lục Vi Doanh thì cảm thấy vui trong lòng,xem như đã thành công được bước đầu dự dồ.Cô gật đầu,ánh mắt chứa đầy hận ý nói"Đúng vậy,mẹ tôi vì lo cho tôi mà không biết bao lần đổ bệnh nặng.Tôi vì sao không hận cô ta cho được,hại tôi ra nông nổi như vậy"

Lục Vi Doanh cảm thấy Luru Y Nhan là nói thật cho mình nghe không có một tia giả dối.Lòng rục rịch một phen,nếu như chỉ có duy mình trả thù thì không hay,lỡ như bị Nghị phát hiện thì phải đối phó như thế nào!Nhưng giờ suy nghĩ lại,còn có người phụ nữ đầy tâm cơ trước mặt này,cô ta cũng hận Tạ Yên Ninh kia mà,có cô ta giúp mình bày kế thì quá tốt rồi,để có thể làm một Thư Ký cấp cao của tập đoàn lớn như JTA thì đầu óc cũng không phải là dạng vừa đâu nhĩ.

"Nghe cô nói như vậy tôi cũng lấy làm tiếc cho cô,Tạ Yên Ninh cô ta đúng là không biết điều.Được tôi cùng cô xem như là cùng nhau mang một nỗi hận,vậy thì cùng trả mối thù này đi"

"Thật sao?Cô thật sự giúp tôi?"Luru Y Nhan giả vờ mừng rỡ.

"Đúng vậy,có tôi chống lưng cho cô.Không cần sợ"

"Thật cảm ơn cô"

"Vây chúng ta cùng nâng ly lên,coi như là mở màng cho cuộc chơi này"

"Cạn!!!"

Lục Vi Doanh coi như bớt được một mối lo trong lòng,cũng hạnh phúc khi lừa được người khác.Nhưng cô ta không biết rằng người lọt vào cái bẫy được dây dựng sẵn này lại là chính mình.Lưu Y Nhan hớp một hơi rượu rồi mỉm cười nhẹ;người đàn bà ngu ngốc vẫn là người đàn bà ngu ngốc mà thôi.

Nghĩ có thể tính kế tôi sao!Ngu Ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ngày khai trương_

Việc khai trương quán đã được định sẵn vào ngày 23-10 sắp tới,cô và di Mai đã tính toán sẵn cả rồi,ngày đó là ngày thích hợp nhất trong tuần này.Thực đơn đã soạn xong,quán cũng đã trang trí khang trang đầy đủ.Chỉ chờ ba ngày sau nữa thôi,ngày khai trương "Minh Kỳ" sẽ đến,"Minh Kỳ" rồi sẽ lấy lại cái danh mà ba đời trước nó mang được,ai ai rồi lại cũng sẽ biết đến nó lại lần nữa,di Mai cũng không cần phải ngày đêm lo lắng rồi.

Dạo đây cuộc sống của cô cũng rất đổi bình thân,ngày ngày chỉ làm những công việc nhà,chuẩn bị đồ và làm đồ ăn cho Trịnh Khương Nghi,chăm sóc cho hai con Mập và con Ú.Đó là tên cô đặt cho hai con husky nhà cô,chúng rất ham ăn lại nghịch ngợm,cũng rất ngoan nữa.Nay đã mập mạp trở đáng ra muốn thành heo luôn rồi,cả người tròn trịa cứ lần qua rồi lần lại nhìn rất đáng yêu vì vậy cô mới không nhịn được mà đặt tên như vậy cho chúng.Con màu bạc là Mập,nâu là Ú.

Lúc trước cuộc sống của cô không có muôn màu muôn vẻ như thế này,nhàm chán vô cùng.Nay cô có rất nhiều sự thay đổi trong cuộc sống,có bạn là Mặc Quân Nguyên,có ba mẹ,có di Mai,có cuộc sống sung túc hơn trước và có cả người chồng trên danh nghĩa là Trịnh Khương Nghi.

Cô bây giờ cảm thấy hình như không còn cô đơn một mình nữa rồi,không còn phải một mình làm việc kiếm sống cũng chẳng luôn buồn bã,khi đi về còn có người chung nhà,có người yêu thương.Nói không thích chính là nói dối,cô thích cái cảm giác này,rất thích.Lâu lâu ngăn người nhìn xung quanh mọi thứ trong nhà,nhìn hai con chó nhỏ ăn đồ ăn của tụi nó ở dưới bàn cạnh mình,nhìn Trịnh Khương Nghi trước mắt ăn rất ngon lành món ăn do mình nấu,cảm nhận cái không khí ấm áp đang dạt dào quanh căn phòng.Cô...không khỏi mỉm cười một cách vô thức như một kẻ ngốc,trông thật buồn cười.

Nhưng kẻ ngốc lại có được hạnh phúc,vậy thì tốt rồi.

Không còn phải ngày ngốc trải qua những ngày tháng cô tịch một mình,ngày ngốc một mình ăn cơm,ngày ngốc nhìn thời gian cứ trôi mãi rồi lại trôi mãi như không bao giờ biết dừng lại.Điều đáng sợ ấy cô mong mình sẽ không gặp nó một lần nào nữa.

...

Hôm nay khi cùng di Mai kiểm tra lại mọi thứ trong tiệm lần cuối thì nhận ra còn thiếu một vài thứ,cô đành tự mình xung phong đi mua ở Siêu Thị vì những thứ này chỉ trong Siêu Thị lớn mới có.

Đang vòng vòng vừa xem tờ giấy ghi chú trên tay vừa nhìn mặt hàng xem xét,bỗng vai đụng trúng một người.Cô ngược lên thành khẩn xin lỗi thì kinh ngạc phát hiện ra người mình đụng trúng là Lục Vi Doanh,lòng có chút bối rối hơi thắc lại.Không ngờ là gặp nhau ở đây,cảm giác bây giờ có hơi khó chịu đôi chút nhưng vẫn lịch sự chào cô ta một tiếng.

"Chào,thật trùng hợp"

"Chị họ,thật trùng hợp.Chị đi mua đồ sao?"

"Đúng vậy,em cũng vậy ả?"

"Vâng,chị họ...không gặp mới một ngày mà trông chị khác hẳn ra nhỉ"Lục Vi Doanh ngoài mặt cười tươi,dáng dấp mảnh mai yếu đuối nay khuôn mặt lại cười tươi tắn như mùa xuân hoa nở rộ làm không biết bao chàng trai xung quanh phải ngoái đầu nhìn lại.Lục Vi Doanh hài lòng khi nhìn thấy những biểu hiện đó,tâm càng thêm kiêu ngạo không thôi.

Tạ Yên Ninh nghe vậy cũng không nói gì chỉ cười cười cho qua.Cô bày tỏ muốn rời đi trước nhưng Lục Vi Doanh nào cho cô đi dễ dàng như vậy,nếu tay Tạ Yên Ninh lại,người cuối xuống nói nhỏ vào tai cô;

"Đừng nghĩ mình có thể ở bên anh ấy thì cho rằng mình có tất cả.Kết hôn rồi cũng chưa hẳn là gì đâu,bây giờ cô cứ sống cho thật hạnh phúc đi vui vẻ vào vì khi mất rồi,có nết kéo cũng chẳng được đâu...nhe chị họ yêu đâu...tạm biệt"

Nói rồi Lục Vi Doanh cười một cách đầy ma mị gian trá đẩy xe đẩy rồi đi để lại Tạ Yên Ninh một mảng mơ hồ khó hiểu, lòng bức rức như có hàng ngàn con kiến bò quanh vậy.

Lời cô ta nói, là có ý gì. Khúc này hình như không có xuất hiện trong nguyên tác. Cô nhăn mày, lòng càng thêm đề phòng cô ta hơn.

....

Buổi khai trương đúng như mong đợi, có rất nhiều người tò mò đến ăn thử. Tánh của con người rất lạ, chỉ cần có quán nào mới mở cho dù xấu hay đẹp cũng muốn tự mình đến dùng thử.

Quán rất đông khách, hầu như là phải chờ đợi, vì không có phục vụ cho nên những người quen xung quanh đây của dì Mai đến đây phụ một tay, người chạy bàn, người phục vụ, người tính tiền, riêng cô và dì Mai có công việc là nấu bếp.

Dì Mai hôm nay nhìn có bao nhiêu là vui mừng, bao nhiêu là sung sướng đều biểu hiện trên mặt. Tạ Yên Ninh vừa nấu vừa quay sang nhìn dì, nhìn thấy nụ cười toả nắng kia cô cũng cảm thấy mình cũng đã thật hạnh phúc lắm rồi. Lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui mà.

"Đồ ăn ngon thật, món này hình như tôi chưa bao giờ ăn qua cả!"

"Đúng vậy, món mì này cũng thật lạ. Nước sốt này vừa béo vừa ngon ngọt ăn chung với mì rất hợp"

"Rất ngon"

"Đầu bếp là người nào thế? Ở nhà hàng 5 sao chăng?"

"Món cá này ngon thật"

"Sùi cảo này làm sao thế nhỉ, nếu được tớ sẽ đi hỏi đầu bếp xem để bữa sau làm cho chồng ăn, chắc anh sẽ rất thích"

"Đúng đúng, rất đúng"

Bao nhiêu là lời khen không dứt miệng của khách thoang thoảng trong không khí như một làn gió bay vào phòng bếp phía trong lọt vào tai hai người. Dì Mai xúc động đến nỗi nước mắt lưng tròng nơi khoé mắt, cái cảm giác này, cái cảm giác hạnh phúc ngày nào nay đã trở lại rồi.

Còn nhớ ngày đó ngày mà bà còn nhỏ, thân bé bé giúp ba bung thức ăn ra cho khách, nghe từng lời khen ngợi tài nghệ của ba mà bà vui sướng trong lòng. Cảm thấy sau này bà sẽ theo cái nghề này của ba, tự mình giúp ba xây dựng "Minh Kỳ" càng thêm lớn mạnh ai ai cũng biết đến. Sống gió gian truân trong bao năm qua nay cái cảm giác tưởng như sẽ không còn cảm nhận được nữa, cảm cảm giác thân quen như sau này khi gặp lại sẽ lạ lắm ấy nay đã trở lại thật rồi.

Có trời mới biết bà đã hạnh phúc đến thế nào. Tất cả, tất cả có được như ngày hôm nay đều nhờ vào công lao của người con gái kề cạnh bà đây. Dì Mai quay sang nhìn Tạ Yên Ninh, thật lòng không biết phải nói lời cảm tạ như thế nào cho phải với cái phúc lớn mà cô ban lại cho bà.

Tạ Yên Ninh như cảm nhận được dì Mai sắp nói gì với mình thì cô cười nhẹ nói "Dì Mai, không cần đâu. Tất cả niềm hạnh phúc của ngày hôm nay đều là do tự tay mình tạo lấy. Con chỉ là người giúp dì một chút sức nhỏ nhoi thôi, với lại cuộc sống của con sau này phải nhờ vào dì cả mà" Tạ Yên Ninh nừa đùa nừa thật làm cho dì Mai nhìn không được cóc đầu cô một cái.

"Cái con bé này, chỉ biết lấy dì ra đùa cợt" Miệng thì mắng nhưng nước mắt đã rơi từ khi nào, tay vuốt vuốt mãi cũng không hết. Tạ Yên Ninh không biết làm sao chỉ có thể đặt tay lên vai dì an ủi.

Dì Mai hít hít vài cái lau nước mắt bình tĩnh lại tâm tình vỗ vỗ tay đang đặt lên vai mình ý nói đi không sao "Thôi được rồi, con mau làm việc tiếp đi không khách chờ lâu đấy"

"Vâng" Tạ Yên Ninh cười cười tiếp tục công việc nấu súp của mình.

Tay thành thực cho củ vào nồi súp rồi khoáy nhẹ để củ khi nấu chín không bị nát nhừ, xong rồi chuyển sang bếp bên kia xem xét cá trong chảo. Dì Mai cũng tận lực làm việc bằng cả tấm lòng của mình, động tác cũng không thua kém Tạ Yên Ninh nhanh nhẹn vô cùng.

...

Chiều đến, cũng là giờ quán sắp đóng cửa. Hôm nay khách rất đông, ai ai trở về đều cùng một bộ dạng thoả mãn không biết nói gì hơn, còn hứa hẹn sẽ đến dài dài. Dì Mai một trận vui về cả ngày, đang lau dọn bàn ghế bên ngoài thì cửa quán bỗng mở ra. Một thân nhỏ bé bước vào, sau là hai người đàn ông mặt áo đen cùng một người phụ nữ cỡ ba mươi xinh đẹp đi vào trong quán.

"Xin lỗi, giờ đã đến giờ đóng cửa rồi. Nếu muốn quý khách mai có thể đến được không ạ?" Dì Mai ấy nãy nói với những người vừa bước vào, thoạt nhìn có thể biết được những người đó thân phận như thế nào, là người không thể đắc tội.

"Lầm lời, tiểu thư nhà ta đến quán bà ăn một bữa đã là phước ba đời của bà rồi. Đừng ở đó vòng vo tôi không quan tâm là sắp đóng cửa hay đóng cửa, mau đem thực đơn ra đây nhanh đi" Người phụ nữ mặc đồ xám mặt nhăn lại có chút lớn tiếng nói.

Di Mai bị nói cho một tràng nhất thời nhận thức không kịp, di Mai lúng túng không biết phải làm sao, nói gì cho phải với bọn họ. Nhìn hai người đàn ông cao lớn đằng sau họ hung tợn cũng đủ làm cho bà sợ sệt trong lòng không dám nói lời gì trái lại. Từ đó đến giờ bà chưa từng bị trường hợp nào như này, bây giờ bất ngờ bị như thế bà thích ứng không nổi.

"Chuyện đó,..."

"Có chuyện gì vậy di Mai?" Tạ Yên Ninh đi ra từ trong bếp sau khi dọn dẹp sạch sẽ tất cả mọi thứ. Cô bên trong nghe ồn ào ở bên ngoài nên đi ra xem thử thì thấy được một cảnh này.

Một cô bé nhỏ chừng 5-6 tuổi đang vương vãi khắp nơi nhìn xung quanh quán, bộ dáng như rất thích thú với cách trang trí của quán không ngừng buông miệng qua qua bất ngờ. Còn có một người phụ nữ nhìn có vẻ là người bảo hộ cho cô bé kia, dáng dấp cũng không kém chi là nhìn có hơi hung dữ tính khí không được tốt cho mấy, phía sau là hai người đàn ông vạm vỡ đứng như tượng hình như là vệ sĩ cho cô bé kia. Nhìn cũng biết thân phận cô bé kia không phải tầm thường, không thể đắc tội.

"Cho hỏi có việc chi ạ?" Cô lịch sự hỏi.

"Tiểu thư tôi muốn ăn ở đây, mau đem làm thức ăn nhanh đi"

"Thật xin lỗi bây giờ quán của tôi đây sắp đóng cửa rồi, nếu muốn quý khách muốn mai hân đến có được không ạ?"

"Không được, tiểu thư tôi muốn ăn bây giờ thì phải là bây giờ. Không nói nhiều nhanh đi, không thì đừng trách" Người phụ nữ kia đe dọa.

"Chị Lâm, khi nào mới được ăn vậy ạ? Mẫn Mẫn đói!" cô bé tên Mẫn Mẫn vừa nói vừa sờ bụng nhỏ của mình, hành động cực đáng yêu. Bé thân mặc một bộ váy công chúa nhỏ màu hồng tóc cột hai chùm trên có bông hoa hồng đỏ, khuôn mặt bầu bĩnh má lúm đồng tiền mím mím miệng nhỏ như biểu hiện cho tâm tình bé đang rất đói bụng.

"Tiểu thư sẽ nhanh thôi, tiểu thư chờ tôi một chút nữa nha" Người phụ nữ Mẫn Mẫn gọi tên Tiết Lâm cuối xuống cung kính khuyên nhủ Phùng Mẫn Mẫn.

"Khi nào, Mẫn Mẫn rất đói bụng" bé đang ngồi trên xe chờ về nhà thật nhanh ăn đồ ăn do di Trương nấu nhưng nghe tin di Trương phải về quê rồi thật lâu sau mới trở lại, bé thật buồn nhưng lại rất đói bụng. Nhưng bé ăn đồ ăn ở nhà hàng mãi rất ngán muốn ăn chỗ khác cơ, bỗng nhìn thấy một quán ăn nhỏ nhỏ kê bên chỗ bé xe chú Phi tài xế đang chờ đèn giao thông nhìn rất đẹp. Bé muốn đến ăn thử, chờ này đến giờ vẫn chưa được ăn bé đói sắp chết rồi.

Phùng Mẫn Mẫn ngược nhìn chị xinh đẹp mới đi ra, chị xinh đẹp thực sự rất xinh đẹp. Như nữ thần bé hay xem trên phim vậy, bé rất thích những chị xinh đẹp. Phùng Mẫn Mẫn chạy đến Tạ Yên Ninh nắm lấy tay cô lắc nhẹ ngây thơ nói "Chị nữ thần, Mẫn Mẫn rất đói bụng, chị nữ thần làm đồ ăn cho Mẫn Mẫn nha" Mẫn Mẫn gương mặt long lanh nhìn Tạ Yên Ninh, trong suy nghĩ đơn thuần của cô bé chị nữ thần chắc chắn nấu ăn rất ngon, vì nữ thần trong lòng bé luôn luôn tài giỏi cái gì cũng biết làm.

Tạ Yên Ninh bản thân rất thích trẻ con, nay bị một cô bé dễ thương nắm lấy tay còn thân thiết gọi cô là chị nữ thần. Nhìn cực kì đáng yêu vô cùng, Tạ Yên Ninh một miệng chính là không thể từ chối được đành ngồi xuống vuốt vuốt tóc bé cười nói "Được, vậy em muốn ăn gì chị nấu cho" "Nói rồi quay ra sau lấy tờ thực đơn trên bàn đưa cho bé lựa chọn món.

"Ừm... Mẫn Mẫn muốn ăn mì sốt phô mai, bánh trứng cùng một ly nước cam"

"Được rồi em ngồi chờ một chút. Có ngay thôi"

Tạ Yên Ninh dẫn cô bé đi lại ghé ngồi xuống mình thì đi vào trong chuẩn bị thức ăn, di Mai đứng ngây ngơ không hiểu sự tình vừa mới xảy ra là gì, thấy Tạ Yên Ninh đi vào trong mình cũng lập bắp đi theo.

"Yên Ninh, con đây là..."

"Di Mai di yên tâm, đóng cửa trễ một chút chắc không sao đâu. Di cũng biết, người phụ nữ đi bên cạnh tính tình cũng không dễ nói chuyện gì với lại... cô bé kia là con gái của Phùng Minh- Tổng Giám Đốc của Phùng Tích, gia thế không dễ đắc tội gì đâu, Phùng Minh cũng là đối tác làm ăn của chồng con nên con xin đi nể tình một chút thôi mà. Được không đi? sau này sẽ không"

Từ khi cô bé bước vào, nhìn thấy cô đã cảm thấy rất quen. Lúc trước đi dự tiệc có nhìn thoáng qua thấy bé và anh trai theo ba đến dự tiệc, cô bé rất dễ thương cô trong lòng lúc đó cũng mong sau này có thể gặp lại, không ngờ cũng thật nhanh như vậy lại gặp. Giờ vì tình cũng vì nghĩ đành xin di Mai đóng cửa trễ một chút làm vài món cho cô bé vui lòng.

"Thôi được rồi, vì con vậy. Nhanh nhanh đi làm đi, không khách chờ lâu thì không vui đâu" Di Mai nghe cô nói vậy cũng hết cách, đành đóng cửa trễ một chút chiếu cố vị tiểu thư nhỏ nhỏ ngoài kia.

"Con cảm ơn đi" Tạ Yên Ninh vui mừng ôm di Mai một cái rồi nhanh đi làm đồ ăn. Di Mai chỉ có thể lắc đầu cười cười xem cô làm.

15 phút sau thức ăn được bung ra, mùi thơm ngây ngất làm Phùng Mẫn Mẫn nhìn đến chảy cả nước bọt, mắt to sáng rực nhìn đĩa mì được bung ra đặt ở trước mặt. Mùi thật thơm, rất đẹp bé rất thích.

"Chúc quý khách ngon miệng" Tạ Yên Ninh cười dịu hiền nói.

Phùng Mẫn Mẫn cảm ơn cô một tiếng xong bắt đầu cầm nĩa lên cuốn mì bỏ vào miệng thử. Thật ngon, ngon hơn tất cả những gì bé ăn ở nhà hàng, mùi phô mai đọng lại trong miệng mãi vẫn vương không tan làm bé thật thích. Tay cuốn mì ăn mãi ăn mãi không dừng. Tạ Yên Ninh nhìn thấy bé thích món ăn do mình nấu thì lòng cũng vui sướng không thôi. Tiết Lâm đứng kề cạnh thấy tiểu thư nhà mình thích thú ăn ngon miệng như vậy cũng không bắt bẻ nữa, đứng yên chờ tiểu thư ăn xong. Nhưng thật tình mà nói cô cũng muốn nếm thử một ít, từ lúc đĩa mì tràn ngập hương thơm kia bùng ra là cô muốn dùng thử lâu rồi, sau này có dịp chắc chắn sẽ lại đến ăn thử một lần.

Lúc sau đi Mai bung đĩa bánh trứng cùng ly nước cam tráng miệng ra thì thấy Phùng Mẫn Mẫn đã ăn xong từ khi nào đang vỗ bụng cười. Cô bé thấy đi Mai bung bánh cùng nước cam ra thì càng vui vẻ, đi Mai để đồ ăn lên bàn rồi đứng sang một bên nhìn.

Phùng Mẫn Mẫn nhìn 4 cái bánh trứng to như cái chén ở trên đĩa, bên ngoài vỏ bánh giòn rụm nâu nâu, trong là một mảng nhân màu vàng óng ánh như pudding vậy, mềm mềm xốp xốp, nhìn là muốn ăn ngay thôi.

Cô bé cười tươi cầm bánh lên ăn một cách ngon lành, một cái rồi lại một cái cho đến khi hết sạch không còn một mảnh vụn.

Ăn no nê tất cả, Phùng Mẫn Mẫn bây giờ mới thật sự thỏa mãn. Bé ngược lên nhìn chị nữ thần, ánh mắt khán phục càng thêm sâu đậm mạnh liệt, chị nữ thần đúng thật là nữ thần trong lòng bé, nấu ăn lại ngon như vậy.

"Chị nữ thần, chị thật giỏi Mẫn Mẫn thật thích chị"

Tạ Yên Ninh nghe cô bé khen mình thì không khỏi vui vẻ. Kiềm lòng không được mà đưa tay ra nựng má của bé, thật mềm mịn. Tiết Lâm đứng bên cạnh nhìn thấy hành động không lễ phép đối với Tiểu Thư nhà mình kia của Tạ Yên Ninh phi thường bắt mắt lớn tiếng nói "Này cô đang làm gì đó, bỏ tay ra nhanh"

Tạ Yên Ninh bị nói thì ngượng ngừng rút tay về cười hi hi hai tiếng xấu hổ, đúng là không có tiền đồ mà.

"Tiểu Thư cũng đã trở rồi chúng ta mau về thôi, không ông chủ sẽ mắng đấy ạ"

Phùng Mẫn Mẫn nghe chữ về thì có chút tiếc nuối không thôi, bé thật sự không muốn rời đi chị nữ thần nhưng như vậy ba và mẹ sẽ không vui, sẽ buồn vì vậy Phùng Mẫn Mẫn đành mặt đầy thương tiếc nụ lại nhìn Tạ Yên Ninh "Chị nữ thần, Mẫn Mẫn phải về với ba Minh và mẹ Nhục rồi. Sau này Mẫn Mẫn còn có thể đến đây gặp chị, ăn đồ do chị nấu không?"

"Có thể chứ, chỉ cần Mẫn Mẫn muốn đều có thể bảo chị Lâm đưa đến đây ăn"

"Mỗi ngày đều được chứ?"

"Đều được cả" Tâm hồn cô bé thật thuần khiết.

"Vậy thì tốt quá rồi, Mẫn Mẫn tạm biệt chị nữ thần nhé,... Tạm Biệt" Phùng Mẫn Mẫn được Tiết Lâm nắm tay dẫn ra ngoài. Lúc đi đã xa còn nghe vang vọng tiếng tạm biệt không dứt của cô bé, Tạ Yên Ninh chỉ cười cười tạm biệt Phùng Mẫn Mẫn.

Ngày hôm nay, là một ngày thật vui vẻ và đầy điều bất ngờ đối với cô. Nếu như mỗi ngày đều có thể như vậy thì tốt quá.

...

Trời se se lạnh của cái thu đầu mùa, gió hiu hiu quanh bầu trời đêm đầy sao. Những ánh đèn về đêm lấp ló cả khu Chung Cư tĩnh lặng, tiếng nhạc piano yên ắng phát ra từ chiếc máy phát đặt ở trên bàn làm việc. Bên vệ cửa sổ Lưu Y Nhan tay cầm ly rượu vàng nhạt lặng lẽ uống, khuôn mặt lạnh lùng nhìn ánh sao đêm lấp lánh bên ngoài, cứ như vậy từng ngậm từng ngậm nhỏ đắng nồng đi vào khoan miệng, hết rồi lại rót nữa, tiếp tục uống cứ như sẽ không bao giờ say.

"Cốc cốc"

"Y Nhan, con ngủ chưa thế?" Mẹ Lưu Y Nhan bên ngoài vừa gõ cửa vừa vọng hỏi.

"Dạ chưa mẹ" Lưu Y Nhan để ly rượu lên bàn đi lại mở cửa cho mẹ.

"Mẹ gọi con có việc gì?"

Mẹ Lưu Y Nhan, bà Lạc Tuyết thấy cô mở cửa thì đi vào. Nghe tiếng nhạc piano phát ra từ máy với nhịp điệu nhanh dần, thấy ly rượu trên bàn thì không khỏi nhăn mày "Con uống rượu, lại nghe nhạc?"

Lưu Y Nhan nhìn ly rượu trên bàn thì chỉ cười nhẹ có chút mỉa mai "Chỉ là cảm thấy hôm nay công việc hơi nhiều, người mệt mỏi cho nên uống chút rượu cho tỉnh lại tinh thần thôi, mở nhạc nghe cho thư thái không có việc gì đâu mẹ."

"Con từ trước đến nay mẹ không thấy con làm việc này" Bà Lạc Tuyết khó hiểu hỏi con. Đạo này con bà dường như thay đổi hẳn, đi làm về giờ giặt tất thường, có lúc lại còn đi đêm say xỉn quá độ nói năng loạn xạ cả lên. Luôn miệng nói những câu gì rất khó hiểu, như hận ai lắm vậy. Đôi lúc lại lạnh lùng hơn rất nhiều, tinh thần cũng có chút bất ổn không hài hoà hiền dịu như trước kia. Bà nhìn lại càng lo lắng cứ tiếp tục như vậy sẽ không tốt, có thể còn làm hại cả bản thân mình bị tổn thương.

Vì sao lại như vậy? Hay nó cùng bạn trai nó là Khương Nghị hai đứa đã xảy ra việc gì? Lúc trước quen nhau rất nồng ấm kia mà.

"Lúc trước không, bây giờ thì có. Con người mà, ai ai cũng có lúc sẽ thay đổi chứ mẹ"

"Y Nhan con nói thật với mẹ đi, con cùng Khương Nghị xảy ra việc gì đúng không? Vì sao dạo này mẹ thấy con như thay đổi nhiều đến vậy, như con không còn là chính con nữa rồi"

Lưu Ý Nhan bị mẹ nói trúng tim đen của bản thân thì có chút đứng hình một chút rồi trở lại bình thường cười cười như không thật "Nào có đâu mẹ, con và Nghị vẫn bình thường kia mà, vẫn... hạnh phúc như thế thôi... Thôi được rồi, mẹ lên đây gọi con có việc gì không?"

"À... Không có gì, chỉ là muốn lên xem con là đang làm việc hay gì. Nếu mệt mỏi hay đói thì bảo mẹ làm đồ ăn cho"

"Cảm ơn mẹ, con không đói. Nếu không còn việc gì nữa thì mẹ đi ngủ trước đi, cửa nhà để một chút nữa con hoàn thành xong việc sẽ khoá lại cho"

"Ừ cũng được, vậy mẹ cùng ba con ngủ trước. Nhớ đừng thức khuya quá không tốt nghe chưa"

"Vâng, con biết rồi. Chúc mẹ ngủ ngon"

"Chúc con ngủ ngon"

Bà Lạc Tuyết rời đi thì Lưu Ý Nhan đóng cửa phòng lại đi đến cửa sổ tiếp tục uống rượu.

Khuôn mặt lạnh lùng bất cần nhìn ly rượu mỏng manh trong tay mình. Tâm trạng có bao nhiêu là rối bời cùng lạnh lẽo, bỗng điện thoại reo lên cô quay sang cầm lên nghe.

"Alo"

"Chào, vẫn còn chưa ngủ sao"

"Chào Lục Tiểu Thư, không biết là ai đã khiến cho cô phải đích thân gọi cho tôi vậy, tôi thật thật thất vọng" Vừa nói vừa nhâm nhi từng ngụm rượu trong ly.

"Ha đúng là Lưu Ý Nhan, đọc tâm người khác cũng thật cao siêu. Đúng là có chuyện tôi mới gọi cho cô, không thì gọi chi chứ" Lục Vi Doanh bên kia cười như không cười nói.

"Vậy là việc gì?"

"Tôi muốn hỏi, không biết cái kế hoạch kia cô đã nghĩ đến đâu rồi, không biết là thực hiện liền được hay chưa?"

Lưu Ý Nhan nghe Lục Vi Doanh hỏi đến việc kia thì dừng việc uống rượu lại, mắt đảo quanh suy nghĩ một hồi lâu rồi nói "Chưa thể, lúc này vẫn không phải là thời tốt để thực hiện. Lúc khác đi, cô cũng không cần phải nóng nảy, đâu phải là không làm hiểu thẳng quá sẽ hư việc đấy"

"Nhưng tôi đây chịu không được, chỉ cần nhìn cô ta sống một ngày nào thì tôi đây hận ngày đó, hận không thể giết cô ta ngay cho hả mối thù này" Lục Vi Doanh tức giận hét lên âm điệu vô cùng.

Lưu Ý Nhan nhăn mày "Cô gặp cô ta?!"

"Đúng, hôm qua tôi vừa thấy cô ta đi Siêu Thị mua thức ăn, chắc chắn là về nấu cho Nghị. Nếu không thì còn việc gì nữa kia chứ, cô ta cũng Nghị ở chung kia mà"

Nghe đến đó lòng Lưu Ý Nhan không khỏi thất lại tay cầm ly rượu không khỏi siết chặt run run.

"Bình tĩnh, đừng quá nóng giận mà hư bột hư đường, ngày tháng còn dài kia mà. Tôi hỏi cô, giữa việc giết và chơi đùa cô thích cái nào hơn?"

Lục Vi Doanh nghe hỏi thì bất giác suy nghĩ. Bỗng dưng cô ta hiểu ra được lời Lưu Ý Nhan nói thì cười lớn "Đúng là về sau sẽ hay hơn, mèo vọt chuột trong bóng đêm luôn là hay nhất"

"Đúng vậy, vậy thì cô cứ việc thoải mái như ngày thường đi. Vì không bao lâu nữa ước muốn của cô sẽ được thành hiện thực thôi"

"Được, tôi tin cô. Vậy tôi cũng sẽ không quan tâm nữa, khi nào cảm thấy được báo cho tôi một tiếng"

"Được"

"Tạm biệt"

"Tạm biệt"

Cúp máy xong,Lưu Y Nhan để điện thoại cùng ly rượu trở lại bàn,mình thì đi lại đổi bản nhạc khác.Khúc nhạc tang thương ai oán muốn trùng,lạnh lẽo đến thấu xương.Khúc hát dành cho người chết vang vọng căn phòng càng nghe não nùng đau đớn.Gió lạnh ngoài cửa sổ thổi vào từng đợt làm cho căn phòng lạnh lẽo nay càng lạnh lẽo hơn,đáng sợ u ám hơn bao giờ hết.

Lưu Y Nhan mặt lạnh nhăm nhăm thường thức bài hát rừng rợn ấy như nó nghe hay hơn cả chứ tuyệt vời.Cảm thấy nó như một bản giao hưởng đến với tử thần vậy.Chết,cái chết đau đớn,tang thương sẽ dành cho ai đây...

Tôi,hay,là,cô!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ân cần bất ngờ

Những ngày tháng sau cũng như vậy,cô nay đã có công việc mới.Ngày đi đêm về,không còn như trước rảnh rỗi ngồi không ngán người.Quán của dì Mai từ khi khai trương cho đến bây giờ cũng đã hơn 1 tháng,quán bây giờ đã có thể ổn định hơn trước rất nhiều,gần như là nổi cả một vùng này.

Tuy nhỏ nhưng thức ăn,phục vụ lẫn tiền bạc đều rất được lòng khách,người ra kẻ vào rất nhiều hầu như là ngày nào cũng đông đến thiếu bàn phải đứng chờ.Cô và dì Mai ngày nầu không biết bao nhiêu món đến một là người,đến chiều tối khi quán đã đóng cửa thì mới có thể nghỉ ngơi chút,nhưng cô phát hiện tài nấu nướng của mình cũng vì thế mà tăng vọt,như có thể đạt đến cảnh giới thượng thừa vậy,những động tác trong làm bếp đều thành thục có trình tự điều luyện vô cùng.

Trịnh Khương Nghị như có thể cũng cảm nhận được điều đó,vì vậy mỗi tối anh còn ăn nhiều hơn một chén cơm làm cho Tạ Yên Ninh rất vui vẻ và tự hào.Nhìn anh nay không còn một bộ dáng mệt mỏi khi đi làm về,cũng không thức khuya làm việc như trước.Mặc dù điều kiện làm ô sin cho anh ta đã hết nhưng dường như cái tật làm riết quen tay của cô vẫn là bỏ không được nên mỗi ngày trước khi đi làm đều sẽ thức dậy sớm nấu cơm,pha trà cùng dọn dẹp nhà một chút rồi mới rời đi.Tối về thì cũng sẽ nấu cơm,chuẩn bị đồ,nước tắm trước cho anh ta xong mình thì sẽ dọn dẹp nhà một lần cuối rồi mới đi ngủ.

Công việc nay cũng nhiều hơn nên hầu như cô không còn thời gian nào rảnh rỗi,cuộc sống dần có trật tự hơn.Tạ Yên Ninh cô rất hài lòng về cuộc sống hiện giờ của mình,gì chỉ còn chờ vào tiến triển của Trịnh Khương Nghị và Lưu Y Nhan nhân vật chính nữa thôi thì cô sẽ rút lui.

...

Hôm nay quán chỉ mở đến trưa rồi đóng cửa vì nhà ở quê của dì có việc trưa mai sẽ mở lại,khách vẫn như trước ra vào gọi món.Nghe tin phải đóng cửa sớm trưa mai mới có thể mở lại làm mọi người có chút hụt hẫng nhưng vẫn vui vẻ mà dùng bữa.

Đang làm món ăn cho khách thì bỗng điện thoại vang lên làm Tạ Yên Ninh phải dừng tay nghe điện thoại:

"Alo tôi nghe"

"Trưa nay cô có bận việc gì không?"Trịnh Khương Nghị ở đầu dây bên kia vừa xem tài liệu vừa hỏi.

"Không,trưa nay quán đóng cửa sớm vì dì Mai phải về quê rồi.Có việc chi không?"

"Chỉ là...trưa nay cô có thể mang cơm đến cho tôi được không?"Anh có chút ngượng ngùng hỏi.

Tạ Yên Ninh nghe anh nói vậy thì hơi bất ngờ,Trịnh Khương Nghị có bao giờ nhờ cô mang đồ ăn trưa đến cho anh ta đâu.Sao giờ lại??

Trịnh Khương Nghị cũng không phải là cố ý gì,chỉ là không hiểu vì sao cảm thấy vị giác càng ngày càng kén chọn.Ăn cơm trưa hay đi nhà hàng đều không được ngon miệng cho lắm mặc dù là đi ăn cùng Nhan nhi cũng vậy.Hôm nay thật sự không muốn ăn cơm trưa tại đây chút nào nên đành phải nhờ Tạ Yên Ninh làm cho mình một bữa cơm trưa mang đến.

"À được chứ,vậy khi nào anh tới giờ nghỉ trưa?"Tạ Yên Ninh bản thân hỏi lại.

"12 giờ"

"Được,vậy 12 giờ tôi mang đến"

"Cảm ơn"

"Không có chi"

Tạ Yên Ninh cúp máy có chút thần thần suy nghĩ.Thật lạ,Trịnh Khương Nghị anh ta làm sao thế nhỉ!Tự nhiên hôm nay nổi hứng muốn ăn cơm trưa do

mình làm,kì lạ thật.Nhưng dù thế nào cô cũng phải gác chuyện đó sang một bên tiếp tục trở lại làm việc của mình,nếu để khách chờ lâu sẽ không tốt.Đến trưa sau khi quán đã đóng cửa cô như lời đã hứa làm một ít đồ ăn trưa cho Trịnh Khương Nghị mang đến công ty cho anh.Món ăn cũng không nhiều,chỉ 2 mẹt một súp cùng tráng miệng là trái cây,thức ăn được cất kỹ lưỡng trong một hộp đựng thức ăn mang đi.

Tạ Yên Ninh tạm biệt dì Mai rồi xin đi trước.Cô bắt taxi một mạch đi đến công ty của Trịnh Khương Nghị,trên đường từ quán đi đến công ty cũng không xa lắm chỉ mất 15 phút,cô trả tiền taxi rồi đi vào trong sảnh.Đến quầy lịch sự hỏi cô tiếp tân:

"Cho hỏi Tổng Giám Đốc đã đến giờ nghỉ trưa chưa vậy?"

Cô tiếp tân rút kinh nghiệm lần trước khi biết được Trịnh Phú Nhân đã không còn như trước nên cũng không bắt ngờ gì với thái độ của cô nữa,cô tiếp tân nhẹ nhàng trả lời"Thưa Phú Nhân,Tổng Giám Đốc hiện đã đến giờ nghỉ trưa rồi ạ,mời cô đến thang máy chuyên dụng của Tổng Giám Đốc để lên phòng ạ"Nói rồi cung kính chỉ về thang máy Trịnh Khương Nghị hay dùng.Tạ Yên Ninh có đôi chút ngượng khi nghe cô tiếp tân lịch sự gọi mình là Phú Nhân nhưng cũng rồi thôi,cảm ơn một tiếng xong đi lên phòng làm việc của Trịnh Khương Nghị.

...

"Nghị"Lưu Y Nhan đi đến bàn làm việc của Trịnh Khương Nghị nhìn anh đang thưởng trà ôn hòa gọi.

"Có việc gì không?"

"Không có gì,chi là...đến giờ nghỉ trưa rồi,anh đi ăn trưa với em nhé?"Lưu Y Nhan hôm nay mặc một bộ công sở màu xám có chút bó sát cơ thể gọi những đường công gọi cảm,trang điểm sắc nét hơn thường ngày tạo cảm giác quyến rũ,mái tóc xoan bồng bềnh. Trịnh Khương Nghị nghe cô nói vậy thì để ly trà trở lại bàn xong nhìn Lưu Y Nhan,mày kiêu hơi nhún lại.Từ 1 tháng trước dường như Lưu Y Nhan có một chút thay đổi nhỏ nhưng Trịnh Khương Nghị nhìn cũng không hiểu cô đã thay đổi ở điểm nào cho phải,nhưng anh có cảm giác cô đã thay đổi và hình như còn tiến triển hơn trước rất nhiều.

"Xin lỗi em Nhan nhi,anh có hẹn rồi nên hôm nay không thể ăn cùng em được.Khi khác nhé"Trịnh Khương Nghị trở lại bình thường,khuôn mặt biểu hiện ấy náy nôi.

Lưu Y Nhan bị từ chối thì có chút thất vọng nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài là mấy,chi cười dịu dàng lấp bắp nói không sao rồi đi ra ngoài tự đến căn tin của công ty. Trịnh Khương Nghị cũng đành,vì thật sự đã hẹn Tạ Yên Ninh bảo cô mang cơm trưa đến rồi nên không thể cùng Nhan nhi ăn trưa.Với lại,sau khi mất trí nhớ Tạ Yên Ninh như cũng không phát hiện ra quan hệ giữa anh và Lưu Y Nhan nên anh đành phải giấu không cho cô ấy biết,bởi vì anh không muốn Tạ Yên Ninh bây giờ trở thành Tạ Yên Ninh của trước kia.Anh không muốn như vậy và cũng không muốn thấy nó nữa...

Lưu y Nhan đi đến thang máy cũng là lúc Tạ Yên Ninh vừa đi ra từ thang máy chuyên dụng.Cô có chút ngỡ ngàng không ngờ tới mình sẽ gặp lại Lưu Y Nhan ở nơi đây,thế giới cũng thật hẹp.

Tạ Yên Ninh đành giả vờ bất ngờ khi gặp được Lưu Y Nhan"Cô đây không phải là Thư Ký của Khương Nghị sao?!"

Tạ Yên Ninh!!!

Lưu Y Nhan mắt mở lớn nhìn người phụ nữ sắc sảo tuyệt trần trước mặt,khuôn mặt biến hoá từ sững sốt chuyển sang khó chịu rồi bất giác bắt đầu từ từ trở lại nét điềm đạm ngày thường,những biểu hiện rất nhanh không thể khiến cho Tạ Yên Ninh cảm thấy khác lạ được.Lưu Y Nhan từ tốn gạt đầu,miệng gượng cười"Vâng,Phu...Nhân"Chữ Phú Nhân từ trong miệng Lưu Y Nhan phát ra có chút gượng gạo khó nghe.

Nhưng Tạ Yên Ninh lại không để ý lắm về điều đó,điều mà cô chú ý bây giờ là cô có cảm giác mình thật sự không thích gặp Lưu Y Nhan cho lắm mặc dù không hiểu lý do tại sao,nhưng lý trí mách bảo cho cô rằng mình nên tránh xa Lưu Y Nhan ra một khoảng cách nhất định,không được thân quá cũng không thể lơ là.Nếu không họa vắn vào thân.

Tạ Yên Ninh mỉm cười"Chào,hình như đã đến giờ ăn trưa rồi cô không đi sao?"

"Có,tôi đang trên đường đi xuống dưới"

"À vậy thật xin lỗi vì đã làm trễ nãi cô,thôi cô đi trước đi tôi còn phải mang cơm vào cho Trịnh Khương Nghị nữa không anh ta sẽ lại phàn nàn tôi mất"Nói rồi như cố ý tránh né Lưu Y Nhan nhanh đi về phía phòng của Trịnh Khương Nghị thẳng một mạch vào trong.Để lại Lưu Y Nhan ánh mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm cách cửa vừa đóng lại,tay siết chặt thành thành quyền.Hận ý trong mắt càng nồng đậm hơn,lòng đã sớm rồi mù mịt trong một mảng hư vô không xác định.

Mang cơm đến cho Nghị!!

"Xin lỗi em Nhan nhi,anh có hẹn rồi nên hôm nay không thể ăn cùng em được.Khi khác nhé"

Cô ta đến đây là để mang cơm đến cho Nghị,là anh ấy bảo Tạ Yên Ninh mang cơm đến cho mình.Nghị từ chối mình...là vì cô ta!!!

Nghị anh như vậy là...Anh...đã cố ý sẵn rồi đúng không?!!Vì sao lại lừa em,vì sao lại lừa em chứ?!!...Tạ Yên Ninh sao?

Bàn tay càng siết chặt hơn,chân Lưu Y Nhan như không đứng vững được nữa suýt ngã xuống sàn nhưng bản thân vẫn cố gượng đứng vững,hơi thở dồn dập trái tim đau đến rí rầu.Ý thức như mơ mơ hồ hồ lặp lại những điều mình vừa suy nghĩ.Nước mắt nóng hổi không kiềm được mà rơi trên má,chảy dài trên khuôn mặt điềm lệ.

Tạ Yên Ninh,tôi sẽ không tha thứ cho cô.Nỗi đau từng chút từng chút một mà tôi đã chịu đựng trong một tháng qua,những giọt nước mắt đau đớn mà tôi phải rơi đến không cạn ngày hôm nay.Tôi...sẽ bắt cô trả đủ,trả đủ những gì mà tôi phải đau khổ chịu đựng.Bắt cô,phải trả lại tất cả những thứ vốn có thuộc về tôi.

Tạ Yên Ninh,tôi hận cô.

....

Trịnh Khương Nghị đang xem xét lại bản kế hoạch thì thấy Tạ Yên Ninh bất thành linh đi nhanh vào trong như trốn ai đó vậy.Anh buông bản kế hoạch để trên bàn thắc mắc hỏi"Có chuyện gì vậy!"

Tạ Yên Ninh sau khi đóng cửa lại nghe Trịnh Khương Nghị hỏi thì chỉ ngượng ngùng trả lời vu vơ"Không...không có gì.Đúng rồi,tôi mang com đến rồi này,anh mau qua đây dùng đi coi chừng nguội sẽ không ngon đâu"Nói rồi cô đi đến bàn khách để xuống từ từ lấy thức ăn ra. Trịnh Khương Nghị đứng dậy theo mùi thơm phát ra từ bàn đi đến ngồi xuống ghế.

Món ăn thoạt đơn giản nhưng mùi thơm lại ngất ngây nhìn là muốn ăn liền làm Trịnh Khương Nghị trong lòng rục rịch,Tạ Yên Ninh dọn đồ ăn ra xong đưa cho anh chén cùng một đôi đũa mới. Trịnh Khương Nghị nhận lấy cảm ơn một tiếng rồi chuẩn bị ăn,Tạ Yên Ninh không biết làm gì khác đành ngồi nhìn anh ăn một cách ngon lành.

Trịnh Khương Nghị thư thái gấp đến đũa thứ tư thì chợt nhận ra điều gì đó dừng việc ăn lại ngược lên nhìn Tạ Yên Ninh"Cô ăn chưa?"

Tạ Yên Ninh đang nhìn anh thấy anh tự dưng dừng lại nhìn mình hỏi,cô lắp bắp trả lời"Tôi ăn rồi,anh cứ ăn đi không cần lo cho tôi"

Trịnh Khương Nghị nhú mày có chút không tin lắm hỏi lại"Thật?"

Cô thấy anh như nghi ngờ thì có chút chột dạ nhưng miệng vẫn nói là thật.Nhưng thực ra là chưa,quán đóng cửa cô lại nhanh làm đồ ăn trưa cho anh nên quên mất mình cũng chưa ăn gì giờ nhớ đến thì đã quá muộn đành chờ về nhà ăn sau vậy.

Có điều"rột rột" bao tử đã báo động chuông,bất bình kháng nghị than đói rồi.Tạ Yên Ninh vừa xấu hổ vừa muốn tìm một cái lỗ nhảy vào chết quách cho rồi,thật xấu hổ quá đi mất.

Trịnh Khương Nghị nghe tiếng kêu đó cũng không biểu hiện gì,thực ra là không muốn chộc cho cô càng xấu hổ hơn thôi mặt cô đã đỏ đến thế rồi kia mà.Mặc dù nghe cô nói dối cũng không tức giận gì,chỉ bình thản để chén đũa xuống bàn,mình thì đứng lên đi lại bàn làm việc bắt điện thoại đa dụng bấm số rồi nói gì đó xong cúp máy trở lại bàn ngồi xuống.

Tạ Yên Ninh thắc mắc không hiểu lắm về những hành động của anh vừa nãy,không lâu sau bỗng cửa bên ngoài có tiếng gõ,một nhân viên nam đi vào trong tay mang một cái chén cùng một đôi đũa mới tinh đi đến cung kích đặt lên bàn xong cuối người đi ra ngoài.Hết thấy những việc vừa mới xảy ra nhanh chóng ấy làm cho Tạ Yên Ninh bàng hoàng và bất ngờ đến không tưởng được.Trịnh Khương Nghị anh đây là!!!

Trịnh Khương Nghị ngồi nhìn Tạ Yên Ninh một bộ dạng bất động thanh sắc giống như là không thể bắt kịp tình thế kia làm cho anh có chút buồn cười,nói với cô bằng giọng điệu nhỏ nhẹ nhất từ trước đến giờ làm Tạ Yên Ninh từ khiếp sợ này đến khiếp sợ khác:

"Cô mau ăn đi,dù gì tôi cũng ăn không hết bỏ đi thì rất uổng phí. Vậy thì cùng nhau ăn,như vậy thì sẽ tốt hơn"Xong rồi còn ân cần giúp cô cầm chén múc com com bỏ vào xong đưa cho cô,Tạ Yên Ninh uống nước bọt mà lòng rối bời,tay run run nhận chén mà suýt làm rơi.Trịnh Khương Nghị cũng xem như không thấy gì,một lần nữa gấp một miếng cá kho tộ bỏ vào chén cho cô xong mình thì tiếp tục ăn.

Tạ Yên Ninh nhìn miếng cá nằm trong chén mà không biết phải nói gì,miệng hơi mím lại.Lòng như có một trận hỗn loạn chẳng biết phải giải thích như thế nào cho phải,chỉ biết được cái thứ cảm giác ấy nó rất lạ,rất lạ lắm đối với cô.Chưa bao giờ cô cảm nhận được nó một cách chân thật đến như vậy,nó như một dòng suối ấm áp du dương chảy róc rạch,nhẹ nhàng uyển chuyển luồn lách từng kẽ hở gác trong trái tim.Nó nhanh đến một cách thật nhanh rồi rồi đi cũng thật nhanh khiến cô không hiểu được thứ đó là cái gì,cảm giác thật lạ.Sao lạ quá...

"Cảm ơn anh"Âm thanh nhỏ nhỏ lí nhí như tiếng muỗi kêu thanh thanh,Trịnh Khương Nghị đang ăn một cách từ tốn thì nghe cô nói cảm ơn mình mà anh mỉm cười nhẹ.

"Không có gì,ăn đi rồi đi về nhà nghỉ ngơi.Xem như hôm nay là một ngày nghỉ trưa đi,thoải mái với bản thân một chút,về nhà đừng gắng làm trước cứ ngủ một giấc đi dậy rồi hẳn làm"

Tạ Yên Ninh nghe anh dặn dò mình mà ngây ngất,ánh mắt khó hiểu hiện lên nồng đậm nhưng bản thân lại tự cố ngăn cho chính mình không hỏi.Chỉ cuối thấp đầu xuống nói ừ một tiếng rồi im bật,cầm cúi gấp thứ ăn bỏ vào miệng ăn nhanh chóng để trở về.

Tại sao,anh hôm nay lại tốt với tôi như vậy?

Trịnh Khương Nghị gật đầu rồi không nói gì nữa tiếp tục ăn com.Không khí lắng đọng im phẳng phắc,chỉ còn thoang thoảng trong khung phòng to lớn là tiếng điều hoà và tiếng mỗi lần gấp thức ăn.Ánh sáng nương theo từ ngoài cửa kính lớn chiếu thẳng vào căn phòng,mang theo hương nắng nhẹ nhàng hoà lẫn cái không khí an hoà này làm cho cả hai như có thể cảm nhận được sự ấm áp ấy.Sự dung hoà thành làm một trong nhịp đập con tim.

Thi thoảng cũng qua 15 phút sau thì hai người đã ăn xong,Trịnh Khương Nghị cũng đã đến giờ trở lại làm việc của mình.Tạ Yên Ninh nhanh chóng thu

dọn xong rồi đi nhanh không làm phiền anh làm việc,Trịnh Khương Nghị chỉ nói một tiếng tạm biệt giúp cô mở cửa rồi đi rồi thôi.

Ánh nắng nhàn nhạt của mùa thu,không khí có chút se lạnh hài hoà.Dòng người trên phố cũng thưa dần vào buổi trưa xế,gìờ khác này chắc có lẽ mọi người đã nghỉ trưa cả rồi nên trên lề phố cũng không có nhiều người đi,thưa thưa thót thót.

Tạ Yên Ninh không bắt taxi đi về nhà ngay mà đi bộ một chút cho tiêu hoá thức ăn vừa mới ăn xong,khuôn mặt thần nhiên đi từ từ nhìn khung cảnh xung quanh.Lòng vẫn vương suy nghĩ,cảm xúc theo những cơn gió đầu mùa dạt dào không ngưng.

Tiếng lòng luôn hỏi:Cảm giác khi này là gì?đâu phải chỉ có anh ta mới đối xử tốt với mình.Ba mẹ Trịnh,đi Mai,ngay cả Mặc Quân Nguyên cũng vậy mỗi người mà mình quen biết họ đều đối với mình còn tốt hơn như vậy gấp trăm lần,nhưng...vì sao khi anh ta đối tốt với mình,tìm mình lại đập nhanh như vậy.

Trịnh Khương Nghị,anh ta thật sự không xấu.Tính tình rất tốt chỉ là có chút cương trực,làm theo cảm tính của bản thân.Anh ta là người đã cho mình thấy được niềm tin ở bản thân,thấy được điều tưởng chừng như không thể thành có thể.Cho mình niềm tin đứng trước mọi người,cho mình niềm tin với đam mê với sở thích,cho mình thấy được nét đẹp thật sự của bản thân nằm ở đâu.Cho mình rất nhiều thứ kể từ khi quen biết,hôm nay cũng vậy không phải là cho mình thứ gì khác mà là đối với mình tốt ở một điểm khác.

Nhưng vì sao,hôm nay mình lại có cảm giác rất lạ.Trái tim như không thể tự chủ được mà đập nhanh liên hồi,cảm xúc dồn dập khiến cho cô như ngẹt lại không thở được.Cái cảm giác đó là gì?Tại sao lại khác lạ đến như vậy,bản thân cũng chưa bao giờ trải qua hay cảm nhận được nó.

Thật mâu thuẫn...

Bước đi trên con đường với cảm xúc mong manh lạc lõng,mơ hồ với tất cả những gì đã cảm nhận.Không hiểu cũng chẳng thể nói được gì nên lời,Tạ Yên Ninh tự hỏi với bản thân không lẽ mình đã bị bệnh rồi hay chăng?

...

Lưu Y Nhan ngồi trong phòng làm việc nhìn cây xương rồng nhỏ trên bàn đến thất thần,khuôn mặt không cảm xúc hoà vào không khí cảm khiến cho căn phòng trở nên u ám lạnh lẽo hơn.

Cây xương rồng này là món quà ngày Valentine năm ngoái Nghị đã tặng cho cô,cô luôn chăm sóc nó như báu vật của chính mình.Mặc dù Nghị không nói gì nồng nàn hay tình tứ như bao cặp tình nhân khác,mà chỉ là tận tay tặng cho cô và nói một câu "Chúc Valentine vui vẻ" nhưng cô có thể cảm nhận được tình ý vô hạn trong lời nói ấy.

Khiến cho cô hạnh phúc đến không tài nào thôi suy nghĩ về nó,mỗi lần làm việc mệt mỏi cô sẽ mỉm cười nhìn chậu cây nhỏ này xem như Nghị đang ở bên cạnh tiếp sức cho mình mà hồi phục tinh thần tiếp tục làm việc.

Người ta nói,yêu có thể giết chết một con người,có thể bắt ta làm nô lệ của nó muốn thoát ra cũng không được.Nhưng như vậy thì đã sao?Lỡ trao đi tình yêu này rồi có dứt ra được Không!

Cô không quan tâm điều đó,nếu đã yêu thì phải yêu cho đến cùng trời.Buông bỏ mới chính là giết chết bản thân mình,mọi thứ kia vốn đã là của cô là cô ta ngang nhiên cướp lấy,dành lại tình yêu cũng chỉ là điều chính đáng phải làm.

Tạ Yên Ninh nếu có trách thì hãy trách là cô đã dấn tội với Lưu Y Nhan này,chết rồi cũng đừng có oán than là mình vô tội.

Tội lỗi của cô,tôi đây sẽ tự tay bắt cô phải trả lại tất cả.

Lưu Y Nhan ánh mắt độc ác,cảm hờn.Thù hận như đã chiếm lấy toàn bộ tâm trí của cô,bây giờ trong ý thức chỉ có một điều duy nhất chính là giành lại những gì vốn có thuộc về mình,giết đi người kia.

Tay cầm điện thoại trên bàn bấm một loạt số rồi gọi điện,hít một hơi bình tĩnh lại tâm tình.

"Alo"

"Chào Lục Tiểu Thư,lâu rồi không gặp"

"Lưu Y Nhan!Là cô,gọi điện cho tôi có chuyện gì không?"Lục Vi Doanh đã trở về bên Úc với gia đình,thực ra lúc đi cô ta cũng không muốn nhưng vì đã hứa với ba mẹ là sẽ trở về sau 2 tuần nên giờ đây đang đi shopping ở một shop thượng lưu.

"Chỉ là có một chuyện quan trọng cần nói với cô mà thôi,nếu như tôi không nói ngay chỉ sợ là người trong lòng của cô sẽ mất đấy"Lưu Y Nhan cười gian tà,lời nói như có sức quyến rũ làm cho Lục Vi Doanh bên kia dừng động tác lựa đồ lại mà đứng bất động.Cơ thể có chút run lên,tâm động dậy.

"Chuyện gì..."Giọng run run.

"Chuyện là,sau khi cô đi rồi ở đây có bao nhiêu là chuyện xảy ra mà cô không biết được đấy Lục Tiểu Thư ạ.Phu Nhân dạo gần đây hay đến công ty vào mỗi trưa để đem thức ăn trưa cho Giám Đốc,đáng quan tâm hơn đó chính là Giám Đốc là người bảo Phu Nhân mang đến cho mình đấy"Lưu Y Nhan dừng lại một hồi lâu,nghe từng tiếng thở dồn dập bên kia thì càng biết được:Mình đã thành công.Lục Vi Doanh là một người bốc đồng,dễ nóng giận và rất dễ tin người.Chỉ cần nói vài điều gì đó khiến khích cô ta,thì ắt cô ta sẽ vì đó mà kích động nhanh chóng Thật dễ dàng..

"Còn có... Vào tuần trước hai người vừa hẹn hò cùng nhau ở nhà hàng Faith, có người còn nhìn thấy họ đi vào một khách sạn gần đó. Cô nghĩ xem, thường thì một nam một nữ cùng nhau vào khách sạn để làm gì nhỉ! Họ là vợ chồng có thể làm ở nhà kia mà, hay là... vì thú vui mới..." Bao nhiêu là lời nói thêm nói bớt không đúng sự thật như một con bả tổ ập đến đổ ập vào người Lục Vi Doanh khiến cho cô ta như chết trân tại chỗ.

Lưu Ý Nhan không kịp nói đến câu kế tiếp thì bên kia đã nghe một tiếng hét như trời văng, còn nghe cả tiếng đồ đạc bị đổ vỡ sau thì không nghe được gì nữa, có lẽ điện thoại cũng bị đập luôn rồi đi. Lưu Ý Nhan mỉm lên một nụ cười tàn ác, ánh mắt thù hận nhìn về một khoảng không vô định.

Không cần tốn chút sức, cũng không cần mình phải ra tay mà cũng có người ra tay trước. Lục Vi Doanh, tôi không có bảo cô giết cô ta đâu nha, là cô tự chủ ý đi trước tôi một bước thôi.

Tôi... vô tội

Kẻ độc ác không phải vì tàn bạo, mà là có một cái đầu khôn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tai nạn

"Alo...tôi có một việc nhờ anh làm đây A Tam, phải chỉ cần hoàn thành thì 5000 tệ này sẽ thuộc về anh..."

"Tôi muốn...anh đi giết một người.Nhưng phải cẩn thận,đừng lộ ra tôi là được,...kế hoạch là..."

"Cảm ơn,tạm biệt Lục Vi Doanh tôi đây chờ tin tốt của anh"Cúp máy,Lục Vi Doanh tay cầm ly rượu bên trong là chất lỏng vàng nhạt,hương nồng lan tỏa cũng đủ làm say lòng người.Ả ngửa cổ một hơi uống cạn,mùi vị cay nồng nàn khiến cho tâm trạng ả càng thêm phần khởi vào lúc này.

Tạ Yên Ninh,nhanh thôi mày sẽ được tao cho một vé tiễn về châu trời.Sau đó Nghị sẽ là của tao,cái danh Trịnh Phu Nhân này rồi cũng sẽ là của tao,mày chỉ là kẻ qua đường đáng ghét mà thôi.Không xứng đáng để ở cạnh Nghị,người xứng ở bên anh ấy chỉ có tao mà thôi.

...

Mấy ngày sau,như thường lệ Tạ Yên Ninh vẫn đi làm ở quán đều đặn.Nhưng có một sự thay đổi nhỏ đó là trưa cô dù bận đến đâu cũng vẫn sẽ mang một phần cơm trưa đến cho Trịnh Khương Nghị dùng,không phải là có ý gì chỉ là do Trịnh Khương Nghị mấy hôm trước từ khi được ăn bữa trưa cô mang đến thì thay đổi muốn ăn trưa như vậy luôn,nặc dù rất muốn nói tôi còn rất bận với anh ta nhưng khi nhìn đến khuôn mặt như nói "Cô không muốn cũng không sao,tôi không ép" kia mà có chút ray rức trong lòng,chột dạ không thôi.Vì thế đành đồng ý với anh ta,thế là mỗi ngày đều làm một người vợ đảm đang mang cơm đến cho chồng,cũng không trách khỏi được những lời bàn tán ở công ty.Biết sao được nghe hoài cũng thành quen thôi,được 3-4 bữa thì dần dần lắng xuống,chắc cũng hết lời để nói rồi nên không ai nói gì nữa.

Hôm nay vẫn vậy,trưa cô làm một ít đồ ăn trưa mang đến công ty cho Trịnh Khương Nghị,đón taxi để đi.

Xe chạy được 15 phút thì tới,trả tiền cho tài xế xong đi vào cổng.

Đang cây hạnh ven công ty dòng người qua lại,xe cô tấp nập trên đường.Ai ai cũng có công việc riêng của mình,không ai để ý đến một chiếc BMW màu xám dừng khuất ở đó.Bên trong có một người đàn ông mặc một bộ quần áo có chút lập dị,quần jean áo tay dài rộng phồng phình,chiếc áo nâu mở một cúc lộ ra hõm ngực bên trong.Nhìn cứ như một dân chơi chợ búa,khuôn mặt bặm trợn quan sát Tạ Yên Ninh vừa đi vào trong công ty,tay cầm một tấm hình.Trong hình là ảnh của Tạ Yên Ninh vào sinh nhật năm ngoái,gã nhìn thì xác định đã tìm đúng người:

"Tạ Yên Ninh,vợ của Tổng Giám Đốc tập đoàn JTA sao!Vốn này xem như hơi khó chơi đây,Lục Vi Doanh cô cũng thật ác"

Gã quan sát cho đến khi Tạ Yên Ninh đi khuất thì mới rời đi,xe nổ máy chạy bon khỏi công ty.Miệng nở lên một nụ cười hừng thú tà mị.Tối nay,chỉ tối nay thôi 5000 tệ sẽ là của gã.

...

Tối đến,sau khi ăn tối xong thì Trịnh Khương Nghị ngồi ở sofa xem tin tức,Tạ Yên Ninh ở trong bếp xem lại thức ăn của con Mập và Ú.Xem đi xem lại chính là phát hiện bịch thức ăn hạt đã hết từ khi nào cô than thở đỡ trán,hết rồi mai lấy gì cho tụi nó ăn đây.Đành phải đi đến tiệm của Mặc Quân Nguyên mua cho chúng rồi,không biết giờ anh ta còn mở cửa không nhỉ?

Nhìn đồng hồ treo trên tường,9 giờ 30 chắc là chưa đóng đâu!Nghĩ vậy Tạ Yên Ninh đi về phòng lấy ví tiền và khoát một chiếc áo khoát mỏng vào người rồi định sẽ đến tiệm của Mặc Quân Nguyên một chút.Cô đóng cửa phòng đi tới nói với Trịnh Khương Nghị:

"Tôi ra ngoài mua một ít đồ,sẽ về ngay"

Trịnh Khương Nghị quay sang nhìn cô rồi trở lại nhìn tivi chỉ từ một tiếng xem như đã biết, không hỏi gì thêm. Tạ Yên Ninh cũng không buồn quan tâm anh, mình thì đi ra ngoài.

Hiện trời đã tối, mặc dù là chưa ngủ nhưng ở Chung Cư này họ cũng ít khi ra ngoài giờ này, chỉ lâu lâu có những người đi làm ca đêm hay về khuya mới gặp được. Thang máy mở cửa, cô đi vào rồi bấm tầng G cuối cùng. Trong thang máy là một chỗ yên lặng có chút gột gát, duy chỉ có tiếng xọc xọc của thang máy mỗi khi di chuyển, ánh sáng của đèn và chớp đèn nhỏ của những con số khi chuyển qua mỗi tầng.

Không khí u ám đến lạ thường làm cho Tạ Yên Ninh có chút sợ hãi. Cô rất ít khi đi vào giờ này, hiện thang máy này chỉ có một mình cô dùng cũng sẽ không thoát khỏi cảm giác sợ khi ở một mình. Một chỗ lo lắng ập đến, không hiểu vì sao lại cảm thấy có một cái gì đó không hay sẽ đến nhưng không biết vì sao lại rất mơ hồ, giống như là mơ hồ mà cảm nhận được, cũng không biết cái cảm giác này nảy ra từ khi nào. Đang trầm tư suy nghĩ thì bỗng ting một tiếng cửa thang máy mở ra làm cho Tạ Yên Ninh có chút giật mình hồi thần.

Một bà đi khoảng 40 tuổi đi vào, tay cầm một giỏ đựng đồ nhìn chằm chằm là định đi mua đồ ở ngoài, bà đi đi vào nhìn tầng G đã được bấm nên thôi. Cô thấy có thêm một người đi cùng, tâm có chút thả lỏng, mặc dù không biểu hiện gì nhưng âm thầm thở phào ra một hơi, thật may. Cô nhìn đi ấy có hơi cuối đầu xem như chào hỏi lịch sự, đi ấy cũng không nói gì chỉ mỉm cười cuối chào lại cô.

Khi thang máy đã đến tầng cuối cùng, máy ting một tiếng cửa mở ra Tạ Yên Ninh đi ra ngoài trước đi ấy một bước.

Taxi ở đây thường thì chạy rất khuya, khu phố xem như cũng chưa thừa người. Người người đi lại cũng hơi đông đúc, cô đi đến điểm taxi hay dừng bắt một chuyến đi đến tiệm thú y.

Xe chạy đều trên đường, dần tới chỗ ở của Mặc Quân Nguyên thì người dần thưa đi, cuối cùng chỉ còn lại một vài người đi bộ bên ngoài. Khu này khác với khu cô ở, có thể ở đây họ ngủ sớm hơn chỗ cô cho nên giờ này đã không còn người qua lại. Một khung cảnh vắng teo, chỉ duy có chiếc taxi cô đi là dừng ở đây. Tạ Yên Ninh từ xa nhìn cửa tiệm của Mặc Quân Nguyên vẫn còn sáng đèn thì vui mừng, xe dừng trước cửa tiệm. Cô bảo chú taxi chờ một chút cô mua đồ rồi ra ngay, chú taxi giờ cũng đang rảnh rồi nên hào phóng nói một tiếng được rồi bảo bao lâu cũng không sao.

Tạ Yên Ninh cười cười nói cảm ơn rồi nhanh đi vào trong tiệm.

"Leng keng"

Tiếng chuông gió trước cửa tiệm vang lên khi cô mở cửa đi vào, Mặc Quân Nguyên đang cởi áo blouse trắng ra móc lên móc đồ định đóng cửa tiệm thì thấy Tạ Yên Ninh bất ngờ đi vào, anh có chút ngỡ ngàng nhanh móc áo lên rồi đi đến.

"Chào, tôi đến mua chút thức ăn cho hai con chó nhỏ của tôi. Anh còn chứ?"

"Còn, thật may là còn vài loại cô mua loại nào thì lựa đi. Dù gì tôi cũng định nhập về thêm đồ đây"

"Thế thì tốt quá" Nói rồi Tạ Yên Ninh đi lại gần bán thức ăn cho vật nuôi lựa, còn vài mẫu hàng cho nên cô tranh thủ lựa.

Mặc Quân Nguyên rút tay vào túi thư thái nhìn. Thì ra là đến mua thức ăn cho chó! Anh nhìn cô hồi lâu thì mở miệng hỏi.

"Đã trễ rồi còn đến, sao không đợi mai rồi hẳn đi?"

"Đợi đến mai sợ là chúng sẽ la đến nhức đầu luôn đó, chồng tôi mà nghe được thì sẽ tổng chúng ra khỏi nhà cho xem. Nên phải đi vào giờ này" Tạ Yên Ninh vừa lựa vừa nói, chúng ăn chán loại lúc trước cô mua rồi nên giờ phải mua loại mới, lựa có hơi lâu.

Mặc Quân Nguyên nghe xong thì khựng người lại nhưng rồi nhanh trở lại bình thường. Mắt đảo quanh giả vờ bất ngờ hỏi lại:

"Cô có chồng, khi nào sao tôi lại không nghe cô nhắc đến"

Tạ Yên Ninh ngạc nhiên dừng tay lại quay sang nhìn Mặc Quân Nguyên "Tôi chưa nói với anh sao?"

Mặc Quân Nguyên lắc đầu.

"Tôi có chồng rồi, chúng tôi kết hôn được 2 năm nay"

"Vậy cô có con chứ?" Mặc Quân Nguyên thuận miệng hỏi.

"Chưa" Tạ Yên Ninh ngượng ngùng trả lời. Nhanh lựa đại xong đem lại bàn cho anh tính tiền, cô mua tất cả là ba bịch loại 1,5 kg.

Mặc Quân Nguyên tính tiền xong giúp cô gói lại, cô cảm lấy nói tiếng cảm ơn xong đi về. Mặc Quân Nguyên cũng đi ra nhìn theo cô:

"Cô đi bằng gì?"

"Tôi đi taxi, chú ấy chờ tôi ở bên kia đường kia kia" Cô nói rồi chỉ tay về phía bên đường đối diện.

"Vậy thôi cảm ơn anh, tôi đi trước đây. Tạm biệt"

"Tạm biệt"

Tạ Yên Ninh tay cầm bọc đồ có hơi nặng, trời tối đường lại vắng vẻ nên Tạ Yên Ninh cũng không bận xem đường một mạch băng qua, Mặc Quân Nguyên cũng chưa trở vào trong vẫn đứng đó nhìn cô khi nào ngồi vào xe taxi rồi anh mới an tâm đi.

Bỗng một chiếc xe màu xám đang điên cuồng tăng tốc độ như điên lao về phía Tạ Yên Ninh đang đi, chiếc xe không hiểu là cố ý hay vô tình mặc dù đèn pha chiếu rọi, thấy có người đang đi ở phía trước mà vẫn vô tri vô giác lao thẳng đến. Không một tiếng kèn, không một tiếng hô hét, chỉ có lao và lao tới, bất chấp tất cả.

Tạ Yên Ninh tay cầm bọc đồ nặng mà tốc độ dần chậm dần chậm đều, cô không quan tâm gì khác ngoài việc cố cầm túi đồ nặng hơn 4,5 kg này. Cho đến khi thấy ánh sáng của đèn xe chiếu thẳng vào mình thì đã bị một cú húc hất mạnh văng ra xa, cả người con đau đớn bất chợt ập đến.

Văng ra thật xa ngã mạnh vào thềm cây ven đường gần đó, cú đập mạnh như bão vồ đến cô có thể cảm nhận được tiếng rắc rắc của xương tay và chân mình vỡ vụn thành ngàn mảnh, đầu đập mạnh vào nền gạch. Đau đớn vô cùng, con đau cứ dồn dập dồn dập khiến cho cô càng run sợ trong người, sự hoảng loạn trong con người nồng đậm.

Máu từ trán chảy dài xuống khuôn mặt kiêu diễm, khắp nơi trên người đều là máu, toàn thân nhứt đau không thể cử động được, hơi thở yếu ớt phả ra giống như chỉ chút nữa thôi sẽ tắt lịm hoàn toàn. Trên cơ thể đều là vết trầy xước sâu đầy máu, quần áo có vài chỗ rách toan đến đáng thương.

Mặc Quân Nguyên hoảng sợ chết đứng tại chỗ, anh đã quan sát được tất cả mọi thứ từ đầu đến cuối. Thấy Tạ Yên Ninh đi chậm chạp sang đường, thấy cô bị chiếc xe điên ấy đụng như thế nào và thấy cả việc cô văng vào lề đường cạnh cửa tiệm mình như thế nào. Cơ thể run run, sự bất ngờ quá lớn ấy đến thật nhanh khiến anh tiếp nhận không kịp đến khi hoàn hồn thì đã thấy Tạ Yên Ninh đang hấp hối gần đó.

Anh chạy thật nhanh đến gần cô.

"Tạ Yên Ninh, Tạ Yên Ninh.... Cô không sao chứ Tạ Yên Ninh, tỉnh lại đi..."

Anh vừa sợ vừa lo lắng thật nhẹ đỡ cô ôm vào lòng như sợ sẽ làm đau cô, anh và nhẹ vào mặt muốn khiến cô tỉnh lại đôi chút, nếu như cứ như vậy ngã đi thì càng thêm nguy hiểm. Mặc Quân Nguyên ánh mắt sắc lạnh quay sang liếc nhìn chiếc xe vừa gây án kia.

Chiếc xe đó sau khi đụng Tạ Yên Ninh thì đã thật nhanh chạy đi, đến khi Mặc Quân Nguyên nhìn đến thì chỉ thấy được một góc khuất sau xe.

Không có biển số xe?! Chiếc xe đó nhìn rõ ràng không giống với BMW bình thường... Xe nhập khẩu phi pháp! Những chiếc xe "lậu" giả nhãn hiệu với những động cơ không cho phép sản xuất kia cứ ngỡ như chỉ có ở thành phố X thu mua bất hợp pháp, không ngờ người kia cũng mua được. Hay là ở khu chợ đen? Vậy thì người lái xe kia chắc chắn có gì đó không ổn.

Mặc Quân Nguyên nhanh suy luận nhưng nghĩ đến tình hình của Tạ Yên Ninh mà thôi nghĩ. Bác tài xế taxi đã chứng kiến tất cả mà cũng lo lắng nhanh đi đến xem xét.

"Sao rồi. Cô gái sao rồi?"

Mặc Quân Nguyên nhăn mày, lòng rối rắm cực độ, cảm giác tức giận khó hiểu trào dâng nhưng bây giờ không phải lúc để bận tâm.

Anh nhanh cúi xuống nhìn Tạ Yên Ninh kiểm tra, thấy cô mất đã có chút hé lộ mơ màng, anh mừng rỡ nói:

"Tạ Yên Ninh tỉnh, cô không được ngất đi... tôi nhanh sẽ đưa cô tới bệnh viện"

"...Đau.....Đau...."

"Cố lên, cố lên Tạ Yên Ninh cô sẽ không sao đâu.... chú mau lên xe chở cô ấy đến bệnh viện" Mặc Quân Nguyên nhanh chóng ôm Tạ Yên Ninh vào lòng chạy đến xe taxi, chú taxi nghe vật cũng nhanh chạy lại xe ngồi vào nóc máy.

Bởi vì mọi việc cần nhanh gọn lẹ, chạy xóc người nên đã động đến vết thương Tạ Yên Ninh đau đớn rên lên một tiếng. Mặc Quân Nguyên vừa ôm Tạ Yên Ninh vừa ngồi vào xe, để cô ngồi lên đùi mình người dựa vào điều chỉnh lại tư thế cho cô bớt đi đau đớn trên người.

"Cố gắng lên... gắng gượng một chút nữa thôi sắp đến bệnh viện rồi" Vì còn hoảng sợ và lo lắng mà giọng anh có chút khàn khàn run.

"Đau... đau quá... thật đau" Đôi môi khô khốc đóng mủ. Mắt tuy hé mở nhưng đục ngầu vô định, một màu đen huyền không có một chút tia sáng nào.

"Ráng lên, sắp đến bệnh viện rồi cô sẽ được cứu thôi"

Tình hình nguy cấp, anh mặc cho quần áo mình bẩn vì máu của cô vẫn một mặt ôm chặt cô vào người như cho cô một chút hơi ấm của mình, như nói còn có anh ở đây đừng lo. Nhìn vết thương chi chít trên cơ thể Tạ Yên Ninh, nhìn tay phải và chân phải kia vô lực mà tâm càng thêm đau. Gãy xương rồi...

Xe chạy một mạch đến bệnh viện, vào tới trước cửa phòng cấp cứu thì Mặc Quân Nguyên nhanh mở cửa ôm Tạ Yên Ninh chạy vào trong, các bác sĩ y tá trực ca đêm thấy có người bị tai nạn thì cũng thật nhanh chóng đẩy giường nằm đến, Mặc Quân Nguyên đặt Tạ Yên Ninh lên.

Bác sĩ y tá đẩy giường nằm vào phòng cấp cứu, Mặc Quân Nguyên không được vào đành đứng thẩn người nhìn phòng cấp cứu đang đóng lại. Những

việc vừa mới xảy ra kia làm cho anh thật sự sợ hãi, cứ ngỡ như chậm một bước nữa thôi thì người con gái kia sẽ ra sao? Hay là sẽ..

Anh không dám nghĩ đến. Mặc Quân Nguyên đi đến ngồi xuống ghế chờ, tay đỡ trán một hồi, bộ dạng của anh lúc này có bao nhiêu là nhợt nhạt, quần áo toàn là một màu đỏ vì nhộm máu, tóc bù xù xệch xoạc. Bộ dạng lúc trước với bây giờ hoàn toàn khác xa. Bỗng một bàn tay bất ngờ đặt lên vai, anh giật mình nhìn lên.

Là chú taxi, chú ấy cũng theo hai người vào trong. "Đừng lo cậu trai trẻ, cô gái kia sẽ không sao đâu... Nhìn cậu lo lắng cho cô gái như vậy hai người là người yêu sao?"

Anh nghe chú taxi nói thì có chút ngẩn người nhưng cũng cười nhẹ phủ nhận. "Không, cháu và cô ấy chỉ là bạn."

"Vậy sao, chú còn tưởng?"

"Không phải đâu. Thôi chú còn việc phải làm mà đứng không? Chú cứ đi trước đi, một mình cháu ở đây là được rồi không phiền chú, đây là tiền xe của chú." Anh lấy ví trong túi ra đưa tiền cho chú ấy, chú taxi nhận tiền rồi cười.

"Vậy chút đi trước, đứng rồi đây là ví tiền cùng túi đựng điện thoại của cô gái kia, lúc này đi qua chú có lờm giúp cô gái. Nếu được thì cháu điện thoại cho người nhà của cô gái báo cho họ một tiếng đề họ đến xem. Chú đi trước đây."

Chú taxi đưa đồ cho Mặc Quân Nguyên rồi rời đi. Anh cầm lấy nói cảm ơn rồi nhìn đồ trong tay, mở túi ra cầm chiếc điện thoại của Tạ Yên Ninh lên vừa nhìn vừa suy nghĩ. Đẳng đo một hồi lâu thì anh đứng lên đi vào phòng dành cho y tá trực đêm.

Cô y tá trẻ đang điền sổ thuốc thì thấy có người vào ngược lên nhìn, thấy là người đàn ông cực đẹp trai khi này thì đỏ mặt không thôi, lắp bắp mở miệng hỏi:

"Anh... anh có việc gì cần ạ?"

"Phiền cô cầm điện thoại này vào danh bạ bấm số của người tên Trịnh Khương Nghị báo cho cậu ta một tiếng, nói vợ cậu ta Tạ Yên Ninh bị tai nạn đang cấp cứu ở bệnh viện. Bảo cậu ta mau đến xem!"

"À được thôi, nhưng sao anh không tự mình nói anh ta, anh là người cứu cô ấy đưa vào đây kia mà?" Cô y tá nhận đồ thắc mắc hỏi lại.

"Tôi không tiện cho lắm, đành phiền cô vậy. Nhưng cô nhớ đừng nói là tôi đưa cô ấy đến, cứ nói có một chút tài xế taxi đưa đến giúp là được." Mặc Quân Nguyên khuôn mặt nhợt nhạt một hồi nói.

"Được." Cô y tá gật đầu xem như đã hiểu.

"Vậy cảm ơn cô, tôi đi trước." Mặc Quân Nguyên đi ra ngoài để lại cô y tá thẹn thùng lén vẫy tay tạm biệt anh.

Anh đi ra, tay rút vào túi quần. Ngửa cổ hít sâu một hơi rồi nhìn cửa phòng cấp cứu vẫn còn đóng cửa sáng đèn kia, trầm ngâm một thật lâu mới rời đi ra khỏi bệnh viện.

...

Trịnh Khương Nghị ở nhà vừa xem tivi vừa nhìn đồng hồ, đã hơn 1 tiếng 30 phút rồi sao Tạ Yên Ninh vẫn còn chưa trở về? Nói đi sẽ về nhanh kia mà? 11 giờ mấy rồi chứ ít gì, đi đâu thế kia chứ?

Trịnh Khương Nghị ngồi đợi trong tâm trạng vừa bức bối cũng vừa lo lắng, lo không biết Tạ Yên Ninh có xảy ra chuyện gì không nữa. Cảm giác bồn chồn bất an cứ luôn phiền nhiễu làm cho anh khó chịu không yên, mãi mãi nhìn lại đến cực hạn.

Bỗng điện thoại reo lên, anh nhanh cầm lên xem. Là số của Tạ Yên Ninh, anh bấm nghe:

"Tạ Yên Ninh cô đã đi đâu, sao giờ vẫn chưa về có biết là đã mấy giờ rồi không?" Anh giận dữ như muốn hét lên.

"À xin chào, anh có phải là người thân của bệnh nhân Tạ Yên Ninh không ạ?" Cô y tá khi này gọi điện, vừa mới bắt đã nghe một tràng tiếng mắng xém chút giật mình mà làm rơi điện thoại nhưng cô y tá xem như định lực tốt, cố gắng trấn tĩnh mình hỏi Trịnh Khương Nghị.

Trịnh Khương Nghị nhăn mặt, không phải giọng của Tạ Yên Ninh? Là ai đã lấy điện thoại của cô ấy?

"Cô là ai? Tạ Yên Ninh cô ấy đâu?"

"Hiện bệnh nhân Tạ Yên Ninh vì mới gặp tai nạn cho nên đang cấp cứu trong phòng, mời anh nhanh đến bệnh viện Toạ An để làm thủ tục nhập viện cho bệnh nhân ạ."

"Đoang"

Từng lời nói của cô y tá kia cứ như thể dội thẳng vào tai Trịnh Khương Nghị. Anh như nghe được tiếng lòng cứ thế đoang một tiếng bị sét bỗ ngang, tim đau ray rức. Cả kinh không thể tin vào những gì mình vừa mới nghe được, tim như có hàng ngàn cây châm đâm vào đến đau đớn. Tạ Yên Ninh bị tai

nạn,hiện đang nằm ở bệnh viện?

Không thể nào,sao có thể.Khi nãy trước khi đi còn rất vui tươi kia mà.Giờ sao lại...Lo âu trong lòng cuối cùng cũng thành sự thật,Trịnh Khương Nghị không dám nghĩ gì thêm nữa mau chóng tắc điện thoại nhanh vào phòng lấy đồ rồi đi đến bệnh viện Toạ An,nơi Tạ Yên Ninh hấp hối từng đợt trong phòng cấp cứu lạnh lẽo kia.

Tạ Yên Ninh,cô không được có mệnh hệ nào.Chờ tôi,tôi đến với cô ngay.

...

Phòng cấp cứu.

Trịnh Khương Nghị chạy nhanh vào,tiếng thở dốc đứt quãng từng đợt cho thấy rằng anh đã gấp đến thế nào.Anh nhìn dáo dác xung quanh phòng nằm cấp cứu nhưng vẫn không thấy Tạ Yên Ninh đâu,chỉ có mấy bệnh nhân nằm.

"Cho hỏi anh có phải người thân của bệnh nhân Tạ Yên Ninh không ạ?"

Trịnh Khương Nghị nghe đến tên của Tạ Yên Ninh thì lật đật quay sang nhìn cô y tá,tay nắm chặt bả vai của người ta lắc lắc hỏi.

"Tạ Yên Ninh đâu,cô ấy đâu rồi sao tôi không thấy cô ấy?"

Cô y tá bị lắc đến choáng váng,nhanh mở miệng giải thích cho anh không thì sẽ bị lắc cho đến chết mất"A...Bệnh nhân vẫn còn ở trong phòng cấp cứu,hiện chưa ra.Anh bình tĩnh lại một chút,bệnh nhân sẽ không sao đâu"

Trịnh Khương Nghị nghe vậy thì dừng động tác lại,thu tay về.Ánh mắt lo lắng xoay qua nhìn về phía phòng cấp cứu đang đóng cửa sáng đèn kia.Tạ Yên Ninh cô ấy đang nằm ở trong đó....

Cô y tá được thả ra mà vui mừng,bình tĩnh lại tinh thần rồi nhìn Trịnh Khương Nghị.Lại là một người đàn ông tuyệt mỹ,số cô hôm nay thật hên gặp liên tiếp hai người đẹp trai.Nhưng tiếc người trước mặt này đã có vợ rồi.

"Hiện giờ vẫn chưa cấp cứu xong,cho nên mời anh trước hãy đến quầy làm giấy nhập viện cho bệnh nhân trước,mời anh đi theo tôi"

"Được"Trịnh Khương Nghị đành đi theo cô y tá làm giấy nhập viện,trước khi đi ngoảnh lại nhìn cửa phòng cấp cứu một lần nữa rồi mới rời đi thật.

15" sau khi làm giấy nhập viện cho Tạ Yên Ninh,anh đi đến ngồi xuống ghế chờ đợi.Tâm tình khó chịu bồn chồn,lo lắng không thôi.Đôi mày từ nãy đến giờ vẫn là không giãn ra được,lòng ung ửng đau thương.

Nếu như lúc đó anh không cho cô rời đi thì sẽ không có chuyện đáng tiếc này.Anh thật bất cẩn,thật tội tệ.

Lòng tự trách dằn vặt,tay xiết chặt thành quyền.Trái tim đau đến rạn nứt thành từng mảnh,nếu thời gian có thể quay lại anh không mong lúc đó để cô rời đi.Lúc trước tình cảm trong lòng đối với cô chỉ là tình cảm anh em đơn thuần,đối xử tốt với cô cũng chỉ là làm tròn cái tình cảm kia.Bao lỗi lầm trước đây của cô gây ra anh như vô thức đã bỏ qua từ rất lâu rồi,không còn để ý đến.Bây giờ trong thâm tâm thật lòng anh chỉ muốn sống cuộc sống an nhàn của hiện giờ,sống thật tốt không muốn bất kì phiền muộn gì nữa.

Cứ ngỡ đã bao lâu một mối,sống trong trạng thái vô thức cho qua tất cả,xem mọi việc xảy ra xung quanh như quen thuộc.Chuyện không tốt,tai tiếng,lời đồn đại,tiếng xấu vang vọng,anh nghe mãi cũng thành quen với mọi thứ.Cứ ngỡ mình sẽ sống với cuộc sống như vậy đến hết đời,nhưng rồi bỗng dưng anh ngoảnh lại.Nhận ra rằng mọi thứ đã thay đổi,thật sự đã thay đổi quá nhiều đến anh còn phải kinh ngạc.

Người vợ luôn xem bản thân là nhất kia của anh đã thay đổi chỉ trong một đêm tỉnh lại,thay đổi hoàn toàn.Cuộc sống tẻ nhạt một mối kia của anh như bóng tối kia bỗng dưng hiện lên một tia sáng nhỏ,ánh sáng ấy dù yếu ớt nhưng ngày qua ngày tháng qua tháng,nó đã chớm nở mạnh mẽ lan rộng soi sáng cả một vùng trời tâm tột kia.Anh như có thể nhận thức được rằng,cuộc sống của anh từng ao ước khi còn rất nhỏ đã đến bên mình.

Ngày ngày đi làm kiếm tiền,vợ và con sẽ ở nhà trông chờ anh.Mơ rằng mỗi ngày sẽ có người nấu cho anh một bữa sáng giản đơn,tiễn anh ra khỏi cửa trước khi đi làm,chúc anh một câu chúc an lành buổi sáng.Trưa đến sẽ vì anh mà mang cơm trưa,chăm sóc từng li từng tí đặt tất cả yêu thương của trái tim vào mình.Đến chiều khi đi làm về sẽ có người ở nhà đợi mình,ngôi nhà dành cho ba người,chỉ thế thôi.

Ngờ như sẽ không bao giờ có được không ngờ lại còn có thể.Bây giờ trong lòng anh đã thật hạnh phúc rồi,rất thoải mái.Anh không muốn mọi thứ sẽ lại mất đi như một tờ giấy bị vứt bỏ vào xọt rác.

Nhưng...đến bây giờ,anh cảm nhận được trái tim mình.Nó cũng đã thay đổi rồi,thay đổi như thế nào anh không biết.Cảm giác ấy nó rất lạ lẫm,anh chưa bao giờ cảm nhận được nó của trước đây.

Có lúc anh tự hỏi...anh đối với Tạ Yên Ninh của bây giờ,là cảm giác gì?

Cô vui anh cũng vui,cô buồn anh cũng thấy khó chịu.Cô bị thương,anh lại đau...

Ngồi gẩn người suy nghĩ,bất giác thời gian như nước chảy trôi qua thật nhanh.Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở,Trịnh Khương Nghị hoàn hồn lật đật đứng lên đi lại hỏi bác sĩ:

"Bác sĩ,Tạ Yên Ninh cô ấy sao rồi?"Giọng anh có chút gấp gáp khàn khàn.

"Anh là gì của bệnh nhân?"Bác sĩ là người vùng khác mới chuyển tới làm việc tại đây cho nên không nhận ra Trịnh Khương Nghị.Ông thoát nhìn có vẻ mệt mỏi tháo khăn y tế ra hỏi.

"Tôi...Là chồng của cô ấy"

"Vậy tôi xin thông báo với anh.Vợ của anh cô ấy đã qua con nguy kịch,mặc dù mất rất nhiều máu nhưng chúng tôi đã kịp thời truyền máu cho cô ấy.Hiện tại vết thương tổng lại chỉ có thể nói:Tay phải và chân phải đã gãy tôi đã giúp cô ấy băng bột lại rồi,vết thương trầy xước cũng rất nhiều nơi.Quan trọng...tôi phát hiện hình như lúc trước cô ấy có đã từng bị tai nạn một lần đúng không?"

Trịnh Khương Nghị nghe những lời nói kia càng ngày càng muốn đứng không vững,nhưng anh vẫn cố trấn tĩnh mình nói với bác sĩ"Có"

"Đúng như tôi nghĩ,đầu cô ấy lúc trước là phần nặng nhất tôi nghĩ di chứng đó đã khiến cho cô ấy bị mất trí nhớ,nay một lần nữa phần đầu cũng bị va đập mạnh cho nên nơi đó xuất hiện một vết máu bầm,hiện giờ nó vẫn chưa tan cho nên cô ấy có thể...sẽ bị mù một thời gian"

Sự thật kinh hoàng lại một lần nữa khiến cho anh cuối cùng chịu đựng không nổi mà ngã ngồi xuống ghế,mất mớ to ửng đỏ đến không thể tin được,cơ thể run run"Bị...bị mù sao?"

Bác sĩ thấy anh như không chịu được cú sốc mà chạnh lòng,lòng tốt bất giác trời dạy an ủi Trịnh Khương Nghị"Anh đừng lo lắng,phần máu bầm không lớn lắm sẽ mau tan thôi.1-2 tuần là có thể nhìn thấy lại rồi"

Đối với một cô gái luôn xem công việc nấu ăn kia là niềm đam mê.Nay tay đã gãy không thể tiếp tục nấu ăn một thời gian đã là niềm đau khổ quá lớn đối với cô ấy rồi.Bây giờ còn không thể nhìn thấy,có phải ông trời đã quá tàn nhẫn rồi không?

Trịnh Khương Nghị anh không biết được,nước mắt nóng hổi của mình đã rơi từ khi nào.Tâm trạng vừa mệt mỏi vừa đau thương làm cho anh càng thêm muốn gục ngã,phải nói sao với Tạ Yên Ninh đây,cô ấy có thể chấp nhận sao?

"Bác sĩ hiện cô ấy đang ở đâu?"

"Bệnh nhân đã được chuyển đến phòng hồi sức,mai sẽ chuyển trở lại phòng bệnh chính.Anh giờ có thể vào thăm bệnh nhân được rồi"

"Cảm ơn bác sĩ,tôi đi trước"Trịnh Khương Nghị không chờ đợi lâu được nữa mà đi thật nhanh đến phòng hồi sức của Tạ Yên Ninh.Bác sĩ nhìn anh chỉ có thể lắc đầu cảm thán,vợ chồng thâm tình.

...

Phòng hồi sức.

Trịnh Khương Nghị mở cửa bước vào,đập vào mắt anh là hình ảnh Tạ Yên Ninh tay bị bó,chân cũng được băng lại treo lên.Đầu được quấn một tầng băng dây,máu vẫn còn ứ đọng nhộm đỏ một chỗ,khuôn mặt trắng bệch đến đáng thương,phần má bị trầy xước hết một phần to.Mắt cô nhắm nghiền như không muốn tiếp tục mở lại,người con gái luôn xinh đẹp tươi cười ngày nào nay lại chỉ bất động nằm tại đó.

Anh như nghe thấy tiếng tim mình vỡ vụn đau đớn,đưa tay lên sờ vào một phần khuôn mặt còn lành lặn của cô,trong tâm tư vị không thể tả được.Chưa xót vô cùng,nước mắt anh lặng lẽ rơi.

Tạ Yên Ninh,xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ánh trắng sau án mây đen

"Alo tôi nghe đây"

"Cô em,nhiệm vụ cô em giao cho anh đây đã làm xong cả rồi đảm bảo nếu không chết thì cũng liệt giường.Cô em thích không?"Tên A Tam cầm điều thuốc ngồi trong xe vừa hút vừa nói.Giọng nói treu chọc khiến cho người khác nghe được thì không khỏi sinh ra cảm giác vừa đáng hận vừa thẹn mà chẳng thể làm gì,Lục Vi Doanh bây giờ chính là cái cảm giác đó,trong lòng cực kì khó chịu vô cùng.Mặc dù rất ghét nhưng Lục Vi Doanh cũng không nói ra,vì dù gì điều mình muốn gã cũng đã làm cho à,à giờ cười không ngọt miệng làm gì có tâm trạng đi bắt bẻ gã.

"Tốt,5000 tệ sẽ được chuyển vào tài khoản của anh sau trưa mai"

"Tốt tốt,thế mới được chứ" Một tràng tiếng cười ma mãnh phát ra từ bên kia điện thoại làm cho Lục Vi Doanh không khỏi ghê rợn trong lòng.

"Nhưng nhớ không được tiết lộ ra tôi,nghe không.Nếu không anh đừng trách sao tôi độc ác" Lục Vi Doanh vì bảo vệ bản thân không muốn thân phận mình bị tiết lộ ra ngoài làm hỏng việc mà cố bao lần nhắc nhở tên A Tam

A Tam cười tay quăng điều thuốc ra ngoài cửa xe,tâm trạng thoải mái bất cần dựa vào thành ghế "Đã biết,A Tam này mặc dù không phải một thằng quân tử gì nhưng cũng biết giữ lời hứa của mình,không cần cô cứ nhắc mãi.Tôi nghe mãi cũng sắp phát bực rồi đấy cô em ạ"

Lục Vi Doanh nhăn mày "Được rồi tôi sẽ không nhắc nữa.Thôi tạm biệt "Tiền trao cháo múc" rồi từ nay về sau,tôi và anh không còn quan hệ gì nữa,sau này đừng gặp nhau"

"Tút tut"

Lục Vi Doanh vừa kết câu liền cúp máy,A Tam nhìn điện thoại trong tay cười cười.Cô em xinh đẹp thì xinh đẹp thật,nhưng lòng dạ lại chẳng đẹp chút nào.Bất quá...anh thích những cô gái như vậy.

...

Một đêm Trịnh Khương Nghị ngồi kê giường bệnh Tạ Yên Ninh một đêm,mục đích chỉ là chờ đợi cô tỉnh lại.Anh chờ,ánh mắt buồn nhìn khuôn mặt nhợt nhạt xanh đến tím tái của Tạ Yên Ninh,nhìn đôi mắt luôn sáng lấp lánh như ánh trăng rằm rực rỡ vào đêm kia nay lại nhắm nghiền không lấy một lần động đậy.

Bác sĩ nói,vì vẫn còn thuốc cho nên hiện vẫn chưa thể tỉnh lại.Nhưng tỉnh,hay không tỉnh có gì khác nhau sao?Không nhìn thấy được,hay hôn mê thì đều sống trong bóng tối.Tạ Yên Ninh nếu tỉnh lại,câu đầu tiên cô thốt lên sẽ là gì?Tôi,tôi không biết phải trả lời cô như thế nào đây?

Ánh sáng mặt trời dần hé lộ,ông mặt trời như đang leo qua hàng núi hàng gió và mây,dùng sự ảm áp của mình xoa đi làn sương mờ lạnh lạnh trong ban mai còn ứ đọng.Nắng nhẹ nhàng xuyên qua ban công chiếu rọi vào trong như cố làm ấm cái không khí lạnh lẽo của đêm tối.Như cố xoa dịu tấm lòng đã đau đến tê dại của ai kia,Trịnh Khương Nghị nhìn sang cửa sổ.Những tia sáng đưa nhau rọi vào từng góc ngách trong phòng,nắng sáng tuy mờ nhạt nhưng không hiểu vì sao nó lại khiến lòng anh dần ấm lên,nỗi đau cũng dần hoà tan như cát bụi.

Chiếc lá phong của ban thu bị gió làm cho rụng ròi,một chiếc lá vàng bị thổi vào đậu lên chiếc giường của Tạ Yên Ninh đang nằm.Anh vô thức cảm chiếc lá lên gần người nhìn,một lúc lâu anh lại để nó trở lại vị trí của.Ngửa cổ lên hít một hơi,ánh mắt nhìn về một khoảng không vô định.Thức cả một đêm,cả người có chút sinh ra mệt mỏi nhưng anh cũng không rời đi vẫn ngồi ấy đợi Tạ Yên Ninh tỉnh lại.

Anh sợ mình đi rồi,lỡ như cô tỉnh lại không thấy được thì phải làm sao!

Mắt khẽ liếc sang nhìn Tạ Yên Ninh,bỗng thấy được mắt của cô có chút chuyển động nhẹ.Anh mừng rỡ ngồi bật cả người dậy,lòng thấp thỏm rung động nhìn Tạ Yên Ninh không rời mắt.Tay đỡ nhẹ bàn tay đang bị bó bột của cô run cầm chặt,lo âu hi vọng cô sẽ mau tỉnh lại.

Mắt Tạ Yên Ninh từ chuyển động sang dần nâng lên,tuy không phải là mở thật lớn nhưng cũng được gọi là đã thật sự tỉnh.Ánh mắt đen trong suốt nhưng ngọc,Trịnh Khương Nghị bây giờ không hiểu vì sao anh lại tự nhiên phát giác ra được rằng:Đôi mắt của Tạ Yên Ninh lại đặc biệt đen như vậy,đen đến không thể diễn tả thành lời.Bình thân đến vô vọng,trong như một bầu trời vũ trụ.

Không hiểu nó trở nên như vậy là do mắt cô đang chìm trong bóng tối,hay là như vậy vì tâm đã đau đến không còn lời,mất hết niềm tin vào cuộc sống.

"Tạ..Yên Ninh..."Trịnh Khương Nghị khẽ gọi,giọng anh hôm nay bất giác có chút dịu dàng pha lẫn lo lắng.

Tạ Yên Ninh đã thật sự tỉnh,nhưng không hiểu vì sao lại không mở một lời.Ánh mắt chỉ nhìn lên trần nhà,đôi mày liễu khẽ nhíu giống như đang phân vân một điều gì đó.Trịnh Khương Nghị không kiềm được nuốt một ngụm nước bọt,nhưng anh không nói gì vẫn lặng im nhìn biểu hiện của cô,trong lòng càng rối bời không biết phải làm sao.

Một hồi lâu Tạ Yên Ninh bỗng cất những lời khàn khàn,vừa mới tỉnh dậy cơ thể hiện tại không được tốt mà giọng cô có chút khô khan,đôi môi khô khốc đóng mở "Vì sao...tôi như vậy?Trịnh Khương Nghị,anh bật đèn lên đi.Tôi không thích tối"

Từng lời nói như nhát dao cứa vào tim Trịnh Khương Nghị,tim anh đau thối đến run run,lòng ngực phập phồng lên xuống.Trịnh Khương Nghị lặng lẽ mím môi đang cố lựa lời mà nói với cô,nhưng anh tại sao giờ phút này lại chẳng thể thốt lên một lời nào cho phải,đêm qua anh ngồi suốt một đêm không ngủ lòng băng khuâng suy nghĩ lựa biết bao là lời để giải thích.Nhưng đến giờ này anh sao lại không thể nói được,phải nói gì đây.

"Cái đó,tôi..."

"Anh mau bật đèn lên đi,thật tối"

"Tạ Yên Ninh,cô...hãy thật bình tĩnh.Vì những lời sắp nói sau đây,có thể...sẽ khiến cho cô đau lòng"

Tạ Yên Ninh vẫn nhìn trần nhà,đôi mắt tối đen đục ngầu đến đáng thương,chẳng có lấy một chút ánh sáng.Cô nhíu đôi mày càng sâu hơn,thật sự bây giờ cô có rất nhiều điều muốn hỏi.Ví như:Tại sao không gian trước mắt mình lại tối đen như vậy?Trịnh Khương Nghị vì sao lại phải tắt đèn đi.Tay và chân phải của cô tại sao lại tê đến như vậy,hầu như không còn một chút cảm giác nào.Và tại sao cơ thể lại mệt mỏi đến như vậy?Đã xảy ra chuyện gì?

"Tạ Yên Ninh.Cô...bị tai nạn"Anh cố nắn những lời nhỏ nhất có thể,tay càng thêm nắm chặt lại.Đôi mắt càng nhìn cô thật sâu,muốn nhìn xem cô sẽ phản ứng như thế nào.

Tạ Yên Ninh nghe những lời anh nói xong thì có hơi cứng người lại.Cô...nhớ ra rồi,hình như hôm qua mình đã bị một chiếc xe bất ngờ đụng phải.Thì ra là vậy...

"Rồi sao nữa..."

"Cô.Bị thương...có chút nặng..."

"..."

Anh nhìn cô im lặng không hỏi nữa thì lòng càng đau thắt "Tay và chân cô bị gãy...hiện tại có thể sẽ không tiếp tục làm công việc.Và..."Lời nói đau đớn càng dần nhỏ lại rồi tắt liệm đi.Anh nhìn Tạ Yên Ninh ánh mắt đen óng của cô càng trở nên bất định hơn,đảo xung quanh giống như tâm trạng bất ổn của cô bấy giờ vậy.

"Và gì?"Tạ Yên Ninh giọng lạc đi,từng hơi từng hơi lấy ra dần có chút khó khăn.

"Và...bác sĩ nói.Đầu của cô xuất hiện tụ máu bầm,cho nên...cho nên.Hiện tại mắt của cô,có thể sẽ không nhìn thấy được một thời gian..."

Giọt lệ nóng cuối cùng cũng không thể cố nén lại được nữa rơi xuống đôi má trắng bệch của Tạ Yên Ninh,nước mắt tuông trào ra ngoài khoé mi càng ngày càng nhiều hơn ướt cả chiếc gối nằm.Mắt cô bây giờ là một mảng tối đen,chẳng thấy được gì ngoài một vùng tối tăm ghê rợn.Từ bé cô rất ghét bóng tối,vì nó tượng trưng cho sự bỏ rơi,một con người chẳng ai cần nữa mới trong bóng tối ngồi khóc một mình.Cô...đã từng như vậy,rất nhiều rất nhiều lần tự mình ngồi ôm đầu gối khóc trong đêm.Cô sợ bị người khác bỏ rơi,sợ bị cho ra rìa,sợ cái cảm giác không ai cần đến mình nữa.

Vì thế nên bao năm cô luôn cố gắng,mặc kệ khi biết họ chỉ đang lợi dụng mình mà vẫn ra sức ngu ngơ giúp họ.Vì cô cho rằng,chi cần như vậy cô mới có thể cảm thấy rằng họ vẫn còn cần mình,không bỏ rơi mình.Bóng tối,chính là nỗi đau của cô.Nhưng nay...nhưng nay nó lại đến rồi...trở lại thật rồi...

Tạ Yên Ninh chẳng lấy một tiếng nức nỉ,tiếng khóc lớn.Chỉ lẳng lặng rơi nước mắt tràn mi,Trịnh Khương Nghi nhìn cô anh cảm giác được rằng tim mình đã đau quá đau rồi,giờ nó tê tái đến nhường nào rồi.Nước mắt anh kiềm không được mà rơi xuống,tay càng nắm thật chặt tay cô hơn như muốn nói "đừng khóc còn có tôi bên cô".

Thời gian như chết lặng đi,yên tĩnh lạ thường.Không gian không lấy một tiếng động,chi là một mảng yên ắng,tiếng gió của trời thu sắp sang đông vì vu thời.Không khí ẩm lại hòa thêm hương vị từng đợt gió ngang qua làm cho không gian trong phòng càng thêm mờ mịch,phi thường lạ lẫm tư vị không thể tả bằng lời.

Thời gian trôi qua,nước mắt rơi đến khô cạn,lòng đã đau đến day dứt mất đi cảm giác ban đầu.Không một ai lên tiếng,chi im lặng.Người nhìn một người,người nhìn vào không trung vô vị.Thật lâu,lâu đến nỗi cứ ngỡ đã trôi qua bao giờ đồng hồ.Bỗng Tạ Yên Ninh vô vọng,mất hết sức sống khe khẽ cất lời:

"Tôi...muốn ở một mình"

Trịnh Khương Nghi ánh mắt thần thờ nhìn cô,lòng ngũ vị tạp trần động lại thành một.Anh nhẹ nhàng buông tay cô ra,từ từ đứng dậy,ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt đau thương kia.Rồi...anh bước đi,ra khỏi phòng ánh nhìn vẫn không buông hình bóng ấy cho đến khi cửa đóng lại.

Tạ Yên Ninh nghe tiếng bước chân chậm chạp,tiếng đóng cửa mới nhận thức được Trịnh Khương Nghi đã thật sự rời đi.Cô dùng tay trái còn lành lặn nâng lên che đi một nửa khuôn mặt,hơi thở yếu ớt phả ra,nước mắt nóng hổi lại một lần nữa rơi xuống trên khuôn mặt như bông hoa kiều diễm tàn lụi không còn sức sống.

Ông trời đang trêu đùa tôi sao?

Trịnh khương Nghi đứng dựa bên ngoài cửa không nói gì,tay nắm thật chặt.Anh có thể nghe thấy được,tiếng nấc thật nhỏ bị kiềm nén ấy.Tuyệt vọng đến cùng cực...

...

"Sao?!Cô thật sự đã làm à!"

"Phải,tôi đã làm đó.Nếu cứ chống mắt mà nhìn cô ta hạnh phúc,không phải là tự tôi giết tôi sao"Lục Vi Doanh lật từng trang tạp chí thời trang xem,ánh mắt sung sướng kia càng khiến cho người khác nhìn vào thêm khó chịu.

Lưu Y Nhan lòng sôi sục,ngực phập phồng vì hạnh phúc và vui sướng.Cuối cùng,cuối cùng thì cũng đã thành công.Tạ Yên Ninh bị tai nạn,chết không được thì cũng sống không xong.Thật tốt quá rồi,ông trời đây là giúp cô.Vậy thì còn gì tốt bằng nữa,ai thua ai thắng đã quá rõ ràng.Tạ Yên Ninh cô được là ở quyền thế,tôi được là ở cái đầu.

Lưu Y Nhan cười độc ác,khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tàn man rợn.Lưu Y Nhan cũng không ngờ được Tạ Yên Ninh cô ta nay lại trở nên ngu ngốc dễ bị trù khư như vậy,nhưng mà thôi xem như đã xong,bỏ cô ta qua một bên hiện chỉ con con ngốc Lục Vi Doanh.Dù dẫu nó một thời gian,xong rồi cũng tiến đi như y Tạ Yên Ninh vậy.

Bất cứ ai có ý với Nghị của cô,cô sẽ không tha cho một ai cả.

"Lục Vi Doanh,cô thật nhanh gọn lẹ.Khiến cho tôi đây thật bất ngờ"

"Cảm ơn vì lời khen,thôi giờ tôi phải đi spa rồi.Tạm biệt,nếu muốn cô cứ đi xem Tạ Yên Ninh đi,để trong lòng thoải mái"Lục Vi Doanh nở nụ cười mỉa mai.

"Cảm ơn,Tạm Biệt"

"Tút tut"

Lưu Y Nhan cúp máy xong thì nhìn điện thoại suy nghĩ.Giờ đã là 9 giờ 35 rồi mà Nghị vẫn chưa đi làm,không lẽ là ở bên Tạ Yên Ninh.Đúng rồi,Tạ Yên Ninh cô ta vừa mới bị tai nạn vào đêm qua,Trịnh Khương Nghị thân là chồng anh không thể không ở bên Tạ Yên Ninh.

Được cứ xem như hôm nay cô "xui xẻo" mà bị thương,tôi không đòi co nữa.Xem như Nghị anh ấy chỉ làm tròn bổn phận của mình,mai này sau khi li hôn rồi,cô cũng sẽ không được ở bên cạnh Nghị như vậy nữa đâu.

Mơ tưởng đến anh ấy cũng không được.

...

Trịnh Khương Nghị đi xuống dưới căn tin bệnh viện mua ít cháo về cho Tạ Yên Ninh,cô vừa mới bị tai nạn vết thương rất độc cho nên chỉ có thể ăn cháo thật loãng là tốt nhất.Anh đi đến trước cửa rồi ngừng lại,tay phân vân một hồi lâu mới quyết định mở cửa đi vào trong.Vừa vào thì thấy Tạ Yên Ninh nằm ở trên giường,mắt mở to như cũ nhìn trần nhà vô định.Lòng anh có chút âm ỉ đau,nhưng anh vẫn mặc kệ đóng cửa phòng đi đến ngồi xuống chiếc ghế ban sáng mình vẫn ngồi,anh ung dung mở lời:

"Chắc cô cũng đói rồi,tôi vừa đi xuống dưới căn tin của bệnh viện mua một ít cháo về cho cô đây"

Tạ Yên Ninh khi nghe tiếng mở cửa phòng thì lòng có chút lo sợ,hiện giờ mắt cô đã không nhìn thấy được gì,lòng bắt đầu sợ hãi với mọi thứ xung quanh.Cô không nhìn thấy,không thể biết được ai mới thật sự là ai,mọi việc không thể như trước tự làm một mình,sợ sẽ không ai ở bên cạnh mình.Cô thật sự rất sợ,sợ tất cả mọi thứ.

Nhưng khi nghe tiếng nói của Trịnh Khương Nghị cô bất giác giật mình,anh chưa đi sao?Cô cứ nghĩ một con người có chút cao ngạo như anh đột nhiên bị người khác đuổi đi sẽ tức giận mà bỏ đi thật không thèm quay trở lại,không ngờ anh không có rồi đi.Anh vẫn ở đây,còn đi mua thức ăn cho cô.Anh không giận sao?!

Tạ Yên Ninh quay sang muốn tìm bóng dáng,hơi ảm của Trịnh Khương Nghị.Nhưng tiếc cô nhìn sai hướng,tai mò mẫm xung quanh tìm anh.Trịnh Khương Nghị thấy cô như đang tìm cái gì đó thì nhanh để hộp cháo lên bàn,nhìn thì nắm lấy tay cô hỏi:

"Cô muốn tìm gì sao?Cứ nói tôi,tôi lấy giúp cô"

"Anh...chưa đi sao?"Cô nhỏ giọng lo lắng hỏi.

"Đi đâu?"

"À...Không.Không có gì..."

"Được rồi,để tôi lấy cháo mức cho cô ăn.Cô hay nói với tôi,bữa sáng là bữa chính không thể bỏ,vì thế cô không thể dằn tôi mà quên mình được"

Tạ Yên Ninh nghe anh nói thế thì vô thức cười"Anh ăn chưa?"

"Rồi,gì đến lượt cô đây"Trịnh Khương Nghị thấy cô cười trong lòng càng vui hơn,tuy nụ cười rất nhạt nhưng cũng cho thấy được rằng cô đã hồi phục tổn thương trong lòng được một ít rồi.Anh nói dối,lần đầu tiên nói dối vì một người con gái,thực ra là anh chưa ăn gì nhưng vì Tạ Yên Ninh,nói dối cũng không có gì là không đáng.

Trịnh Khương Nghị mỉm cười,anh mở nắp hộp ra để lên bàn.Dùng muỗng khuấy nhẹ cháo rồi mức lên thổi cho bớt nóng,xong anh đưa đến miệng Tạ Yên Ninh.

"Ăn đi"

Tạ Yên Ninh cảm nhận được chiếc muỗng đưa đến miệng của mình,tâm kinh ngạc.Cô lắc đầu "Để tôi tự mức là được" cô giơ tay lên muốn tìm bàn tay đang đút mình nhưng nhanh bị cản lại.Trịnh Khương Nghị cầm tay cô để lại trên giường,anh nói "Để tôi,cô bất tiện sẽ không làm được đâu,để tôi giúp cô"

Chiếc muỗng vẫn ở đó chờ cô mở miệng,Tạ Yên Ninh ngần ngừ.Anh như thế là...?Tạ Yên Ninh một lúc sau bật giác mở miệng ăn cháo khiến cho Trịnh Khương Nghị lòng càng thêm vui,anh lại mức cháo đút cho cô từng muỗng từng muỗng một ân cần.

Hồi lâu cháo trong hộp cũng hết, Trịnh Khương Nghị hài lòng đứng lên định đi vứt rác thì bị một bàn tay nắm lại, anh ngạc nhiên nhìn Tạ Yên Ninh đang nắm lấy góc tay áo của mình.

"Sao vậy?"

"Anh...Anh định đi đâu?" Giọng cô có chút lo lắng sợ hãi. Ánh mắt đen đảo xung quanh như muốn tìm hình bóng của anh.

Trịnh Khương Nghị thấy cô đột nhiên hoảng loạn thì lo lắng nắm lấy tay đang nắm tay áo mình trấn an "Tôi không đi đâu cả, chỉ là định đi vứt rác rồi gọi bác sĩ đến khám cho cô thôi cô yên tâm, nằm đây nghỉ ngơi đi chút bác sĩ lên sẽ kiểm tra vết thương của cô đây"

Tạ Yên Ninh nghe vậy thì an tâm thả tay áo của anh ra, vì cô tin anh anh không bao giờ lừa dối cô cả. Cô nghe tiếng mở rồi đóng cửa, trong lòng cảm giác khó hiểu vay quanh. Cô sợ, bây giờ cô chỉ còn có một mình không còn ai bên cạnh cả. Ban sáng nay nằm một mình suy nghĩ, nghĩ rằng giờ đây chỉ còn một mình mình chống chọi, không còn ai cũng chẳng thể làm gì. Nhưng bất giác cô lại phát hiện rằng, cô tự khi nào nhận ra mình còn có Trịnh Khương Nghị bên cạnh. Anh không có vì một người bị mù, bất tiện về mọi việc như cô mà chê bai bỏ đi. Anh vẫn ở đó, ở đó chăm sóc từng li từng tí cho cô, không một lời trách cứ. Cô thật tâm muốn hỏi:

Trịnh Khương Nghị, tại sao anh lại đối tốt với tôi như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Anh mang đến ấm áp_

"Hiện tại tình trạng sức khỏe của Phu Nhân đã ổn định hơn trước rất nhiều rồi, giờ chỉ cần nằm đây tịnh dưỡng để tiện theo dõi hơn nữa thôi. Trịnh Tổng một chút nữa sẽ có người mang thuốc đến cho Phu Nhân, mỗi cử sáng và trưa riêng thuốc trong hộp đựng riêng thì tối trước khi đi ngủ phải uống đầy đủ, vì thuốc đó giúp mắt của Phu Nhân mau hồi phục hơn." Bác sĩ Từ đêm qua vì có chút việc bận nên không có ở công ty trực đêm mà nhờ người bạn của mình trước giúp, sáng đến thì bất ngờ nghe được Trịnh Phu Nhân bị tai nạn, có cả Trịnh Tổng cả đêm ở lại chăm sóc thì tức tốc chạy nhanh đến điện kiến đích thân kiểm tra cho Trịnh Phu Nhân.

Ông có nghe loáng thoáng rằng Trịnh Phu Nhân từ khi vụ tai nạn lúc trước xảy ra đến giờ tính cách đã thay đổi hoàn toàn, không còn như trước. Nhưng ông không tin cho lắm, nay tận mắt chứng kiến ông bây giờ thực sự tin rồi. Phu Nhân trước mắt này so với trước kia hoàn toàn như hai người khác, lúc trước là đánh đá chẳng để ai vào mắt, bây giờ chính là hiền thực nhẹ nhàng nói năng từ tốn. Ông nhìn đến hoa cả mắt, tai nghe đến lảng cả rồi.

Nhưng điều làm ông không ngờ tới được chính là Phu Nhân bị tai nạn lần này thật sự rất nghiêm trọng, còn nghiêm trọng hơn cả lần trước. Tay chân đều gãy, khuôn mặt và toàn thân bị trầy đến rướm máu cũng thật may có thuốc thoa vào cũng đã đơn hơn rồi, nhưng điều đáng ngại hơn chính là không ngờ còn ảnh hưởng đến mắt như vậy. Mặc dù biết là sẽ không lâu nhưng không chắc là khi nào, Hoài Nam câu ta đêm qua nói 1 hay 2 tuần sẽ khỏi chỉ là nói cho qua loa để trấn an tinh thần cho Trịnh Tổng, thật ra bao lâu thì họ không chắc chắn được còn tùy vào tình trạng lành của cơ thể mau hay chậm, như ông chắc được rằng nếu lâu lắm chỉ có thể là 1 tháng.

"Tôi biết rồi" Trịnh Khương Nghị gật đầu.

"Vậy tôi xin đi trước, tôi còn có một ca phẫu thuật đang chờ"

"Vậy ông đi đi, có gì tôi sẽ gọi sau"

Bác sĩ Từ cuối đầu chào rồi rời đi, giờ phòng chỉ còn lại hai người. Trịnh Khương Nghị nhìn Tạ Yên Ninh đang bình thần nhìn một hướng vô định, anh thờ dài nắm tay cô. "Tạ Yên Ninh cô đang suy nghĩ gì vậy?" Hiện giờ ngoài việc nắm lấy tay cô, cho cô hơi ấm, cho cô biết là anh còn ở bên thì anh không còn biết làm gì khác hơn nữa.

Tạ Yên Ninh nghe anh hỏi chỉ cười nhẹ cắt lời "Không có gì, anh không đi làm sao?"

"Cô như vậy tôi không đi được"

Cô nghe anh nói vậy mặt có chút hờ hững "Là tôi phiền anh sao? Thật xin lỗi"

Trịnh Khương Nghị mỉm cười "Không, cô không có lỗi. Tôi ở đây chính là bổn phận, là việc đương nhiên mà một người làm chồng phải làm. Cho nên việc đó không liên quan gì đến cô.

Tạ Yên Ninh, nghe tôi nói. Cô hãy bỏ đi suy nghĩ sợ mình làm phiền đến người khác đi, đừng sợ gì cả. Như vậy sẽ không tốt, không giống cô chút nào. Nghe tôi, đừng sợ phiền gì đến họ vì có khi họ là thật lòng muốn mở lòng với cô đây. Thế giới này còn rất nhiều điều tốt đẹp khác mà cô không nghĩ tới, rồi sẽ có một ngày cô sẽ thấy thôi"

Tạ Yên Ninh im lặng nghe anh nói, cô ngẫm nghĩ về những điều anh khuyên nhủ. Trịnh Khương Nghị, tôi biết những lời anh nói là điều thật sự, điều tốt

đẹp.Nhưng tôi không biết sẽ có thể không,một con người luôn cô đơn ngu ngơ một mình như tôi sống cho đến ngày hôm nay đã là một kỳ tích rồi.Cuộc sống của tôi rất đơn giản,đơn giản đến nỗi nếu nói ra chỉ sợ anh nghe xong sẽ nói một chữ "Nhảm chán" mà thôi,tôi chưa bao giờ là tất cả của một ai vì tôi chỉ là người bình thường không quan trọng trong lòng một ai cả.Trịnh Khương Nghị tôi và anh hai chúng ta sống trong hai thế giới hoàn toàn đối lập nhau,trái nhau rất lớn.Tôi là dân thường còn anh là một vị thần đức cao vọng trọng khiến cho tôi có ngăn đầu với tay cao đến đâu cũng không thể chạm tới được.

Nhưng có điều tôi không nhận ra được rằng từ khi nào khoảng cách giữa tôi và anh đã rút ngắn đến rõ rệt,hai ta như đã có gì đó gọi là hiểu nhau hơn không còn lạnh nhạt mà sống cho qua ngày như lúc trước.Sống bên cạnh anh,tôi lại cảm thấy mình như có thể mở một chút lòng của bản thân nhìn ra cuộc sống bên ngoài.Tôi nhận thấy được,cảm nhận được giống như đầu cần chỉ ngu ngốc núp trong một góc khuất nào đó là có thể sống.Cuộc sống của tôi được muôn màu muôn vẻ cũng vì bên cạnh anh,tuy tôi có chút mơ hồ nhưng tôi bây giờ có thể lĩnh ngộ được câu "cuộc sống do chính tay mình tạo ra" là gì rồi.

Tôi sẽ thật cố gắng vì bản thân mình,sống thật xứng đáng với ân huệ mà ông trời ban cho.Sẽ sống thật tốt như lời anh nói,không phụ những lời nhắn nhủ của mọi người gửi đến tôi.

"Cảm ơn anh đã khuyên,tôi sẽ nhớ mãi"

"Cô hiểu được thì tốt rồi"

Tạ Yên Ninh mỉm cười,bỗng dưng cô nhớ ra một điều gì đó,khuôn mặt lúng túng "Chuyện kia...anh có nói với ba mẹ chưa?"

"Chưa tôi chưa kịp nói với họ,đề tôi gọi..."Anh bất chợt nhớ ra thì đưa tay định lấy điện thoại trong túi ra gọi điện nhưng bị Tạ Yên Ninh ngăn lại.

"Đừng,đừng nói với ba mẹ."

"...Sao vậy?"

"Tôi không muốn vì tôi mà ba và mẹ lo lắng,sức khỏe của mẹ không được tốt.Tôi không muốn vì chuyện của tôi mà mẹ đau lòng"

Trịnh Khương Nghị nghe cô thật tâm nói thì mỉm cười,lòng anh dần ấm lên.Cô là đang quan tâm cho ba mẹ anh sao,suy nghĩ cho sức khỏe của mẹ.Thật là Một người con dâu hiếu thảo.

"Được,tôi không gọi nữa"

"Ừm"

Trịnh Khương Nghị vỗ vỗ tay cô trấn an,xong anh nhẹ đặt tay cô trở lại "Cô muốn uống chút trà chứ?"

"Ừm" Tạ Yên Ninh cười gật đầu,miệng cô có chút khát rồi.

Trịnh Khương Nghị đứng dậy đi đến bàn rót một tách trà nóng rồi trở lại để tách trà lên trên bàn đầu giường,anh cẩn thận đỡ nửa người Tạ Yên Ninh lên dùng một chiếc gối khác kê cao lên cho cô rồi dịu dàng để cô nằm xuống.Mỗi động tác đều cẩn thận ân cần đến độ chỉ sợ động mạnh vết thương trên người cô lại đau,anh cố gắng khiến cho mỗi động tác chăm sóc cho cô phải thật nhẹ nhàng tránh để vết thương rách ra.

Anh dùng chiếc muỗng khuấy đều trà trong tách xong múc lên thổi cho bớt nóng rồi mới đút cho cô,cảm nhận được vị trà tinh khiết ngay miệng Tạ Yên Ninh từ từ uống vào.Cứ như vậy,một người vừa thổi vừa đút một người ánh mắt mặc dù tối mịt nhìn đâu đó nhưng miệng lại uống từng hớp từng hớp trà do người kia đút.Vị trà lan tỏa trong khoang miệng,không nóng cũng không lạnh tựa như lòng cô lúc này.Tay cô có chút xiết chặt lòng ấm áp khó tả dần lên khiến cho cô thật hạnh phúc.

Khung cảnh yên ắng nhưng lại đầy sự ấm áp,hình ảnh ấy đẹp đến độ khiến cho người khác nhìn vào không tài nào có thể rời mắt được.

Nắng dịu dàng dặt tay nâng thu du ngoạn lướt qua,giúp mở ra một bầu trời quang đãng dịu nhẹ thoang thoang cái mùi nắng tươi mát.Thời tiết se se lạnh,khung viên bệnh viện có vài người dạo quanh ngắm cảnh.Trời sắp sang đông cho nên không khí dần lạnh lên,các hoa trong vườn cũng nở rộ đẹp hơn có lẽ vì chúng thích cái lạnh này.

Trịnh Khương Nghị đẩy xe lăn đẩy Tạ Yên Ninh đi ra khung viên dạo quanh ngắm cảnh,mặc dù biết cô cũng sẽ không nhìn thấy được gì nhưng anh muốn cho cô có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh một cách chân thật nhất.Cho cô cảm nhận được cái lạnh buốt của buổi ban mai,cảm nhận được những tia nắng ấm sẽ mau đến chiếu rọi vào người,cho cô ngửi được mùi hương không khí nhàn nhạt man mát và cho cô cảm nhận được khoảng thời gian này sẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời chứ không phải là khoảng thời gian đáng sợ.

Tạ Yên Ninh từ sớm đã thức dậy theo thói quen,sáng sớm cô đã được Trịnh Khương Nghị ân cần đẩy ra khung viên của bệnh viện để thưởng buổi sớm.Cô nhắm mắt lại,cảm nhận từng đợt gió sáng thổi ngang qua cơ thể,hít từng hơi ngửi mùi vị thanh mát trong lành.Lòng cô yên ắng hẳn,tâm trạng tốt hơn.

Đã hơn một tuần trôi qua,cứ ngỡ như thời gian này sẽ rất vô vị.Nhưng không Trịnh Khương Nghị luôn ở bên cô không rời đi một bước.Cô có lần hỏi anh tại sao không đến công ty làm việc mà lại tự mình ở đây chăm sóc cho cô,anh nghe vậy không hề biểu hiện gì chỉ trả lời cô một câu khiến cô không thể thối nắc thêm gì được nữa:

"Đến công ty hay ở đây làm việc đều như nhau,vậy thì ở đây vừa chăm sóc cho cô vừa làm việc.Tiền cả đôi đường rồi còn gì"

Cô không hiểu, Trịnh Khương Nghị anh ta có thể thuê một người nào đó vào đây chăm sóc cho cô vẫn được không cần tự mình cực khổ như vậy.Nhưng cô cũng không muốn hỏi,vì cô tôn trọng quyết định của anh và...cô cũng rất muốn anh ở lại bên mình.Bản thân cô không hiểu vì sao chính mình lại có cái suy nghĩ ấy,mâu thuẫn rất nhiều điều trong tâm trí.

Đạo gần đây cô cứ hay nghĩ lung tung.Cảm giác mỗi khi kề cận Trịnh Khương Nghị,được anh chăm sóc từng li từng tí,được nghe những lời nói dịu dàng của anh cảm nhận từng hơi ấm trên người anh.Trái tim cô cứ đập rồi lại đập liên hồi không nghỉ,trong tâm lại hạnh phúc dần ngất ngây.Cô không hiểu mình là đang bị gì,tại sao lại có cái cảm giác đó mỗi khi ở gần anh.

Cảm giác lạ lẫm ấy là gì?

Tạ Yên Ninh thất thần,Trịnh Khương Nghị không để ý vẫn đều đều chậm rãi đẩy cô dạo quanh khung viên,sáng sớm đã có không ít người dẫn người thân mình là bệnh nhân ra đây tắm nắng buổi sáng hoặc hít thở không khí,cũng có vài người tập thể dục hay tản bộ như anh và Tạ Yên Ninh.

Anh chọn một khu vườn xa xa gần cây cổ thụ,đây cô đi đến đó.Ở đây vừa yên tĩnh không khí lại trong lành rất thích hợp để thưởng cảnh

"Chỗ này rất được,chúng ta sẽ dừng ở đây nghỉ ngơi...Tạ Yên Ninh cô có mệt không?"

Tạ Yên Ninh nghe anh nói thì mỉm cười "Tôi không mệt"

"Cô nhìn xem nơi đây rất đẹp"

Trịnh Khương Nghị đột nhiên buột miệng nói,anh có chút giật mình nhận ra mình lỡ miệng.Nhìn sang Tạ Yên Ninh,anh vì sao lại có thể quên mất là cô không thể nhìn thấy được,tâm bồi rồi.Bỗng dưng anh suy nghĩ ra một điều gì đó,nhẹ nhàng nói:

"Tạ Yên Ninh,cô có muốn nhìn cảnh đẹp trước mắt không?"

"...Sao được chứ..."Tạ Yên Ninh nghe anh bất ngờ hỏi như vậy,cô thần thờ trả lời,đầu hơi cúi xuống.

Anh nhìn cô,tay cầm lấy tay cô nắm lại "Được chứ,tôi sẽ cho cô thấy..."

Anh nhìn về phía trước,dịu nhẹ nói từng lời từng lời thật chậm"Phía trước có một khu vườn rất lớn,rất đẹp.Hoa trong đó vừa đẹp lại vừa thơm ngát,màu sắc rất nhiều,có đủ các loại hoa.Nào là hoa hướng dương nhỏ,hoa cúc đủ màu,hoa tulip,hoa bồ công anh,hoa kadupul,hoa anh túc,hoa linh lan,...rất nhiều giống hoa đẹp khác.Cô thử cảm nhận xem,chỗ chúng ta nhìn ra có thể thấy được sương mai từng giọt rơi xuống đọng trên từng cánh hoa nặng trĩu,nắng sáng chiếu rọi xuống hạt sương ấy khiến cho nó như viên pha lê quý giá tinh khiết vậy.Rất đẹp,rất chan hoà,..."

Trịnh Khương Nghị chân thành tả những gì anh thấy,những gì anh chạm qua như thế nào cho Tạ Yên Ninh nghe.Tạ Yên Ninh im lặng lắng nghe từng lời một của anh,mắt đen long lanh hơi ứ đọng những giọt nước mắt sắp tràn rơi,cô thật tâm cảm nhận liên tưởng những điều anh đã tả cho mình.Tưởng tượng khu vườn thật lớn thật rộng,có những đoá hoa xinh xắn,có vài người qua lại thưởng cảnh,có những tia nắng ấm nhạt nhạt rọi xuống.

Khung cảnh anh tả thật bình yên,thật bình dị nhưng lại khiến cho lòng của cô sao lại ấm áp đến lạ thường.Cô cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay anh đang bao bọc lấy tay nhỏ bé của mình,nghe lời nói ấy vì mình mà du dương làm cảnh vật trong mắt trở nên huyền diệu,trái tim tự lúc nào đã nói lên từng đợt sóng trào vang dội,nhịp đập dung hoà với cơ thể làm cho cô có chút khó thở không thể không chế.

Lạ quá,cảm giác này thật lạ.Cái cảm giác hiếm có này tại sao lại đột nhiên một lần nữa xuất hiện,trước mắt vẫn là một màu đen thăm thẳm như ngày nào nay lại bỗng nhiên nhìn thấy bóng dáng của Trịnh Khương Nghị.Hình bóng anh tụ lại tựa làm khối xám,dần trở thành một hình thể hoàn chỉnh.Anh đang nhìn về phía cô mỉm cười thật rực rỡ,nụ cười ấy là nụ cười đẹp nhất mà cô từng thấy,anh bây giờ nhìn không nghiêm nghị một chút nào mà là rất tuấn lãng,đầy chất nam tính ma mị.

"Tạ Yên Ninh...Tạ Yên Ninh..."Trịnh Khương Nghị thấy cô nước mắt lưng tròng ngồi nhìn nơi nào đó đến gần người đến si mê,bàn tay anh đang nắm cũng xiết lại rất chặt.Anh thấy làm lạ gọi cô,nhưng đây là tiếng thứ tư vẫn không thấy cô có một chút phản ứng nào.

Tạ Yên Ninh bị anh lay đến tỉnh người lại,cô tay mò mắt xung quanh như muốn tìm thứ gì đó "Có...có chuyện gì sao..?"

"Cô sao vậy?"

"À Không,tôi không sao.Đứng rồi hình như giờ đã đến giờ uống thuốc rồi,chúng ta mau về phòng đi"Tạ Yên Ninh mắt có chút hỗn loạn đảo quanh.Mây bị gì thế Tạ Yên Ninh,sao lại có cái suy nghĩ quái đản kia chứ!Không thể được,quên nó đi thôi.

Trịnh Khương Nghị có chút nghi hoặc nhưng vẫn đồng ý đẩy cô trở về phòng bệnh.

...

Trong căn phòng làm việc dành cho Thư Ký của Tổng Giám Đốc,Lưu Y Nhan đang ngồi trên ghế nhìn chậu cây xương rồng đến gần người.Ánh mắt pha lẫn nhiều sắc thái khác nhau,vừa sợ hãi lo lắng vừa thù hận căm ghét độc ác.

Tay bầu lại với nhau.Đã hơn một tuần,một tuần rồi Nghị không đến công ty làm việc,mọi công việc đều giao cho Trợ Lý Bách làm tất cả.Anh ngay cả

một giờ cũng không đến,hôm qua cô thoáng nghe được từ các nhân viên rằng anh suốt một tuần nay đều tận tâm ở lại bệnh viện chăm sóc cho Tạ Yên Ninh,còn qua đêm tại đây không trở về nhà.

Tại sao chứ,tại sao.Mọi việc sao lại thành ra như thế này,đây không phải là điều cô mong muốn.Cô đã đi sai một nước cờ nào rồi sao?!

Qua đêm,chăm sóc,quan tâm,...không,không thể.Không thể để chuyện đó tiếp tục diễn ra nữa,nếu không hỏng mất.Cô đã đi đến nước này,lùi lại chính là giết chết chính mình.Đúng là cô đã đi sai rồi,quá xem thường Tạ Yên Ninh.Cô càng muốn giết chết cô ta nhanh chóng thì cũng chính là con đường giúp cô ta quyến rũ Nghị hơn.Cô ta cũng thật cao tay dám lợi dụng mình bị thương mà níu kéo Nghị ở lại bên mình,nếu cứ tiếp tục đứng yên nhìn như vậy thì một ngày không xa nào đó cô sẽ thật sự mất đi Nghị.

Không,không được.Phải mau nghĩ cách,phải làm cái gì đó.

Tạ Yên Ninh,nếu như giết không được cô.Tôi sẽ khiến cho cô tự động rời khỏi anh ấy,khiến cho cô mất đi tất cả.Danh dự,cơ thể,tiền tài và cả tình yêu mà cô quý trọng nhất,mọi thứ tôi sẽ phá hủy nó làm cho nó một chút dư âm cũng không còn.Để cho cô nếm được mùi vị đau khổ lo sợ từng ngày mà tôi đã phải chịu đựng.Tôi sẽ không để cô sống yên ổn đâu...

Lưu Ý Nhanh ánh mắt ngày càng độc ác,hàm răng nghiền lại đến ken két.Nỗi thù hận như muốn ăn sâu bén rễ trong xương trong máu của Lưu Ý Nhan,sự căm thù ấy càng khiến cho Lưu Ý Nhan đánh mất chính bản thân của mình,không còn như trước nữa.

...

"Tạ Yên Ninh,thuốc đây mau uống đi"Trịnh Khương Nghị tay cầm thuốc đưa đến cho Tạ Yên Ninh,tay kia đưa ly nước ấm vừa pha cho cô.

Tạ Yên Ninh mơ hồ nhận lấy rồi uống vào xong đưa ly lại cho Trịnh Khương Nghị,anh nhận lấy để lại chỗ cũ.

"Xong rồi,cuối cùng chính là thoa thuốc cô ngồi im để tôi giúp cô thoa cho"Trịnh Khương Nghị vừa lấy thuốc trét một ít vào ngón tay xong thoa vào vết thương trên khuôn mặt của Tạ Yên Ninh,vì sợ cô đau nên anh làm một cách rất nhẹ nhàng.

Tạ Yên Ninh ngồi im để anh giúp mình thoa thuốc,ban đầu cô còn rất ngại ngùng nhưng dần rồi cũng quen ngồi im lặng để anh giúp.Trịnh Khương Nghị anh ta thật dịu dàng,bao ngày qua cô cảm nhận được anh là thật tâm toàn tâm toàn ý chăm sóc cho cô.Mọi việc từ cái ăn đến cái mặc,đi đứng ngồi anh đều giúp cô làm tất mà chẳng oán than một câu.Cô mỗi giờ trước khi ăn đều sẽ hỏi anh ăn chưa và câu trả lời vẫn là một chữ "ăn rồi",nhưng cô biết anh là chưa ăn.Anh dứt cho cô ăn trước mình thì dùng sau,mỗi tối anh đều dành thời gian khuya ngồi trên giường riêng dành cho người thân bệnh nhân để làm việc trên laptop mà anh đem theo.Thức khuya dậy sớm,tất cả đều vì cô.

Trịnh Khương Nghị luôn đối với cô rất tốt,anh làm tất mọi việc,Anh cũng không chê cô phiền.

Trịnh Khương Nghị,tại sao anh lại đối tốt với tôi như vậy?

Thời gian Tạ Yên Ninh ngồi ngăn người thì Trịnh Khương Nghị anh cũng đã thoa thuốc xong,vết thương lớn nhỏ trên cơ thể cô anh đều đã thoa kỹ càng không sót một chỗ nào.Anh đứng lên đi cất thuốc xong rồi quay trở lại nhìn Tạ Yên Ninh đang ngăn người thì cảm thấy lạ,dạo này Tạ Yên Ninh hay thích ngồi ngăn ngó ra một chỗ chẳng nói chẳng rằng,phải gọi ba bốn tiếng cô mới tỉnh người lại.Không biết là bị cái gì,hay là vì vết thương ở đâu khiến cho cô thành ra như vậy sao?

"Tạ Yên Ninh....Tạ Yên Ninh...Đã tối rồi,cô nằm xuống ngủ sớm đi để vết thương mau lành"Trịnh Khương Nghị vỗ về,giúp đỡ cô nằm xuống giường.

Tạ Yên Ninh đã tỉnh người trở lại,nghe theo lời anh nằm xuống nhắm mắt lại.Cô muốn mình phải khoẻ thật mau,mất mau hồi phục để không còn khiến anh vì mình mà cực khổ nữa.

Trịnh Khương Nghị thấy cô nhắm mắt,anh tắt đèn phòng rồi mở đèn ngủ ngay bàn trên đầu giường cô lên.Dù không nhìn thấy nhưng anh vẫn muốn cho cô có thể cảm nhận được ánh sáng mỗi ngày,mỗi giờ và mỗi phút,như vậy cô sẽ không cảm thấy mình cô độc nữa.

Anh trở về giường của mình,mở laptop của mình lên làm việc.Anh còn rất nhiều việc chưa hoàn thành xong,tối hôm nay chắc phải thức khuya rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Có anh bên em

Một ngày mới lại bắt đầu,sáng sớm Trịnh Khương Nghị đã tự mình dứt Tạ Yên Ninh ăn sáng xong lại giúp cô uống thuốc,vì tay cô hiện giờ chưa khỏi nên không thể tự mình làm gì,mọi việc đều có Trịnh Khương Nghị bên cạnh giúp đỡ khiến cho Tạ Yên Ninh bao lần ấy này không thôi.Trừ việc thay quần áo,vệ sinh hay lau người sẽ có ý tá nữ làm thay thì tất cả hoạt động trong ngày sẽ được Trịnh Khương Nghị đảm nhận,tình trạng sức khoẻ của Tạ Yên Ninh trong một tuần qua đã có chuyển biến tốt lên rõ rệt.Vết thương trên mặt đã bắt đầu làm mại,cơ thể không còn đau nhức vào mỗi tối khi đi ngủ,Trịnh Khương Nghị thấy vậy không khỏi mừng rỡ cho cô.Nếu cứ tiếp tục chăm sóc theo chế độ như vậy,anh tin chắc rằng qua tuần sau sẽ có thể trở về nhà

tĩnh dưỡng được rồi.

Việc Tạ Yên Ninh bị tai nạn như vậy không thể đi làm được cho nên đã nhờ Trịnh Khương Nghị điện thoại nói với dì Mai một tiếng, dì Mai khi nghe cô bị như vậy không những không giận dữ đòi lại còn cho cô nghỉ đến khi khỏi hẳn cũng được, thông qua điện thoại có thể thấy được dì ấy rất lo lắng cho cô. Hôm trước còn tự mình đem trái cây và sữa đến thăm, nhưng cũng nhanh rồi về có lẽ vì ngại có Trịnh Khương Nghị, dù gì anh cũng là người có danh tiếng lớn trong thành phố này mặc dù không có làm gì quá đáng nhưng ở gần quá đôi lúc cũng sinh ra có chút áp lực.

Cô luôn thắc mắc vì sao đã một tuần trôi qua không thấy Mặc Quân Nguyên đến thăm mình, dù gì cũng là Mặc Quân Nguyên giúp cô đưa vào bệnh viện. Lúc đó mặc dù ý thức đã không còn rõ nữa tuy vậy cô vẫn biết người đưa mình vào bệnh viện chính là Mặc Quân Nguyên, nhưng tại sao anh ta lại không đến nữa, cô còn chưa kịp nói một lời cảm ơn.

Biết rằng mình có thể gọi điện thoại nói một tiếng, nhưng như vậy thì không lịch sự một chút nào, đành mai này khi khỏi bệnh rồi cô sẽ đích thân mời anh ta xem như trả ơn vậy.

Mọi việc buổi sáng coi như đã xong, Trịnh Khương Nghị giúp cô mở loa nhạc bên đầu giường nghe. Thói quen này bắt đầu từ khi mới vào đây, Trịnh Khương Nghị là sợ cô buồn chán nên đã mua đến, còn có vài cuốn tiểu thuyết nữa, lâu lâu anh sẽ tự mình đọc cho cô nghe giải sầu.

Tạ Yên Ninh ngồi ngẩn ngơ nghe những âm điệu du dương của chiếc loa phát ra, những bản tình ca ảm áp chính là loại nhạc mà cô thích nhất. Trịnh Khương Nghị ngồi một bên vừa xem báo vừa uống trà sáng, anh lâu lâu nhìn lên Tạ Yên Ninh một chút xem cô có cần gì không, thấy cô vẫn ngẩn ngơ thích thú nghe nhạc như vậy anh cũng không khỏi mỉm cười tiếp tục xem báo.

Bỗng...

"Cốc cốc cốc"

Tiếng gõ cửa cốc cốc làm cắt ngang không khí yên bình của hai người làm cho Trịnh Khương Nghị có chút buồn bực nhưng vẫn lịch sự để báo xuống, đưa tay lên nhẹ xoa đầu Tạ Yên Ninh ý bảo "Anh đi mở cửa cô cứ tiếp tục nghe nhạc". Trịnh Khương Nghị đứng lên đi đến mở cửa, anh bất ngờ thấy Lưu Y Nhan tay cầm một túi trái cây cười dịu hiền nhìn anh.

"Tổng Giám Đốc, chào ngài!" Lưu Y Nhan cuối chào Trịnh Khương Nghị khiến cho Trịnh Khương Nghị có cảm giác là lạ, anh nhỏ giọng hết mức có thể nói:

"Sao em lại đến đây?"

"Tôi đến là thăm Phu Nhân, nghe nói Phu Nhân bị tai nạn khiến cho tôi bất ngờ và lo lắng, nay tôi mang một ít trái cây này đến xem như quà biếu cho Phu Nhân có thể mau hồi phục sức khỏe!" Lưu Y Nhan vẫn giữ đúng tác phong của một Thư Ký cung kính nói đồng dạng với Trịnh Khương Nghị làm cho anh nhũn mày nghi hoặc.

Tạ Yên Ninh nghe có tiếng người đứng ngay cửa nói mà không vào trong thì thắc mắc hỏi "Trịnh Khương Nghị, ai vậy? Bác sĩ đến khám sao?"

Trịnh Khương Nghị định lên tiếng giải thích thì đã bị Lưu Y Nhan cướp lời vừa nói vừa đi vào trong "Chào Phu Nhân, tôi là Lưu Y Nhan Thư Ký của Giám Đốc, nghe nói cô bị tai nạn nên tôi đến thăm!"

Tạ Yên Ninh vừa nghe xong thì như chết trân tại chỗ, Lưu Y Nhan!! Sao cô ta lại đến đây? Sao cô ta biết mình bị tai nạn, Trịnh Khương Nghị đã nói với cô ta sao?

Tim cô khẽ nhói đau, lòng khó chịu muôn phần. Nhưng cô cố kiên định không để thứ cảm giác quái lạ ấy khuấy nhiễu tinh thần của bản thân, bình tĩnh lại tâm trạng cô tỏ ra bất ngờ lịch sự nói "Là cô! Mau ngồi xuống đi... xin lỗi vì không thể tự mình rót trà kính cô rồi!"

"Tôi nào dám!"

Lưu Y Nhan kinh ngạc nhìn Tạ Yên Ninh từ đầu đến cuối, không ngờ là thật sự nặng nề như vậy! Tay và chân phải đều bị bó bột, đầu quấn vải trắng, vết thương lăm lăm trên khắp cơ thể và còn... mắt của Tạ Yên Ninh hình như là...

Lưu Y Nhan từ bất ngờ này đến bất ngờ khác làm cho thích ứng không kịp. Bỗng dưng Lưu Y Nhan cảm thấy mình cũng thật may mắn, mặc dù bất cần để cô ta và nghị cùng chung một chỗ nhưng thay vào đó thương thế của cô ta như vậy ít nhất một tháng cũng không thể lành nhanh được.

Lưu Y Nhan thầm vui mừng trong lòng, mặt giả vờ điềm tĩnh. Mục đích hôm nay cô đến còn chưa hoàn thành, không thể khinh suất được.

"Phu Nhân, không ngờ cô... Sao lại có thể nặng như vậy!""Lưu Y Nhan giọng đau buồn nói.

Trịnh Khương Nghị đứng một bên từ nãy đến giờ vẫn không nói một lời, anh thực ra cũng không biết phải nói gì hơn. Chỉ có thể im lặng, nếu nói thì chỉ có thể mịch lòng cả hai. Anh nghe Lưu Y Nhan nói vậy lòng bất giác khó chịu nhưng không hiểu vì sao mình lại khó chịu, anh chỉ biết mình không thích ai nhìn thấy bộ dạng của Tạ Yên Ninh bây giờ, cũng không thích ai nói gì về cô. Vì như vậy cô sẽ sinh ra đau lòng, bất mãn với bản thân bây giờ.

Tạ Yên Ninh bây giờ đã quá đáng thương rồi, anh không muốn cả cơ thể lẫn tinh thần của cô bị tổn thương một lần nữa.

Tạ Yên Ninh nghe giọng ấp úng của Lưu Y Nhan không khỏi chạnh lòng, ngượng cười "Tôi đã không sao rồi, cô không cần lo lắng"

"Phu Nhân,tôi thật sự không biết làm gì hơn chỉ có chút lòng thành này tặng cho cô mong cô không chê cười"Lưu Y Nhan kéo tay Tạ Yên Ninh lại để lên túi trái cây cho cô cảm nhận,Tạ Yên Ninh nhận thấy những thứ tròn tròn trong túi cũng đoán được một phần nào thứ trong túi đồ là gì.Cô mỉm cười nói cảm ơn rồi cầm lấy,Lưu Y Nhan cũng cười như không cười nhìn đôi mắt đen huyền không có lấy một chút ánh sáng của Tạ Yên Ninh,lòng không khỏi càng vui sướng.

"Cốc cốc"

Trịnh Khương Nghị nghe tiếng gõ cửa thì đi đến mở,là một cô y tá.Trịnh Khương Nghị không mặn không nhạt hỏi "Có chuyện gì không?"

"Mời Trịnh Tổng theo tôi xuống phòng thu phí đồng tiền viện phí đợt 2 và lấy thuốc cho Phu Nhân ạ"

"Được rồi tôi đi ngay"Anh gật đầu ý bảo cô y tá cứ đi trước mình sẽ theo sau.Cô y tá không nói gì thêm đồng ý gật đầu xin đi trước,anh đi lại giường đưa tay đặt lên vai Tạ Yên Ninh bảo "Cô ở đây chờ tôi một chút,tôi đi đồng tiền xong sẽ về ngay...Lưu Y Nhan cô ở đây chăm sóc cô ấy giúp tôi"

Lưu Y Nhan nhìn bàn tay đang đặt lên vai Tạ Yên Ninh,tay khẽ bấu chặt góc váy.Cô ta nhẹ hít một hơi nói "Vâng thưa Giám Đốc...anh cứ yên tâm giao Phu Nhân cho tôi"

Trịnh Khương Nghị gật đầu rồi rời đi,trong phòng chỉ còn lại Tạ Yên Ninh và Lưu Y Nhan.Không khí bỗng trở nên ngột ngạt đến lạ thường,lạnh xuống hẳn đi.

"Phu Nhân,cô dạo này ở cùng với Giám Đốc cảm thấy như thế nào?"Lưu Y Nhan giọng ma mị nhẹ nhàng hỏi.

Tạ Yên Ninh khó hiểu nhăn mày nhưng vẫn trả lời một cách lịch sự "Cũng bình thường thôi"

"Vậy sao?!Hai người không mặn nồng gì à?"

Tạ Yên Ninh càng khó hiểu với những câu hỏi của Lưu Y Nhan "Cô hỏi như vậy là có ý gì?"

Lưu y Nhan mỉm cười,vừa nói vừa xoa nắn chiếc vòng tay của mình,giọng nói vô tội và "Không có gì,chỉ là tôi cảm thấy cô trông thật đáng thương.Một người vợ ngay cả chồng của mình cũng giữ không được,vậy thì sống trên đời này có tích sự gì chứ"

"Lưu Y Nhan!!!"Tạ Yên Ninh nghe những lời Lưu Y Nhan nói thì quá lớn,cô thật sự giận rồi.Lưu Y Nhan mà cô biết khi đọc truyện đâu rồi,vì sao hôm nay cô ta lại có thể nói ra những lời như vậy chứ.

"Cô đừng có nóng,nóng cũng chẳng giải quyết được gì đâu.Sao cô không xem lại bản thân của mình đi,bây giờ không khác gì là một kẻ vương chân vương tay người khác chỉ có thể nằm một chỗ không thể làm được gì.Như vậy phải gọi là gì nhỉ,phế vật chăng.Cô vừa bị mù,vừa không thể đi lại hay cầm nắm,không thể giúp được gì cho Nghị.Cô không cảm thấy mặc cả sao,không thấy hổ thẹn với bản thân với Nghị sao?"

Tạ Yên Ninh không nhìn thấy được gì,nếu cô thấy được bộ mặt thật của Lưu Y Nhan lúc này không biết sẽ phản ứng như thế nào.Cô chỉ có thể ngồi đó,mắt mờ lớn không tin được vào những lời mà Lưu Y Nhan nói.Lòng quặn đau vô số lần,có ai biết được rằng khi bị như vậy điều làm cho cô hồ hển nhất đau lòng nhất chính là bị người khác xem như là phế vật,đồ bị vứt bỏ chẳng giúp được gì.Nay Lưu Y Nhan lại động đến nỗi đau ấy,mắt cô như ứa động giọt nước trong tròng muốn rơi xuống Tiếng nói nện lại nơi cổ không hiểu vì sao lại chẳng thể phản bác được gì,hay là vì cô ta nói quá đúng với sự thật hiện tại.

Một kẻ chỉ có thể chờ người khác giúp đỡ.

Lưu Y Nhan thấy biểu hiện của Tạ Yên Ninh biết mình đã thành công đánh vào điểm yếu của Tạ Yên Ninh lúc này,tâm sung sướng cực độ "Tạ Yên Ninh cô chính là phế vật,chỉ khiến người khác cảm thấy vướng víu mà thôi.Tôi không hiểu vì sao Nghị anh ấy lại có thể chịu đựng chăm sóc cho một người như cô trong một tuần qua kia chứ!Thay vì chăm sóc cho cô thì anh ấy nên đến công ty làm việc thì hơn,cô có biết vì cô mà anh ấy đã phải vất vả như thế nào không.Ngày chăm sóc đêm làm việc,một ngày anh ấy nghỉ ngơi được bao nhiêu tiếng đây.

Cô nói yêu anh ấy,cô yêu là như thế này sao,yêu mà đầy đoạ người khác như vậy sao?Tôi nghĩ cô nên xem lại bản thân mình đi,tốt nhất là nên rời xa Nghị để anh ấy không vì cô mà cực khổ như vậy nữa"

Lưu Y Nhan đi đến gần Tạ Yên Ninh,đột nhiên mạnh tay bóp lấy cằm của cô và ác nói "Tạ Yên Ninh trông cô thật thảm hại làm sao,nhưng cô càng đau khổ tâm tôi càng vui sướng.Nghị anh ấy chỉ là của tôi,một mình tôi thôi cô không có tư cách gì ở bên cạnh anh ấy.Cứ chờ mà xem rồi sẽ có một ngày,tôi đá cô xuống như đá một con chó...Tạm Biệt...Trịnh Phu Nhân..."

Nói xong Lưu Y Nhan thả cằm Tạ Yên Ninh ra một cách thô bạo nhanh chóng cầm lấy túi xách rời đi khỏi phòng bệnh,trước khi đi còn để lại một nụ cười khinh miệt dành cho Tạ Yên Ninh.

Tạ Yên Ninh nước mắt đã kìm không được mà rơi xuống từ khi nào,nước mắt tủi thân nóng hổi.Cả người đau đến tê dại,trái tim đau nhói như có hàng ngàn cây châm đâm vào đến nát nhừ.Trước mắt một mảng tối đen như mực tựa như cuộc đời của cô lúc này,tâm tối vô tận.Một kẻ bị bỏ rơi,phế vật,...thì ra cô dù cho có cố gắng đến đâu thì vẫn chỉ là phế vật trong mắt của người khác,là gánh nặng khó buông.

Không biết nước mắt đã rơi xuống bao nhiêu giọt,lòng đã đau nhói đến bao nhiêu lần,thời gian đã trôi đến bao lâu mà Tạ Yên Ninh lại cảm thấy mọi thứ thật ngột ngạt chậm chạp,thời gian trôi qua sao thật chậm.Cho đến khi,...

"Cạch"

Tiếng cửa phòng mở ra,Trịnh Khương Nghị bước vào nhìn xung quanh chỉ thấy có Tạ Yên Ninh,anh nghĩ Lưu Y Nhan chắc đã trở về rồi.Đi vào để thuốc lên bàn xoay qua định nói gì đó thì bất ngờ thấy Tạ Yên Ninh nước mắt thấm ướt cả khuôn mặt,bộ dạng nhệt nhật khó tả.

Anh hoảng hốt đi đến ngồi xuống cạnh cô,cầm lấy đôi tay lạnh ngắt của cô "Tạ Yên Ninh,cô sao vậy?Sao lại khóc?"

Tạ Yên Ninh nghe được tiếng nói của Trịnh Khương Nghị thì lại càng chua đắng trong lòng,nhưng cô cũng không biểu hiện gì chỉ rút tay đang được anh nắm ra khẽ lau đi dòng lệ "Không có gì,chỉ là...mắt tôi có chút đau thôi..."

"Đau!Mắt cô đau sao,vậy để tôi đi gọi bác sĩ"Anh nhanh chóng đứng dậy muốn đi gọi bác sĩ nhưng bị cô ngăn lại "Đừng,tôi không sao"

"Nhưng mắt cô đau kìa mà,để tôi đi gọi bác sĩ đến"Anh nhất quyết muốn đi gọi bác sĩ đến khám cho cô,nếu trễ không kiểm tra thì sau này để lại di chứng thì sẽ rất khó khăn.

"Không cần đâu,tôi đã nói không sao rồi mà"

"Đề tôi..."

"Tôi Đã Nói Là Không Cần"

Tạ Yên Ninh bất giác quát lên làm cho Trịnh Khương Nghị bị giật mình đến ngẩn người nhìn cô.Bỗng không khí im hắng đi,Tạ Yên Ninh ngay cả cô cũng không ngờ mình lại có thể nói như vậy với anh,Trịnh Khương Nghị bị cô lớn tiếng quát cũng kinh ngạc không thôi.Anh im lặng không nói gì,có thể vẫn còn quá bất ngờ.

Tạ Yên Ninh mắt đảo quanh,khó xử mở miệng "Xin lỗi...Tôi đã nói không cần rồi nhưng anh cứ...Thôi tôi mệt rồi,muốn nghỉ ngơi...anh làm việc của mình đi"

Nói rồi quay đi không để ý đến anh nữa cố gắng tự mình từ từ nằm xuống giường,dùng tay trái lấy chầm trùm kính đầu.Trịnh Khương Nghị bị cô làm lơ thì mới tỉnh người lại,nhìn một loạt hành động của Tạ Yên Ninh mà lòng anh càng khó hiểu nhưng không thể nói gì chỉ đành lặng lẽ chỉnh lại góc chăn cho cô xong mình đi lại giường ngồi xuống lấy laptop ra làm việc,lâu lâu lại nhìn lên xem cô có động tĩnh gì không nhưng vẫn không thấy gì thì thất vọng cuối xuống làm việc tiếp.

Tạ Yên Ninh cảm nhận anh giúp mình chỉnh lại chăn,nghe anh từ từ đi xa trở lại giường của mình.Cô mím môi thật chặt cô không cho một tiếng nấc nào thoát ra ngoài,nước mắt lại thấm lặng rơi.

Tay khẽ để lên ngực,cảm giác phập phồng leng xuống,trái tim vừa đau lại vừa đập nhanh đan xen khó chịu.Tại sao mỗi lần cô nghĩ đến những điều anh làm cho cô thì tim cô lại đập nhanh một cách đến lạ thường,trong trí óc lại không thôi nghĩ về anh.Trịnh Khương Nghị là tôi phiền anh sao?Là tôi làm cho anh cảm thấy thật mệt mỏi đến như vậy sao?

Tôi...Xin lỗi.

Là tôi vô dụng.

Là tôi không thể giúp ít gì được cho anh,tôi tại sao lại giống như Tạ Yên Ninh thứ 2 vậy kia chứ,chỉ biết khiến cho anh bận tâm.

Xin Lỗi anh Trịnh Khương Nghị.

...

Tạ Yên Ninh cả ngày nay như một người khác,cô bắt đầu từ chối với mọi sự giúp đỡ của Trịnh Khương Nghị.

Trưa đến cố chấp muốn tự mình múc ăn,mặc dù không đầu vào đâu com roi đầy ra giường nhưng vẫn muốn tự mình ăn không cần anh giúp.Uống thuốc,lấy đồ,xoa thuốc,...tất cả như là bất chấp không tiếp nhận,Trịnh Khương Nghị thấy cô ba lần bảy lượt không muốn mình giúp đỡ thì càng nghi hoặc khó chịu trong lòng nhưng vẫn cố chịu đựng không nói ra.

Chỉ có thể im lặng lặng lẽ giúp cô trong thâm lặng,anh nhân nhượng cố gắng chịu đựng nhìn cô khó khăn trong mọi việc.Ngồi một bên nhìn cô,đây là điều duy nhất mà anh có thể làm trong lúc này.Đúng là anh có thể ngăn cô tự mình giành giật trở lại giúp cô,nhưng anh không làm được,anh sợ mình sẽ làm cô tổn thương.

Nhưng cho đến tối,anh chính là không thể nhẫn nhịn được nữa,không thể tiếp tục nhìn cô vất vả cầm chiếc muỗng mò mẫm từng muỗng com tìm miếng,không thể nhìn được nữa.Anh thật sự tức giận rồi,nỗi khó chịu trong lòng từ sáng đến giờ đã tích tụ quá lớn trong anh,bây giờ muốn bùng phát.

"Tạ Yên Ninh,cô dừng lại đi được không!!!"Anh như hét lớn lên.Tạ Yên Ninh đang vật vờ múc từng muỗng com thì bị Trịnh Khương Nghị nhanh tay giật lại,nghe được tiếng quát nặng nề Tạ Yên Ninh lòng cũng theo đó mà trùng xuống.

Cô im lặng người không lấy một chút cử động nào,dáng vẻ bất cần mặc kệ kia càng làm cho Trịnh Khương Nghị thêm tức giận "Hôm nay cô bị làm sao

vậy?"

"..."

Trịnh Khương Nghị thấy cô vẫn lặng im không nói gì,tâm thêm khó chịu đoạt lấy tô cơm từ tay Tạ Yên Ninh ra để lên bàn,anh nắm lấy vai cô bắt cô phải đối diện với mình "Tạ Yên Ninh,cô bị sao vậy?Cả ngày hôm nay vì sao cứ tránh tôi,lúc sáng còn rất bình thường kia mà?!"

"..."

"Tạ Yên Ninh,tại sao hôm nay cô lại trở nên kì quái như vậy,nói cho tôi biết.Có phải tôi đã làm việc gì đó không đúng khiến cho cô cảm thấy tức giận,không muốn tiếp xúc với tôi nữa?"

"Không phải thế..."Cô cúi đầu xuống nhỏ giọng nói.

"Vậy thì vì cái gì,hay là cô không muốn tôi ở lại đây nữa?"

"Không phải đâu,không phải tại anh" Tạ Yên Ninh ngược đầu lên tìm kiếm bóng dáng của Trịnh Khương Nghị,ánh mắt cô đờm buồn.

"Vậy thì tại sao?"

"..."

"Tại sao cô mau nói đi"

"Trịnh Khương Nghị...Làm ơn tôi xin anh...Đừng đối xử tốt với tôi như vậy có được không?Tại sao anh lại luôn đối với tôi tốt như vậy chứ?Anh luôn chăm sóc cho tôi,luôn bên tôi trong lúc tôi cảm thấy như cả thế giới đều tuyệt vọng đối với mình,anh dẫn dắt tôi bước ra khỏi bóng tối,giúp tôi cảm thấy dù cho xung quanh tôi tâm tối đến thế nào thì vẫn có anh bên cạnh soi sáng.

Anh đừng như vậy nữa có được không,anh càng làm như vậy càng khiến cho tôi cảm thấy mình mang ơn anh nhiều đến như thế nào,làm sao tôi có thể trả hết đây?Anh vì tôi mà vất vả bao nhiêu tôi điều biết cả,tôi biết tất cả."

Nước mắt tuông rơi,cô nắm lấy đôi bàn tay to lớn đang đặt lên vai mình buông xuống.Cô cất lên từng tiếng nói mệt mỏi cùng cầu xin trong thống khổ,bây giờ thật sự cô không khác gì ngoài chữ đáng thương.Trịnh Khương Nghị càng nghe càng thêm đau lòng,tim quặn thắt lại.

"Trịnh Khương Nghị anh biết không,tôi...không muốn là một kẻ vô dụng bị người khác vứt bỏ.Điều đó thật sự rất đáng sợ,tôi không muốn mình lại tiếp tục làm một kẻ phế vật nữa.Anh càng giúp tôi tôi lại càng cảm thấy mình thật bất tài vô dụng chẳng làm nên tích sự gì,chỉ vướng chân người khác.Tôi không muốn nữa đâu,xin anh..."

Từng lời một thốt ra là những chuỗi đau đến khứa da thịt trong lòng Tạ Yên Ninh lần Trịnh Khương Nghị,anh nhìn những giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt của cô.Những giọt nước mặn chua sót nhỏ nhoei ấy sao lại có linh lực mạnh đến độ khiến cho tim anh đau buốt,anh không cam dùng tay nhẹ nhàng lau đi vết lệ chảy dài trên đôi má đỏ hồng kia.Giọng dịu dàng ân cần đến nỗi khiến cho tim Tạ Yên Ninh đập mạnh dồn dập:

"Tạ Yên Ninh,cô không phải là một người vô dụng.Cô tài giỏi"

Tạ Yên Ninh ngưng khóc,cô mở to mắt không tin những lời anh vừa nói "Anh nói gì..!!"

"Tạ Yên Ninh cô không phải là người vô dụng,mặc khác lại là người tài giỏi vô cùng"

"Vì sao?"

"Cô tài giỏi,thật sự rất tài giỏi.Cô nấu ăn rất ngon,ngon đến độ một người kén chọn như tôi phải thật tâm khen ngợi,cô rất siêng năng lại cần cù,cô có một tấm lòng nhân hậu vô bờ bến;điều quan trọng nhất là cô luôn suy nghĩ cho người khác thay vì cho mình.Và bây giờ thì sao,mặc dù biết mình bị thương rất nặng,biết mình không thể làm những điều mình đam mê,biết không thể nhìn thấy và biết trong lòng mình rất đau nhưng cô vẫn cố gắng mỉm cười.Cô có biết nụ cười của cô vào mỗi buổi sáng nó đã khiến cho tôi rất hạnh phúc không,nụ cười của cô nó có thể khiến cho người ta quên đi bao mệt mỏi,buồn phiền.Chỉ những điều đó thôi cũng đã khiến cho cô trở nên tài giỏi rồi."

Trịnh Khương Nghị vuốt ve đôi má hồng phấn của cô,thật tâm nói.Không phải vì an ủi mà là nói sự thật,những điều đó anh luôn muốn nói ra từ rất lâu bây giờ thì đã có cơ hội rồi.Tạ Yên Ninh không tin được vào những gì mình nghe thấy,anh là đang khen cô sao!Là thật sao,cô thật sự rất tài giỏi không vô dụng một chút nào!?

Tạ Yên Ninh cảm nhận bàn tay đang áp bên má của mình mà lòng càng thêm rối bời khó tả,một cổ ấm áp hạnh phúc tràn trào trong lòng.Cô không cảm được lại một lần nữa rơi lệ,nhưng khác ban nãy bây giờ những giọt lệ này lại là những giọt lệ vui sướng.

Trịnh Khương Nghị thấy cô lại khóc thì thật sự hoảng loạn không biết phải làm gì đành ôm cô vào lòng vỗ vai trấn an.Tạ Yên Ninh khóc đến quên trời quên đất,khóc thật lâu giống như một lần xả cho hết những nỗi uất ức trong lòng từ sáng đến giờ,bất giác ngủ đi lúc nào không hay.

Trịnh Khương Nghị hết cách đành đợi cho đến khi cô ngủ say rồi nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống,đắp chăn lại.Nhẹ giọng chúc ngủ ngon,mình thì đứng một bên nhìn cô thật lâu rồi mới trở lại giường làm việc khuya.

Chương 37: Tình yêu_

Nắng sáng chiếu rọi, hoà vào cùng nhịp điệu buổi sáng sớm. Trong phòng, Tạ Yên Ninh thức dậy và đã được Trịnh Khương Nghị một lần nữa giúp đút cô dùng bữa sáng, mặc dù Tạ Yên Ninh vẫn còn ngại vì sự việc hôm qua nhưng một hồi lâu thì cũng nguôi đi. Ở đời mà, lâu lâu cũng sẽ gặp vài chuyện bất trắc nhỏ nhỏ nhưng rồi sẽ qua đi nhanh thôi, cách tốt nhất là hãy quên nó đi đừng để vì nó mà làm ảnh hưởng đến cuộc sống của bản thân mình.

Trịnh Khương Nghị cũng không nói gì chỉ nhẹ cười giúp cô xong anh và cô vẫn như mọi khi hưởng thụ không khí sáng sớm.

Trịnh Khương Nghị vừa đọc báo vừa thưởng trà, Tạ Yên Ninh thì nghe nhạc. Bỗng hồi lâu Tạ Yên Ninh cất tiếng:

"Trịnh Khương Nghị, cảm ơn anh"

Trịnh Khương Nghị đang xem báo thì nghe cô nói thế mà ngẩn đầu lên nhìn cô. Tạ Yên Ninh một thân quần áo bệnh nhân, mặc dù không phải thứ quần áo xa hoa gì nhưng anh vẫn cảm thấy cô trông rất đẹp, mái tóc xoã dài, ánh mắt đen lầy óng ánh huyền diệu. Cô mỉm cười, những biểu hiện trên khuôn mặt kia có thể cho anh thấy được rằng đó là thật lòng.

"Tại sao?" Anh ngã người ra sau ghế, ngữ điệu thân nhiên hỏi.

"Không có gì, chỉ là muốn cảm ơn anh thôi. Đừng bận tâm" Tạ Yên Ninh cười cười, tay hơi bối rối bầu vào nhau.

Trịnh Khương Nghị nhìn cô không một lời, Tạ Yên Ninh không nghe anh nói gì mình cũng không dám nói, cô có chút xấu hổ. Không khí im lặng, chẳng lấy một tiếng động. Tạ Yên Ninh mặc dù không thấy gì nhưng cô có thể cảm giác được rằng có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình chăm chăm, không nói cô cũng biết là ai đang nhìn mình. Cô càng thêm xấu hổ cúi thấp đầu, Trịnh Khương Nghị nhìn những biểu hiện kia của cô làm cho anh không khỏi mỉm cười. Từ lúc nào anh lại cảm thấy Tạ Yên Ninh trông đáng yêu bất ngờ đến như thế.

Không khí vào buổi sáng của họ cứ trôi qua như thế trong tình cảnh ai ai chẳng nói một lời gì vì xấu hổ,...

Trưa đến, Tạ Yên Ninh và Trịnh Khương Nghị đang dùng bữa trưa thì có người gián đoạn đến gõ cửa. Trịnh Khương Nghị là người đi đến mở, bên ngoài là một chàng thanh niên giao hoa đang cầm một bó hoa oải hương thật lớn đứng chờ, thấy Trịnh Khương Nghị mở cửa thì vui vẻ nói:

"Cho hỏi ở đây có ai tên Tạ Yên Ninh không ạ?"

Trịnh Khương Nghị khó hiểu nhíu mày, Tạ Yên Ninh nghe có người hỏi tới mình thì lên tiếng "Có, tôi chính là Tạ Yên Ninh có việc gì không vậy?"

"Cô Tạ, có một người gửi tặng cho cô một bó hoa nhờ tôi mang tới, mong cô nhận cho"

"Tặng cho tôi! Ai vậy?" Tạ Yên Ninh lần Trịnh Khương Nghị đều bất ngờ.

"Tôi không biết, người đó nói khi cô đọc bức thư trong đây thì sẽ rõ. À Mong anh nhận giúp cô ấy, còn nữa anh ký tên vào đây giúp tôi" Người đưa hoa thẳng thắn cười lớn đưa bó hoa cho Trịnh Khương Nghị cầm rồi đưa tờ giấy cho anh ký tên, Trịnh Khương Nghị có chút bức bối nhưng vẫn ký nhanh để anh đưa hoa đi về.

"Cảm ơn anh, chào cô tôi xin đi trước. Tạm biệt, xin cảm ơn quý khách"

Trịnh Khương Nghị thấy anh đưa hoa đi khuất thì đóng cửa lại, trở về ghế ngồi bên cạnh Tạ Yên Ninh đưa hoa cho cô. Tạ Yên Ninh kinh ngạc nhận hoa, là hoa oải hương cô thích nhất, mùi thật nồng nàn ngất ngây làm sao cô có thể không nhận ra được kia chứ. Cô đưa lên mũi ngửi ngửi, tâm trạng cực vui vẻ. Trịnh Khương Nghị càng ngày càng thêm khó chịu trong lòng, anh giả vờ hỏi.

"Là ai tặng cho cô thế?"

"Anh không xem thư sao?"

"Đó là của cô, tôi không có quyền xâm phạm đồ cá nhân của người khác" Anh nói với giọng bức bối.

Tạ Yên Ninh nghe anh nói thế thì cười, đúng là Trịnh Khương Nghị rất giữ đúng phép tắc của bản thân. Cô mò mẫm trong bó hoa lấy ra một bức thư đưa cho Trịnh Khương Nghị:

"Anh đọc giúp tôi đi"

Trịnh Khương Nghị hơi bất ngờ " Cô không ngại tôi biết được chuyện riêng tư của cô sao?"

Tạ Yên Ninh cười "Không,anh đọc giúp tôi đi dù gì tôi cũng không có đọc được"

Trịnh Khương Nghị nhìn cô một hồi lâu rồi cũng nhận lấy mở ra giúp cô đọc bức thư.

"Tạ Yên Ninh xin lỗi vì hôm đó không thể ở lại chăm sóc cho cô được,tôi có việc gấp phải rời đi trước.Nhưng tôi có bảo cô y tá giúp cô báo cho người nhà rồi nên tôi đi cũng yên tâm được phần nào.Cô khoẻ chứ?Có đỡ hơn không?Xin lỗi dạo này không thể đến thăm cô được vì công việc còn bẽ bộn,thật xin lỗi.

Tạ Yên Ninh hãy mau hồi phục nhé,tôi luôn cầu nguyện cho cô mau khoẻ trở lại.Nếu có dịp khi cô khoẻ rồi tôi sẽ mời cô một bữa xem như đền tội.

Ký Tên

Nắng Hạ "

Trịnh Khương Nghị đọc xong thì càng thêm kinh ngạc,anh ngược lên nhìn cô.

"Người đưa cô vào bệnh viện đêm đó không phải là bác tài xế taxi sao?Còn một ai khác nữa sao tôi không biết,người đó là ai?"

Tạ Yên Ninh nghe được một nửa thì đã nhận ra người đó không ai khác chính là Mặc Quân Nguyên,đêm đó ngoài bác tài xế ra thì chỉ còn Mặc Quân Nguyên thôi.Cô nghe anh hỏi thì nói "Người đó chính là một người bạn tôi mới quen được,anh ấy là bác sĩ thú y.Anh còn nhớ đêm đó tôi nói đi mua một chút đồ không?"

"Nhớ"Trịnh Khương Nghị gật đầu.

"Lúc đó tôi là đi mua đồ ăn cho con Mập và con Ú ở tiệm thú y của anh ấy.Tôi mua thức ăn xong thì định qua đường trở lại taxi,nhưng khi đi được nửa đường bỗng có một chiếc xe chạy rất nhanh đụng phải tôi,là anh ấy và bác tài xế giúp tôi đưa vào bệnh viện không thì khi đó tôi cũng không biết mình sẽ ra sao nữa"

"Ra là vậy,cũng thật may mắn.Nếu có dịp tôi sẽ đến đó nói một tiếng cảm ơn với cậu ta"

"Cảm ơn anh"

"Không có gì,thôi ăn nhanh đi rồi ngủ trưa như vậy mới có thể mau chóng khoẻ lại"

"..."

Tạ Yên Ninh mỉm cười nhẹ gật đầu,Trịnh Khương Nghị tiếp tục dứt cô từng miếng từng miếng cơm.

Tạ Yên Ninh cảm thấy,từ lúc nào mình không thể không thôi muốn anh mãi mãi bên cạnh,hai người cứ như thế bình bình yên yên mà sống chẳng có mưa to bão lớn hay sóng gió thổi vào.Cứ như thế mà sống cho đến cuối cuộc đời,nhưng...Bất chợt cô lại quên mất mục đích ban đầu của bản thân khi đến đây là gì,bản thân mình là ai.

Không phải ban đầu thứ cô muốn chính là lặng lẽ ra đi sao?Ban đầu biết mình có thể chỉ cần viết một bản ly hôn ký tên vào rồi đưa cho Trịnh Khương Nghị là được,nhưng lúc đó cô không có can đảm làm việc ấy.Bất trắc xuyên qua một thời giới hoàn toàn xa lạ,một con người vừa nhu nhược vừa ngu ngốc như cô một mình không quen biết không quen thuộc phải gắng gượng mà trải qua cuộc sống cho đến bây giờ thì đã là quá sức của bản thân rồi.Nhưng bây giờ mọi thứ cô đã có,công việc,cuộc sống riêng tư,tiền bạc...Nhưng vì sao lúc này lại không muốn rời đi,không muốn rời xa cái cảm giác ấm áp bình dị này,sự mâu thuẫn ấy cứ hết lần này đến lần khác chiếm giữ tâm trí cô.

Cô luôn tự hỏi cảm giác cô đối với Trịnh Khương Nghị là gì,luôn hỏi với bản thân suốt bao nhiêu ngày qua.Là tình yêu hay là tình thân,nhưng hình như bây giờ cô đã có thể ngộ ra được rồi.

Cô thích Trịnh Khương Nghị.

Thích anh mất rồi.

Cô thích anh từ lúc nào bản thân mình không hay,không biết cũng có thể hiểu ra được vì sao bản thân lại không muốn rời đi.Trịnh Khương Nghị anh trong lòng cô từ khi nào bất giác lại có một vị trí vô cùng quan trọng không thể chối bỏ,nếu muốn thì cũng đã không thể nữa rồi.Thứ tình yêu lạ kì ấy như đã ăn mòn vào tim cô,muốn cắn nuốt cô không buông.

Hiểu được vì sao mỗi đêm cứ bất chợt không ngủ được lo cho anh có ngủ hay chưa,lo cho anh vì mình mà cự nhọc,lo cho anh sẽ đổ bệnh vì kiệt sức.Hiểu được vì sao mỗi khi gần anh một chút,được anh quan tâm trái tim lại bất giác đập mạnh đến xấu hổ và hiểu được vì sao mỗi lần chỉ có hai người bên nhau yên bình thì lòng bỗng cảm thấy thật hạnh phúc.

Cô thích Trịnh Khương Nghị mất rồi phải làm sao đây!Sao cô có thể quên đi bản thân mình chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi xuất hiện trong cuộc đời của anh,khiến cho anh không thể có được hạnh phúc.Cô tại sao lại có thể quên đi mình chính là Tạ Yên Ninh,một người sau này sẽ chẳng là gì của anh cả.

Trịnh Khương Nghị em thích anh mất rồi,anh có cảm thấy em đáng ghét lắm không?Em không thể làm gì khác hơn được,trái tim em không nghe theo lý trí của mình.Em biết mình thích anh đó chính là điều sai trái,vì Tạ Yên Ninh thích anh rồi cuối cùng bản thân cũng không có được một kết cuộc tốt đẹp,em không muốn mình sẽ là Tạ Yên Ninh thứ hai.Em biết tình yêu này đã sai khi nó vừa chớm nở,sai khi em thích anh.

Vì vậy,em xin giấu nó vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim mình,để nó cứ như thế không thể trở lại được nữa. Và rồi em vẫn sẽ tiếp tục làm tròn bổn phận của một người vợ,bên anh cho đến khi cái ngày đó đến,nhưng em sẽ không biết được nếu ngày đó đến em sẽ có thể rời đi được hay không,hay là ra đi trong đau đớn.

Chọn cách giấu diếm chính là cách tốt nhất cuối cùng mà em chọn,vì tốt cho cả hai thôi.

Tạ Yên Ninh nằm trên giường,chăm trù qua đầu.Mất từ khi nào đã ngán lệ,trái tim đau như có hàng ngàn con kiến đang thay nhau cắn cắn vào,đau đến tê dại.

Đã biết tình yêu này sẽ chẳng có kết quả nhưng vẫn tồn tại,vẫn vì nó mà lỡ nhịp.Đã sai,quá sai rồi.

Ngày hôm nay nhận ra cũng chính là ngày cô không muốn nhất.

...

Chiều đến Trịnh Khương Nghị nhận được đơn xuất viện của bác sĩ Từ,ông nói hiện tại sức khỏe của Tạ Yên Ninh đã ổn định hơn trước giờ có thể trở về nhà dưỡng thương không cần nằm tại đây nữa,rồi đưa cho Trịnh Khương Nghị thuốc mới và dặn dò những điều cần thiết và quan trọng khi dưỡng thương tại nhà.

Chân và tay của Tạ Yên Ninh khoảng 3 tuần nữa là có thể tháo bột,hiện tại thì vẫn chưa thể nên mọi hoạt động vẫn sẽ nhờ vào Trịnh Khương Nghị giúp đỡ.Về phần mắt của Tạ Yên Ninh hiện vẫn chưa thấy có chuyển biến gì nhưng bác sĩ Từ nói mỗi tuần ông sẽ đều đến khám vào trị liệu cho Tạ Yên Ninh đến khi khỏi hẳn cho cô.Trịnh Khương Nghị cũng đỡ lo được phần nào,anh dọn dẹp đồ đạc cho người chở về trước,mình thì tự đỡ Tạ Yên Ninh ra xe lăn đẩy cô ra thang máy,xuống sảnh dưới bệnh viện trở ra xe.

Hôm nay được trở về tâm trạng của Trịnh Khương Nghị vô cùng tốt,anh đỡ Tạ Yên Ninh ngồi vào ghế phụ bên cạnh,mình thì trở lại ghế lái.Xe nổ máy rời khỏi bệnh viện,lâu rồi không được hít thở không khí của bên ngoài Tạ Yên Ninh như quên mất mùi vị này,cô hít một hơi rồi thở ra.

Tìm nơi gió thổi mà tựa vào khung cửa xe,tuy cô không thể nhìn thấy được cảnh vật bên ngoài nhưng chỉ cần có thể nghe tiếng gió vù vù thổi vào khi chạy trên đường là lòng cô đã thoải mái lắm rồi.Trịnh Khương Nghị quay sang thấy cô đang ngẩn ngơ nhìn đầu đó thì bật cười:

"Sao vậy,được trở về nhà rồi cô vui chứ?"

Tạ Yên Ninh đang thần người hưởng thụ thì nghe Trịnh Khương Nghị lên tiếng,cô tâm có chút động đậy tim nhẹ đập.Liếm vành môi khô khốc của mình,cô nhẹ nhàng nói "Vui,vì sao lại không vui cơ chứ"

Có anh cạnh em,vì sao em lại không vui.Chỉ cần một khoảng thời gian ít ỏi bên anh em cũng đã thật quý giá rồi.

Trịnh Khương Nghị cảm thấy cả buổi chiều từ lúc dọn dẹp đồ trở về cho đến bây giờ Tạ Yên Ninh trông rất lạ,cô cứ thích ngẩn người ra suy nghĩ gì đó,tâm trạng không được tốt lắm.Anh lo lắng nhíu mày hỏi:

"Tạ Yên Ninh trong người thấy không được khoẻ sao?Từ nãy đến giờ nhìn cô cứ như người mất hồn"

Bị Trịnh Khương Nghị nói trúng tim đen,Tạ Yên Ninh lúng túng phản bác "À đúng vậy...Tôi thấy trong người có chút mệt mỏi"

Trịnh Khương Nghị nghe cô nói xong thì càng thêm lo lắng,anh hạ tốc độ xe lại "Hay ta quay trở lại bệnh viện đi,lỡ như có di chứng gì của vết thương để lại thì sao?"

"Không,không cần đâu.Chỉ là mệt trong người thôi mà,về nhà nghỉ ngơi một chút sẽ khỏi ngay,anh không cần rối rắm như vậy đâu"

"Thật là cô không cảm thấy sao kia chứ?"

"Thật,anh tiếp tục lái xe đi đừng lo cho tôi"

"Thôi được rồi,nếu có khó chịu trong người gì nhớ nói cho tôi một tiếng"

"Tôi nhớ rồi"

Trịnh Khương Nghị mặc dù nghe cô nói vậy nhưng vẫn còn lo lắng,suốt quãng đường lâu lâu lại quay sang kiểm tra xem cô có biểu hiện khó chịu gì không,thấy cô không sao anh cũng có chút yên tâm tiếp tục lái xe.

...

Trở về Chung Cư,điều đầu tiên Trịnh Khương Nghị làm chính là đẩy Tạ Yên Ninh trở về phòng để cô nghỉ ngơi,mình thì sắp xếp lại đồ đạc.

2 Tuần vắng nhà nhưng Trịnh Khương Nghị có thuê người vào thứ 3-5-7 đến dọn dẹp cho nên không hề bận gì,hai con Mập và Ú thì gửi cho nhà hàng xóm ở tầng dưới trông giùm,may thay nhà họ rất yêu quý động vật nên khi gửi họ vui vẻ nhận ngay.Tạ Yên Ninh định là sẽ sang bên đó dẫn chúng về nhưng khổ nỗi mình không thể đi được đành nhờ Trịnh Khương Nghị đi giúp,anh cũng không phản nản chi nhanh đồng ý bảo mai sẽ đi.

Tạ Yên Ninh cảm thấy bản thân mình thật vô dụng chẳng thể giúp gì được cho anh,chỉ có thể nằm một chỗ.Cô thật muốn giúp anh làm một việc gì đó để anh đỡ cực nhưng không biết làm gì khác hơn là cố gắng chăm sóc bản thân để có thể mau hồi phục trở lại,chỉ có như vậy anh mới không còn phải vất vả nữa.

Tối đến,hai người chưa ai ăn gì.Trịnh Khương Nghị định bụng sẽ mua thức ăn ở ngoài về như sợ ăn như vậy sức khỏe của Tạ Yên Ninh sẽ không thể tốt được, và lại cũng không thể cứ ăn thức ăn bên ngoài như vậy cho đến khi cô khỏi bệnh được,2 tuần trong bệnh viện đều là ăn thức ăn ở căn tin bệnh viện cho nên anh không lo lắng gì.Anh thì còn có thể nhưng cô thì không,anh đành một phen tự mình xuống bếp.

Đường đường là Tổng Giám Đốc của tập đoàn JTA mà lại xuống bếp,nếu nói ra không phải là để người ngoài cười rụng hết cả răng sao.Nhưng cũng đành,anh là xuống nấu cho vợ chứ đâu phải nấu cho người ngoài mắc gì phải xấu hổ.

Bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là phải nấu gì và nấu ra làm sao,anh bỏ ra nửa tiếng xem cách nấu ăn trên internet nhưng vẫn không hiểu.Tạ Yên Ninh thấy sao anh lâu như vậy còn chưa gọi mình ra dùng cơm,thực ra là cô cũng đã đói lắm rồi.Đành phải gọi anh thử "Trịnh Khương Nghị,Trịnh Khương Nghị"

Trịnh Khương Nghị đang mò mẫm sách nấu ăn của Tạ Yên Ninh trên kệ thì nghe cô gọi,anh tưởng cô gặp chuyện gì nên nhanh chóng đi vào.

"Tạ Yên Ninh có chuyện gì sao?"

"Anh đang làm gì thế?"Cô thắc mắc hỏi.

"Tôi...đang đọc sách"

"Đọc sách!"

"Ừ,tôi định nấu bữa tối.Nhưng...tôi không biết nấu ra sao"Trịnh Khương Nghị ngượng ngùng gãi đầu,may là Tạ Yên Ninh không thấy được.Nếu như thấy thì có thể cô sẽ không ngờ được Trịnh Khương Nghị cũng biết đồ nấu vì bây giờ khuôn mặt của anh có chút đỏ hồng lên rồi,trông rất buồn cười.

Tạ Yên Ninh dần hiểu ra,cô cũng thật bất ngờ Trịnh Khương Nghị là muốn làm đồ ăn tối cho cả hai.Cô kinh ngạc lên tiếng "Sao anh không gọi thức ăn bên ngoài"

"Nó không tốt cho cô"

Tạ Yên Ninh lại một lần nữa kinh ngạc,anh là đang suy nghĩ cho cô!Tạ Yên Ninh tâm bồn chồn,cô xoa nắn tay mình"Vậy thôi được,anh giúp tôi đẩy ra bếp tôi sẽ chỉ cho anh"

"Cô dạy cho tôi!"

"Đúng vậy,mau đi"Dù gì giờ tôi cũng không thấy được,không làm được đành phiền đến anh rồi.

Trịnh Khương Nghị nghe cô đẩy cô ra phòng bếp,mình đi đến tủ lạnh mở ra.

"Anh xem trong đây còn có gì không?"

"Thịt bò,thịt heo,cà rốt,cà chua,rau,...nhiều lắm kể không hết được.Nhưng hình như là hết rồi"

"Lúc trước khi bị tai nạn tôi có mua rất nhiều đồ bỏ vào trong đó,nhưng giờ chắc không còn dùng được nữa rồi.Anh giúp tôi mang những thứ không dùng được vứt vào sọt rác đi,thịt thì để lại vì chúng còn dùng được"

"Ừ,xong rồi.Bây giờ làm gì tiếp theo?"

"Anh lấy thịt bò trong ngăn đá ra bỏ vào trong nước cho rã đông đi,tối nay chúng ta sẽ ăn cháo thịt bò"

Trịnh Khương Nghị theo lời của Tạ Yên Ninh chỉ dẫn,cắt thịt bò,ướp gia vị,nấu cháo,...ban đầu còn loay hoay có chút vất vả nhưng quen dần thì đã không sao nữa.Anh nếm nếm gia vị cho vào nồi cháo,đội như lời Tạ Yên Ninh nói xong mút một muỗng nhỏ đưa cô nếm thử.

"Thế nào,vừa miệng không?"Anh hỏi hộp hỏi Tạ Yên Ninh đang nếm thử.Cô nếm xong cảm thán "Tốt,anh cho một ít muối nữa xong khuấy đều đợi trong 2 phút sau rồi tắt bếp,bỏ rau thơm thái nhỏ vào là xong"

"Thật sao,tôi làm được rồi"

"Ừ,không hổ danh là Trịnh Khương Nghị tài giỏi,anh học rất nhanh tôi không ngờ đấy"

Trịnh Khương Nghị cười cười,5 phút sau bưng ra một tô cháo thịt bò do chính tay mình nấu ra đút cho cô ăn.Anh trông rất vui vẻ,đây là lần đầu nấu ăn

mà lại thành công như vậy hỏi sao không vui,một phần là do sự chỉ dạy tận tình của Tạ Yên Ninh cho nên anh mới có thể thành công được như vậy.

Tạ Yên Ninh thấy anh hạnh phúc mình cũng hạnh phúc theo,ăn hết tô cháo xong kế tiếp là uống thuốc.Mọi việc vào buổi tối xem như đã hoàn thành,giờ điểm vào lúc 9 giờ Trịnh Khương Nghị đỡ cô trở về phòng của mình để cô ngủ sớm,mình thì đi ra bếp ăn sau rồi tắt hết đèn về thư phòng làm việc.Lâu rồi không làm trong thư phòng,bây giờ được trở về khiến cho anh thoải mái không thôi.

Trong phòng,Tạ Yên Ninh nằm trần trọc không ngủ.Cô nhìn lên trần nhà vô định,mắt một màu đen hư ảo chẳng lấy một tia sáng nhỏ.

Tình cảm đơn phương này xuất hiện đã khiến cho cô nắm bắt không kịp nữa rồi,biết là không thể nhưng vẫn cứ thích cứ yêu.Sao cô lại có thể quên bản thân mình chỉ là một nữ phụ,sau này anh sẽ bên người phụ nữ anh yêu là Lưu Y Nhan chứ không phải là mình.

Mình sẽ chẳng là gì cả trong anh.

Sau này hai người rồi cũng sẽ ly hôn,đường ai nấy đi chẳng còn dính dáng gì với nhau nữa.Khi nghĩ đến điều ấy tim cô không khỏi nổi lên những trận đau buốt tê tái tâm hồn,nếu như ngày đó đến cô còn có thể bình tĩnh mà ký vào đơn như ban đầu đã nghĩ đến không.Nói thì thật dễ như làm sao lại thật khó,buông không được mà giữ cũng chẳng xong.Cô phải làm sau đây,phải làm gì mới cô thể tốt cho cả hai.

Bây giờ việc duy nhất cô có thể làm chính là chôn thật chặt mối tình đơn phương đau khổ này vào trong lòng,không để anh biết cũng không thể để chính mình vì nó mà mê mị bất chấp không biết đúng sai nữa.

Tạ Yên Ninh,tình yêu đầu đời thật đẹp cũng thật đau thương.Xem như đây là thử thách phải trải qua đi,đò nào rồi cũng phải cập bến đây thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Có một thứ gọi là tình yêu

"Cốc cốc"

"Tạ Yên Ninh,cô thức dậy chưa?" Trịnh Khương Nghị đứng bên ngoài cửa gõ vào, trời đã sáng điểm đúng 7 giờ. Thức ăn đã được chuẩn bị sẵn, anh phải thức từ lúc 5 giờ 30 để có thể hoàn thành xong một món bánh mỳ kẹp trứng đơn giản nhưng không kém phần khó khăn lúc trước cô hay nấu cho cả hai, nó thật sự khó hơn anh tưởng tượng. Tất cả trứng trong hộp mua vào ban sáng đã làm gần như hết sạch vì khét phải làm sang qua hộp khác, cũng may 4 trứng cuối cùng cũng xem như hoàn hảo hơn ban đầu.

Anh thật bội phục Tạ Yên Ninh không ngờ cô có thể làm rất nhiều điều mà ngay cả anh cũng không làm được, phần ăn sáng xem như đã xong. Bây giờ anh đang đứng trước cửa phòng Tạ Yên Ninh gọi cô thức dậy, lúc còn ở bệnh viện vào giờ này chắc cô đã thức dậy rồi.

"Tôi dậy rồi anh vào đi"

Nghe được tiếng cô gọi anh mở cửa đi vào, thấy Tạ Yên Ninh đã ngay ngắn ngồi trên giường đợi anh vào giúp vệ sinh cá nhân như mọi khi. Anh đi vào phòng vệ sinh lấy đồ giúp cô vệ sinh cá nhân xong đỡ cô ngồi vào xe lăn đẩy ra phòng bếp.

"Hôm nay chúng ta ăn bánh mỳ kẹp trứng cho bữa sáng, xong rồi tôi sẽ lấy thuốc cho cô uống"

"Anh làm!" Tạ Yên Ninh bắt ngờ hỏi.

"Đúng vậy, cô ăn xong rồi nhận xét giúp tôi" Trịnh Khương Nghị đùa cợt nói.

Tạ Yên Ninh nghe anh nói thì tim có chút đập nhẹ, lòng mong lung thành thực lên tiếng. Trịnh Khương Nghị không nhận thấy sự khác biệt lạ thường của cô, anh vẫn bình thường đẩy cô tới phòng bếp xong giúp đỡ cô ngồi vào ghế. Thức ăn đã được dọn sẵn, Trịnh Khương Nghị dùng chiếc nĩa cắt một phần nhỏ đưa đến miệng Tạ Yên Ninh. Cô há miệng tiếp nhận, vừa nhai vừa cảm nhận. Một lúc sau tốc độ nhai của cô chậm dần rồi nuốt xuống, Trịnh Khương Nghị thấy vậy vừa hỏi hộp vừa lo lắng hỏi.

"Sao vậy, khó ăn lắm sao?"

Tạ Yên Ninh đảo mắt không nói gì, thật ra là cô đang lựa lời để nói cho anh. Món ăn bữa sáng ngày hôm nay thật sự rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi cô không biết nói gì hơn. Nhưng sợ anh mất mặt cô đành phải tìm lời gì đó cho thật hợp lý mới có thể nói ra.

"Cũng...không tệ"

"Thật sự?" Trịnh Khương Nghị nghi hoặc, anh nhìn biểu hiện của Tạ Yên Ninh đã có chút đoán ra được.

"Vậy để tôi dùng thử" Nói rồi không đợi cô kịp ngăn lại đã cầm nĩa lên cắt một phần của mình đưa vào miệng ăn thử. Vừa nhai được hai lần Trịnh

Khương Nghị đã không nhịn được phun hết ra, anh nhắm mắt cảm thán.

"Sao lại mặn đến như vậy, mùi lại thật nồng. Tạ Yên Ninh đừng ăn nữa, nó tệ đến vậy cô còn nuốt được sao!"

"Không sao, tôi cảm thấy như vậy cũng được rồi. Ăn vài lần nữa sẽ hết thôi mà, đừng lãng phí" Tạ Yên Ninh cười cười, cô mò mẫm lên bàn muốn tìm bánh mỳ của mình thì bị Trịnh Khương Nghị ngăn lại. "Không cần, mặn như vậy ăn vào sẽ không tốt cho vị giác đâu. Thôi để tôi đi đổi món khác"

"Không sao mà, bỏ đi thức ăn là rất tội lỗi tôi không làm được, tôi còn ăn được cứ để đó" Cô nắm lấy tay anh khuyên nhủ, Trịnh Khương Nghị nhìn cô cố chấp như vậy cũng không nỡ đành nghe theo ngồi xuống trở lại.

Tạ Yên Ninh bảo anh đưa bánh mỳ cho mình tự mình ăn lấy. Nhìn Tạ Yên Ninh ngon lành ăn hết bánh mỳ còn bảo anh đưa uống hết một ly sữa tươi mới nói no bụng. Trong quá trình đó Trịnh Khương Nghị chỉ có thể nhìn mà không làm gì khác được, anh cảm thấy Tạ Yên Ninh hôm nay thật lạ nhưng không biết là lạ ở đâu. Anh im lặng quan sát, không lên tiếng.

Đối với Tạ Yên Ninh.

Những điều anh làm cho cô, cô đều cảm thấy nó thật tốt đẹp, dù cho nó có ra sao thì cô sẽ luôn hạnh phúc mà đón nhận. Thời gian bên anh không còn nhiều, nhận ra tình cảm với anh càng thêm không nhiều. Vậy thì chỉ còn cách sống thật vui vẻ bên anh, đón nhận tất cả những gì anh làm cho cô để sau này khi ra đi sẽ không còn tiếc nuối gì thêm nữa. Cho dù có đau thì chỉ cần nghĩ đến tháng ngày này cũng đã là quá đủ, quá quý giá đối với cô lắm rồi.

Khương Nghị, bây giờ em mới có thể nhận ra được rằng bản thân mình đã yêu anh đến nhường nào. Bên anh chính là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời em, không có thứ gì có thể thay thế nó được. Em sẽ thật quý trọng những chuỗi ngày đáng nhớ này của hai ta, để mai khi nhớ lại em cũng có thể nhận biết được rằng mình cũng từng là một thứ gì đó khiến cho anh trân trọng.

Trịnh Khương Nghị thấy cô ăn xong cũng chỉ có thể cười cười " Ăn xong rồi chứ?"

Tạ Yên Ninh ngượng gật đầu.

"Có muốn nghe nhạc hay tin tức gì không tôi giúp cô bật lên"

"Không cần đâu, anh chưa ăn sáng mà. Cứ ăn đi tôi đợi được rồi"

"Cô đợi?"

"Ừm, anh cứ ăn đi đừng bận tâm đến tôi"

Trịnh Khương Nghị cũng không cố chấp, nghe lời cô ăn sáng. Tạ Yên Ninh ngồi đợi anh, ánh mắt cô nhìn vào một khoảng không vô định. Không gian im ắng nhẹ nhàng, chỉ có tiếng keng keng của chiếc nĩa mỗi khi chạm vào đĩa. Thời gian là thứ có thể nói là đáng quý để người ta trân trọng nhất, dù cho quá khứ hay hiện tại có đau buồn hay vui vẻ đến đâu cũng là một loại gọi là thời gian để người ta nhớ về.

Trong lòng hai người đều có thể cảm nhận được khoảng khắc này sao thật đẹp. Đối với người luôn khao khát có được một cuộc sống bình thường như bao người khác như Trịnh Khương Nghị thì đây chính là thời khắc anh cảm thấy sao lại an nhàn thích thú đến thế, thật đúng với những gì anh ao ước. Còn đối với một con người luôn đem hạnh phúc của bản thân là hàng đầu như Tạ Yên Ninh thì chỉ cần như vậy đã là quá đủ đối với cô rồi, không còn gì có thể vui sướng thêm được nữa.

Khoảng thời gian này cả hai cảm thấy thật hạnh phúc với những ngày bên nhau này, không có cãi cọ, không có ồn ào, không có xích mích, không có bất mãn. Những chuỗi ngày yên ắng cứ nối tiếp nhau mà đi như đoàn tàu chạy trong đêm an tĩnh, nụ cười trên môi Trịnh Khương Nghị cũng không hiếm hoi như trước mà là mỗi ngày đều cười thật tươi vui vẻ, Tạ Yên Ninh thì không còn im lặng sợ hãi với tất cả mọi thứ nữa mà là mạnh dạn đón nhận, không vì bản thân không thấy gì mà ừ rừ trách móc chính mình vô dụng vì cô luôn biết rằng, dù mình có ra sao Trịnh Khương Nghị anh ấy sẽ không vì vậy mà bỏ rơi cô. Cô tin anh, vô cùng tin anh sẽ giữ đúng lời hứa ấy vì anh chính là Trịnh Khương Nghị.

Người cô yêu.

Khoảng thời gian bên nhau tưởng như trôi qua thật chậm rãi nhưng thực ra nó lại thật nhanh, mỗi ngày bên nhau tựa như một quyển nhật ký. Nó ghi lại tất cả những khoảng khắc tốt đẹp, đáng nhớ nhất của cả hai. Từ buổi sáng thứ vị cho đến buổi trưa yên ả và buổi tối thư giãn quý giá, từng giờ từng khắc bên nhau tựa như một niềm hạnh phúc góp lại trong trái tim của Tạ Yên Ninh. Có đôi lúc cô nghĩ sao bản thân mình vừa xấu xa vừa không có chính kiến đến thế, lúc trước nghĩ rằng bản thân chỉ cần một cuộc sống an nhàn đến hết cuộc đời đã là quá đủ. Nhưng giờ cái suy nghĩ đó như một làn khói trắng bị niềm ham muốn nhò nhò trong tim làm cho tan biến mất không còn sót lại thứ gì, bất giác cảm nhận ra trái tim từ lâu đã không còn muốn rời đi nữa khiến cho cô phải khiếp sợ chính mình.

Tạ Yên Ninh, tính lại đi Khương Nghị không phải là của mày. Mày không xứng để đứng gần anh ấy, mày không là gì chỉ có Lưu Y Nhan mới thật sự là một nửa kia của anh ấy, mới xứng để có thể mang hạnh phúc đến cho anh ấy. Sau này khi anh ấy và Lưu Y Nhan đến bên nhau rồi thì cũng sẽ là lúc mày phải rời đi thôi, không thể ở lại được nữa.

Nhưng... Tại sao trong tâm mình lại không muốn rời đi, càng bên anh càng nhận được sự quan tâm của anh thì lòng lại càng không muốn. Tạ Yên Ninh mày thật xấu xa, thật đáng ghét.

Nằm trên chiếc giường rộng lớn, xung quanh chỉ là một màu đen tăm tối mơ hồ. Lòng cô không vui được những suy nghĩ không đáng có, càng suy nghĩ

tâm càng thêm đau. Đúng như những lời người ta hay nói, yêu khiến cho người ta hạnh phúc cũng khiến cho người ta đau khổ.

Từng ngày qua Trịnh Khương Nghị luôn đối với Tạ Yên Ninh là chăm sóc tận tình, không vì ý khác chi vì cô là vợ anh cho nên tốt với cô cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng còn với Tạ Yên Ninh thì đó như tượng trưng cho niềm vui sướng khát vọng không nên có của trái tim mình, đau rồi lại hạnh phúc rồi trở lại đau. Cứ như thế mà thay phiên nhau trú ngụ trong trái tim khiến cho cô càng thêm cảm thấy tội lỗi.

Tạ Yên Ninh, mày thật nhu nhược.

...

Bất giác 3 tuần trôi qua thật nhanh, đã đến lúc tháo bột trên tay và chân của Tạ Yên Ninh. Cả hai thậm trở nên vui vẻ, đương nhiên người vui nhất vẫn là Tạ Yên Ninh. Tháo bột rồi, tính dưỡng một thời gian nữa thôi thì cô sẽ có thể hoạt động trở lại. Trịnh Khương Nghị anh ấy không cần phải vì cô mà cực khổ nữa, tuy nhiên về phần mắt thì chưa có chuyển biến gì nhưng bác sĩ Từ hàng tuần vẫn thường xuyên đến khám và trị liệu mắt cho cô, bác ấy còn chỉ dạy cách massage phần mắt cho Tạ Yên Ninh để mỗi ngày có thể tự massage cho mình. Ngoài việc uống thuốc và chế độ ăn uống thì việc massage để tuần hoàn lại mạch máu là điều rất quan trọng cho nên đó là bước không thể bỏ qua.

Sau khi tháo phần bột ở tay và chân, Tạ Yên Ninh được chỉ định phải hết sức cẩn thận trong từng hoạt động lần uống thuốc điều độ cho đến khi có thể khỏi hẳn, vì vậy từ khi cô bị tai nạn đến đây Trịnh Khương Nghị luôn ở nhà chăm sóc không đến công ty lấy một lần, công việc đều được trợ lý trợ giúp. Các bản báo cáo sẽ được Trợ lý Bách gửi qua email cho anh, thảo luận qua bằng video và khi xong sẽ được gửi lại qua email riêng bảo mật của trợ lý Bách để thay anh hoàn thành dự án.

Những công việc ấy anh đều làm nó vào trưa và tối khi Tạ Yên Ninh đã ngủ, thời giờ khác anh sẽ dành riêng nó để chăm sóc cho Tạ Yên Ninh. Lâu ngày không đến công ty anh cũng đã xem chút nữa quên mất có một người luôn chờ đợi mình. Lưu Ý Nhan...

Nếu tính chắc đã hơn 1 tháng rồi, không liên lạc cũng như qua lại. Nhưng...Lưu Ý Nhan, dùng nghĩ giấu giếm sẽ giấu được cả đời, hơn 3 tuần trước việc Tạ Yên Ninh thay đổi đột ngột sau khi Lưu Ý Nhan đến kia không phải anh không nghĩ ngờ. Lưu Ý Nhan đến rồi đi, Tạ Yên Ninh đột nhiên thay đổi không muốn tiếp cận anh, nói không nghĩ ngờ gì không phải là thừa nhận chính mình ngu ngốc rồi sao.

Nhưng anh không muốn hỏi, vì... cảm thấy bản thân không xứng để hỏi. Một người như anh, ngoại tình với người phụ nữ khác khi đã có vợ không xứng để hỏi về người đó. Có thể anh chính là sợ, sợ cô biết được việc giữa anh và Lưu Ý Nhan nên không muốn hỏi cũng như chẳng muốn nhắc gì đến cái tên Lưu Ý Nhan ấy trước mặt cô, lúc trước trách cô vì sao lại không quan tâm đến suy nghĩ của anh, cảm xúc của anh. Giờ thì cô thay đổi, quan tâm anh như những gì anh mong muốn thì anh lại đâm ra cái cảm giác tội lỗi mù mịt.

Đối với cô, cho đến bây giờ cũng không hiểu bản thân là đang nghĩ cái gì. Mong lung không có câu trả lời, không có chính kiến cho quyết định của bản thân. Nhưng anh nghĩ, cứ sống như vậy cũng tốt sống cho đến khi anh có thể tìm được câu trả lời cho riêng mình thì anh sẽ đưa ra quyết định cuối cùng của bản thân. Có điều anh nghĩ cũng sẽ nhanh thôi, nếu không thì cả hai sống bên nhau như vậy không phải là phí cả một đời người rồi sao. Anh không muốn bản thân cùng Tạ Yên Ninh phải sống trong cái hôn nhân chẳng biết được ở bên nhau là có ý nghĩa gì, là tình yêu hay chỉ là sự thương hại cho nhau.

Về phần Lưu Ý Nhan, anh không biết chắc là cô ấy vì sao lại làm như vậy. Nhưng theo anh có lẽ một phần là cho anh, một phần cũng là do suy nghĩ tiêu cực nào đó của cô ấy. Coi như cho qua đi, không nhắc đến nữa, anh cảm thấy đã quá mệt mỏi rồi.

Cô ấy cũng là một người con gái, không phải mạnh mẽ như vẻ bề ngoài ấy, cũng biết đau biết buồn và cả nổi giận. Là anh có lỗi trước vì đã không quan tâm như trước đối với cô ấy, anh biết không có một người con gái nào thích người mình quen đi quan tâm đến một người con gái khác. Quen cô ấy cũng là anh sai, một sai lầm không thể nào cứu vãn nổi. Có thể một ngày nào đó nếu anh biết được sự thật về quan hệ giữa anh và Tạ Yên Ninh anh sẽ chia tay với Lưu Ý Nhan để tránh tình trạng tổn thương cả hai bên cũng như chính mình.

Anh không phải là một con người quyết chính nghĩ đâu làm vậy, là một người suy nghĩ nhiều mà làm thì không thể quyết đoán nhanh được, nếu đã có thể từ bỏ thì lúc đó không thể nào cho Tạ Yên Ninh nhiều cơ hội đến như vậy. Lòng anh không lạnh như bao người, cho nên có lẽ đó chính là yếu điểm của bản thân mình, sau này cũng có thể bị chính nó làm cho tổn thương.

...

Tại một quán bar đông người, ánh đèn mờ ảo lóe sáng trong bóng đêm từng ngõ ngách của quán càng làm cho nơi đây ma mị đến khó tả. Lưu Ý Nhan ngồi vừa uống rượu vừa nhìn chung quanh tìm kiếm một bóng dáng nào đó vô định. Bỗng dưng như thấy được người quen mà cất giọng lên gọi;

"Lục Tiêu Thư ở đây"

Lục Vi Doanh nhìn chung xung quanh tìm kiếm thấy được Lưu Ý Nhan thì đi đến ngồi xuống, nhìn anh tiếp viên cất giọng nói:

"Cho một ly Vodka,...Sao có chuyện gì mau nói đi, tôi về đây không rảnh để nghe những lời vô nghĩa" Lục Vi Doanh bộ dạng mặt một người ra sau ghế, mắt hí xuống.

"Trông cô có vẻ mệt mỏi nhì, về khi nào thế?"

"Lúc trưa, thực ra thì ba mẹ không muốn tôi về đây nhưng là tôi trốn về. Trên đường đi có chút mệt, nhưng không sao. Có gì mau nói đi, không thì gọi tôi ra đây làm gì"

"Không có gì. Chỉ là muốn báo với cô vài điều quan trọng thôi, tôi chắc chắn cô sẽ rất quan tâm cho mà xem" Lưu Ý Nhan cười một nụ cười đều nhẹ

nhìn Lục Vi Doanh đang nằm nhắm tịt mắt bên kia.

"Nói" Lục Vi Doanh giọng bức bối.

"Cô thật nóng nảy. Thôi được tôi sẽ vào vấn đề chính, chuyện là từ khi xảy ra vụ tai nạn kia Tổng Giám Đốc đã hơn 1 tháng rồi không đến công ty, nghe đâu là ở nhà chăm sóc cho Tạ Yên Ninh thì phải" Lưu Y Nhan cất cao giọng, cố tình muốn để cho Lục Vi Doanh nghe rõ mồn một lời nói thâm ý của chính mình.

Lục Vi Doanh nghe xong thì bật người dậy nhìn sang Lưu Y Nhan kinh ngạc như không thể tin được, ả nghi hỏi lại " Cô vừa nói cái gì, nói lại xem"

"Tôi nói Tổng Giám Đốc đã hơn 1 tháng rồi không đến công ty, nghe đâu là vì phải ở bệnh viện chăm sóc cho Tạ Yên Ninh. Một đồng nghiệp của tôi còn nói lại lúc cô ta đi thăm bà ở bệnh viện trông thấy được Tổng Giám Đốc đẩy cô ta vòng trong khung viên thương cảnh, hai người hình như còn rất là ân ái không thôi" Giọng của Lưu Y Nhan như một cái máy thôi miên, từng lời từng chữ như muốn đưa đi sâu vào trong não của Lục Vi Doanh khiến cho cô ta dù không muốn cũng phải nghe.

Lục Vi Doanh mắt tròn lớn không tin vào những gì mình vừa nghe được. Không thể nào, ả vừa đi không được bao lâu, cứ tưởng hại cô ta thì có thể khiến cho Nghị càng thêm chán ghét nhưng không ngờ Nghị không những không chán ghét mà còn ngày đêm quan tâm cô ta hơn. Không thể nào, không thể như vậy được.

"Vào 3 tuần trước cô ta đã được xuất viện nằm ở nhà tịnh dưỡng, nhưng như vậy thì đã sao. Tổng Giám Đốc vẫn không đến công ty làm việc dù lấy một lần ở nhà càng ân cần với cô ta hơn. Lục Tiểu Thu cô thất bại thật là thất bại, cô nói có thể hại cô ta đến sống dở chết dở nhưng theo tôi thấy thì chính là cô đang giúp cho cô ta thì đúng hơn. Giúp cô thu thập tin tức cũng thật uống phí công của tôi quá rồi" Lưu Y Nhan giả vờ tiếc nuối lắc đầu, khuôn mặt buồn như Lục Vi Doanh đã làm cho cô phí sức mà tin tưởng.

"Cô im miệng đi, cô nghĩ mình là ai mà dám lên mặt trách móc tôi hả" Lục Vi Doanh như điên tiết tức giận trừng mắt nhìn Lưu Y Nhan, xung quanh toả ra một loại giận dữ, nghiên rằng đến ken kết.

"Tôi không là gì, đúng tôi chẳng là gì cả. Vậy thì từ giờ trở đi tôi cũng sẽ không cần phí công giúp cô làm mặt báo, giúp cô bày mưu. Thật uống phí, tôi bỗng dưng nghĩ ra được một kế sách tiếp theo giúp cô nhưng cô đã làm tôi mất đi lòng tự trọng như vậy. Vậy thôi tôi xin kiếu... Sau này có chuyện gì cũng đừng nhờ tôi giúp tự mình lo liệu đi nhé..."

"Nhưng mà..." Lưu Y Nhan dừng lại một chút rồi nói tiếp.

"Tôi nhắc trước nếu cô còn cứ cái đà này thì không chừng, cô toi thật đấy. Đợi tới khi cô ta mang thai cháu đích tôn cho nhà họ Trịnh thì xem như cô... Tiêu đời. Vậy nhé tạm biệt không gặp lại" Lưu Y Nhan nói xong thì xách túi xách định rồi đi thì...

"Đứng lại" Lục Vi Doanh tâm hơi loạn. Mối mím lại nhìn Lưu Y Nhan đang đứng ở phía trước mặt biến sắc.

"Thôi được rồi xem như cô thắng. Ngồi xuống đi, chúng ta tiếp tục bàn bạc, coi như là tôi hơi nóng vội một chút" Lục Vi Doanh nghiến răng nói. Nếu không phải vì Nghị thì đời nào ả lại đi cầu xin một người thấp hèn hơn mình như Lưu Y Nhan chứ, nếu không phải cần cô ta làm mặt báo giúp mình tính kế thì có chết ả cũng sẽ không đi cầu xin cô ta.

Lưu Y Nhan nghe xong thì mỉm cười nhẹ. Đúng là người ngu ngốc có khác, chỉ có Lục Vi Doanh người ngu như cô ta mới có thể dễ dụ đến như vậy. Lưu Y Nhan ngồi xuống trở lại, mặt không biểu cảm nói:

"Tôi vừa nghĩ ra một ý không biết cô có đồng ý hay không. Bây giờ việc giết Tạ Yên Ninh cũng không còn ý nghĩa gì nữa chỉ bằng chúng ta dùng cách khác, nhưng mà việc này lại phải nhờ vào cô rồi"

"Việc gì?" Lục Vi Doanh nghi hoặc hỏi.

"Cô nhìn qua bên kia đi" Lưu Y Nhan chỉ về một chiếc bàn Vip dành cho giới thượng lưu ở tầng trên. Chỗ đó có một người đàn ông đang ngồi vui vẻ với các cô gái xinh đẹp, khuôn mặt dâm đãng thèm thuồng khiến người khác nhìn vào nhin không được ghê tởm buồn nôn cùng chán ghét.

Lục Vi Doanh khó chịu nhăn mày "Rồi sao?"

Lưu Y Nhan cười mỉa "Ông ta là Dương Nhất Thành ông chủ của một bến cảng lớn ở bờ biển giáp thị trấn Bình Khanh, ông ta cũng có vài khu nghỉ dưỡng không tẻ ở nhiều vùng biển khác. Một tài phiệt không kém nhưng đáng tiếc lại rất hận Tổng Giám Đốc, hận đến nỗi lúc trước không ít lần có ý gây nhiều rắc rối không nhỏ cho Tổng Giám Đốc"

"Tại sao? Nghị không trả đũa lại gã à?" Lục Vi Doanh thắc mắc.

"Vì Tổng Giám Đốc không rảnh để chơi trò trẻ con với ông ta. Ông ta hận Tổng Giám Đốc địa vị cao hơn mình cho nên từ lâu đã không vừa mắt với Tổng Giám Đốc"

"Vậy cô nhắc đến ông ta làm gì, có giúp ít gì được đâu chứ?" Lục Vi Doanh ghét bỏ nói, đối với ả người nào làm phiền đến người ả yêu ả đều ghét cả.

Lưu Y Nhan cười nửa miệng "Có chứ tại sao không. Lục Tiểu Thu cô nghe đây, Dương Nhất Thành ông ta hận Tổng Giám Đốc cũng hận Tạ Yên Ninh vì cô ta mà ông ta mất mặt vào buổi dự tiệc vào mấy tháng trước. Đến bây giờ ông ta vẫn còn mang hận trong lòng, vậy cô nghĩ xem nếu như hai chúng

ta..." Luru Y Nhan nhướn người lên nói nhỏ gì đó vào tai Lục Vi Doanh. Lục Vi Doanh nghe xong không khỏi phẩn khởi hiểu ra vấn đề, quay sang Luru Y Nhan bội phục tán thưởng.

"Luru Y Nhan không ngờ nhìn cô vậy mà lại có thể nghĩ ra nhiều kế hay đến như vậy."

"Không dám...Nhưng mà Lục Tiểu Thư, chuyện này phải do cô tự giải quyết rồi"

"Tại sao?" Lục Vi Doanh nhăn mày.

"Tôi chắc chắn giúp cô nghĩ cách còn chuyện làm hay không là do cô, tôi không xen vào"

"..." Lục Vi Doanh khó chịu.

"Đừng nhìn tôi như vậy, nếu cô không làm thì cũng được dù gì tôi cũng không mất thứ gì cả. Chỉ là đối với cô thì lại khác ấy chứ..."

"Thôi được rồi làm gì làm, dù gì cũng chỉ là quyến rũ một lão già có gì khó đâu chứ" Lục Vi Doanh đứng lên định hướng đến tầng trên mà đi bỗng bị Luru Y Nhan nắm lại.

"Lục Tiểu Thư cố đừng dễ gã dụ dỗ mà là cô phải dụ dỗ gã, hiểu chứ" Luru Y Nhan giọng tà tà nói. Lục Vi Doanh như hiểu gật đầu mà rồi đi để lại Luru Y Nhan nhìn phía sau mà cười tàn ác.

Lục Vi Doanh ơi là Lục Vi Doanh, có trách thì hãy trách sao cô quá ngu ngốc đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Kế hoạch mới

Tiếng nhạc inh ỏi, những con người nhảy điên cuồng theo âm thanh soi động của DJ, ánh đèn màu chớp loá. Xung quanh như náo động cả một không gian vì thú vui tiêu khiển, những chàng trai cô gái xinh đẹp lắc lư theo từng tiếng nhạc mê ly say lòng.

Dương Nhất Thành cười dâm tà, tay không ngừng xoa vòng eo thon thả của 2 cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh mình trông bộ dạng thích thú, tiếng cười vui sướng của gã khiến cho hai cô gái dù ghê tởm đến cỡ nào vẫn phải cố giả vờ sung sướng mà nũng nịu. Gã đang vui vẻ thì bỗng có một cô gái cực kỳ quyến rũ đi đến trước mặt gã cười yêu mị làm cho gã không khỏi ngẩn người ra hồi lâu.

Bị ánh nhìn thèm khát của Dương Nhất Thành hướng tới Lục Vi Doanh cảm thấy con buồn nôn như muốn ập tới nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống mà mỉm cười, chỉnh lại giọng cho chính mình thêm trong trẻo nói:

"Xin chào, tôi có thể ngồi đây chứ?"

Dương Nhất Thành đang ngờ ngác nhìn dung nhan của người đẹp trước mắt thì bỗng dưng nghe người đẹp mời muốn ngồi cùng gã tâm gã không khỏi phát vui sướng, tay đẩy hai cô gái kia ra khỏi người mình đuổi đi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Mặt cười cười đưa tay làm động tác mời với Lục Vi Doanh:

"Được chứ, em cứ ngồi xuống đi đừng ngại"

"Cảm ơn" Lục Vi Doanh ngượng cười đi đến ngồi xuống ghế đối diện.

Dương Nhất Thành thấy Lục Vi Doanh không ngồi gần mình thì lòng có chút bất mãn nhưng nhanh rồi trở lại bình thường. Cười hỏi Lục Vi Doanh.

"À...Không biết cô em xinh đẹp đến đây tìm ta có chuyện gì không?"

"Thực ra là cũng không có gì lớn lao cả. Chỉ là muốn bàn một chút chuyện cùng ông thôi không biết là có được hay không?" Lục Vi Doanh xoa xoa bàn tay mặt có chút đăm chiêu nhìn Dương Nhất Thành. Gã nghe lời đề nghị của ả thì suy nghĩ thật nhanh rồi cất giọng " Cứ nói đi, được thì ta đây sẵn lòng"

"Ông còn nhớ Tạ Yên Ninh vợ của Tổng Giám Đốc tập đoàn JTA chứ?"

Dương Nhất Thành nghe đến tên của Tạ Yên Ninh cùng Trịnh Khương Nghị thì mày nhíu chặt lại, tâm tình căng ra không đùa cợt nữa. Giọng trầm lại có chút hận ý hỏi " Nhớ, sao tôi lại có thể quên được kia chứ! Nhưng mà, cô em nhắc đến cô ta làm gì?"

"Không có gì, chỉ là muốn hỏi ông có..." Hứng thú" gì với cô ta hay không ý mà?" ả cười đều hỏi ngược lại, khuôn mặt đánh đá hiện ra.

"Hứng thú, haha có chứ một người phụ nữ xinh đẹp mặn mà như cô ta mà không hứng thú thì ta đây hứng thú với ai" Dương Nhất Thành liếm bờ môi

thèm thường, nhớ đến hình ảnh kiều diễm thẹn thùng của Tạ Yên Ninh lúc trước thì gã như xém không kiềm được lòng mình. Hận không thể bắt cô ta nằm dưới thân mình mà sung sướng giây giũa, chơi đùa cho thỏa thích cũng như cho voi đi nổi hận trong lòng. Tạ Yên Ninh, càng nghĩ đến thì càng muốn có được em mà sao ta cũng thật hận, hận thẳng chồng đáng chết kia của em.

Lục Vi Doanh nhìn hành động của gã thì càng cười tươi hơn, xem như ả cũng đã nắm được phần nào của diễn biến hiện giờ. "VẬY... Nếu tôi giúp ông có được cô ta, thì ông sẽ bồi gì cho tôi đây?" giọng ả ma mị hỏi.

Dương Nhất Thành đang đắm chìm trong suy nghĩ thì nghe Lục Vi Doanh hỏi như thế không khỏi dừng lại mà quay sang nhìn, thấy Lục Vi Doanh cười âm mưu thì như hiểu ra. Gã cười thích thú "Xem ra cô em đến đây gặp tôi bàn chuyện cũng không nhỏ nhoi gì nhỉ. Cô em nói thử xem, giả sử như tôi đồng ý thì thứ cô em muốn có là gì?"

"Thứ tôi muốn sao? Cũng rất đơn giản, chỉ cần ông khiến cho cô ta vì ông mà thoải mái... sau đó quay video lại, gửi cho tôi...là xong" Lục Vi Doanh tà ác nói, nụ cười khi nhắc đến chuyện đó thì càng vui sướng mà rục rờ.

Dương Nhất Thành nghe xong thì cười lớn "Hay, thật hay. Xem ra cô em tâm địa cũng không đáng yêu gì cho cam, hình như cô ấy chọc giận gì cô em chăng?"

"Chuyện đó ông không cần phải quan tâm, vấn đề chính là ông có muốn không tôi giúp ông chuẩn bị"

Dương Nhất Thành ngừng cười, nhìn Lục Vi Doanh nói "Được, tôi đồng ý. Nhưng phải làm như thế nào trước, khi nào thì mới hành động?"

"Ông cứ đợi đi, khi nào xong thì tôi sẽ báo. Cũng nhanh thôi không lâu đâu, ông yên tâm...Đây là số điện thoại của tôi, khi nào cần thì cứ gọi. Tôi đi trước" Đưa cho Dương Nhất Thành một tờ giấy có điện số điện thoại xong đứng lên, chào tạm biệt rồi rời đi thật nhanh.

Dương Nhất Thành tay cầm tờ giấy lên nhìn rồi cười. Khẽ liếm khoé môi, ánh mắt sáng lên không giấu nổi dục vọng của bản thân sôi trào như nham thạch. Trịnh Khương Nghị, nếu tao không thể phá hoại mày về công việc, thì sao sẽ khiến cho hạnh phúc của mày tan vỡ. Vợ của mày, người mày yêu thương nhất đúng không vậy thì tao sẽ chống mặt lên xem nếu cô ta không còn trong sạch nữa thì mày còn mạnh mẽ nói yêu hay không, hay là giận dữ. Tao thật muốn xem biểu hiện lúc đó của mày ra sao, chắc sẽ thú vị lắm đây.

Dương Nhất Thành nghĩ đến đó thôi không khỏi sung sướng trong lòng mà cười thật lớn, cuối cùng thì ngày này cũng đã tới. Đạp Trịnh Khương Nghị xuống thôi thì gã sẽ là người có quyền lực nhất thành phố B này, rồi nay mai ai ai cũng phải cúi đầu mà ngưỡng mộ gã.

...

Nhờ sự chăm sóc tận tình của Trịnh Khương Nghị trong những ngày qua, chân và tay của Tạ Yên Ninh đã có chuyển biến rõ rệt. Hiện đã có thể cử động nhẹ nhàng, mặc dù không thể làm những việc nặng như nấu nướng hay bung đồ đạc nhưng việc tự mình cầm nắm hay ăn nhẹ thì vẫn có thể, mặc dù trong quá trình đó vẫn phải hết sức cẩn trọng không được cử động mạnh tránh làm vết thương tệ trở lại.

Hoạt động hằng ngày tiến triển cũng bình thường như mọi khi, chỉ có một điều làm cho Trịnh Khương Nghị cảm thấy hơi nhức đầu đó là ở công ty dạo này công việc nhiều đến chồng chất giải quyết ở nhà thì không thể nào làm cho xong, Trợ Lý Bách có một đề nghị khuyên anh nhanh trở lại để hoàn thành nó. Tạ Yên Ninh cũng hay khuyên anh nên đến công ty làm việc không cần lo cho cô nhưng anh vẫn không yên tâm, tuy tay và chân xem như đã khỏi được chút đỉnh nhưng mắt của cô ấy thì chẳng có chút biểu hiện gì là khỏi cả.

Điều đó càng khiến cho anh lo lắng không thôi, vậy thì làm sao anh có thể an tâm mà làm việc.

"Trịnh Khương Nghị, anh đừng lo cho tôi. Tôi có thể sống tốt mà, nếu anh vẫn còn lo lắng thì chỉ cần thuê người ở lại chăm sóc cho tôi đến khi nào anh trở về là được mà đúng không?" Tạ Yên Ninh cầm lấy tay anh thật lỏng nói, cô biết là anh lo cho cô, thực sự trong thâm tâm của cô cũng cảm thấy thật hạnh phúc nhưng cô không thể ích kỷ như vậy được. Anh còn có công việc của chính mình, không thể cứ mãi ở nhà chăm sóc cho cô trong khi ở công ty còn rất nhiều việc phải giải quyết.

"Nhưng..."Trịnh Khương Nghị muốn nói gì đó nhưng nhanh bị cô cắt lời.

"Không nhưng nhị gì cả, quyết định vậy đi. Mai anh gọi người đến liên luôn đi, rồi nhanh đến công ty làm việc. Thôi tôi hơi buồn ngủ rồi, tôi đi ngủ trước đây chúc ngủ ngon" Tạ Yên Ninh dứt khoát nằm xuống nhắm mắt lại quay lưng về phía anh. Trịnh Khương Nghị như á khẩu, nhìn sau lưng cô mà thờ dài, thật hết cách với cô. Anh đành đứng dậy đi ra khỏi phòng đóng cửa lại, đành vậy thôi biết làm sao được nếu cô muốn như vậy anh cũng không ngăn được, mai đành tìm một người nào đó có năng lực ở lại chăm sóc cho cô vậy.

"Cạch"

Tiếng cửa phòng đóng lại thì mắt của người nào đó lại mở ra, Tạ Yên Ninh mỉm cười. Cô tin mai anh cũng sẽ đồng ý mà cho người đến ở cạnh cô thay anh thôi, vì lúc trước có một lần cô lên nghe được cuộc nói chuyện của anh và nhân viên. Trong cuộc có lẽ rất rối rắm, anh như thờ dài một hồi rất nhiều lần, có lúc cô ở trong phòng lâu lâu lại nghe tiếng lục đục bên ngoài thì biết anh vẫn chưa đi ngủ vì phải lo cho công việc. Bây giờ cô muốn giúp cho anh, anh không muốn cũng phải muốn thôi, bắt đắc đi mà.

Sáng sớm thực sự Trịnh Khương Nghị cho người đến thay mình chăm sóc cho cô trong những ngày kế tiếp khi anh đi làm. Người được gọi đến tên là Cố Hạ, mọi người hay gọi đi ấy là dì Hạ. Dì Hạ năm nay 44 tuổi có chồng là thợ làm vườn ở nhà lớn của Trịnh Gia, đi ấy có hai người con đứa lớn năm nay 20 tuổi đi học đại học, đứa nhỏ 12 tuổi cũng còn đi học. Cả gia đình đi ấy bao đời đều làm cho Trịnh Gia cho nên độ tin tưởng về người đương nhiên là tuyệt đối.

Trịnh Khương Nghị đương nhiên đã dẫn sẵn đi ấy không được nói với ai về chuyện Tạ Yên Ninh bị tai nạn cho ai biết, đi ấy khi nghe được cũng rất kinh ngạc nhưng vẫn nghe theo lệnh sẽ không tiết lộ gì. Giờ làm việc bắt đầu từ 8 giờ cho đến 5 giờ, mọi việc trong nhà đều sẽ do đi ấy phụ trách và ngay cả việc chăm sóc cho Tạ Yên Ninh.

"Chào đi Hạ, cháu là Tạ Yên Ninh. Sau này còn phải nhờ vào đi rồi, thật làm phiền" Tạ Yên Ninh khách sáo giới thiệu mình.

Đi Hạ nghe cô thân thiện giới thiệu như vậy cũng ngại ngùng nói "Thiếu Phu Nhân đừng như vậy, cô không cần phải khách sáo với tôi như vậy đâu việc đó là bổn phận của tôi mà"

Bà không ngờ Đại Thiếu Phu Nhân cô ấy lại bị thương nặng đến ra nông nỗi này, đôi mắt kia bà còn nhớ lúc trước nó còn lanh lợi trong sáng làm sao nay vì sao lại tăm tối đến thế kia khiến cho trái tim bà không khỏi đau lòng mà thắt chặt lại, còn tay và chân nhìn nó được quấn lại bằng miếng vải lớn màu xanh kia chắc chắn lúc trước là bị gãy rất nghiêm trọng. Nhìn Đại Thiếu Phu Nhân luôn xinh đẹp ngày nào nay lại ngồi trên chiếc xe lăn ấy lại càng khiến cho bà như muốn rơi lệ mà thương tiếc, tự hứa với lòng sẽ thay Đại Thiếu Gia chăm sóc thật tốt cho Đại Thiếu Phu Nhân."

"Vậy tôi đi đến công ty đây đi thay tôi chăm sóc cho cô ấy thật tốt"

"Vâng Đại Thiếu Gia"

Trịnh Khương Nghị gật đầu, đi đến nửa quỳ nửa ngồi nhìn Tạ Yên Ninh ân cần nói "Tạ Yên Ninh, tôi đi làm đây. Cô ở nhà có cần gì thì cứ gọi đi Hạ, đừng ngại. Nhớ ăn cơm uống thuốc đúng giờ, thuốc tôi đã đưa cho đi Hạ rồi khi đến giờ đi ấy sẽ đưa cho cô, thoa thuốc cô không thể tự mình làm được đâu hãy nhờ đi Hạ giúp đừng có cố không sẽ làm vết thương thêm tệ nghe không?"

"Còn nữa nhớ..."

"Được rồi được rồi, tôi không phải con nít 3 tuổi anh không cần nhắc nhiều đến vậy đâu, tôi nhớ hết mà anh nhanh đi làm đi không trễ đấy" Tạ Yên Ninh bật cười, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ vì được anh quan tâm.

Trịnh Khương Nghị thở dài lắc đầu, cô thật trẻ con. Anh đưa tay xoa đầu cô "Tôi đi đây, ở nhà mạnh khỏe"

"Anh làm như sắp đi xa không bằng" Cô biểu môi bắt mẫn.

Anh cười trừ, tạm biệt cô rồi rời đi. Đi Hạ nhìn hai vợ chồng mặn nồng mà mỉm cười "Đại Thiếu Gia và Đại Thiếu Phu Nhân thật hạnh phúc"

Tạ Yên Ninh nghe đi Hạ trêu chọc thì không khỏi đỏ mặt lúng túng nói "Nào, nào có chứ!"

Đi Hạ nhìn Tạ Yên Ninh đỏ mặt thì bật cười "Không có, Đại Thiếu Phu Nhân cô là không thành thật rồi xem mặt của cô đỏ chưa kia"

"Đi Hạ..." Tạ Yên Ninh xấu hổ không chịu nổi mà cuối gằm mặt xuống, miệng mím lại có chút oan ức nhưng cũng không kiềm được mà mỉm lên cười nhẹ.

Đi Hạ lắc đầu cười, từ khi nào Đại Thiếu Phu Nhân lại hay đỏ mặt thế kia chứ, còn mắc cỡ nữa xem ra hai người ở riêng cũng hạnh phúc không kém.

...

Tại công ty.

Trịnh Khương Nghị vừa bước vào thì ai nấy cũng đều bất ngờ, không ngờ được cuối cùng Tổng Giám Đốc cũng trở lại công ty làm việc rồi. Mọi người vội vã cúi chào rồi vội vã làm việc không để cho mình có sơ xuất nào nếu không sẽ bị trách phạt thật nặng.

Trịnh Khương Nghị đi vào thang máy chuyên dụng, trong đầu suy nghĩ không biết Tạ Yên Ninh ở nhà như thế nào, không phải anh chăm sóc không biết cô ấy có quen hay không. Thang máy mở cửa Trịnh Khương Nghị nhanh đi ra thì bất ngờ gặp được Lưu Y Nhan đang cầm bộ hồ sơ từ thang máy bên kia đi ra. Lưu Y Nhan gặp được Trịnh Khương Nghị thì kinh ngạc rồi chuyển sang mừng rỡ bất chấp xung quanh không biết là có người hay không mà chạy nhanh về phía Trịnh Khương Nghị ôm anh, khuôn mặt từ bao giờ đã đầm nước mắt.

"Nghị cuối cùng anh cũng trở lại rồi, anh có biết em đã nhớ anh đến mức nào không?" Lưu Y Nhan vừa dụi đầu vào trong ngực của Trịnh Khương Nghị vừa nói, nước mắt thấm ướt cả khuôn mặt.

Trịnh Khương Nghị bất ngờ bị ôm một cách đột ngột thì có chút khó chịu cố đẩy Lưu Y Nhan ra "Lưu Y Nhan buông anh ra em có biết mình đang ở đâu không vậy, bình tĩnh lại đi"

"Không Nghị em không buông anh ra đâu, buông anh ra anh sẽ rời khỏi em thì sao" Lưu Y Nhan cố giữ chặt không buông, người càng thêm muốn chôn sâu vào trong ngực của Trịnh Khương Nghị.

Trịnh Khương Nghị bị giữ chặt đến khó chịu bực bội "Lưu Y Nhan em buông anh ra nhanh, chúng ta đang ở công ty đấy" Nói rồi dùng lực đẩy Lưu Y Nhan ra khỏi người mình chính lại quần áo, Lưu Y Nhan bị đẩy ra thì kinh ngạc. Đứng nhìn Trịnh Khương Nghị không thể tin được, Lưu Y Nhan tiến lên một bước giữ tay Trịnh Khương Nghị.

"Nghị anh...có phải anh không còn yêu em nữa đúng không, đúng không hả?"

"Em đang nói gì vậy?" Trịnh Khương Nghị mặc dù không phải người suốt ngày trưng ra bộ mặt lạnh lùng nhưng đối với nguyên tắc trong cuộc sống thì luôn nghiêm túc thực hiện. Đối với anh chuyện gì xảy ra ở đâu cũng được nhưng không phải là ở công ty, anh coi công việc là nguồn sống của bản thân và không thích bất kì ai vấy bẩn nó ở nơi đây dù cho đó có là ai đi chăng nữa. Nhưng bây giờ Luru Y Nhan như quên mất điều cấm kị ấy của anh khiến cho anh bắt đầu không hài lòng mà lạnh mặt, Luru Y Nhan thì không hề hay biết chỉ chăm chú vào tâm trạng của bản thân cô lúc này.

"Nghị anh nói đi, anh không còn yêu em nữa sao? Anh trả lời em đi, tại sao anh lại đối xử với em như vậy?" Luru Y Nhan không tin vào mắt mình khi nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng ấy đang dành cho cô trông khi suốt 1 năm qua chẳng bao giờ có chuyện này, Luru Y Nhan như bắt đầu phát điên.

"Anh nhắc nhở em một lần cuối cùng, đây là công ty là nơi để cống hiến tinh thần của bản thân vào công việc chứ không phải để làm những chuyện này, nếu muốn thì ra ngoài mà nói chuyện đừng làm mất trật tự ở đây" Trịnh Khương Nghị lạnh giọng nói.

Luru Y Nhan đơ cả người, nước mắt vẫn rơi ở khoé mi. Cô ta như chết đứng tại chỗ, không thể ngờ được "Nghị anh là đang la mắng em"

"Luru Y Nhan, em làm sai anh thân là Giám Đốc có quyền nhắc nhở nhân viên của mình khi họ phạm phải sai lầm, chuyện đó là lẽ đương nhiên. Và anh muốn nói lời cuối cùng với em, ở công ty đừng bao giờ đem chuyện tình cảm ra nói chuyện, nhanh trở về phòng của mình và làm việc đi" Nói rồi Trịnh Khương Nghị không quan tâm mà đi thẳng vào phòng làm việc, để lại Luru Y Nhan nữa lời cũng chẳng thể nói được nữa.

Vẫn như vậy, đứng tại nơi đó. Mắt mờ lớn không tin, tay nắm chặt lại. Răng nghiến lại đến ken kết, là do cô ta là do Tạ Yên Ninh đã quyến rũ Nghị khiến cho anh ấy lạnh lùng với cô. Chắc chắn là như vậy, là do cô ta đã nói gì với anh ấy khiến cho anh ấy đối với cô như vậy. Tạ Yên Ninh lúc trước cảnh cáo cô như vậy xem ra quá nhẹ tay với cô rồi phải không, ra tay cũng thật nhanh nhẹn. Nhưng không, tôi sẽ không để cho cô có cơ hội nào nữa đâu, quá đủ rồi.

Luru Y Nhan tay run run lấy điện thoại ra đi vào một góc khuất vắng vẻ bấm một dãy số gọi. Sau một hồi thì bên kia bắt máy:

"Alo tôi nghe"

"Việc kia đến đâu rồi?"

"Đã thành công, giờ chỉ còn chờ vào sự sắp xếp của cô nữa thôi" Lục Vi Doanh bên kia cười thích thú, chỉ cần nghĩ đến ngày kia không xa nữa thì lòng của ả đã rạo rực vui sướng.

Luru Y Nhan cười đều, lòng run run vì sung sướng "Được, cô bây giờ đừng mạnh động gì. Chờ ông ta gọi cho cô thì cô hãy nhắn với ông ta 3 ngày sau lúc 5 giờ tối khách sạn Sao Băng, người sẽ nhanh được đưa tới. Về việc đưa người, chắc phải nhờ vào cô rồi, Tổng Giám Đốc sáng nay đã trở lại công ty làm việc cho nên cô cứ yên tâm mà làm việc của mình" Luru Y Nhan nhỏ giọng nhắc nhở.

Lục Vi Doanh ngạc nhiên "Cô nói sao, Nghị trở lại công ty làm việc rồi à!"

"Đúng vậy, vừa sáng nay. Nếu vậy thì chắc chắn cô ta sẽ ở nhà một mình hoặc là có người chăm sóc, nhưng không sao chỉ cần chờ Tổng Giám Đốc đi làm thì cô hẳn đến, xong việc thì đưa cô ta đến cho lão"

Lục Vi Doanh cười lớn "Được, hay lắm. Luru Y Nhan, xem ra ông trời cũng muốn giúp chúng ta rồi"

Luru Y Nhan nghe xong thì cười khê.

"Thôi tôi cúp máy đây, chắc chắn không tới mấy ngày ông ta cũng không đợi được mà gọi điện thoại cho tôi nhanh thôi"

"Được"

"Tút TUT"

Máy cúp Luru Y Nhan đứng đó cười tàn ác, tâm tình trở lại phần chấn như cũ. Tạ Yên Ninh, rất nhanh nữa thôi. Cô sẽ được sung sướng đến ngất trời như đang ở trên thiên đàng vậy, rồi... sẽ lại bị đập trở về địa ngục một cách đau đớn không thương tiếc nhất. Tôi muốn một lần nữa thấy cô phải thống khổ, đau thương thì tôi đây mới hả dạ. Là do cô tự chuốc lấy, đừng trách tôi, tôi đã nói rồi Nghị anh ấy chỉ là của riêng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Bắt cóc

Những ngày nay mọi thứ vẫn rất yên bình, Trịnh Khương Nghị không ngờ được Tạ Yên Ninh lại mau hồi phục đến như vậy, hiện giờ cô đã có thể cử động bình thường không bị đau như lúc trước tuy không phải là những hoạt động mạnh nhưng như vậy cũng đã là quá tốt rồi, Trịnh Khương Nghị âm thầm vui mừng. Mọi thứ vẫn tốt như trong dự định, di Hà chăm sóc cho Tạ Yên Ninh rất tốt khiến cho anh rất hài lòng hứa hẹn tháng này sẽ tăng lương

cho đi, đi Hà nghe xong thì rất vui vẻ.

Đôi lúc Tạ Yên Ninh cũng nhận được vài cuộc điện thoại từ Mặc Quân Nguyên, hai người nói chuyện rất ăn ý như quen cả trời đất. Mặc Quân Nguyên nghe cô bị mù tạm thời thì kinh ngạc cùng lo lắng, nhưng anh ta bên kia chỉ có thể bắt đắc đi nói xin lỗi không thể đến thăm cô. Cô cũng không bắt ép gì chỉ cười cười nói không sao nhưng trong tâm lại cảm thấy thật kì lạ, giống như cô cảm thấy Mặc Quân Nguyên anh ta không phải không đến được mà là không muốn đến vậy, vì lí gì thì cô không biết chỉ cảm thấy là như vậy thôi. Nhưng dù sao đó cũng là chuyện của anh ta, cô không thể mất lịch sự đi hỏi chuyện riêng tư của người khác được.

Một tuần nay, công việc của Trịnh Khương Nghị cũng coi như đã thu xếp được ổn thoả. Trong những ngày đầu thì không yên ổn gì, nhiều bản báo cáo từ các nhà xưởng dầu khí bên Tư Đông rồi ren làm cho anh bận bịu đến không có thời gian nghỉ ngơi, còn phải giải quyết một vụ ăn xén nặng bên nhà thầu lớn Đông Âu thi công, nếu như hôm đó anh không trở lại ông ty làm việc thì cũng sẽ không phát hiện được trong công ty còn có một kẻ cả gan dám cùng bên kia ăn gần một nửa tiền vốn đầu tư của anh, cũng xem một chút nữa anh bị lỗ nặng đến vài tỉ. Những công việc lớn này cứ như thế xoay anh như kim quay cho đến hôm nay mới có thể giải quyết xong xuôi.

Hôm nay như thường lệ, anh sáng sớm sẽ gọi Tạ Yên Ninh thức dậy giúp cô vệ sinh cá nhân xong làm một bữa ăn sáng đơn giản cho hai người. Đạo đây tài nấu nướng của anh cũng đã khá khá lên rồi, cũng dễ ăn hơn trước khiến cho Trịnh Khương Nghị một phen cao ngạo.

"Tạ Yên Ninh đạo gần đây mắt của cô có thấy mờ mờ trở lại không?" Trịnh Khương Nghị đang ăn thì bất giác nhìn đến mắt của Tạ Yên Ninh, anh có chút nặng nề hỏi.

Tạ Yên Ninh nghe anh hỏi thì thật lòng lắc đầu "Không"

Trịnh Khương nghị nhũu mày nổi mắt mát hiện lên "Không sao?! Một ít thôi, một tia mờ mờ cũng không?"

Tạ Yên Ninh cảm nhận được sự thất vọng trong anh nên cười nhẹ an ủi "Không sao đâu, nay mai sẽ khỏi thôi mà không phải bác sĩ Từ đã nói rồi sao, chỉ cần chăm chỉ bấm huyết cùng uống thuốc đều đặn thì sẽ mau chóng khỏi thôi anh đừng lo lắng"

Trịnh Khương nghị không nói gì chỉ im lặng ăn cháo bảo ngư, trong lòng suy nghĩ. Tạ Yên Ninh cô yên tâm, nếu cô không khỏi tôi tình nguyện nuôi cô cả đời bù đắp cho cô.

Cho đến bây giờ anh vẫn còn hối hận về việc lúc trước cho cô rời đi, nếu như lúc đó anh không đồng ý thì tai nạn đó cũng không xảy ra. Tạ Yên Ninh cũng không vì vậy mà bị thương nặng, cũng không vì vậy mà trở nên yếu đuối. Cuối cùng chỉ có thể gộp lại một chữ "nếu như" mà thôi, nếu như...

Hai người dùng bữa xong thì Di Hà đến. Trịnh Khương Nghị đứng lên dặn dò đôi câu rồi mới đi làm. Tạ Yên Ninh ngồi trên xe lăn mà lặng người, cô không biết khi nào bản thân mới có thể nhìn thấy trở lại được đây?

...

"Reng reng" Một tràng tiếng chuông đổ dài, Lục Vi Doanh đi đến nhìn vào màn hình. Thấy số lạ thì nghi hoặc bắt máy.

"Alo ai vậy?"

"Là tôi Dương Nhất Thành đây" Tiếng nói khàn khàn phát ra từ đầu dây bên kia làm cho Lục Vi Doanh bất ngờ, nghe được là người đó thì mỉm cười.

"À ra là ông Thành, chào ông không biết ông gọi cho tôi đây là có chuyện gì?" Lục Vi Doanh mặc dù biết gã gọi cho mình là có mục đích gì nhưng vẫn giả vờ gặng hỏi.

Dương Nhất Thành nghe xong thì có chút bức bối "Còn chuyện gì khác ngoài chuyện kia, cô đừng giả ngu. Làm đến đâu rồi, tôi đây chính là đội không được nữa"

Lưu Y Nhan từng nói cứ để ông ta đội, đội đến khi nào bản thân đội không được nữa thì thôi. Một người ngạo mạn như gã ta thì phải bắt gã chờ đợi, vì những người như vậy chính kiến của họ rất kém cỏi. Một khi đã đi đến giới hạn thì sẽ làm ra những chuyện mà người khác không hay đâu, đội như vậy mới có thể khiến cho con thèm muốn cùng nỗi hận của gã mới có thể dân cao, số định Tạ Yên Ninh bị huỷ đi danh tiếng cũng càng cao hơn.

Lục Vi Doanh nghe được giọng hấp tấp không kiềm được của gã mà thầm cười "Ra là chuyện đó, đương nhiên là xong rồi. Chuyện mà Lục vi Doanh tôi đây hứa thì sẽ giữ lời, 3 ngày sau lúc 5 giờ tại khách sạn Sao Băng. Thứ ông mong muốn sẽ được trình trọng dân lên chờ sẵn"

Dương Nhất thành cười dâm dăng thật lớn, nỗi thích thú trong lòng bộc phát. 3 ngày sau nữa thôi, gã sẽ được thưởng thức món thịt non mềm mà bấy lâu nay gã luôn ao ước có được "Được hay lắm, tốt. Việc của cô tôi cũng sẽ nhớ giữ lời cho cô"

"Ông đừng quên, tạm biệt"

"Tạm Biệt"

Tắt máy Lục Vi Doanh nhin không được mà cười trào phúng thật lớn. Cuối cùng, cái ngày này cũng đã đến. Cái ngày tao bỏ đi cái gai trong mắt là mày ra khỏi thời giới này cũng đã đến, để xem mắt đi trong sạch rồi Nghị có còn muốn ở bên cái thứ dơ bẩn là mày nữa không, hay là ghê tởm tránh xa.

Tao sẽ chống mắt lên xem cái ngày đó còn không xa.

...

Hôm nay Trịnh Khương Nghị có một cuộc họp quan trọng nên đã đi làm từ sớm, nhưng anh nói nếu xong việc thì chiều có thể về sớm hơn bình thường. Buổi trưa yên ả nhẹ nhàng, 2 giờ rồi nhưng Tạ Yên Ninh phá lệ không ngủ một ngày mà ngồi trên ghế sofa nghe nhạc trên tivi do dì Hà bật giúp, tâm tình thả lỏng thoải mái. Bỗng dưng bên ngoài có tiếng chuông cửa, dì Hà đi thức ăn làm sẵn xuống cho hai con Mập và Ú rồi chạy nhanh ra mở cửa.

"Cạch"

"Cô đây là..." dì Hà nhìn người đứng bên ngoài mà bất ngờ, quần áo hàng hiệu, phong thái cao ngạo... là Lục Vi Doanh tiểu thư, cô ấy đến đây tìm Đại Thiếu Gia sao?

"Đứng trông ra đó làm gì, tránh ra cho tôi vào" Lục Vi Doanh thấy dì Hà ra mở cửa, đứng nhìn mình chằm chằm thì sinh ra bực bội không vui la mắng.

"Lục Tiểu Thư, Đại Thiếu Gia đã đi làm rồi ạ. Cô đến đây cũng không gặp được cậu đâu"

"Ai mượn bà giải thích, tôi là thích đến đó có được không. Đồ vô học không có phép tắc. Tránh ra" Lục Vi Doanh hùng hổ xô dì Hà ra sang một bên kiêu ngạo hất tóc đi vào trong, thấy Tạ Yên Ninh đang hướng mắt đi đâu đó tay còn lẩn mò xung quanh thì không khỏi cười mỉa mai, Tạ Yên Ninh không ngờ mày còn thành ra cái dạng này. Lưu Y Nhan đứng là nói không sai, mặc dù vụ này không khiến mày chết nhưng cũng xem như mất một nửa cái mạng nhỏ của mày.

"Dì Hà là ai thế?"

"Đại Thiếu Phu Nhân, là.."

"Là em đây chị họ" Lục Vi Doanh chỉnh lại tâm tình, giả vờ ngọt ngào nói.

"Lục Vi Doanh" Tạ Yên Ninh nhăn mày, ngoài cô ta luôn miệng gọi mình bằng một tiếng chị họ không tình nguyện ấy thì còn ai khác.

"Em là đến thăm chị, chị khỏe không?" Lục Vi Doanh đi đến ngồi xuống ghế, xem như đây là nhà của chính mình còn Tạ Yên Ninh chỉ là khách, tướng ngồi có bao nhiêu là bất cần.

"Cảm ơn em, chị vẫn khỏe" Đến đây tìm Trịnh Khương Nghị còn giả vờ như quan tâm, cô khiến cho tôi bội phục thật.

"Vậy sao..." Lục Vi Doanh khinh thường liếc xéo, đảo mắt suy nghĩ gì đó rồi hướng nhà bếp mà hất giọng "Nè bà kia, đi ra ngoài siêu thị mua cho tôi một chai nước cam ép về đây"

Dì Hà từ trong nhà bếp đi ra, quần áo còn dính vài vết dầu bẩn. "Cô gọi tôi"

"Đứng đó đừng có lại gần tôi, bẩn chết đi được" Lục Vi Doanh nhìn thấy liền ghét bỏ phui tay, nhăn mày chỉ ra ngoài cửa "Đi ra ngoài mua cho tôi một chai nước cam ép về đây"

"À Lục Tiểu Thư cô khát nước sao, để tôi vào trong lấy nước cho cô nhé"

"Ai mượn, đã bảo đi mua thì cứ đi đi. Lầm lời thế, tôi báo anh Nghị đuổi việc bà bây giờ, nhanh lên" Lục Vi Doanh hét lên một cách giận dữ, mắt trừng lớn.

Tạ Yên Ninh thấy tình hình không ổn thì lên tiếng "Dì Hà phiền đi rồi, em ấy là vậy đi đừng để tâm. Cháu thay em ấy xin lỗi đi" Lục Vi Doanh cô thật quá đáng rồi đó.

Lục Vi Doanh mặt khinh thường không thêm bận tâm. Cứ tỏ ra lương thiện đi, để xem lúc khổ rồi mày còn lên mặt được với tao không.

"Không sao đâu Đại Thiếu Phu Nhân, để tôi đi mua cho cô ấy là được mà" Dì Hà tốt tính không để lòng gì, tháo tạp dề ra cắt đi xong đi ra ngoài.

Lục Vi Doanh thấy dì Hà đã đi, môi mỉm cười. Đứng lên đi vòng vòng nhà "Xem ra chị sống cũng tốt nhì"

"Cũng ổn thôi"

"Vậy sao. Nhưng mà tôi nhìn đến đâu thì vẫn thấy...chương mắt nhĩ. Cô không xứng để làm vợ anh Nghị chút nào, ngay cả cái chức danh Đại Thiếu Phu Nhân cũng vì cô mà làm cho bẩn cả rồi" Lục Vi Doanh đứng sau Tạ Yên Ninh cay độc nói.

Tạ Yên Ninh nghe xong mày càng thêm nhúu lại quay đầu muốn tìm bóng dáng của Lục Vi Doanh "Cô nói vậy là có ý gì"

"Có ý gì, không phải cô mới là người biết rõ hơn ai hết sao? Tạ Yên Ninh... con điểm như mày không xứng ở bên Nghị, chỉ có tao mới là người xứng đáng để làm vợ anh ấy"

"Lục Vi Doanh cô đừng có quá đáng" Tạ Yên Ninh lạnh giọng. Tôi không nhìn cô đâu, lúc trước bị Lưu Y Nhan khiêu khích đã là đủ quá rồi.

Lục Vi Doanh bị Tạ Yên Ninh lạnh lùng hét lớn thì tức giận, trước giờ ả ghét nhất là bị người khác ra oai trước mặt mình, nay lại là người ả căm ghét hơn ai hết thì càng tức giận hơn, đưa tay nắm chặt hai bả vai của Tạ Yên Ninh bắt cô xoay người lại, dùng tay phải nắm bầu cằm của Tạ Yên Ninh. Tạ Yên Ninh bị đau mà vùng vẫy nắm bàn tay đang tác oai ở cằm mình thật chặt như bầu vào.

"Con điểm, mày đừng ra oai ta đây trước mặt tao. Thứ như mày đã làm cho tao hận đến xương đến tủy, giờ mày còn dám lên mặt với tao sao. Nói cho mày biết, mày đối trong mắt tao không khác gì mấy con điểm trong quán bar cả"

Tạ Yên Ninh hừ lạnh "Vậy cô nghĩ mình đối trong mắt tôi sẽ là nữ hoàng sao. Trong mắt của tôi cô giống như một con chó cái đang tức giận vì bị giật mất bạn tình vậy"Tuồng tôi im lặng thì là mèo sao, chưa biết được đâu.

"Mày..." Lục Vi Doanh bị Tạ Yên Ninh lạnh mặt mắng thì bất ngờ.

"Đừng có tỏ ra cái giọng đó với tôi..." Tạ Yên Ninh mặt dù không thấy gì nhưng cô cũng đủ sức gạt phăng hai cánh tay đang bầu mình ra kia, dù gì đối với sức của một người luôn làm việc không nghỉ như Tạ Yên Ninh thì việc chống lại Lục Vi Doanh một người sống trong nhung lụa từ nhỏ thì chuyện đó không đến nỗi..."Cô nghĩ người khác sẽ nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng cho một kẻ giàu có sao, nực cười trong mắt họ cô không khác gì những người phụ nữ chưa ngoa cứ tưởng mình là nữ hoàng mà ai dè là vịt, là ngỗng. Không khác gì"

"Mày, con khốn dám mắng tao hả" Lục Vi Doanh như tới cực hạn, tức giận nắm tóc Tạ Yên Ninh. Tạ Yên Ninh sống trong mấy ngày qua cũng như hiểu ra được đôi chút về việc nếu cứ yếu đuối để người ta chửi mắng thì mình không khác gì một kẻ hèn cả, vậy thì sao có thể xứng để ở bên Trịnh Khương Nghị được chứ. Vì vậy mà Tạ Yên Ninh không vừa dùng sức một tay kia nắm lại tóc của Lục Vi Doanh tay kia bóp cổ cô ta.

Lục Vi Doanh bị phản lại mà chật vật, ả giận dữ tức tối nắm tay của Tạ Yên Ninh giật ra xong nắm tóc cô mà cấu xé, hai người vật lộn đến té ngã cả ra ghế.

"Con điểm, mày là con khốn nạn, con chó rẻ mặt"

"Lục Vi Doanh, cô buông ra. Cô nghĩ mình làm vậy thì Nghị sẽ ở bên cô sao, cô càng làm như vậy thì Nghị càng ghê tởm cô thêm thôi, sẽ giống như tôi lúc trước..."

"Mày im miệng đi"

"Ghê tởm cô, đồng ý dù cho cô có thắng được tôi khiến cho tôi và anh ấy li hôn, dù cho cô có làm vợ được anh ấy thì cũng sẽ như tôi lúc trước bị lạnh nhạt, khinh bỉ, không có là gì trong trái tim anh ấy cả. Có được cái chức danh Phu Nhân thì sao, cô có được trái tim của người đàn ông đó chứ, hay chỉ là cái ánh mắt lạnh lùng không thèm liếc nhìn mỗi khi về nhà" Tạ Yên Ninh bị đè xuống nhưng vẫn cố đánh vào điểm yếu của Lục Vi Doanh. Những lời nói kia càng khiến cho ả tức điên lên mà bóp lấy cổ của Tạ Yên Ninh, Tạ Yên Ninh thì bất lợi, cô không thấy được gì ở phía trước vả lại lại bị đèn xuống khiến cho cô không thể làm gì khác hơn là dùng chân đá lên vào lưng của Lục Vi Doanh và nắm tóc của cô ta.

"Á con khốn mày dám đá tao, kỳ này tao sẽ cho mày chết. Đừng là tao không giết được mày, nhưng tao sẽ khiến cho mày muốn sống không được muốn chết cũng không xong. Mày là điểm mà đúng không, hay đi dụ dỗ đàn ông mà đúng không..." Lục Vi Doanh vừa nói vừa tát vào má của Tạ Yên Ninh khiến cho cô đau đớn, Tạ Yên Ninh tuy đau nhưng vẫn cố dùng sức kéo Lục Vi Doanh cổ lòi cô ta ra khỏi người mình, chân dùng sức đá vào xương sống của cô ta. Lục Vi Doanh bị đá đến đau điếng người nhưng vẫn cố dùng một tay kéo tay Tạ Yên Ninh ra khỏi bả vai bị cô bầu chặt mình vừa tát "Mày thích đàn ông lắm đúng không, được tao sẽ cho mày được thỏa cái nguyện dâm điểm của mày. Đừng là đi điểm chuyên đi quyến rũ đàn ông, không ngờ mày cũng quyến rũ được cả Dương Nhất Thành. Ông ta xem ra mê một mày đến phát điên rồi, kỳ này tao sẽ cho mày được thỏa thích cái tính dâm dăng trong người của mày dưới thân ông ta"

Tạ Yên Ninh nghe Lục Vi Doanh nói xong thì trừng mắt thật lớn, tâm hoàn loạn dùng luôn cả động tác chống cự của bản thân. Lục Vi Doanh thấy biểu hiện của Tạ Yên Ninh thì cười lớn "Sao mày mà cũng biết hoảng sợ à, đừng lo sẽ nhanh thôi. Bây giờ tao đưa mày tới khách sạn để mày có thể phục vụ ông ta, chăm sóc ông ta thỏa thích. Xem ra Dương Nhất Thành ông ta rất yêu thích mày thì phải"

"Lục Vi Doanh, cô nói điều cái gì vậy hả. Cô điên rồi à, buông tôi ra. Nghị mà trở về thấy được chắc chắn sẽ không tha cho cô đâu" Tạ Yên Ninh sợ hãi vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay đang nắm tóc mình kia mà bỏ chạy.

"Mày chạy đi đâu, muốn thoát. Không dễ vậy đâu, mày nói Nghị không tha cho tao. Nực cười, để xem sau khi mày bị ông ta làm cho mất đi sự trong sạch rồi thì ai mới là người hứng chịu cơn tức giận của Nghị đây hả" Lục Vi Doanh vừa nói vừa túm tóc của Tạ Yên Ninh muốn kéo đi.

"Buông tôi ra, cô điên rồi. Cô muốn đưa tôi đi đâu hả" Tạ Yên Ninh bị đau mà hét lên, tay nắm tóc mình. Chân cố đạp Lục Vi Doanh ra, Lục Vi Doanh bị đạp mạnh một phát ngã xuống đổ luôn cả tách trà trên bàn xuống bể nát. Tạ Yên Ninh thừa cơ hội chật vật ngồi dậy mò mẫm xung quanh muốn chạy đi nhưng Lục Vi Doanh nào để cô chạy thoát, cô ta mặc cho chân lúc ngã bị đụng đau mà lật đật bật dậy lôi Tạ Yên Ninh trở lại.

"Mày khiến cho tao phải khổ sở rồi đó. Là mày ép tao phải làm việc này đó" Nói rồi mò trong túi lấy ra một chiếc khăn có tẩm thuốc mê.

"Thả tôi ra"

"Im miệng và hưởng thụ đi" Lục Vi Doanh ụp khăn có tẩm thuốc vào mũi Tạ Yên Ninh bắt cô phải hít vào. Tạ Yên Ninh giãy giụa, tay bầu bàn tay đang bị khăn lên mũi mình nhưng không có tác dụng gì.

"Không, Lục Vi Doanh buông ra...buông...ra...Cô..."Thuốc bắt đầu ngấm vào. Tạ Yên Ninh cảm thấy ý thức của mình như bắt đầu bị tê liệt đi, dần dần suy nghĩ muốn chìm vào giấc ngủ. Trước khi ngất đi, cô có một suy nghĩ chính là cầu mong Trịnh Khương Nghị có thể mau chóng biết được việc này mà

chạy đến cứu cô.

Lục Vi Doanh thấy Tạ Yên Ninh đã ngất đi, thì đẩy Tạ Yên Ninh ngã xuống sàn dùng chân đá vào bụng cô hai phát "Đồ khốn dám khiến cho tao phải cực khổ như vậy, xem tao trừng trị mày như thế nào"

Lục Vi Doanh đi vào bếp lấy một con dao nhỏ ra đi đến chỗ Tạ Yên Ninh "Đồ xem tao rạch mặt mày đi rồi mày còn có thể chường ra đường nữa không" Con dao sắp hướng đến gò má non mịn của Tạ Yên Ninh thì bỗng dừng lại, Lục Vi Doanh chần chừ. Không được, lỡ như mình rạch mặt cô ta đi rồi thì khi đem đến cho Dương Nhất Thành ông ta không chấp nhận nữa thì sao đây.

Lo lắng đắn đo suy nghĩ một hồi lâu thì Lục Vi Doanh quyết định vẫn là nên ném con dao đi. "Xem như không vì cái video của mày cùng ông ta thì tao đây đã rạch nát cái mặt thối tha của mày ra rồi." Lục Vi Doanh ghét bỏ tát vào má của Tạ Yên Ninh một cái xong mới hả dạ. Vì để tránh để cho người khác chú ý mà Lục Vi Doanh đã chuẩn bị sẵn một cái vali thật lớn để bên ngoài nhà lấy vào, đỡ Tạ Yên Ninh nằm cuộn tròn vào trong xong kéo khoá lại rồi kéo ra khỏi nhà.

Căn nhà lâm vào cảnh bề bộn lung tung, đồ vật đổ vỡ. Lúc đi Hà đi mua đồ trở lại thì thấy cảnh tượng này không khỏi hét lớn, xung quanh đầy phòng có vài nhà đã đi làm nên không còn ai nghe. Di Hà hoàn loạn chạy khắp nhà tìm Tạ Yên Ninh nhưng không thấy cô đâu, bà lại càng sợ hơn không còn cách nào khác đành run run điện thoại báo cho Trịnh Khương Nghị, nước mắt chứa chan.

"reng reng"

Trịnh Khương Nghị đang họp cuộc họp cuối cùng thì tiếng chuông điện thoại reo lên, anh ghét nhất là lúc anh đang làm việc mà bị người khác làm phiền, nhất là lúc đang họp. Anh bực bội bảo mọi người dừng một lát rồi mở máy lên nhìn, là số điện thoại của di Hà. Anh nhú mắt bắt máy.

"Alo tôi nghe, có chuyện gì nói nhanh tôi đang bận việc"

"Cậu chủ... không hay rồi..." Di Hà vừa khóc than vừa nói khiến cho Trịnh Khương Nghị có cảm giác không ổn "Có chuyện gì"

"Cậu chủ Đại Thiếu Phu Nhân mất tích rồi"

"Cái gì..." Anh la lên, cả phòng họp bị tiếng la lớn của anh làm cho giật mình. Lưu Y Nhan đứng đằng sau lạnh mặt, ánh mắt như ghim nhìn vào chiếc điện thoại ở tai anh. Hai bàn tay đang nắm vào nhau dần bấu chặt, toàn thân căng cứng, tim đập thình thịch.

"Tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nữa, chỉ biết..." Di Hà nghẹn giọng kể lại tất cả sự việc cho Trịnh Khương Nghị nghe, từ việc Lục Vi Doanh đến chơi rồi việc cô ta nhờ mình đi mua đồ bằng giọng hối thúc.

Trịnh Khương Nghị nghe xong thì như bị hút vào một ngục khí lạnh, lòng reo lên báo chuyện chẳng lành. Anh vội vã cúp máy, thông báo giải tán cuộc họp trong bao ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhìn anh điên cuồng chạy đi. Lưu Y Nhan thấy không xong rồi, lật đật cũng muốn rời đi. Cô ta đi ra khỏi phòng đến một chỗ vắng thì lấy điện thoại ra gọi, nhưng khi gọi thì đã thuê bao. Lưu Y Nhan nhìn điện thoại trong tay mà mím môi mắng Lục Vi Doanh ngu xuẩn để lộ chuyện, cô ta thật hối hận vì đã để ả làm việc này. Không còn cách nào khác, Lưu Y Nhan đành phải đến đó trước một chuyến ngăn cản tình hình.

Đi ra đến ngõ thì bất chợt gặp phải Bách Đằng, Trợ Lý của Trịnh Khương Nghị. Bách Đằng đi tìm Lưu Y Nhan thì thấy cô đi ra, anh ta đi lại "Thư Ký Lưu cô định đi đâu thế!"

Lưu Y Nhan thấy Bách Đằng thì cảm thấy thật sự không xong rồi, Bách Đằng anh ta có tiếng chính là người nghiêm khắc không thể dụ được "Tôi... Tôi có việc muốn ra ngoài một chuyến"

Bách Đằng nhăn mày khó chịu, tuy anh ta rất ngưỡng mộ cách làm việc nhanh nhẹn của Lưu Y Nhan nhưng cũng không thực sự thích gì, một người phụ nữ đi dụ dỗ một người đàn ông đã có vợ thì làm sao thích cho nổi. Anh ta ghét nhất là loại phụ nữ đó nên trước giờ cũng không cho Lưu Y Nhan một sắc mặt tốt gì. "Cô định trốn việc sao, Giám Đốc vừa mới rời đi thì đã lộ bản tính rồi, muốn lười sao. Còn bao nhiêu việc cần phải làm, ai ai cũng bận rộn còn cô lại muốn thành thoi, xem đây là siêu thị muốn vào thì vào ra thì ra sao. Trở lại làm việc đi, không tôi sẽ đem việc này trình lên cho Tổng Giám Đốc"

"Tôi không..." Lưu Y Nhan kiềm nén muốn phản bác thì đã bị Bách Đằng miệng nhanh hơn chặn lại.

"Không nói nhiều, tôi cũng chẳng muốn nghe cô giải thích gì. Trở lại làm việc đi, còn rất nhiều việc chờ cô hoàn thành đó" Nói rồi cũng không thèm nhìn Lưu Y Nhan lấy một cái mà rời đi, để lại Lưu Y Nhan chết đứng tại chỗ.

Lưu Y Nhan nắm chặt tay, răng nghiến lại. Lục Vi Doanh, xem ra người ra đi trước phải là cô rồi. Ngu ngốc, đồ ngu. Thật hối hận, cô lại làm hư thêm một kế hoạch của tôi rồi.

Tạ Yên Ninh, xem ra mạng của cô cũng thật lớn.

Khó chơi rồi đây, phải làm gì tiếp theo đây hả Lưu Y Nhan.

Lưu Y Nhan cắn môi dưới đắn đo suy nghĩ tính kế tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Giải cứu

"Tạ Yên Ninh, Tạ Yên Ninh cô đâu rồi?" Trịnh Khương Nghị hấp tấp mở cửa đi vào nhìn xung quanh căn nhà, thấy dì Hà vừa dọn dẹp lại nhà vừa rơi lệ, nhìn đồ đạc xung quanh như lợn xộn cả lên. Anh nhìn mà không khỏi nhẩn máy lo lắng tột cùng, dì Hà thấy Trịnh Khương Nghị trở về thì đề đồ trên tay xuống đi đến Trịnh Khương Nghị.

"Đại Thiếu Gia cậu cuối cùng cũng trở về rồi. Phu Nhân cô ấy..." Dì Hà vừa khóc vừa đưa tay chỉ những thứ không hề bộn dưới kia. Ý như nói Tạ Yên Ninh không thấy đâu chỉ thấy mớ hỗn độn như thế này khi trở về.

Trịnh Khương Nghị mặt đen đi, lạnh lùng thốt giọng hỏi "Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?"

"Tôi không rõ, lúc trưa nay Lục Tiểu Thư đến đây. Tôi tưởng cô ấy là đến tìm cậu thì nói cậu không có nhà, cô ấy mắng tôi rồi đi vào nhà không nói không rằng mục đích. Lúc sau bỗng dưng bảo tôi đi mua nước ép trong siêu thị cho cô ấy, nhưng thái độ rất cộc cằn như đang thúc giục tôi đi cho thật nhanh vậy. Tôi cũng không nói gì nên đi mua, khi về thì đã thấy mọi thứ như thế này nhưng tuyệt nhiên không thấy Đại Thiếu Phu Nhân đâu, Đại Thiếu Gia tôi rất lo cho cô ấy.. mắt của cô ấy..."

Dì Hà nói đến đây thì đã thấy Trịnh Khương Nghị có gì đó không ổn, xung quanh không khí bắt đầu lạnh dần, nhiệt độ hạ thấp. Anh mặt lạnh đến đỉnh điểm, tay nắm chặt đến nỗi cả gân xanh. Miệng nói thăm gì đó rồi bước nhanh vào trong thư phòng, ngồi vào bàn làm việc mở laptop ra bấm cái gì đó. Dì Hà vì lo lắng cho Tạ Yên Ninh mà cũng muốn vào xem, nhưng sợ Trịnh Khương Nghị không cho phép nên cứ lưỡng lự trước cửa phòng mãi chẳng vào được.

Trịnh Khương Nghị nào mấy quan tâm đến việc đó, anh bây giờ cực kỳ lo lắng cho Tạ Yên Ninh, cô ấy vừa mới khỏi bệnh hai mắt lại không nhìn thấy được gì nay lại mất tích không biết rốt cuộc đã xảy ra tranh chấp gì, nhưng anh dám chắc chắn được rằng chuyện này có liên quan mật thiết với Lục Vi Doanh. Lục Vi Doanh không mục đích mà đến, theo lời dì Hà mọi hành động đều có gì đó rất mờ ám, Lục Vi Doanh đến Tạ Yên Ninh lại đột nhiên mất tích. Như vậy cho thấy Lục Vi Doanh chính là người khả nghi nhất.

Trịnh Khương Nghị nghiêm mặt nhanh tìm camera an ninh của căn nhà, ở đây mỗi căn hộ đều có vài chiếc camera riêng ở mọi góc ngách trong nhà để đề phòng những việc bất trắc xảy ra cho chủ căn hộ. Thật may là lúc đó anh không từ chối việc lắp đặt thiết bị này. Camera được mở lên tua về đoạn ban trưa vào 14 giờ trưa trở đi.

Dì Hà đứng bên ngoài nhìn sắc mặt của Trịnh Khương Nghị ngưng trọng đi thì càng thêm lo âu, dì Hà đành nhắm mắt bất chấp đi vào trong thư phòng lại bàn làm việc của Trịnh Khương Nghị mà xem, Trịnh Khương Nghị không quan tâm vẫn theo dõi mọi hoạt động của Tạ Yên Ninh hiện trong laptop. Khi đồng hồ trên màn hình hiện lên số giờ 14 giờ 10 phút thì đã thấy chiếc camera số 1 hiện lên hình ảnh Lục Vi Doanh lớn tiếng đứng bên ngoài cửa xong vào trong nhà một cách thần nhiên, rồi chiếc camera số 3 hiện lên hình ảnh Lục Vi Doanh bảo dì Hà đi mua nước cho bản thân bằng thái độ hời hợt đánh đá. Trịnh Khương Nghị xem đến đây mặt càng thêm đen xuống, mày kiếm nhíu chặt. Anh mặc dù đã cực khó chịu trong lòng nhưng vẫn cố bình tĩnh bản thân xem tiếp.

Nhưng cố thôi miên bản thân mình gấn gượng không gợn dữ đến đâu thì khi giây phút nhìn thấy hình ảnh Lục Vi Doanh thô bạo nắm tóc của Tạ Yên Ninh còn mắng những lời thô tục xúc phạm người khác kia thì anh đã thực sự phát điên, nhìn thái độ ngông cuồng của Lục Vi Doanh và bộ dáng chật vật không khuất phục của Tạ Yên Ninh càng khiến cho tim anh như thắt lại. Anh xiết chặt hai bàn tay, khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng. Dì Hà bên cạnh cũng không ngờ được mà lấy hai tay che miệng, không ngờ Lục Tiểu Thư lại độc ác đến như vậy, bộ dáng hận thù điên dại kia làm cho dì lo sợ hơn bao giờ hết.

Trịnh Khương Nghị cố lắng tai nghe từng tiếng cãi cọ quyết liệt trong kia, cho đến khi Lục Vi Doanh thốt ra mục đích thật sự khi đến đây thì anh đã hoàn toàn kinh sợ. Ngay cả dì Hà càng thêm kinh ngạc cùng hoảng loạn.

Dương Nhất Thành.

Thì ra là ông ta, cái lão già đáng chết hàng vạn lần kia. Lúc trước tôi tha cho ông vì không muốn đôi co, nhưng bây giờ là do ông tự chuốc lấy khổ cho mình. Ông đã thành công khiến cho tôi phải tức giận rồi đó, được ông muốn đầu với tôi lắm chứ gì, tốt tôi sẽ cho ông toại nguyện,...

"Chết tiệt"

Trịnh Khương Nghị ít khi tức giận đến độ chửi tục một ai đó, nhưng giờ anh lại phải tự mình thốt ra câu nói thô thiển kia thì có thể hiểu được rằng anh đã giận dữ đến cỡ nào. Trịnh Khương Nghị đập bàn, lấy điện thoại từ trong túi ra gọi cho ai đó.

Tiếng chuông reo một hồi dài cuối cùng cũng mở máy.

"Alo Nhật Hoàng, tôi có việc nhờ cậu đây. Điều tra giúp tôi hiện giờ Dương Nhất Thành ông ta đang ở đâu, và mục đích sắp tới của ông ta là gì. Xong rồi thì báo ngay cho tôi, tôi cho cậu 15 phút, nhanh"

Trịnh Khương Nghị tâm hoàn toàn rối bời cùng lo lắng, không biết Lục Vi Doanh cô ta đã đưa Tạ Yên Ninh đi đâu. Nếu như không nhanh đến chậm một bước... anh chắc chắn sẽ hối hận cả cuộc đời, có trả mãi cũng không hết. Tạ Yên Ninh là tội hại cô, là tội không tốt. Tôi biết Lục Vi Doanh cảm phần có dã tâm với cô đã lâu nhưng vẫn vì tình nghĩa anh em mà bỏ qua, nay thật không ngờ Lục Vi Doanh lại độc ác đến mức mất đi nhân tính này. Là tôi không tốt, nếu lần này có thể thành công cứu cô trở về tôi hứa sẽ không để bản thân ngu muội gián tiếp hại cô như vậy nữa, không để bản thân vì một chữ tình mà trở nên mất đi lí trí ngu ngốc không biết gì.

Xin lỗi.

Trịnh Khương Nghị ngồi tự dằn vặt trách móc bản thân mình thật lâu cho đến khi tiếng đồ chuông điện thoại cắt đứt đi suy nghĩ của anh thì anh mới tức tốc hoàn hồn lấy điện thoại nghe "Sao rồi"

"Thưa Giám Đốc, theo như tin tình báo cho biết được rằng hiện giờ Dương Nhất Thành đang chuẩn bị đến một khách sạn 5 sao tên là Sao Băng"

"Đáng chết" Trịnh Khương Nghị mắng lớn, anh nhanh chân cầm lấy chìa khoá chạy ra khỏi cửa phòng. Đi được một đoạn thì dừng lại quay ra sau nhìn đi Hà vẫn còn chưa biết gì ngơ ra một chỗ.

"Dì Hà, dì ở nhà chờ tôi. Tôi đi đưa Đại Thiếu Phu Nhân trở về, nhớ đừng nói chuyện này cho ai biết nghe chưa"

"À vâng vâng... Đại Thiếu Gia cậu nhớ cẩn thận đó"

"Tôi biết rồi" Trịnh Khương Nghị gạt đầu dùng một tốc độ thật nhanh rời đi.

Xe chạy trên đường, băng qua dòng cao tốc dài dằng dặc như băng qua một kỷ băng hà. Trịnh Khương Nghị đạp chân ga chạy với tốc độ cao trên đường cao tốc. Tâm lo âu pha lẫn tức giận, lòng anh như có một đồng tơ hỗn độn mà cào cào phức tạp muốn bẻ, việc anh có thể làm hiện giờ chính là chạy thật nhanh đến đó cứu Tạ Yên Ninh ra. Nếu như Tạ Yên Ninh có mệnh hệ gì, anh sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân mình. Có lỗi với cô ấy, với cha mẹ và với cả chính mình. Trong cuộc đời suốt 30 năm qua, chưa bao giờ anh lại cảm thấy bản thân mình thật tệ hại đến như vậy, trong vài tháng qua đã buông lỏng cuộc sống không quan tâm đến người được gọi là vợ kia của mình, khiến cho cô gặp phải bao nhiêu là chuyện đau thương. Anh cảm thấy, bây giờ có dùng cảm tâm can mình ở bên cô đối đãi thật tốt với cô cũng không đủ.

Trịnh Khương Nghị tay nắm chặt vô lăng, ánh mắt chất chứa bao nhiêu là niềm hối hận muôn bề.

Dương Nhất Thành, lần này tôi nhất quyết không buông tha cho ông đâu. Nợ này tôi nhất quyết bắt ông trả đủ, đền lại gấp 100 lần.

...

Lục Vi Doanh cho người vào thay đồ cho Tạ Yên Ninh vẫn còn chìm trong hôn mê một bộ váy ngủ thật mỏng, mỏng đến nỗi như có thể từ lớp vải mỏng kia nhìn xuyên qua thấy được cánh xuân bên trong, kiều gợi vô cùng.

Lục Vi Doanh nhìn mà hài lòng, kêu người dùng dây trói Tạ Yên Ninh lại, dùng vải bịt miệng. Để cô nằm trên chiếc giường sang trọng, phía trước chính là một cái máy quay đời mới được dựng sẵn ở đó. Xong việc Lục Vi Doanh cười lớn, đi đến nơi Tạ Yên Ninh đang nằm bóp cảm của cô:

"Chúc may mắn, hãy thật vui vẻ hưởng thụ sự đãi ngộ đặc biệt mà tao đã bày sẵn cho mày đi nhé. Tạm biệt..."

Lục Vi Doanh cười độc ác một tràng dài, từ sau có một người phụ nữ đi tới nói nhỏ vào tai của Lục Vi Doanh.

"Lục Tiểu Thư, Dương Nhất Thành ông ta đến rồi"

"Vậy sao, được đi thôi" Lục Vi Doanh cao ngạo bước đi, vừa đi vừa quay ra sau nhìn Tạ Yên Ninh đang nằm trên giường mà cười tà.

Sau khi Lục Vi Doanh rời đi thì Dương Nhất Thành cùng thuộc hạ bước vào, gã nhìn người phụ nữ quen thuộc mà gã luôn ao ước đang nằm như một nữ thần say ngủ trên chiếc giường lớn, bộ váy ngủ kích tình cùng cơ thể đẹp đẽ đập vào mắt của gã khiến cho gã như một chút nữa thôi đã kiểm lòng không được mà nhào lên. Gã quay sang nhìn tên thuộc hạ đứng bên cạnh, nhún mắt quát:

"Còn đứng đó làm gì, cút ra ngoài canh cho ta"

"Vâng"

Gã thuộc hạ rời đi thì cuối cùng Dương Nhất Thành cũng bước lên với tâm trạng đầy vẻ thèm khát, nét dâm đãng hiện lên hết trên khuôn mặt.

Gã ngồi lên giường, bàn tay ma quỷ đưa lên vuốt nhẹ bờ vai mềm mại nhỏ nhắn của Tạ Yên Ninh một cách nhẹ nhàng, khi bàn tay đó chạm vào làn da mỏng mịn ấy gã như cảm nhận được có một luồng điện chạy thẳng vào người khiến cho gã càng thêm thích thú không thôi. Bàn tay ấy không chỉ dừng ở nơi đó mà còn từ từ vuốt ve xung quanh, trượt đến cổ rồi lại đến khuôn mặt mỹ lệ.

Thuốc mê dần tan Tạ Yên Ninh đang hôn mê thì dần tỉnh, người đau nhứt không thôi. Cô từ đau đớn tỉnh lại, nhận ra có gì đó không ổn. Có thứ gì đó đang xoa nắn trước ngực của mình khó chịu muôn phần, cho đến khi bị dây thần kinh cảm giác đánh ập vào lí trí thì cô mới hoảng sợ mà mở mắt ra muốn hét lên nhưng bây giờ cô mới phát hiện ra được rằng bản thân đã bị trói lại từ bao giờ, miệng không thể thốt lên, mắt cũng không thể nhìn thấy được không biết là ai.

"Cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi, nữ nhân của ta" Dương Nhất Thành vui mừng đưa tay lên sờ vào khuôn mặt của Tạ Yên Ninh một cách say mê khiến cho cô ghê tởm muốn hét lên nhưng không được, người giãy giữa muốn né tránh bàn tay dơ bẩn đó.

Miệng chỉ có thể thốt ra được tiếng ư ư trong vô vọng, Tạ Yên Ninh hoảng loạn vùng vẫy. Dương Nhất Thành nhìn bộ dạng kích động của cô càng thêm vui thích, gã cười dâm tà ngời ngời lên trên cô dùng chân đè hai chân không yên phận của Tạ Yên Ninh lại, tay nắm cằm của cô muốn giữ cô yên một tay khác xoa nắm bờ vai trắng non mềm. "Bảo bối, em yên đi nào ngoan ta thương. Sẽ nhanh thôi em sẽ là người của ta, nào để ta thương ta yêu chiều em"

Tạ Yên Ninh bị đèn giữ chặt không thể làm gì được, nước mắt cố kiềm nén lưng tròn trong đôi mắt điểm lệ.

Khương Nghị, anh vì sao vẫn chưa đến cứu em. Em thật sự rất sợ hãi...

Dương Nhất Thành thấy cô muốn khóc thì vui sướng, thật đúng như những gì gã mong muốn. Chính là có thể nhìn thấy người đẹp rơi lệ, mềm yếu trong lòng mình. Điều đó khiến cho gã kích thích càng thêm kích thích không thôi, càng muốn ôm muốn hôn, muốn nâng nêu thêm ngàn vạn lần nữa.

Dương Nhất Thành cúi người xuống hít một hơi làn hương thơm trên cơ thể của Tạ Yên Ninh, gã mê đắm mà xôn xao trong tim muốn nhiều hơn nữa. Tạ Yên Ninh cảm nhận hơi nóng nơi cổ thì sợ hãi vùng vẫy đạp chân, miệng ư ư lắc đầu. Dương Nhất Thành bị phản kháng cũng không tức giận, gã lấy tay dùng sức cố định đầu của cô lại, miệng hôn lên má trượt lên tai rồi lại đến cổ một cách thô bạo.

Tạ Yên Ninh hoảng sợ tới cùng, cô không thể làm gì khác hơn được chính là cố dùng sức ở chân mà đạp, đạp liên tục cố thoát ra. Cô không thể cứ như thế để cho gã làm nhục như vậy được, bây giờ mềm yếu chính là làm hại chính bản thân mình. Tạ Yên Ninh lấy hết sức lực giãy giụa vừa đạp chân lên lưng gã, Dương Nhất Thành đang thoả mãn thì bất ngờ bị đạp một cái thật mạnh vào lưng một cách đau đớn, gã bị đau mà ngã sang một bên Tạ Yên Ninh nhân cơ hội lại dùng thêm sức đạp mạnh một cái nữa trúng ngay bụng của gã khiến cho gã hét lên mà trượt xuống giường đau ôm bụng. Tạ Yên Minh chặt vật ngồi dậy muốn chạy trốn nhưng thật khó khăn.

"Con khốn kiếp...mày dám đá tao" Dương Nhất Thành bị chọc giận, gã cố ngồi dậy đi đến nắm tóc của cô giật lên tát một cái thật mạnh vào ngay má.

Dương Nhất Thành một tát vẫn chưa thoả mãn, gã đập mạnh đầu cô vào tường một cách thô bạo hai ba lần. Tạ Yên Ninh bị đập đầu vào tường mà đau đớn ngã quỵ, đầu dần chảy xuống dòng máu đỏ tươi, cô như cảm thấy đầu mình đau muốn nổ tung choáng váng không định được nữa. Dương Nhất Thành vẫn chưa tha thứ, dùng tay nắm tóc cô kéo lên, xé toạt bộ váy mỏng manh trên cơ thể cô ra, miệng mắng "Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt đúng không, được tao cho mày uống. Mày với thằng chồng khốn kiếp của mày cũng như nhau thôi, cùng một bọn đáng chết đê hèn... Lần này tao không bỏ qua cho mày nữa đâu"

Gã định tát Tạ Yên Ninh thêm thì bỗng cửa đã bị đá bay ra, hai tên thủ hạ đứng canh cửa lúc này giờ đã bị đá nằm ngất ra đất. Trước mắt chính là Trịnh Khương Nghị, nhìn anh như một kẻ điên. Mắt đỏ ngầu khuôn mặt lạnh giá, gân cốt xung quanh cơ thể nổi lên trong rất đáng sợ như một vị thần chết đến đòi mạng người. Dương Nhất Thành nhìn hai tên thủ hạ bị đánh hạ gục ra đất thì đỏ mặt hoảng sợ buông Tạ Yên Ninh ra nhảy xuống giường muốn né tránh.

Trịnh Khương Nghị nhìn Tạ Yên Ninh váy áo không chỉnh tề bị xé ra ngã xuống giường, chặt vật bị trôi lại, trên trán là vết thương mới bị va chạm vào tường tạo thành máu chảy đầm đìa, khuôn mặt nhợt nhạt mờ hồ như có thể ngất đi bất cứ lúc nào. Anh càng nhìn càng thêm căm giận, anh điên cuồng đi từ từ đến gần Dương Nhất Thành.

Dương Nhất Thành sợ hãi nhìn bộ dáng đáng sợ của Trịnh Khương Nghị trước mắt, sắp chết đến nơi nhưng gã vẫn ngoan cố bảo vệ cái tôi của chính mình. Gã quát: "Trịnh Khương Nghị mày đừng qua đây... mày... mày thử động vào tao xem, rồi mày sẽ phải hối hận"

"Hối hận... để xem ai mới sẽ là kẻ hối hận" Anh nắm chặt nắm đấm, giọng trầm thấp khàn khàn càng khiến cho anh thêm một phần khí thế bức người.

"Lũ khốn, tội bây còn không mau đến bảo vệ tao" Dương Nhất Thành sợ sệt quát lên, một đám vệ sĩ từ ngoài chạy vào bao vây xung quanh căn phòng.

Có chừng hơn 20 tên đứng quanh, Dương Nhất Thành thấy vậy thì đắc ý. Quảng ngay bộ dáng sợ hãi lúc này đi, liền ngang đứng dậy đi ra sau lưng bọn thuộc hạ cười hèn.

"Trịnh Khương Nghị, xin lỗi nhưng xem ra mày mới phải là người hối hận rồi."

Tạ Yên Ninh nữa tỉnh nữa mê, trước mắt như dần sáng lên một cách mờ ảo, như có một làn nước trong veo trước mặt vây quanh khiến cho mọi hình ảnh trước mặt mờ mờ ảo ảo không thực. Cô có thể nhìn thấy có rất nhiều người áo đen bao quanh lấy một người, người đó nhìn trong rất quen... rất quen thuộc...

"Khương Nghị, là anh đúng không... cuối cùng... anh cũng đến rồi..." Tạ Yên Ninh giọng thì thảo rồi tắc liệt đi, Trịnh Khương Nghị đứng trong đám người nhìn Tạ Yên Ninh nằm ngất đi trên giường mà đau lòng, anh nhìn đến tức giận.

"Tạ Yên Ninh... yên tâm, đã có anh bên em rồi" Anh nói thầm trong miệng, khuôn mặt kiên định hơn bao giờ hết. Anh bây giờ việc quan trọng nhất chính là phải nhanh giải quyết đám người này rồi mau chóng đưa cô đến bệnh viện, nếu không thì sẽ thật sự nguy cấp.

Dương Nhất Thành cười to hung tợn" Còn đứng đó làm gì, mau lên hết cho tao"

Bọn thuộc hạ nhận được lệnh cùng nhau xông lên, Trịnh Khương Nghị nhanh nhẹn né tránh những nhát dao trên tay kẻ thù. Thủ thuật nhanh nhẩu đỡ một đường quyền, đánh một đường quyền. Thân thủ bất phạm như một cao thủ võ thuật lâu năm, những đường quyền cước đá đều chuẩn sát chuyên nghiệp

không sai lệch một li. Anh lúc trước thật ra đã học võ từ nhỏ, cùng chung với một người cũng có thể được cho là bạn cũng có thể được cho là kẻ địch đối đầu với nhau.

Còn nhớ năm học trung học anh cùng cậu ta quyết không phân thắng bại đại chiến 3 tiếng đồng hồ liền không nghỉ, cho đến khi cả hai vết thương khắp người sưng lên đau đến nỗi đứng không vững mới kết thúc trận đấu cùng nhau mệt mỏi đi vào phòng y tế của trường chữa thương, bị cô y tế phàn nàn đến nhức cả tai. Năm đại học thì thi nhau về việc học lực xếp hạng đến nỗi không ai hơn thua ai, cho đến ngày thi thì cả hai vì ôn bài quá dữ dội mà thân thể tàn tạ, quần thâm mất đen như gấu trúc người lại gầy đi mấy ký, thật sự nhớ đến vẫn còn rất thâm. Là đối thủ không đội trời chung suốt 20 năm. Nhưng giờ thì đã không còn nữa, dường ai nấy đi người đối thủ kia cũng như khói mà tan biến không biết tung tích. Chỉ có thể biết được rằng cậu ta đã theo cha dọn về London sống định cư ở đó, từ đó không còn gặp mặt nhau nữa. Anh vì quá bận rộn cho nên đến bây giờ cũng đã bỏ qua về sự tồn tại của cậu ta không còn quan tâm nữa. Giờ nhớ đến thì cũng đã là 6 năm rồi, cũng không còn gì nữa.

Trịnh Khương Nghị đá cao một phát gãy đi khúc gỗ trên tay của một tên thù hằn, thân thể nhanh nhẹn né tránh những nhát dao khác. Đánh rồi lại đỡ, nhu nhu cương cương thông thả. Không tới 15 phút sau đã giải quyết xong hết tất cả những người kia. Dương Nhất Thành nhìn Trịnh Khương Nghị từng chút một đánh hạ những tên thuộc hạ của mình đến sống dở chết dở thì đã bắt đầu biết sợ thật sự, người gã run run lên cảm cập như người bị mắc bệnh. Thân vừa lui dần ra sau vừa lắc đầu, ánh mắt sợ hãi nhìn Trịnh Khương Nghị từ từ đi đến chỗ của gã.

"Mày đừng qua đây, đừng qua đây... nếu không...nếu không..." Dương Nhất Thành sợ hãi nhìn xung quanh, thấy có một cái đao lớn của một tên thù hằn nào đó bị đánh văng ra gần đó, gã nhanh tay chụp lấy chìa thẳng về phía Trịnh Khương Nghị "Nếu không... tao sẽ giết chết mày "

Trịnh Khương Nghị khuôn mặt lạnh như băng không quan tâm đến những lời nói của Dương Nhất Thành, vẫn từ từ tiến về phía gã. Bước chân đều đều, gần tới thì bỗng dừng một phát anh dùng lực đá phanh cái đao trên tay của gã quăng đi thật xa ghim vào vách tường. Dương Nhất Thành bị hành động bất ngờ đó dọa cho xuyết ngắt, sợ đến co rúm người lại.

Trịnh Khương Nghị mặt sắc lạnh nhìn thấy cái máy quay vô tri vô giác gác trước giường thì lòng càng nổi giận hơn, anh nghiêng rặng đá mạnh vào cái máy khiến cho nó vì lực quá mạnh chịu không nổi mà vỡ toan ra rơi vụn xuống đất, Dương Nhất Thành nghe tiếng vỡ đồ càng thêm hoảng hốt khúm núm hơn, gã hoàn sợ nhìn Trịnh Khương Nghị đi đến trước mặt mình, mặt xanh ngắt mỗi tím tái đi, người mồ hôi tuôn như tắm.

"Đừng, đừng mà.... Aaaa..."

Dương Nhất Thành bị Trịnh Khương Nghị một tay xách lên cao, gã sợ sệt ôm cổ áo bị xách của mình. Bộ dạng bị xách như một con gà sắp chết, chặt vật vô cùng. Trịnh Khương Nghị mặt giận dữ, răng và nghiền vào nhau gầm lên từng tiếng như sấm.

"Dương Nhất Thành, lúc trước tôi không đòi co bỏ qua cho ông không biết bao nhiêu là chuyện, bây giờ ông là dám lấy oán báo ơn trả lại cho tôi sao. Còn cả gan dám cấu kết cùng em họ Lục Vi Doanh của tôi bắt cóc vợ tôi, còn muốn làm nhục cô ấy. Dương Nhất Thành..." Trịnh Khương Nghị quát lớn đầy thù hận. "Tôi nhìn ông đủ lắm rồi, lần này tôi quyết không tha cho ông đâu. Một mình tôi cũng đủ để khiến cho ông chết không toàn thây, ân hận suốt đời rồi!"

Anh tức giận nắm mạnh một cái vào bụng gã khiến cho gã đau đến muốn ói ra cả mặt xanh mặt vàng, anh dùng hết sức lực của mình đánh Dương Nhất Thành đến nhìn không ra dạng để hả mối thù. Anh đánh cho đến khi gã không thể chịu được nữa mà ngất đi thì mới dừng lại, cảm phần đá thêm một cái vào bụng gã rồi mới nhanh chân chạy đến đỡ Tạ Yên Ninh ngã xiu từ lầu vào lòng mình. Anh lo lắng nhẹ vỗ vào má cô:

"Yên Ninh, Yên Ninh... em không sao chứ đừng làm anh sợ. Yên Ninh ráng chịu một chút, anh giúp đưa em đến bệnh viện" Trịnh Khương Nghị không chậm trễ ôm Tạ Yên Ninh chạy ra khỏi khách sạn trước bao ánh mắt ngạc nhiên cùng tò mò của mọi người lên xe ngồi phóng đi thật nhanh.

Yên Ninh em không được có mệnh hệ gì, nếu không...

Trịnh Khương Nghị lòng lo âu vạn lần, chân đạp ga dùng tốc độ thật nhanh chạy đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Trở về

Đèn phòng vẫn sáng, xung quanh vắng lặng không một bóng người. Không gian tĩnh lặng đến nao nức, bầu trời đen đêm đông không sao không trăng yên ắng. Trịnh Khương Nghị ngồi bên ngoài phòng cấp cứu đã hơn 1 tiếng đồng hồ chờ đợi tin tức bên trong. Lòng anh lo lắng rồi bởi như tờ, mấy kiểm nhủi chặt lại với nhau.

Trong lòng anh lúc này ngoài lo lắng ra thì không còn suy nghĩ nào khác, Tạ Yên Ninh cô ấy không có lỗi gì lỗi là ở anh. Chính anh đã hại cô ấy ra nông nỗi như ngày hôm nay, lúc trước là bị tai nạn đến không thể nhìn thấy được gì hôm nay lại là xem bị làm nhục, thanh danh cũng thiếu chút nữa là mất sạch. Tạ Yên Ninh em có trách anh không?

Anh biết, dù cho có hỏi em đi chăng nữa. Câu trả lời vẫn sẽ là một chữ không, nhưng dù em có tha thứ cho anh anh cũng không thể tha thứ cho chính mình được, anh thật sự có lỗi với em.

Trịnh Khương Nghị tâm trạng đang rất rối ren tồi tệ, anh đưa hai tay lên đỡ trán xoa huyết thái dương mệt mỏi. Thời gian trôi đi cũng thật nhanh, chẳng mấy chốc đã thấy đèn trên phòng cấp cứu tắt. Bác sĩ Từ từ trong đi ra, Trịnh Khương Nghị ngược nhìn thấy ông thì nhanh đi tới:

"Sao rồi, Tạ Yên Ninh cô ấy không sao chứ?" Giọng anh hồi hộp mong đợi, chờ câu trả lời của bác sĩ Từ.

"Trịnh Tổng, ngài cứ yên tâm Phu Nhân đã không sao rồi. Tôi đã kiểm tra thật kỹ lưỡng tất cả, những vết thương đã không còn trở ngại gì nữa, điều quan trọng hơn hết là đôi mắt của Phu Nhân"

"Thế nào?" Mọi chuyện bất an nơi lòng của anh đều bắt nguồn từ hai chữ này, từ khi tai nạn đến nay điều anh luôn quan tâm đến nhiều nhất chính là mắt của cô. Bây giờ lại nghe bác sĩ Từ nhắc đến vấn đề đó không khỏi khiến cho lòng anh lo lắng lại càng thêm lo lắng.

"Không sao ngài đừng lo về chuyện đó nữa, tôi đã xem xét rồi. Mắt của Phu Nhân sẽ không sao nữa, nó đang có dấu hiệu lành lại, có thể là khi Phu Nhân tỉnh lại không chừng sẽ thấy được rồi" Bác sĩ Từ bộ dạng vui vẻ thoáng khoái nói, ông cũng thật mừng cho Phu Nhân cuối cùng mắt cũng đã hồi phục, như vậy Trịnh Tổng ngài ấy cũng sẽ không cần vì nó mà mất ăn mất ngủ lo lắng nữa.

"Ông... ông nói cái gì! Mắt của Yên Ninh có thể nhìn thấy lại được rồi sao!" Trịnh Khương Nghị bất ngờ trừng mắt thấy lớn kinh ngạc, anh như không thể tin vào những điều mình vừa nghe được.

"Đúng vậy, giờ ngài nên về phòng chăm sóc cho cô ấy đi, đừng để đến khi tỉnh lại không thấy ngài đâu sẽ sinh ra buồn bã" Bác sĩ Từ tốt bụng nhắc nhở cười cười, ông còn định nói gì thêm thì đã thấy Trịnh Khương Nghị một tiếng cảm ơn rồi đi mất. Ông chỉ có thể nhìn mà thở dài, tuổi trẻ mà tình yêu là trên hết sau mới là bản thân.

Trịnh Khương Nghị theo sự sắp xếp trở về phòng Vip cũ lúc trước hai người ở, chỗ này là tiện nghi nhất trong tất cả các phòng cho nên cũng đặc biệt thoải mái hơn nhiều, người bệnh cũng dễ dàng thương hơn. Anh đi đến bên giường ngồi xuống, Tạ Yên Ninh vẫn còn ngất thuốc mê nên vẫn chưa tỉnh lại. Anh ngồi thẩn người nhìn cô, đưa tay nhẹ sờ lên đôi má của cô rồi lại đến đôi mắt nhắm nghiền. Đôi mắt sáng như ngọc ngày nào cuối cùng cũng có thể lại sáng trở lại, sẽ không còn phải sống trong bóng tối đáng sợ không lối thoát đó nữa. Tạ Yên Ninh bao cố gắng bấy lâu nay của hai ta cuối cùng cũng có kết quả rồi, gắng gượng cùng nhau, sẽ chia nỗi buồn, tâm sự cho nhau. Cuối cùng cũng có ngày được hồi báo, em sẽ không phải sống cô đơn trong bóng tối một mình nữa đâu, ngày hôm nay bước ra ánh sáng rồi anh sẽ là người cùng em sống hết những thời gian tươi đẹp của cuộc đời, thời gian đẹp để mà em luôn mong ước.

Đêm dài thoáng cái trôi qua như một con gió, ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ phòng bệnh đưa nhau chiếu vào thấp sáng cả căn phòng. Trên giường Tạ Yên Ninh mắt luôn nhắm chặt nay có chút động đậy nhẹ, dần từ từ mở lên, những tia sáng của mặt trời sớm mai chiếu rọi khiến cho cô có chút không thích ứng kịp mà choáng, tay nặng nề đưa lên che đi ánh ban mai, mắt nhắm lại.

Thật chói lóa,... chói lóa. Cô, cô nhìn thấy! Tạ Yên Ninh giật mình kinh ngạc cô mở to hai mắt nhìn cảnh vật xung quanh mình như ẩn hiện hoàn toàn ra, hình ảnh căn phòng bệnh, cảnh đẹp tươi mới bên ngoài cửa sổ cùng những thứ khác. Cô nhìn thấy được rồi sao! cuối cùng cũng có thể nhìn thấy lại rồi! Nước mắt không kiềm được mà rơi xuống bờ má nóng hổi, chảy dọc xuống hai bên rồi rơi trên chiếc chăn dày. Tay đưa lên che mặt rơi lệ, cuối cùng... cuối cùng cũng nhìn thấy được rồi. Sẽ không còn phải sống đơn độc trong bóng tối đáng sợ đó, không còn vô dụng như trước mọi việc đều có thể chính tay mình hoàn thành.

Cô không biết phải diễn tả cảm xúc của mình lúc này như thế nào nữa rồi, cảm giác vui sướng lẫn hạnh phúc trộn lẫn này... chúng sẽ được gọi là gì.

Trịnh Khương Nghị vài đêm nay không ngủ đủ giấc, hiếm khi được một giấc an lành không lo âu việc gì nên ngủ cho đến lúc Tạ Yên Ninh tỉnh rồi mà anh vẫn không hay biết, đến khi bị hành động rụt rịch trở ngại của Tạ Yên Ninh tạo ra khiến cho anh không thể ngủ được nữa mà tỉnh giấc. Anh khom người ngồi dậy, tối hôm qua anh ngồi ở đây mãi định đợi cô tỉnh lại nhưng không ngờ chính mình không hiểu từ khi nào đã ngủ mất không hay biết gì nữa.

Khi vừa ngồi dậy thì đã thấy Tạ Yên Ninh tỉnh từ bao giờ ôm mặt, anh kinh ngạc tưởng cô bị đau nơi đâu thì đưa tay nắm lấy hai tay đang bưng mặt của cô ra lo lắng hỏi:

"Yên Ninh có chuyện gì thế, sao em lại khóc đau ở đâu sao?"

Tạ Yên Ninh vẫn khóc, lắc đầu chối bỏ nhưng không nói gì. Trịnh Khương Nghị lại càng thêm lo lắng anh luống cuống cả lên, dùng tay gạt đi dòng lệ trên má cô. "Đừng khóc có anh ở đây rồi, nói đi em khó chịu ở chỗ nào?"

Tạ Yên Ninh ngược mặt lên nhìn anh, môi mím không được mà mím lên một nụ cười hạnh phúc... là anh. Cuối cùng sau bao tháng sống trong bóng tối cuối cùng cô lại có thể thấy được ánh sáng, điều sung sướng hơn chính là khi vừa tỉnh lại người luôn ở bên cô trong lúc cô khó khăn nhất vẫn chính là anh, anh luôn không rời bỏ cô như đã hứa.

"Nghị..." Cô bất chấp nhào đến ôm anh, nước mắt của sự hạnh phúc thi nhau rơi xuống. Trịnh Khương Nghị bị cô bất ngờ ôm lấy thì đứng hình chẳng biết làm gì hơn, hành động của cô quá đột ngột làm cho anh thích ứng không kịp. Không biết làm gì hơn đành thuận theo ôm cô vào lòng, tay vỗ về trên đôi vai nhỏ bé của cô. Hai người đã ôm nhau cũng rất nhiều lần nhưng không hiểu vì sao đối với lần này anh lại cảm thấy nó thật khác với những lần trước, cảm xúc cũng theo đó mà khác lạ theo cùng.

"Nghị, em nhìn thấy được rồi" Đầu nhờ có anh, anh luôn bên em trong những lúc em cần nhất, bên em không một lời than vãn. Trước lúc tỉnh lại lần đầu tiên khi biết mình đã chết, anh là người đầu tiên mà em cho là người thân duy nhất ở đây không còn một ai khác, mãi mãi là vậy. Là người đầu tiên bên em, đầu tiên cho em biết thế nào là cuộc sống đích thật nhất, cũng là tình yêu đầu tiên và cũng là cuối cùng của đời em.

"Em. Em nói sao! Thật chứ?" Trịnh Khương Nghị kinh ngạc, anh buông cô ra nhìn thật kỹ vào đôi mắt của cô. Đôi mắt ấy, đúng rồi là thật rồi. Nó đã có nét trong sáng trở lại như trước, anh như có thể thấy được cả bóng hình mình trong đôi mắt của cô, không như trước u tối mù mịt.

"Đúng là thật rồi, Yên Ninh là thật rồi cuối cùng em cũng đã có thể nhìn thấy trở lại rồi!" Trịnh Khương Nghị hạnh phúc ôm cô, lời bác sĩ Từ nói là thật Yên Ninh cô ấy nhìn thấy lại rồi.

Tạ Yên Ninh được anh ôm vào lòng cũng thật vui sướng, tay vòng qua ôm lấy tấm lưng rộng vững chãi của anh. Hai người như chìm đắm thật sâu vào trong niềm hạnh phúc bất ngờ mang đến, ôm trong trong tâm trạng rộn ràng không một lời nào có thể diễn tả được. Cho đến thật lâu sau, Tạ Yên Ninh nhẹ nhàng cất lời:

"Lúc đó... em đã rất sợ hãi, chỉ mong nếu như anh không đến kịp em sẽ thật sự nghĩ đến chuyện tự vẫn để chứng minh sự trong sạch cho bản thân" Cô thủ thủ trong lòng của anh.

Trịnh Khương Nghị ôm cô, tâm trạng đã thả lỏng hơn trước "Ngốc, sao anh lại không đến kịp được chứ. Anh đã từng hứa với em, sẽ luôn bên em trong những lúc em cần nhất, vì vậy sẽ không bao giờ bỏ rơi em!" Trịnh Khương Nghị ôm chặt cô vào lòng, đúng vậy không bao giờ. Bây giờ anh như đã hiểu những lời bà từng nói, sẽ có một ngày anh hiểu được hạnh phúc gia đình là gì. Bây giờ anh đã thật sự hiểu ra được rồi, không có gì hạnh phúc hơn bằng gia đình của chính mình, sống tốt với những gì mình tạo ra.

Gia đình, chỉ có anh và cô, nó cũng có thể là gia đình.

"Đúng rồi Nghị..." Tạ Yên Ninh từ trong lòng Trịnh Khương Nghị ngược đầu nhìn lên, "Nếu như anh đã biết được chỗ em bị bắt, vậy không lẽ anh cũng đã nhận ra được người chủ mưu trong chuyện này?" Tạ Yên Ninh có chút lo lắng nhìn anh, dù gì thì Lục Vi Doanh cũng có thể gọi là người em gái mà Trịnh Khương Nghị hết lòng thương yêu, giờ biết được người chủ mưu là cô ta, như vậy chắc chắn người đau lòng không thể không thiếu anh.

"Ừ, anh đã biết. Em đừng lo về việc đó, anh tự có sắp xếp của riêng mình" Trịnh Khương Nghị vỗ vai cô an ủi.

Tạ Yên Ninh không thể làm gì khác được hơn đành gật đầu nghe theo lời anh.

"Còn bây giờ, việc của em chính là chăm sóc thật tốt cho chính mình đừng để anh phải lo lắng. Giờ anh sẽ xuống căn tin mua một ít cháo chúng ta cùng ăn sáng rồi đưa thuốc cho em uống, mau khỏi bệnh để còn về nhà thăm ba mẹ, giờ chắc ba mẹ cũng đang rất nhớ em sẵn tiện anh giải quyết việc của mình" Trịnh Khương Nghị ôn nhu xoa đầu cô nói.

Tạ Yên Ninh gật đầu, xem ra Trịnh Khương Nghị anh ấy đã quyết định làm lớn việc này để giải trừ mọi ân oán cũng như dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ, đành vậy. Nếu như không giải quyết, không chừng sau này cô ta sẽ còn bày nhiều trò khác hại người.

...

Trong một tuần nay Tạ Yên Ninh nằm bệnh viện dưỡng bệnh, sức khỏe cũng đã dần hồi phục hơn trước rất nhiều, nói chung đã không còn sự trở ngại gì nữa. Trịnh Khương Nghị sáng thì đi làm, trưa đến ăn cơm với cô một chút rồi lại rời đi chiều thì anh trở lại ở đến sáng hôm sau. Cứ như vậy cho đến hết một tuần, thời gian trôi qua cũng xem như là có chút an nhàn.

Hôm nay vẫn như vậy, Trịnh Khương Nghị đến ăn trưa cùng cô, anh bày những món ăn mà phòng bếp bệnh viện giao tới ra bàn, Tạ Yên Ninh sau khi được nhìn thấy lại thì có thêm một sở thích khác nữa đó là rất thích nhìn xung quanh, nhìn tới nhìn lui như muốn in mọi hình ảnh vào tâm trí của mình, quý trọng mọi thời khắc xung quanh ban tặng. Cô từng nói nếu ông trời đã quyết định ban cho cô một cuộc sống mới, hoàn hảo hơn, tốt đẹp hơn thì cô sẽ thật quý trọng nó hơn không để mọi thứ uổng phí. Tuy anh nghe không hiểu gì nhưng cũng không phản bác, vì anh cho rằng lời nói đó hoàn toàn đúng, chỉ có những kẻ ngu ngốc mới không biết quý trọng sinh mạng của mình mà thôi.

Tạ Yên Ninh ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ thì thấy thức ăn đã bày ra vui vẻ đi tới, cô nhìn mà thích thú: "Hôm nay món ăn thật phong phú, còn có cả món salad mà em thích ăn nhất nữa!"

Trịnh Khương Nghị không nói gì chỉ mỉm cười lắc đầu tiếp tục múc cơm ra chén cho cả hai, Tạ Yên Ninh cười cười cầm remote bấm TV lên xem tin tức.

"Và tin tiếp theo sẽ là một vụ việc nói về ông Dương Nhất Thành hiện là ông chủ của một bến cảng lớn giáp bờ biển thị trấn Bình Khanh hôm qua đã bị bắt vì tội mua bán vũ khí trái phép, theo như cơ sở chức năng điều tra được thì đã phát hiện sâu dưới tầng hầm bến cảng có tàng trữ một kho vũ khí lớn với hàng chục loại súng các loại và một vài thùng chứa nhiều bột trắng, chúng tôi nghi rằng đó có thể là ma túy. Hiện cảnh sát vẫn đang tiếp tục điều tra và làm rõ vụ việc, tiếp theo sẽ là tin..."

Từng tiếng nói của cô MC truyền hình như truyền thẳng vào tai của Tạ Yên Ninh, cô kinh ngạc lắng tai nghe. Trịnh Khương Nghị biểu hiện vẫn bình tĩnh như những sự việc kia chẳng liên quan gì đến anh, vẫn tiếp tục chuẩn bị cơm. Tạ Yên Ninh nghe xong thì ngẩn cả người quay sang nhìn Trịnh Khương Nghị bằng cặp mắt nghi ngờ.

"Là anh làm đúng không?" Cô nghi hoặc hỏi.

Trịnh Khương Nghị không nhìn cũng không để tâm, anh bình tĩnh nói "Làm thì sao không làm thì đã sao. Dù gì việc ông ta mua bán vũ khí lẫn ma túy trái phép anh cũng đã biết từ lâu, anh không làm thì nay mai cũng sẽ có người biết mà vạch trần ông ta. Mà cho dù không có người báo thì cảnh sát cũng sẽ tự điều tra ra được, anh chỉ là giúp họ đẩy nhanh tiến trình mà thôi"

Tạ Yên Ninh im lặng nhìn anh không nói gì, cô nghĩ đây chắc chắn rằng anh là đang trả thù giúp cô lẫn cả bản thân mình. Dù gì Dương Nhất Thành hẳn là có thù với cả hai, bây giờ trả lại cũng coi như là huê, giờ chỉ còn lại một người không biết Nghị sẽ làm như thế nào nữa. Mong là không ảnh hưởng gì đến anh và cô, cả cha và mẹ nữa.

"Thôi mau ăn đi, kéo nguội thì không ngon đâu"

"Ừ" Tạ Yên Ninh lặng lẽ ngồi xuống bàn dùng cơm.

...

Nằm dưỡng thêm một tuần nữa thì Tạ Yên Ninh đã được phép xuất viện, hôm nay Trịnh Khương Nghị không đi làm mà đến để đón Tạ Yên Ninh trở về nhà. Đồ đạc đã dọn xong, Trịnh Khương Nghị đóng khóa xe rồi vòng về ngồi vào ghế lái, xe sắp chuẩn bị lăn bánh thì đột nhiên anh nhận được một cuộc điện thoại, Trịnh Khương Nghị nhìn màn hình. Là ba! Ba điện thoại cho anh, thường thì chỉ khi có việc quan trọng ông mới đích thân gọi cho anh còn không thì cho người nhà hoặc là mẹ gọi điện thoại báo. Hôm nay lại đột nhiên gọi điện, không lẽ nhà có chuyện quan trọng!

Trịnh Khương Nghị nhìn Tạ Yên Ninh, hai người một bụng khó hiểu. Anh ra hiệu im lặng với cô rồi bắt máy, Tạ Yên Ninh cũng lắng tai nghe.

"Alo con nghe đây ba"

"Vâng được rồi, 20 phút nữa chúng con sẽ về... Tạm biệt ba"

"Ba bảo chút nữa chúng ta phải trở về bên đó"

Tạ Yên Ninh nghi hoặc "Có việc gì sao?"

"Anh cũng không rõ, nhưng chắc rằng sẽ chẳng phải việc tốt lành gì, nói chung vẫn phải về bên đó xem sao" Trịnh Khương Nghị kéo vô lăng nổ máy, xe rời đi từ từ khỏi bệnh viện trở về biệt thự chính trong tâm trạng khó nói nên lời, giống như sắp có việc gì đó không hay xảy ra với cả hai.

...

Biệt Thự Chính.

"Ông Chủ Đại Thiếu Gia cùng Đại Thiếu Phu Nhân đã về rồi ạ"

"Được rồi bà lui xuống đi, cho tất cả người hầu ở đây cũng vậy lui xuống hết đi" Trịnh Khắc mặt lạnh ra lệnh, bà Hiếu Hoa thấy ông trầm tính xuống cũng chẳng thể nói nên lời gì chỉ có thể áy náy nhìn những người ngồi trước mặt mình kia mà cười thẹn.

"Ba mẹ chúng con về rồi" Trịnh Khương Nghị nắm tay Tạ Yên Ninh dìu cô đi vào nhà.

Vừa vào đến phòng khách cả hai bất giác dừng bước chân lại mà nhìn những vị khách trước mắt, Trịnh Khương Nghị nhìn người đàn ông trung niên cùng vị phu nhân trước mắt đây đến bất giác thối lui, tâm cảm thấy không ổn. Nhưng anh vẫn bình tĩnh lại tâm tình mà lên tiếng " Con chào ba mẹ, cùng anh. Mọi người trở về khi nào con thật không hay biết, thật lòng xin lỗi"

Tạ Yên Ninh đang thắc mắc nhìn những người lạ mặt kia thì nghe Trịnh Khương Nghị nói thế làm cho cô kinh ngạc không thôi, mắt mở lớn nhìn những người kia.

Mọi chuyện bỗng chốc trở nên phức tạp khi gia đình bên Mi của Tạ Yên Ninh đã trở về, xem ra mọi việc không thể giấu được nữa rồi. Trịnh Khương Nghị mặt căng lại, Tạ Yên Ninh thì tâm trạng hỗn loạn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Trải lòng

"Ba mẹ, anh...ba người về khi nào vậy!?" Tạ Yên Ninh bất ngờ, ba mẹ của Tạ Yên Ninh đều đã ở đây, còn có anh hai của cô ấy nữa. Phải làm sao đây, có thể sẽ nhận ra mình không! Không được, bình tĩnh lại, phải bình tĩnh lại đi Tạ Yên Ninh mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi, sẽ có cách giải quyết thôi mà. Tạ Yên Ninh thầm nhủ lòng mình, nhưng bàn tay vẫn không kiềm được mà bầu chặt vào nhau. Gia đình chính là nơi thân thiết nhất của một con người, Tạ Yên Ninh cũng vậy. Nếu như sơ xuất để bị phát hiện ra bản thân mình không phải Tạ Yên Ninh thật thì đến lúc đó sẽ ra sao đây.

"Tiểu Ninh con có sao không?"

Cả hai người mẹ đều cùng lên tiếng, nhanh chân đi đến kéo Tạ Yên Ninh vẫn trong trạng thái kinh ngạc kia đánh tỉnh, người thì xem trên dưới người cô, người thì lo lắng đến muốn phát khóc làm cho Tạ Yên Ninh không hiểu gì.

"Yên Ninh con không sao chứ? Có bị thương nặng lắm không?" Bà Phùng Trân lo lắng nhìn con gái mình, ôm cô vào lòng vỗ vai an ủi. Phận làm mẹ ai lại không lo lắng cho đứa con của mình, đã vậy bà vì công việc mà bỏ nó ở nơi này không một người thân. Tuy đã có nhà chồng hết mực nhưng dù gì vẫn không bằng gia đình thật sự của chính mình. Bà thật sự có lỗi với con cả chính bản thân bà.

"Mẹ... chuyện gì xảy ra vậy?" Tạ Yên Ninh nhăn mày khó hiểu.

"Mọi người biết tất cả rồi, con bị tai nạn nặng như vậy sao không nói với mọi người. Con có biết khi mọi người nghe con bị tai nạn, còn bị bắt cóc xém mất đi thanh danh đã lo lắng đến mức nào không?" Bà Hiếu Hoa sờ đầu cô yêu thương, quay sang nhìn Trịnh Khương Nghị trách móc ánh mắt chẳng hề ngọt ngào gì cho cam.

"Khương Nghị uống công mẹ tin tưởng con, Tiểu Ninh nó bị như vậy tại sao con không báo vệ nó, báo về cho gia đình một tiếng, con nghĩ im miệng thì là im chuyện sao. Con làm như vậy là có quá tệ bạc với Tiểu Ninh không"

"Mọi người... Biết cả rồi sao!" Tạ Yên Ninh kinh ngạc trừng mắt thật lớn, cô lo lắng nhìn sang Trịnh Khương Nghị. Trịnh Khương Nghị cũng đang nhìn sang cô, ánh mắt hai người vô tình chạm vào nhau chứa đựng bao lời khó nói.

Trịnh Khương Nghị không nói gì chỉ im lặng đứng như trời trồng khiến cho bà Hiếu Hoa càng thêm tức giận, ông Tạ Niên ba của Tạ Yên Ninh cũng chỉ im lặng nhưng ánh mắt đã lạnh lẽo từ khi nào nhìn chằm chằm Trịnh Khương Nghị. Tạ Yên Ninh thấy mẹ Trịnh mắng Trịnh Khương Nghị thì nắm tay bà khuyên can.

"Mẹ không phải lỗi của anh ấy đâu, là con bảo anh ấy đừng báo về. Vì con sợ cả nhà lo lắng thôi"

"Tiểu Ninh con không cần bênh vực nó, để cho mẹ. Nó tệ bạc với con, chuyện đó trong nhà ai lại không biết chứ"

"Thôi đi" Tiếng quát lớn của ông Trịnh Khắc làm cho bầu không khí lắng đọng lại, thêm nặng trĩu xuống. Ông mặt lạnh nhìn Trịnh Khương Nghị.

"Khương Nghị ba cần sự giải thích của con, mau nói đi vì sao con lại giấu mọi người chuyện quan trọng như vậy"

Trịnh Khương Nghị vẫn im lặng không mở lời, ông Trịnh Khắc lòng thêm tức giận ngồi bật dậy dùng lực tát vào mặt Trịnh Khương Nghị khiến cho anh quay mặt qua một bên. Tạ Yên Ninh chứng kiến cảnh đó thì thầm sợ hãi đi đến ngăn ba Trịnh lại.

"Ba đừng, lời con nói là thật là do con bảo anh ấy không cần báo về. Con sợ mẹ và ba lại lo lắng, con biết mẹ trong người có bệnh. Nếu báo về mẹ biết được không phải là thêm lo lắng đến phát bệnh lại sao? Ba không phải lỗi của Nghị" Tạ Yên Ninh nắm tay ông cầu khẩn nói.

Ông Trịnh Khắc nhìn Tạ Yên Ninh, nghe cô giải thích ông cũng không nói một lời nào chỉ từ hạ cánh tay đang muốn giơ lên kia xuống. Ông trầm giọng:

"Tiểu Ninh ba tin con, ba biết con sẽ không bao giờ giấu ba việc gì. Nhưng lần này ba không những dạy dỗ nó chỉ vì một việc đó mà còn là vô số việc khác nữa, tội của nó đếm cũng không xuể"

"Khương Nghị từ nhỏ đến lớn thứ ta luôn dạy con không chỉ có lễ nghi mà là rất nhiều thứ khác nữa. Ta già Yên Ninh cho con, phận là một người chồng không phải chỉ cần kiếm tiền là được mà là còn phải biết nung nấu hạnh phúc trong gia đình. Con đừng nghĩ chỉ cần mỗi lúc con về đây thì mới giả vờ thân mật một chút là ta không biết, ta nói cho con biết ta biết, biết tất cả.

Con có khi nào nghĩ đến việc con thả lỏng mình bên ngoài thì bên trong sẽ hạnh phúc sao, đó chỉ là miễn cưỡng thôi. Ta hỏi con, con có miễn cưỡng được cả đời không?"

Trịnh Khương Nghị mặt xạm xám xuống đi rất nhiều lúc ban đầu, tay thậm xiết chặt. Người anh tên Tạ Yên Hạo của Tạ Yên Ninh tình mắt nhìn thấy được, nhưng anh ta chỉ im lặng trầm giấu cọt trong lòng tiếp tục xem.

Tạ Yên Ninh nhăn mày, tình hình bây giờ đã căng thẳng hơn nhiều so với những gì cô nghĩ, nó không dễ dàng gì.

"Khương Nghị, Tạ Yên Ninh con bé không có tội gì sao con phải nhẫn tâm đối xử với nó như vậy. Trong cuộc đời của một người phụ nữ đau khổ nhất chính là cưới phải một người đàn ông có trái tim sắt đá, mà người đó không ai khác chính là con đây con biết không. Con lạnh nhạt đã chưa đủ còn có thêm người tình bên ngoài, con bảo sao ta không được tức giận đây hả" Ông Trịnh Khắc tức giận quát lớn lên, không khí im phất lại không một tiếng động làm cho lòng của ai nấy đều chạnh lại, khó chịu vô cùng.

"Ta thật sự thất vọng về con, nuôi dưỡng phải một người như con. Vợ mình mà không thể trân trọng thì con..."

"Thôi đủ rồi" Trịnh Khương Nghị mặt luôn cúi xuống nay lại ngẩng lên quát lại, khuôn mặt đã vằn vẹo khó nhìn đi từ bao giờ. Tạ Yên Ninh và bà Hiếu Hoa đồng thời cùng nhau giật mình.

"Ba luôn miệng nói con vậy vì sao ba không nghĩ đến việc biết như vậy mà vẫn còn làm, ba và cả mẹ hai người đều có bao giờ nghĩ cho cảm giác của con chưa. Ngay từ đầu con đã nói con đối với Yên Ninh chỉ xem như em gái mình không thể nào có hai chữ tình yêu" Trịnh Khương Nghị lớn giọng giải toả hết tất cả nỗi oan ức mà bấy lâu nay tích tụ lại của bản thân, nói ra tất cả. Ông Trịnh Khắc và bà Hiếu Hoa kinh ngạc, ba mẹ cùng anh trai của Tạ Yên Ninh thì nhủu mày ngạc nhiên.

Tạ Yên Hạo trầm nghĩ, mặt than cũng có ngày biết nổi cáu!

Tạ Yên Ninh không nói gì chỉ đứng đó nhìn anh, ánh mắt khác lạ hơn mọi ngày.

"Ba biết mẹ biết, nhưng hai người vẫn cố chấp bắt ép con. Con đã nói ngay từ đầu rằng hai người sẽ có một ngày phải hối hận, bây giờ lỗi là do ai đây. Do con sao?" Trịnh Khương Nghị mắt hơi ửng đỏ cười đều hời.

"Đúng, rất đúng. Hai người đều đúng cả, tôi mới là người sai. Tất cả mọi tội lỗi đều là của tôi đấy, thật nực cười. Mẹ con cảm thấy mẹ không bao giờ có một chữ công bằng đối với con cả, còn ba cũng không bao giờ cho con hai chữ lựa chọn" Anh cười lớn pha lẫn một tia đau đớn chạy lên lầu bỏ đi để lại mọi người còn vì lời nói của anh mà thất thần suy nghĩ.

Tạ Yên Ninh bản thân một lúc sau quay sang xin phép trở về phòng nghỉ ngơi. Cô đi về phòng mở cửa ra thấy anh đứng ngoài ban công, tay chống lên thành. Anh quay lưng lại với cô, bóng lưng sao thật hiu quạnh. Buổi chiều nhạt màu, duy nhất chỉ là một màu đỏ cam yên ả. Khung cảnh như hiện ra trước mắt làm cho cô thêm cảm thấy, anh vì sao bỗng đứng lại cô đơn như vậy. Gia đình có cũng như một chữ không, không một ai xem anh là gì.

Thì ra sau lớp vỏ bọc âm thầm kia là một trái tim luôn cô đơn lạc lõng, như cô vậy.

"Nghị" Cô khẽ gọi.

Anh hơi giật mình nhưng vẫn không quay đầu lại nhìn cô, cô không nói gì chỉ im lặng đi đến bên cạnh anh đứng đó. Cảnh chiều nhạt nhẽo vô vị, ngoài biển lại càng thêm vô vị. Chỉ có ánh mặt trời từ từ chậm chậm dần lặn xuống đáy biển trốn đi một ngày bề bộn, những cánh chim hải âu bay trở về nhà, mặt biển xanh xanh nay nhuộm ánh đỏ của mặt trời, từng con sóng đánh vào những bãi đá tạo ra âm thanh là lạ. Khung cảnh đó có nhìn đi mấy cũng chỉ có thể nói lên rằng tẻ nhạt u buồn. Một hồi lâu anh bất giác mở lời:

"Có thể em sẽ không còn nhớ gì về quá khứ đã qua kia, nhưng anh vẫn muốn nói. Lúc ban đầu cưới em anh chẳng hề mong muốn, anh chỉ muốn cưới được người con gái anh thật sự dùng cả con tim mình để yêu. Anh biết hôn nhân bắt ép chính là một sự quyết định sai lầm của cả hai, anh rất muốn nói không thể nhưng đối với họ hai chữ đó không có tác dụng gì cũng có thể là không tồn tại. Đến một ngày anh cảm thấy mọi thứ đã quá mệt mỏi rồi đành mặc thân chấp nhận, anh thể hiện bản thân mình là một người chồng mẫu mực, một người chồng đúng nghĩa.

Nhưng không được bao lâu anh đành một lần nữa từ bỏ vì em, em biết không em lúc đó thật sự không thích chút nào nhất là tính cách cao ngạo bướng bỉnh của em, anh thật sự đã chịu đựng không nổi nữa cho nên anh đã lựa chọn cách của riêng mình đó chính là rời xa em. Anh không muốn sống cùng nhau nhưng không bao giờ có chữ hạnh phúc hiện hữu, thế là anh... đã tìm đến Lưu Y Nhan."

Trịnh Khương Nghị dừng lại lời nói quay sang nhìn cô, ánh sáng của ánh chiều chiếu rọi làm cho những sợi tóc bay trong gió của cô như có màu ánh đỏ rực tuyệt đẹp. Ánh mắt tĩnh lặng như thấu hiểu tất cả lời anh nói, cô chỉ nhìn anh bằng ánh mắt triều mến lạ thường. Không một lời than vãn như anh đã nghĩ, anh nhìn cô với tâm lòng dào dạt như sóng biển không bao giờ lặng im.

Anh lại một lần nữa thốt lên lòng mình: "Lưu Y Nhan cô ấy rất tốt, là một cô gái kiên cường quyết đoán. Luôn lắng nghe những lời anh nói, luôn thấu hiểu tâm anh. Cô ấy luôn cho anh những lời khuyên cùng lời nói chân thành nhất của bản thân mình, anh cho rằng Lưu Y Nhan là tình yêu của mình, chỉ là anh đã tìm quá trễ. Anh tìm đến Lưu Y Nhan chỉ vì những khoảng khắc một môi hôn bên em trong xã hội, tìm đến cô ấy vì em không bao giờ thấu hiểu anh như anh mong đợi. Có đôi lúc anh lại có cái suy nghĩ rằng, nếu như em được như cô ấy thì có lẽ anh đã yêu em mất rồi"

"Yên Ninh em biết không, những lỗi lầm do em gây ra khiến cho anh thật sự rất mệt mỏi cùng cực giận, nhưng anh là người luôn cho người khác một cơ hội để sửa đổi chính mình, nhưng riêng em anh lại cho hơn rất nhiều. Cho đến một ngày em thay đổi anh nhưng không bắt kịp, thay đổi một cách đột ngột. Anh bị em nắm xoay vòng mà không thể nói lên lời nào, ngỡ ngàng với tất cả những gì xung quanh do chính em tạo ra. Và anh nhận được rằng em đã thật sự trở thành người con gái mà anh luôn mong muốn để sống trọn một đời"

Trịnh Khương Nghị đi đến ôm cô vào lòng thủ thỉ " Bao ngày bên em, anh đã như trở lại thành chính mình của lúc trước, mọi sự không lo. Yên Ninh cho đến bây giờ anh vẫn chưa thể nói với em trong lòng anh đối với em là gì, nhưng anh vẫn luôn muốn nói rằng... em có muốn cùng anh làm lại từ đầu không?"

Tạ Yên Ninh nhắm mắt cảm nhận, môi bất giác nở một nụ cười nhẹ. Tay vòng qua ôm anh " Em đồng ý"

Trịnh Khương Nghị nghe câu trả lời của cô thì lòng cũng hạnh phúc, mỉm cười. " Thứ lỗi cho sự ích kỷ của anh"

Cô lắc đầu bày tỏ ý của mình.

Cô biết anh cũng có thể đã thích mình nhưng vẫn chưa xác định được, nhưng cô không gấp. Hãy để mọi thứ trải qua theo quỹ đạo của nó, cho đến bây giờ cô mới có thể nhận ra được một điều. Không cần phải là nữ chính mới có thể có được tình yêu của nam chính, cô xuất hiện thì mọi thứ đã không còn là một câu truyện nữa rồi mà là cuộc đời thật của mình.

Nếu thật sự yêu thì hãy đi lên không được lùi lại, vì như vậy thứ mà cô nhận được không phải là niềm hạnh phúc mà là sự đau khổ. Từ khi biết mình yêu thì ý nghĩ rồi đi đã không còn nữa, bây giờ cô đã học được cách bảo vệ bản thân bảo vệ hạnh phúc của mình, cô sẽ không để nó vượt đi mất đâu.

Lưu Y Nhan tôi biết mọi chuyện tôi gặp phải đều là có liên quan đến cô, cô muốn đấu vậy thì đấu đi. Tôi không sợ cô đâu, cô đã không còn là nữ chính mà tôi biết nữa cho nên tôi cũng không nhường nhịn cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Cánh hoa úa tàn

"Em biết chuyện giữa anh và Luru Y Nhan lâu rồi đúng không?"

Lung quay lại với nhau, mỗi người một hướng. Không gian thật im ắng, chỉ duy có tiếng vù vù do máy điều hoà phát ra. Mặt trăng sáng soi rọi vào khe màn từ ban công làm căn phòng thêm sáng lạn, Tạ Yên Ninh nằm xoay mặt qua một bên, tai cô có thể nghe mồn mồn những lời hỏi kia, cô im lặng thật lâu rồi lên tiếng.

"Từ khi Luru Y Nhan bỗng đến bệnh viện thăm em" Tiếng cô hơi nhỏ như tiếng muỗi li nhí bay vo ve, nhưng đối với Trịnh Khương Nghị thì nó như hơn cả chữ rõ ràng.

Mặt anh không biểu cảm gì duy chỉ có bàn tay xiết chặt trong chăn kia là khác thường "Lúc đó Luru Y Nhan đã nói gì với em?"

Tạ Yên Ninh nghe anh hỏi, ánh mắt mệt mỏi nhắm lại "Chuyện đã qua lâu rồi đừng nhắc đến nữa"

"Chắc hẳn chẳng tốt gì đúng không, cho nên lúc chiều hôm đó em mới như thế. Anh đã luôn nghi ngờ, nhưng cũng chẳng muốn hỏi vì..." Anh dừng lời định nói ra, không gian càng thêm buồn. Một sự cô quạnh trải dài xung quanh căn phòng, yên lặng, ủ buồn càng khiến cho lòng người thêm tê nhạt bi thương lạ thường.

"Trong cuộc đời em, thứ không muốn trở thành nhất chính là người vô dụng"

Trịnh Khương Nghị nghe xong hơi cứng người lại rồi nhanh thả lỏng, anh trầm mặt "Đối với anh, thứ không muốn nhất lại chính là cô đơn"

"...Em không nói cũng được, nhưng cũng đã ngầm đồng ý với những gì anh nghĩ. Thôi, ngủ đi đừng thức khuya quá" Giọng anh đậm buồn.

"Anh không tính chuyện ngày mai sẽ như thế nào sao?" Tạ Yên Ninh bỗng dung hỏi, xem ra trong lòng cũng có một chút bất an vì chuyện ban sáng.

Trịnh Khương Nghị sa sầm mặt, anh im lặng không trả lời, cô nghĩ chắc hẳn anh cũng không muốn lại nhắc đến chuyện đó. Cả buổi chiều nay anh không ra khỏi phòng, bữa tối cũng không ăn đành tự xuống bếp làm cho anh ít cháo thập cẩm ăn lấy bụng, may là anh cũng không từ chối nhưng vẫn là phải mang lên phòng. Cứ như thế không ra khỏi phòng một khắc nào, cô cũng đành im lặng chẳng nói gì tùy ý anh. Chuyện riêng của anh cô không thể xen vào, ai nấy đều cũng có một nỗi riêng tư trong lòng dù cả hai có là gì của nhau cũng không thể nói được.

Chắc có lẽ mai cũng sẽ chẳng có một ngày tốt lành gì.

...

Sáng sớm, Tạ Yên Ninh thức dậy thì đã không thấy Trịnh Khương Nghị nằm bên cạnh nữa, cô ngồi dậy mơ màng nhìn xung quanh tìm kiếm thì đã thấy anh đứng bên ban công ngoài phòng hút thuốc từ khi nào. Cô đi xuống giường đến bên cạnh anh một cách nhẹ nhàng.

"Anh sáng sớm chưa gì đã hút thuốc, như thế không tốt cho sức khoẻ đâu"

"Không sao, anh hút hết điếu này rồi thôi. Em dậy rồi vệ sinh đi chúng ta xuống dùng bữa sáng" Anh xoay qua cô, tay đưa lên luồn qua những sợi tóc mềm mại xoa lấy đầu cô.

Tạ Yên Ninh nhìn anh không nói gì, đoạn một chút thì gật đầu đi vào trong phòng vệ sinh. Trịnh Khương Nghị lại tiếp tục hút thuốc, tay kia gác lên thành lan can nhìn khung cảnh sáng sớm ngoài biển, ánh mặt trời dần hiện lên sau dãy biển rộng như vừa mới thức dậy đón chào bình minh. Buổi sáng tẻ nhạt vô vị khiến cho lòng người cũng vô vị theo, ánh mắt anh nhìn xa xăm nghĩ ngợi.

Buổi sáng ở dưới nhà cũng không quá nhạt gì cho cam, ba mẹ đã yên vị trên ghế ngồi, hai đứa nhóc cũng đã chạy lon ton xung quanh tìm chỗ ngồi một cách vui vẻ. Đêm qua ba mẹ và anh của cô đã trở về nhà cũ, đáng ra cô cũng muốn trở về cùng họ sau những năm xa cách nhưng vì chuyện ban sáng còn động lại nên cũng đành thôi, nhưng cô hẹn khoảng 10 giờ sẽ qua thăm gia đình mẹ cô cũng vui vẻ đồng ý.

Bữa ăn hôm nay trông thật yên lặng, hai đứa nhóc như cảm thấy vậy cho nên im lặng dùng bữa không quấy nháo như mọi ngày, Trịnh Khương Nghị trầm mặt ăn sáng. Ba mẹ hai người nhìn nhau không một lời, Tạ Yên Ninh cảm thấy bữa sáng hôm nay sao lại buồn buồn như vậy, một cảm giác buồn lạ lẫm len lỏi vào con tim khiến cho cô khó chịu không thể nói thành lời.

Một lúc sau bỗng Trịnh Khương Nghị lên tiếng "Con không trách hai người"

Ông Trịnh Khắc nghe những lời anh vừa nói thì có chút kinh ngạc, khuôn mặt của ông hiện lên một biểu cảm khó có thể diễn tả thành lời "Nghị con..."

"Hai người làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi, con không trách. Xin lỗi vì những lời nói vô tâm bỗng bột hôm qua"

Bà Hiếu Hoa nhìn anh mà nước mắt muốn trào ra khỏi khoé mi nhưng bị chính bà kiềm hãm lại không cho rơi xuống, thực sự trong lòng bà hiểu tâm bà hơn ai hết. Là bà có lỗi với chính con trai của mình, có lỗi vì quá vô tâm. Từ khi sang Pháp tâm trí của bà trên người nó đã phai nhạt đi rất nhiều, lòng yêu thương trong tâm cũng đã thay đổi. Là bà không đặt niềm tin vào con, là bà không tin tưởng nó cũng như chẳng quan tâm gì đến suy nghĩ của nó mà chỉ quan tâm đến bản thân nghĩ gì và bắt nó làm theo. Nếu như nó không vì bà, không vì lo bệnh của bà sẽ lại tái phát mà đồng ý hôn sự không mong muốn này thì chuyện tồi tệ cũng không xảy ra. Bây giờ đã rõ, đã thấu hiểu được mọi chuyện rồi còn có thể trách ai nữa đây.

Mỗi người ở đây đều trầm mặt suy tư về nỗi riêng của bản thân, có lẽ nếu như biết tôn trọng ý kiến của người khác thì mọi chuyện cũng không đi đến nước này.

Cô nhìn anh. Có lẽ đêm qua anh đã phải suy nghĩ rất nhiều, nếu là cô bị người khác ép buộc điều mình không muốn vừa cảm thấy có lỗi vừa có chút uất hận không thể nói ra thành lời. Bị người mình yêu thương nhất không tin tưởng, không cho một chút lòng tin. Cô cũng sẽ như anh đau đến cỡ nào, trái tim anh lúc đó hẳn đã rỉ máu rồi chẳng

...

Xôn xao, bề bộn đó là những từ có thể nói trong cuộc sống vài tuần qua của Tạ Yên Ninh, sau khi cơ thể đã khoẻ hơn nhiều thì cô đã trở lại quán ăn làm việc như mọi khi. Dì Mai thấy cô khoẻ mạnh đi làm trở lại bà cũng vui lây, công việc đều xuôi sẽ êm đẹp

Về phần Lục Vi Doanh, cô cũng không ngờ cô ta cũng có ngày đáng thương đến như vậy. Nhớ lại ngày đó, sau khi cô ta hiên ngang trở về nhà trong khi không biết mọi chuyện ra sao, vẫn hồ hững như mọi khi. Nhưng cho đến khi thấy cô cũng có mặt ở đó thì muôn phần bất ngờ, ánh mắt kinh ngạc không thôi.

"Cô... sao lại ở đây!"

"Sao tôi không thể ở đây" Tạ Yên Ninh nhìn cô ta bình thản đáp.

"Cô. Không phải cô là bị..." Nói đến đây cô ta nhanh bịt miệng lại như xém lỡ mất lời gì đó. Khuôn mặt xanh mét, vẻ sợ hãi dần hiện rõ trên khuôn mặt. Cô ta lo lắng nhìn mọi người xung quanh một cách hoán loạn: Mọi người, biết cả rồi sao!

Bà mẹ Trịnh mặt lạnh nhìn cô ta, ngay cả Trịnh Khương Nghị luôn lạnh nhạt nay cũng trầm mặt đến dữ tợn. cô ta nhìn những ánh mắt ấy mà lòng sợ hãi, chân lùi ra sau vài bước như muốn ngã khụy. Bà Hiếu Hoa bỗng đứng dậy tát vào mặt cô ta một cái rồi đau đến nỗi khuôn mặt xoay ra sau hiện lên dấu ngón tay đỏ ửng.

Cô ta không tin được mà tròn to mắt kinh ngạc nhìn bà Hiếu Hoa, một tay ôm má đào.

"Tôi đúng là ngu ngốc mới xem người độc ác như cô là cháu, tại sao em tôi lại có thể sinh ra một người có dã tâm như cô chứ. Tiểu Ninh nó đã làm gì cô mà cô đối xử với nó như vậy, nhà chúng tôi cũng đâu có bạc đãi cô thứ gì đâu tại sao cô lại độc ác đến thế, ngay cả tôi cô cũng muốn lừa dối. Cô rõ ràng không xem tôi là dì của cô"

"Dì...cháu không..." Lục Vi Doanh lắp bắp nói không nên lời, nước mắt rơi xuống.

Tạ Yên Ninh nhăn mày nhìn Lục Vi Doanh, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Trịnh Khương Nghị cũng khó chịu nhìn, môi hơi mím lại.

"Tôi sẽ nói việc này cho em tôi, để cho gia đình họ tự giải quyết cô như thế nào. Còn riêng tôi, tôi không bao giờ muốn thấy cô xuất hiện ở đây một lần nào nữa. Đi đi, và đừng bao giờ quay lại" Bà Hiếu Hoa vừa roi lệ vừa như hét lớn lên, tay chỉ ra phía cửa lớn, ông Trịnh Khắc lo lắng đi đến đỡ bà ngồi xuống. Sức khoẻ của bà không tốt có thể phát bệnh lại bất cứ lúc nào, nếu quá kích động thì sẽ không hay.

Mọi chuyện diễn ra một cách nhột nhạt. Buồn, chỉ một chữ buồn mới có thể diễn tả được khung cảnh bây giờ.

Lúc đó, cô như thấy được sự thương tâm trong mắt ba, sự yếu đuối trong cơn đau của mẹ và sự lo lắng trong tâm của anh ấy. Lục Vi Doanh, cô ta thật ra cũng không phải hết thuốc chữa. Chỉ là quá yêu mới khiến cho con người cô ta thay đổi, điên dại không còn là chính mình. Cô ta kiêu căng vì bản tính, độc ác vì tình, yếu đuối cũng vì nhận ra sự hối hận. Đến khi nhận ra chính mình đã đi quá xa rồi thì cũng thành muộn màng, vì một người mà làm mất đi nhiều người. Có đáng hay chẳng? Trải qua một nỗi buồn ta như mới có thể ngộ ra một kinh nghiệm sống cho bản thân. Đó là đừng quá đặt cả tâm mình vào một điều gì đó, nếu như trao trọn vẹn thì khi lỡ làm mất đi sẽ đau biết mấy.

Từ khi bị đuổi đi trong đau thương thì cô không còn thấy Lục Vi Doanh nữa, nghe đâu cô ta đã trở về nước, bắt đầu lại cuộc đời của mình, cũng ít nói hơn. Cô không biết cảm nhận cuối cùng khi Lục Vi Doanh lần cuối nhìn Trịnh Khương Nghị lúc rời đi, nhưng thoáng đâu cô cũng nhận ra được sự đau đớn trong mắt của cô ta. Sự tan vỡ trong tình yêu suốt 10 năm nuôi dưỡng, giữ trọn cho một người. Nó đau hơn cả sự chết đi, hơn cả việc tự mình giết chính mình.

Cô lúc đó bất chợt nhìn sang anh. Nghĩ...Lỡ như, chỉ lỡ như thôi. Lỡ như có một ngày anh và em hai ta cũng trong hoàn cảnh đó. Anh sẽ nói gì với em, lời chia tay hay là sự im lặng đau buồn giống như Lục Vi Doanh?

Kết thúc đi sự xuất hiện của Lục Vi Doanh là một điều trôi qua một cách âm thầm, nhanh, lại không quá vô vị. Giống như trong nguyên tác vậy, đến rồi lại đi không quá nổi trội gì. Đôi khi ta cũng nên học cách tha thứ để bản thân nhẹ lòng hơn, tranh chấp, trả thù chỉ khiến ta thêm mệt mỏi. Cô thật sự không thể vì phạm bản tính của mình, sau bao chuyện Lục Vi Doanh gây ra cho đến khi nhìn cô ta rời đi. Tâm cô chỉ hiện một chữ lạnh, không còn muốn bận tâm đến nữa. Dù sao cũng phải cảm ơn cô ta vì đã giúp cho cô tôi luyện lại bản thân yếu đuối của mình.

...

Lại một tháng yên bình trôi qua, đông dần đi. Những lớp tuyết đã tan gần hết, đường xá bắt đầu trơn trượt hơn. Vì vậy người người ra đường luôn cẩn thận vào những ngày này.

Bước chân nhẹ nhàng đi trên con đường ẩm ướt, gió lạnh còn sót lại đầu đây thoáng qua khiến cho lòng cô khẽ run. Những chiếc lá bắt đầu mọc trở lại, về sơ xác khi còn của mùa đông đã đi mất thay vào đó là sự đẹp đẽ nảy mầm. Tâm chợt nhớ đến một người, bao ngày qua cô như không cảm thấy được động tĩnh gì từ phía Lưu Y Nhan. Cô ta gần như mất tính hân trước mặt cô, cô chỉ biết được một điều rằng cô ta vẫn đi làm điều đặn nhưng lại như ẩn thân mình đi, không lơ là như trước kia.

Nhưng bây giờ cô nào mấy bận tâm nữa, yêu sẽ khiến cho con người ta thay đổi. Cô cũng vậy, thay đổi một cách rõ rệt.

Cô trở về nhà sau ngày làm việc mệt nhọc, vừa vào đến nhà đã nghe được một cuộc điện thoại từ mẹ Trịnh.

"Alo con nghe thưa mẹ"

"Vâng, khi nào Nghị đi làm về con và anh ấy sẽ về ngay. Tạm Biệt mẹ"

Cô hơi thở nhẹ ra, tâm trạng không được tốt cho lắm.

"Cạch"

Tiếng mở cửa, cô biết là anh đã về. Đi đến giúp anh cầm tài liệu, Anh nói một tiếng cảm ơn rồi tháo giày đi vào trong. Một tháng nay vẫn vậy, chỉ có bầu không khí là khác hẳn. Không còn sự lạnh nhạt của ban đầu, không còn cái không khí ảm đạm đến buốt lạnh, không còn sự lơ đãng và không còn sự im lặng khi về đêm. Thay đổi, mọi thứ như thay đổi một cách nhanh chóng mà ngay cả cô cũng không nhận ra được.

Đã một năm rồi đi, một năm qua mọi thứ đổi khác. Cuộc sống cũng không còn tĩnh lặng như trước, bản thân cũng không còn là Tô Nhiễm của trước kia. Bất chợt nhìn xung quanh căn nhà, nghĩ lại cái cảm giác ban đầu khi thức dậy đi xung quanh nhìn ngắm. Ánh mắt lúc đó sao thật trong sáng lẫn yếu đuối, còn bây giờ chỉ là một đôi mắt ảm đạm bình thản.

Môi chợt mỉm cười nhẹ, mọi thứ đã khác xưa quá nhiều rồi.

Anh cầm cốc nước cô đưa cho uống một ngụm rồi ngưng lại, nhìn cô có gì đó khác lạ. "Em sao thế?"

Tạ Yên Ninh nhìn anh "Không có gì, mẹ mới gọi cho em bảo hai ta về bên đó một chuyến nói có việc muốn bàn"

Trịnh Khương Nghị khoi khệ người lại, cô thấy biểu cảm của anh thì cười "Anh yên tâm, em nghĩ không có chuyện gì to tát đâu. Lúc gọi điện mẹ rất bình thản, chắc hẳn không có việc gì quan trọng lắm đâu"

Anh nghe cô nói thế thì gật đầu, nói cô đi chuẩn bị anh tắm xong thay đồ rồi sẽ trở về. Cô gật đầu đi vào phòng chuẩn bị.

Buổi chiều trở về biệt thự lớn, không khí buổi chiều chan hoà mát mẻ. Gió lớn ngoài biển thổi vào làm hàng cây xào xạc rung chuyển theo, cô cùng anh đi vào nhà. Ba mẹ đang ngồi trên ghế thấy anh cùng cô về cũng không bất ngờ gì, chỉ bảo ngồi xuống rồi rót cho hai người tách trà nóng uống ấm bụng.

Ba Trịnh không vòng vo đi thẳng vào vấn đề "Ta gọi hai đứa về đây cũng không có chuyện gì quan trọng, đây hai đứa cầm lấy" Nói rồi đưa hai tấm vé máy bay để lên bàn. Tạ Yên Ninh cầm lấy nhìn nó một cách khó hiểu.

Mẹ Trịnh tiếp lời "Dạo này bao chuyện không hay xảy ra, ba và mẹ không thể giúp gì hơn chỉ có thể làm đến đây. Pháp là một nơi rất tuyệt, hai con sẽ thích. Mẹ nghĩ những ngày qua chắc hẳn hai đứa đã rất mệt mỏi rồi, đi du lịch sẽ khiến cho tâm hồn thoải mái hơn. Đây là vé mà mẹ đã đặt, ngôi nhà bên Pháp của mẹ rất tốt, nghỉ ngơi ở đó sẽ rất lí tưởng"

Anh và cô không hẹn cùng nhìn nhau, cô có hơi bồn chồn.

Ba mẹ nhìn thấy hai người nhìn nhau do dự cũng không ép buộc "Hai con không muốn cũng không sao, chỉ là mẹ nghĩ đi du lịch sẽ làm cho hai con khoẻ khoả hơn chút sau nhiều ngày bận rộn, dù sao Tiểu Ninh con cũng vừa mới xuất viện đi nghỉ dưỡng thân thể sẽ tốt hơn"

Tạ Yên Ninh nhìn anh xong quay sang nhìn mẹ hơi áy náy "Thú thật chuyện này có hơi đột ngột, chúng con hiện tại vẫn chưa thu xếp ổn thỏa công việc của mình. Nếu được xin ba mẹ cho chúng con 2 ngày để suy nghĩ, được thì chúng con sẽ báo lại ngay" Cô uyển chuyển đối đáp, không mặn cũng không nhạt.

Hôm sau trở về, cô suy nghĩ mãi về chuyến đi kia. Đi du lịch cùng anh... chỉ anh và cô, có nên hay không.

Cô và anh đêm đó bàn bạc cùng nhau, dù gì cũng là lòng tốt của ba mẹ không nhận cũng thật ngại đành phải đồng ý. Cô xin nghỉ một tuần ở quán, đi Mai tốt bụng đồng ý, lý do không thể chối bỏ vẫn là nói ra sự thật rằng cô phải đi nghỉ dưỡng cùng chồng. Tuy nói ra có hơi xấu hổ nhưng biết làm sao được, đành phải nói thôi.

Trịnh Khương Nghị cũng đã thu xếp xong công việc của mình, ba ngày sau máy bay cất cánh đưa cả hai sang Pháp sứ sở tuyệt đẹp. Cô ngồi trên ghế nhìn khung cảnh bên ngoài, những áng mây trắng toát bồng bềnh. Lòng cô xao xuyến theo, thật yên bình. Nếu chuyến đi này là sự khởi đầu cho một câu

chuyện, thì cô không ngại chấp nhận giang tay chào đón.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nơi ta bắt đầu

Pháp, một xứ sở của sự đẹp đẽ. Thơ mộng, thuần khiết và lãng mạn. Nơi họ đặt chân đến là Provence vùng nằm ở Đông Nam của nước Pháp, bên bờ biển Địa Trung Hải và gần với Ý. Provence nổi danh với những cánh đồng hoa Oải Hương trải dài tít đến tận chân trời, những cánh đồng bạt ngàn nên thơ đến ám lòng.

Bà Hiểu Hoa có một căn biệt thự cổ gần nơi đó, bà nói khi tới hè ngày nào bà cũng ra bàn gỗ ở tầng thượng ngồi nhâm nhi tách trà nhìn ngắm ánh mặt trời bắt ngát rồi xuống cánh đồng hoa tím rực ấy, khung cảnh đẹp đến không thể nào cưỡng lại được. Bà còn nói, nếu ai đến với Provence mà không mang về cho mình một đóa Oải Hương khô hay chỉ một túi Oải Hương nhỏ mang về, thì đó chính là sự hối tiếc cả một đời người. Vì khi ai rời đi lại không luyến tiếc cái nét đẹp mộng mơ ấy, luyến tiếc cái cánh đồng tím bạt ngàn hương thơm gió mang lại ấy.

Vì giờ vẫn chưa tới mùa cho nên chỉ có thể thấy một màu xanh của cây lá, khi tới hè hoa mới có thể chớm nở. Đặt chân đến đây, cô mới có thể nhận ra được cái gì mới gọi là thuần khiết mà mọi người hay nói. Nơi đây thật sự rất đẹp, cảnh đẹp của nó đúng là không thể nào cưỡng lại được. Cô từng mơ mộng mình có thể sang Pháp dù chỉ một lần, đến với nơi trăn ngập hoa Oải Hương này. Nhìn ngắm nó, chạm vào nó, ngửi mùi hương dịu nhẹ của nó. Bây giờ thì ước muốn đã thành hiện thực rồi, tuy không thể nhìn một cánh đồng tím ngát ấy nhưng không sao. Đến được nơi đây cô cũng đã hạnh phúc lắm rồi, cô có thể nghe được tiếng tim mình rạo rực vì nó, đập thật nhanh, nỗi hạnh phúc lan toả khắp cơ thể. Xin chào, nước Pháp tôi yêu.

Anh cùng cô đi vào căn biệt thự, căn biệt thự này được xây theo phong cách cổ kính khiến cho ai khi bước vào đây cũng không kìm lòng được mà ngỡ ngàng vì vẻ đẹp của nó. Hàng dây leo xanh xanh bò trên hàng cổng đá, những cô gái Pháp mặc đồ làm nông đi ngang qua con đường đến cánh đồng làm việc, hàng cây, xung quanh là những cánh đồng Oải Hương rộng lớn làm cho khung cảnh thêm chan hoà. Cứ ngỡ như một tác phẩm nghệ thuật vậy, bức tranh của sự sống.

Ở đây chỉ có một bà gái cỡ 40 tuổi cùng một người làm vườn khoảng 50. Vì mẹ Trịnh muốn an tĩnh nên không cần nhiều người phục vụ mình, chỉ có bác gái tên Mộc Hương sống ở đây phục vụ cho bà. Mọi người hay gọi bác ấy là thím Hương, cái tên sao thân quen.

Thím Hương đã biết hai người sẽ đến đây nghỉ dưỡng từ lâu cho nên mọi thứ đã chuẩn bị xong cả, chỉ việc hai người dọn đồ lên thôi.

Anh và cô cùng đi lên căn phòng đã chuẩn bị sẵn, căn phòng cổ. Có lò sưởi, giường êm, ban công thông qua có thể nhìn thấy cánh đồng hoa Oải Hương thơ mộng cùng ánh nắng dịu nhẹ. Mọi thứ thật tuyệt vời, hai người dọn đồ xếp gọn vào tủ, xong tắm rửa nghỉ ngơi một chút rồi xuống dùng bữa. Buổi chiều nay có món súp lơ cùng thịt bò nướng kiểu Pháp ngon miệng, đơn giản nhưng lại rất ngon ấm lòng.

Bữa ăn kết thúc thì cùng nhau đi dạo quanh khu gần đó, anh đưa cô đi rất nhiều nơi có cảnh đẹp. Từ ngọn suối mát đang rã băng xa xa nhà cùng những chòm cây mọc lá non, cảnh tượng tan tuyết này thực sự khiến cho cô không thể nào quên được.

Những ngày qua, cô cùng anh đi thăm thú rất nhiều nơi ở vùng Provence. Ngôi làng cổ, những ngôi nhà cổ kính có từ thời Hy Lạp cho đến xưởng làm rượu. Từng giờ từng khắc bên nhau, từng cái nắm tay cho đến chiếc bóng đôi chiếu trên đường đi khi mỗi chiều về làm cho cô thêm càng động tâm hơn, biết nếu như quá yêu sẽ khiến bản thân đau khổ. Nhưng cô không kìm được, mỗi khắc bên anh là thêm một sợi dây trời buộc.

Anh quá tốt, thực sự quá tốt. Nhưng chính cái đó sẽ giết chết cô, anh càng đối tốt thì cô càng không thể dứt ra được. Người đời hay nói chuyện dứt tình rất dễ dàng, nhưng họ có bao giờ gặp tình trạng ấy mà hiểu hay không. Khi người con gái ngốc nghếch được đối xử tốt bởi một người đàn ông xa lạ, họ không cần biết là sẽ nguy hiểm hay không vẫn cố chấp động tâm. Động tâm chính là một thứ sẽ giết họ sau này, một con dao hai lưỡi vô hình.

Biết là không thể nhưng vẫn yêu, đó gọi là sự ngu ngốc của một con người. Cô không phủ nhận cũng như chẳng có tư cách gì phủ nhận nó, vì nó quá đúng. Cho đến khi nhận ra thì đã quá muộn, cô đã lún quá sâu vào vũng bùn này rồi.

Có một hôm anh cùng cô ra ngoài vườn, đốt một đồng lửa nhỏ để sưởi ấm, cho vào nấy củ khoai nướng chín. Buổi đêm trời ở đây rất lạnh, trên người cô mặc một lớp áo dày, tay hơ lửa cho ấm, ánh mắt thần thần nhìn ánh lửa đang cháy. Anh ngồi bên cạnh, mắt nhìn cô. Ánh mắt anh hôm nay có gì đó là lạ, Trịnh khương Nghị chỉ nhìn cô mà chẳng làm gì.

Bỗng dưng anh khẽ cười, Tạ Yên Ninh thấy lạ quay sang hỏi. Nhưng trả lời chỉ là một câu "chẳng có gì" từ anh, cô cũng không bận tâm nữa quay sang tiếp tục hơ tay.

Một hồi lâu anh lên tiếng.

"Điều ước duy nhất của em là gì?"

Tạ Yên Ninh có chút ngạc nhiên vì câu hỏi của anh nhưng vẫn trả lời, cô suy nghĩ rồi nở một nụ cười nhẹ " Em ước sẽ có một ai đó vì mình tự tay làm một món quà tặng ngày sinh nhật"

" Chỉ vậy thôi"

Cô gật đầu. Trịnh Khương Nghị cười, trong lòng lại nói điều ước sao thật đơn giản. Anh lại hỏi " Em muốn món quà gì?"

" Sao anh lại hỏi về điều này?"

" Anh muốn làm một ai đó của em" Giọng anh trầm ấm, câu trả lời rất thật thà khiến cho cô có chút đỏ mặt.

Cô mỉm cười không nói, anh cảm thấy như cô không muốn nói cũng im lặng không hỏi tiếp nữa. Không khí có chút ngọt ngào nhưng lại pha chút tĩnh lặng, bầu trời đêm hôm nay thật lạnh nhưng cũng không vì đó mà tâm cũng lạnh, thay vào đó là sự ấm áp đến lạ. Nó không ấm vì đồng lửa nhỏ trước mặt kia, mà có thể ấm vì nỗi chân tình tràn ngập trong tim cả hai.

Thời gian ở Pháp không lâu, chỉ có hai tuần. Hai người đã ở được 1 tuần 3 ngày, còn 4 ngày nữa sẽ trở về. Ngày mai, là sinh nhật của cô. Bây giờ cô mới nhận ra có một sự trùng hợp rằng cô cùng Tạ Yên Ninh ngày tháng năm sinh đều giống nhau, có thể như vậy cho nên cô mới xuyên qua đi.

Nhưng đó là chuyện đã qua, bận tâm nữa cũng chẳng làm được gì. Tối hôm đó, cô đứng ngoài ban công nhìn ngắm bầu trời đêm. Ước cũng chỉ là ước, năm nay cũng như mọi năm chẳng có được một cái sinh nhật đáng hoàng. Lòng khẽ thở dài, mỉm cười mĩa mai.

Bỗng căn phòng chốc tắc đèn đi, cô có chút giật mình quay sang nhìn. Chiếc cửa mở ra, lạ thay Trịnh Khương Nghị đi vào trên tay anh là một chiếc bánh sinh nhật màu tím nhạt. Chiếc bánh tuy không đẹp nhưng nó nhìn rất lạ mắt, lòng nhanh nghĩ đến điều gì đó mắt cô chợt xuất hiện một làn nước mỏng manh.

"Yên Ninh, chúc mừng sinh nhật"

Tạ Yên Ninh thật sự bị làm cho bất ngờ, tay đưa lên lau đi giọt nước mắt. Anh nhớ sinh nhật cô, còn tự mình chúc mừng!

"Xin lỗi, sinh nhật năm nay có lẽ chỉ có hai ta thôi. Em đừng buồn" Anh an ủi, đặt chiếc bánh lên bàn, khẽ kéo cô đến gần chiếc bánh.

"Em ước đi, rồi hãy thổi nến"

Cô nhìn anh rồi nhìn sang cái bánh kem trên bàn. Trịnh Khương Nghị thấy cô mãi nhìn có đôi chút xấu hổ " Xin lỗi, nó hơi kì đúng không. Anh đã cố hết sức có thể rồi, chỉ có vậy thôi"

Cô nghe anh nói thì lắc đầu " Không, nó rất đẹp" Cô hít sâu chấp tay ước, sau rồi thổi nến.

Cô suy nghĩ lại rồi, sinh nhật năm nay đã khác với những năm trước. Vì năm nay đã có người nhớ đến ngày sinh nhật của cô, còn tự tay làm bánh kem tặng cô. Thì ra có một bữa sinh nhật, còn có món quà lại vui vẻ đến như vậy, thì ra hạnh phúc khi có ai đó nhớ đến mình là đây.

Trịnh Khương Nghị mỉm cười nhìn cô, anh nói " Ngày mai, cùng anh đi đây một chút nhé. Anh còn một món quà lớn dành tặng cho em"

Tạ Yên Ninh ngạc nhiên " Còn một món quà nữa sao?"

Anh gật đầu.

Đêm đó là đêm cô ngủ ngon giấc nhất từ trước đến giờ, hạnh phúc tuy ngắn ngủi, lướt qua thật nhanh nhưng nó lại đọng trong lòng cô thật sâu sắc khiến cho cô không thể nào quên.

Buổi sáng hôm sau, như lời hứa anh dẫn cô đi một nơi được gọi là xưởng sản xuất các vật phẩm được tạo từ hoa Oải Hương như hoa khô, nước hoa, xà phòng... rất nhiều thứ khác. Cô cùng anh đi một vòng lớn thăm quan, anh dẫn cô đi xem rất nhiều thứ, từ nơi sản xuất túi hoa khô cho đến hương liệu. Mùi hương nhàn nhạt của hoa Oải Hương bay khắp nơi, chỉ ngửi thôi cũng thấy lòng dịu nhẹ.

Dừng chân, anh bỗng quay sang hỏi cô " Em thích cái nào?"

Tạ Yên Ninh khó hiểu vì lời nói của anh.

" Em thích gì từ Oải Hương?"

"Túi hương" Cô suy nghĩ rồi nói, câu trả lời rất đơn giản. Trịnh Khương Nghị gật đầu như đã hiểu, sau đó anh cầm tay dẫn cô đến một nơi sản xuất túi hương liệu.

Bây giờ thì cô mới hiểu vì sao anh dẫn cô đến nơi này, anh biết cô có một sự yêu thích đặc biệt với Oải Hương cho nên đã tự ý muốn làm một món quà từ hoa Oải Hương dành tặng cho cô. Lòng chợt ấm áp lạ thường, anh bảo cô cứ đứng đó nhìn anh tự tay làm món quà ấy. Cô đứng nhìn, nhìn sự vụng về mỗi khi anh tách hoa từ cây ra, những bông hoa khô nho nhỏ nhưng lại chứa đựng một mùi hương nồng nàn. Nhìn anh tự mình khâu chiếc túi bằng vải chính tay mình chòn, sự chặt vật, non nớt trong việc mình chưa từng làm ấy khiến cho cô mỗi khắc trên môi luôn đọng một nụ cười nhẹ nhàng hạnh phúc.

Thời gian làm không dài, không lâu sau đã xong. Nhưng lạ một điều, anh không nhanh tặng nó cho cô mà lại tiếp tục đưa cô đi nhiều nơi xa lạ khác. Hôm nay anh rất lạ, cảm giác xung quanh anh luôn tản ra một thứ gì đó không giống như mọi ngày. Thắc mắc cũng chỉ là thắc mắc, cô không hỏi anh vì cô nghĩ dù có hỏi thì ắt chưa hẳn nhận được câu trả lời.

Cùng nhau tản bộ thăm thú cho đến chiều, anh và cô dạo quanh cánh đồng Oải Hương rộng lớn. Đây là lần thứ năm cô đặt chân đến cánh đồng này khi còn ở đây, vẫn vậy, cái cảm giác xao xuyến khi mỗi lần nhìn ngắm nó vẫn không đổi thay.

Anh dừng bước, xoay người cô lại đối mặt cùng mình. Anh cười, nụ cười trong nắng chiều rất đẹp đẽ. "Tặng em, món quà sinh nhật"

Tạ Yên Ninh hơi ngạc nhiên vì bây giờ anh mới đưa cho cô, nhưng rồi cũng nhận lấy và nói lời cảm ơn.

"Em mở ra đi" Anh bảo.

Cô nhìn anh kì lạ, mở túi hương ra theo lời anh nói. Mùi hương thơm từ hoa Oải Hương toả ra làm cho tâm cô như nhẹ hẳn, nhưng chẳng mấy chốc cô lại tiếp tục nhận một sự bất ngờ khác từ anh. Thân không kim được mà run run, tay lấy thứ bên trong túi hương nho nhỏ ra.

Là một chiếc nhẫn màu bạc, trên có đính một viên kim cương nhỏ. Kiểu dáng lạ mắt. Nó óng ánh, sắc sảo, đến tuyệt đẹp. Chiếc nhẫn kim cương mà đối với cô nó giờ như là một vật vô giá vậy. Nước mắt không kiềm được rơi xuống, thái độ bình tĩnh lúc trước giờ không còn nữa mà thay vào đó là sự vui sướng vỡ oà. Cái cảm giác được người mình yêu thương đáp lại tình cảm, nó hạnh phúc đến cỡ nào. Thì ra, món quà lớn mà anh nói là đây sao!

Chiếc nhẫn, là sự minh chứng cho tình yêu mà cả hai dành cho nhau. Bao khuất mắc, giận hờn, bao đau thương hiểu lầm giờ đã nguôi ngoai. Giờ đây chỉ còn tình yêu chân chính hiện hữu, nó không lớn lao như bao thứ tình cảm khác mà mọi người tưởng tượng. Nó đơn giản chỉ là một chữ yêu, yêu vì ta cảm thấy cần được trao gửi và trân trọng.

Không cần phải là lời ngon tiếng ngọt, không cần phải là câu anh yêu em, cũng chẳng cần nụ hôn nồng cháy. Chỉ đơn giản là một chiếc nhẫn màu bạc, cũng đủ để cho cô hiểu lời anh muốn nói là gì.

"Yên Ninh, đừng làm lộ lem nữa. Làm hoàng hậu của anh được không?"

Giọt lệ chảy xuống này không phải là giọt lệ của sự đau khổ như trước, mà là của sự hạnh phúc cùng sung sướng trong lòng. Cô dưới ánh nắng chiều nhàn nhạt, lại càng xinh đẹp hơn bao giờ hết.

"Em đồng ý"

Lúc trước vẫn vậy, bây giờ vẫn vậy. Vẫn là câu luôn đồng ý dành cho anh, mãi là như thế không hề thay đổi.

Đôi khi, một câu nói ngắn ngủi. Nhưng lại chứa đựng bao điều ý nghĩ, làm cho lòng người ta hạnh phúc.

Sự thay đổi lớn này khiến cho cuộc sống của cả hai càng thêm nhiệm màu, một bức tranh được vẽ lên bằng bảy màu khác nhau đặc biệt.

Khi sự tôn trọng lẫn nhau được thay thế bằng tình yêu, thì mọi thứ trong cuộc sống cũng đổi khác. Tình yêu của anh và cô nó không rực lửa ánh màu, cũng chẳng cháy bỏng nồng nhiệt. Nó chỉ giản đơn bằng sự nhẹ nhàng, trân trọng từng giờ từng khắc bên nhau. Không phải là mỗi ngày đều ôm nhau mặn nồng quấn quýt vào buổi sáng hay là nồng nàn trên giường vào buổi đêm, không phải là những cái nũng nịu khi bên nhau hay là sự cưng chiều như trong tiểu thuyết nói đến.

Chỉ là đơn giản bằng cái hôn môi nhẹ chào nhau buổi sáng khi đi làm và cũng là một cái hôn nhẹ chào nhau khi đi ngủ, đơn giản là cùng nhau ngồi ăn những món do chính tay người con gái ấy nấu vào mỗi bữa, đơn giản là cùng nhau phân chia nửa công việc nhà phụ giúp, đơn giản là mỗi đêm khi làm việc về khuya luôn có một tách trà nóng trên bàn do chính tay người con gái ấy pha cho và cuối cùng đơn giản là cùng nhau ngủ trên một chiếc giường không còn chiếc gối dài phân cách nhau ngày nào.

Mọi thứ đều xảy ra rất nhẹ nhàng nhưng lại chứa đựng sự nồng nàn, điều vui sướng của một gia đình thật sự mà ai cũng ao ước.

...

Sau khi chuyện ở Pháp đã qua, tình cảm của hai người vẫn như ngày nào. Mỗi ngày anh sẽ đưa cô đến quán làm việc rồi mình sẽ đến công ty sau, anh không chê cô làm công việc nghèo hèn không xứng với anh, anh tôn trọng cô như cách mà cô tôn trọng anh. Đến trưa sẽ là một phần cơm do tự tay cô nấu mang đến cho anh rồi đến chiều cùng đeo nhau về nhà, cuộc sống êm đềm mà lại vui vẻ, đó thực sự giống như những gì Trịnh Khương Nghị từng ao ước.

Một cuộc sống bình thường như bao người.

Đã lâu rồi, không còn thấy sự xuất hiện của Lưu Y Nhan. Cô cũng không muốn hỏi anh, chỉ vì không muốn khơi lại chuyện cũ. Nhưng nghe đâu, cô ta vẫn đi làm nhưng được chuyển sang chỗ khác. Vẫn là Thư Ký của Tổng Giám Đốc nhưng đã không còn ở đối diện phòng Trịnh Khương Nghị nữa, nghe Trợ Lý Bách kể lại. Đó là ý của Chủ tịch tức là ba Trịnh, ông không muốn Lưu Y Nhan cản trở sự phát triển tình cảm của anh và cô cho nên đã tự ý ra lệnh chuyển chỗ làm cho Lưu Y Nhan ở căn phòng khác.

Trịnh Khương Nghị nghe tin nhưng cũng không nói gì, cô biết anh không phải là người vô tình, nhưng nếu bản thân đã thực sự xác định được mối quan

hệ của cả hai là gì, anh sẽ nhanh bình tĩnh mà suy nghĩ lại thôi. Dù gì cô cũng không muốn quan tâm nữa, truyện đã không còn là truyện mà cô đã đọc nữa rồi.

...

Ban đêm.

"Mai anh sẽ đi nói chuyện với Lư Y Nhan" Giọng anh trầm thấp, trong căn phòng không một tiếng động này tiếng của anh càng thêm rõ ràng hơn.

Tạ Yên Ninh nằm lưng xoay về phía anh, bàn tay anh vòng qua ôm cô vào lòng. Cô nhìn về phía ban công cửa kính lớn, ánh trăng tròn sáng trong trẻo. Buổi đêm trăng đầy sao sáng chói, mỗi một ngôi sao đều sáng lấp lánh khác nhau.

"..." Cô im lặng không lên tiếng.

Trịnh Khương Nghị càng thêm ôm chặt cô vào lòng, anh nói "Thôi ngủ đi, em đừng bận tâm"

"Em không bận tâm" Cô khẽ nói

"Ừ, anh chỉ muốn ới cho em biết thôi. Chúc ngủ ngon" Anh nhẹ gật đầu.

"Ngủ ngon"

Trịnh Khương Nghị nhìn mái tóc xoã dài trên gối của cô rồi lại nhìn ra ban công cửa lớn, suy nghĩ đến thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.